

Leiner Laura

ILLÚZIÓ

Leiner Laura

ILLÚZIÓ

A Bexi-sorozat harmadik kötete

L&L Kiadó

Minden ember életében vannak olyan meghatározó pillanatok, amikor kicsúszik a kezéből az irányítás, és tehetetlenül nézi, ahogyan süllyedni kezd a világa. Az én lejtmenetem a decemberi forgatáson kezdődött, és komolyan nem láttam, hogy pontosan milyen mély is az a gödör, amiben majd landolni fogok.

A decemberi londoni út mindent megváltoztatott, és bár sokáig úgy tűnt, hogy a dolgok számomra kedvezően alakulnak majd, valami félreecsúszott, és ez végül mindenre kihatott. Az egész a romlott majonézzel kezdődött. Az, hogy a BPRP Records felkapott hiphop bandája, az Üres Utcák tagjai lejárt szavatosságú majonézes hamburgert ettek egy utazási műsor londoni forgatása előtt, azt eredményezte, hogy a kiadó másik előadókat küldött a felvételre. Így kerültem a képbe én, mint kétszeres platinalemezes előadó, a *Késtél* és az *Offline* sikerszámok szerzője és előadója, ismeretebb néven Bexi, a barátaimnak viszont csak Beki. A londoni forgatásra továbbá velem tartott még az utánzatom, az akkor még Lexi néven futó Garai Evelin, a Fogd be Aszád formáció, akik akkor még csak hárman voltak az

együttesben, Körte, a menedzserem, aki valamennyiünk karrierjét egyengeti, és persze jött velünk ő is. Nagy Márk.

Ha jobban belegondolok, már London előtt kezdtek csúnyán alakulni a dolgok, hiszen úgy utaztam el, hogy magamra haragítottam a környezetem valamennyi tagját, megjegyzem, minden hibából tanultam és már tudom, hogy elképesztően elszúrtam. Kiakasztottam anyut, akinek eljátszottam a bizalmát azzal, hogy magántanulóként magasról tettem az egész sulira, és nem váltottam be az ígéreteimet, miszerint, ha ő engedi, hogy zenéljek, és egy énekes életét éljem a saját tizenhét éves életem helyett, akkor én cserébe megmutatom, hogy felnőttem ehhez az egészhez, és bebizonyítom, hogy a zene mellett a sulis is menni fog, otthon, egyedül. Na, hát ebből semmi nem lett, a fellépések, a dalírás, a felkérések és zeneszerzés mellett időm ugyan lett volna a tanulásra, de a motiváció elmaradt. Az, hogy otthon lehettem suliidőben, sajnos számomra egyet jelentett azzal, mintha egy határozatlan ideig tartó igazolásom lenne a délelőtti sorozatnézésekre és lazulásra. London előtt kiderült, hogy ez nem egészen így működik, és igazán közel kerültem ahhoz, hogy anyu megszüntesse Bexit, és visszavarázsoljon Rebekaként a nappali tagozatra. A húgommal sem alakultak túl jól a dolgok az utazásom előtt. A tízéves Lilit sikerült olyannyira

cserbenhagynom, mintha nem csak csonka családban élne (elvált szülők gyerekeként egyébként sem könnyű az élet), de London előtt szinte egyke is lett, mivel a nővére egyszerűen lelépett egy forgatásra, magára hagyva azzal a teherrel, hogy egyedül kelljen elmennie apánkhoz és az új családjához megünnepelni egy születésnapot, amit egyébként Lilinek esze ágában sem volt megünnepelni. Igen, apu születésnapjáról van szó. Persze emiatt a húzásom miatt apám is megharagudott, de az zavart a legkevésbé, érthető okokból.

Ha nem is kifejezetten London előtt, de London közben haragítottam meg a harmadik legfontosabb embert az életemben. A legjobb barátomat, Antit. Annyi lett volna a dolgom, hogy a forgatás hétvégéjén vasárnap visszaérek Budapestre, és jelen vagyok a hegedűversenyén. De nem voltam jelen. Igaz, erről nem feltétlenül én tehetek, belefutottunk egy reptéri sztrájkba, és késve indultunk vissza, de hiába érveltem, Anti csak annyit kérdezett, mit keresek egyáltalán Londonban ahelyett, hogy őt támogatnám, ha már egyszer, de csak egyszer ilyet kér tőlem. És ez sajnos jogos volt. Lemondhattam volna az utat. Megoldották volna nélkülem, nem rólam szólt a forgatás, én csak egy szereplője voltam, ráadásul beugróként, tehát végig ott volt a lehetőségem arra, hogy visszatáncoljak a felkérésből, de

mégsem tettem. Azóta többször átgondoltam, hogy vajon mi alakult volna másképp, ha akkor nem vállalom a forgatást. Akkor bizonyára elmentem volna Lilivel vidékre apuhoz, vittem volna némi tanulnivalót, visszaértem volna Budapestre Anti versenyére, talán ő akkor nem csalódottan lép fel, és ki tudja, talán akkor nem szúrja el a versenyt, hanem lát engem az első sorban drukkolni, nem hibázik, mert kiegyensúlyozott, és talán meg is nyeri. De nem így történt. Anti helyezést sem ért el a versenyen, és sose tudom meg, hogy ez hány százalékban volt az én hibám. Lili elment apuhoz, ahol végigszenvedett egy hétvégét teljesen egyedül, magányosan. Anyu pedig várta, hogy visszaérjek, és magyarázatot adjak arra, hogy miért lógok több heti tananyaggal a magántanáromnak, akit azért fizet, hogy kikérdezzen engem, hogyan történt, hogy elhagytam a telefonomat a londoni buszon, és mégis hogy jött a képbe már megint a volt barátom, Geri. Ezekre a kérdésekre kellett leginkább válaszolnom visszatérve Budapestre, amikor a terminálról kilépve anyu várt rám. És a folyamatos magyarázkodás és számonkérés kereszttüzében, miközben Körte, a menedzserem próbálta tisztázni a helyzetet anyunak, a szemem sarkából láttam, ahogyan ő beül egy taxiba, és szó nélkül elmegy. Akkor láttam utoljára Nagy Márkot. Őt teljesen elveszítettem Londonban. És az a

legsomorúbb, hogy ez fájt a legjobban, mert tudtam, ezen kívül bármit helyrehozok. De Nagy Márkkal már nem, azt az esélyt eljátszottam. Mert rövid és meglehetősen viharos ismeretségünk alatt Londonban először, és minden bizonnyal utoljára tényleg úgy hittem, hogy mi együtt leszünk. Csak aztán jött a telefon Geritől. Geri. Valaha úgy hívták, ja. Sőt, néha Késtél Gerinek, utalva arra, hogy róla szólt a debütáló dalom, ami a mai napig a legnagyobb sikeremnek tekinthető. De már ő nem simán csak Geri. Nem. Mostanában inkább Nádor Gergő, a *Pop/Rock* sztár leszek! ötödik szériájába bejutott versenyzője. Vagy, ha úgy tetszik, a még el sem indult évad legnagyobb esélyese. A wikipedia szerint legalábbis biztosan:

hu.wikipedia.org/wiki/Nador_Gergo

A *Pop/Rock sztár leszek!* című műsor ötödik évadának versenyzője és a műsor honlapján az első élő adás előtti szimpátiaszavazás közönségnyertese.

Függetlenül attól, hogy Gerit elküldték a tehetségkutató műsor válogatójáról, mondván, hogy „jó a hangja, de nincs benne az az extra, ami kell egy ilyen tehetségkutatóba”, végül visszahívták a produkcióba. Mert időközben, míg én Londonban voltam a BPRP kiadó zenészeivel, a *Pop/rock*

műsor szerkesztői rájöttek, hogy Gerinél pont hogy megtalálható az a bizonyos „plusz”, ami kell a műsorukba. Pech, hogy az a szükséges „extra”, amit kerestek, végül nem Geriben volt meg. Hanem Gerinél. És az voltam én.

1.

London után minden megváltozott, de azt hiszem, a legnagyobb változás bennem történt. Mert hiába csitultak az indulatok, hiába tért vissza mindenki a dolgához, és zajlottak tovább a zsúfolt decemberi napok, bennem valami eltört, és teljesen elveszítettem magam.

A szerelmi bánat, összetört szív, álmatlanság, étvágytalanság és lidércné válás teljesen hétköznapi dolog egy tizenhét éves lány életében, ezen mindenki átesik, mert az élet rendje az, hogy tizenévesen az embernek fáj. Általában minden. A kellemetlenebb része a dolognak, hogy én nem egy sima tizenhét éves vagyok, hanem egy előadó közönséggel, koncertekkel, megjelenésekkel és hatalmas elvárásokkal. Így viszont egy kicsit nehéz. Mosolyogni, zenélni, fotózkodni, kedvesnek lenni, miközben a szívem mélyén csak arra vágytam, hogy a besötétített szobámban zokogjak éjjel-nappal nutellás üvegekkel elbarikádózva az ajtót, hogy senki, de senki ne léphessen be. De ezt nem tehettem, a kettős élet pedig, miszerint kívülről boldog, belülről halott vagyok, hamar

megtette a hatását. A London utáni napokban az eddieknél is dekoncentráltabb lettem, semmit nem tudtam aludni, hiába próbáltam tanulni, nem fogott az agyam, mániákusan frissítgettem az ideiglenes telefonomat, hátha jön egy hívás vagy üzenet, miközben semmi más nem érdekelt.

Nagy Márk nem beszélt velem, nem volt rám kíváncsi, nem is találkoztunk, úgy intézte a dolgokat, hogy biztosan elkerüljük egymást, ami nem is olyan egyszerű, tekintve, hogy egy kiadónál és egy menedzsernél vagyunk. De neki sikerült. Az utolsó alkalom, amikor beszéltünk egymással, a Piccadilly Circusnál volt. Geri hívása után letettem a telefont, Márk pedig odalépett hozzám, mert úgy látta, valami baj van. Volt is.

– Geri mégis bekerült a *Pop/Rock* élő adásába – suttogtam kissé sokkos állapotban, Márk pedig értetlenül nézett rám.

– Kidobták a válogatóról, pontosan hogy intézte el, hogy mégis bekerült a műsorba? – vont a szemöldökét benfenntesként és ex-tehetségkutatósként gondolkodva azon, hogy ennek mennyi a valószínűsége.

– Szerinted? – néztem a szemébe a könnyeimmel küszködve.

– Mit kell csinálnod? Duett? – kérdezte, rögtön tudva,

hogy csak én lehetek a háttérben.

– Rosszabb – mondtam összetörten. – A mozis kép miatt... Újra a barátnője vagyok. Legalábbis a műsor szerint.

– Szép – biccentett. – Vállalod a szerepet?

– Nem lesz más választásom, már mondta a műsor szerkesztőinek – ráztam meg a fejem.

– Oké – gondolta át. – Akkor azt hiszem, az lesz a legjobb, ha mi nem nagyon látjuk egymást – szólt, mire megrettenve néztem rá.

– Nem, nem. Az csak a műsor, nincs kikötve semmi, mi találkozhatunk, és...

– Beka – vágott közbe egy csalódott, vagy inkább lemondó mosollyal az arcán. – Akkor máshogy mondom.

– Igen?

– Nem akarlak látni. De komolyan – szólt teljesen őszinte tekintettel, mire összeugrott a gyomrom.

– Megértem. Meddig?

– Mit szólnál ahhoz, hogy mondjuk – forgatta a szemét számolgatva. – Soha – közölte végül, majd megfordult, és visszament a többiekhez. Másnap utaztunk haza, együtt mentünk a reptérre, egy géppel jöttünk, mégis ez az utolsó, amit Nagy Márk mondott nekem. Utána már semmit.

Annyi mindent mondtam volna. Annyi mindent szerettem volna megbeszélni vele. De nem tehettem, mert

látványosan nem adott rá alkalmat, a hazaérkezésünk után pedig beszállt a reptéren egy taxiba, és eltűnt. Az életemből. Jogosan? Igen. Hibáztam? Persze. Megőrültem miatta? Minden percben. Tehettem bármit is? Abszolút semmit. Ott, azon a decemberi vasárnap késő délutánon, a reptéri taxi után nézve tört ki belőlem a zokogás először, de egyáltalán nem utoljára. Nesze neked, popsztárélet. Ezt akartam, megkaptam. A dolgok pedig ezután csak még zűrösebbek lettek.

– Gyerek – kezdte Körte gondterhelt arccal a lakásunkba lépve a hazaérkezésünk utáni napon, amikor is sikerült elérnie a *Pop/Rock* műsor szerkesztőit. – Nagy a gáz – mondta ki tehetetlenül, én pedig tudtam, hogy ez mit jelent. A lehető legrosszabbat. A konyhapultnál ülve félretoltam a reggelimet, és becsukva a történelemkönyvem, amiből egyébként sem maradt meg egy fél gondolat sem a fejemben, rémülten néztem rá.

– Mit mondtak?

– A műsor szerkesztői látták, hogy mekkora sikere van a Geris cikknek és a képnek, amit a moziban lőttek kettőtökről.

Na igen. Az az átkozott premier előtti vetítés, amire Gerit vittem, mert éppen úgy volt, hogy újrakezdjük a kapcsolatainkat. Hát, nem kezdtük. Én legalábbis nem tudtam róla.

– És?

– És visszahívták Gergőt, hogy meghallgassák, pontosan milyen kapcsolatban is van veled. Erre kiteregetett mindent...

– Mi mindent? – érdeklődtem halk, bizonytalan hangon.

– Hogy régóta ismeritek egymást, együtt jártatok, aztán írtál egy számot róla, mert mindig késett, ezzel te befutottál, szakítottatok, blablabla – legyintett a levegőbe, jelezve, hogy mindenki unásig ismeri a felfedezésem történetét, főként mi ketten Körtével. – Szóval mindent kipakolt.

– És aztán? – kérdeztem, tudva, hogy itt nem lehet vége a történetnek, mert akkor mondjuk nem így állnának a dolgaim.

– Ultimátumot kapott. Csak akkor kerülhetett a műsor döntősei közé, ha megerősíti, hogy megint együtt vagytok, tekintettel arra, hogy népszerűnek ítélik meg a párosokat, ami baromira jól tenne a műsornak, nézettségnek és persze a sajtónak.

– Nagyszerű – bólintottam keserű mosollyal. – Szóval azt hazudta, hogy megint összejöttünk.

– Nézd, gyerek – sóhajtott Körte egy hatalmasat. – Ez egy ilyen szakma. Vannak kevésbé szép részei. Sokan alapozzák egy kisebb hazugságra az egész karrierjüket, mert néha ez az egyetlen lehetőség a kiugrásra.

– Ki tenne ilyet? – háborodtam fel dühösen, Körte pedig felemelte a tetovált karját, és a vállamra tette a kezét.

– Ki nem? – nézett a szemembe. – Te és Nagy Márk októberben egy hétig játszottátok, hogy valami van köztetek, majd adtatok egy látványos lezárást a duetteteknek élő adásban, hagyva, hogy beszéljenek rólatok, és gondoljanak, amit akarnak. Evelin Lexiként tizenhétnek mondta magát, és eljátszotta, hogy tinisztár, mert nem volt más választása – sorolta. – Gergő meg... – akadt meg egy pillanatra. – Figyelj rám, gyerek. Ha valaki, akkor én tényleg rühellem azt a tagot. De ő sem tett mást, mint megragadott egy egyszeri lehetőséget.

– Tudom – adtam igazat neki. – És most mi lesz? Velem? Velem és Gerivel?

– Megmondom, mi lesz. Nekem, mint a menedzserednek, az a legfontosabb, hogy elcsituljanak a magánéleteredől szóló cikkek és kommentek.

– Mármint?

– Mármint jó lenne, ha nem hívnának és állítanának be ribancnak, amiért sosem tudni rólad, hogy éppen kivel vagy.

– Én soha nem vagyok senkivel! – háborodtam fel, védve az igazam.

– Én tudom. Te is tudod. És kábé ennyi – forgatta a

szemét. – De Geri a volt barátod, róla szól a *Késtél*, ott volt a *Pop/rock* duetttesten a közönség soraiban, ahol megcsókoltad a produkció végén Nagy Márkot. Aztán elmentél Gerivel egy romantikus film sajtóvetítésére, ahol viszont bemutattad egy újságírónak a Nagy Márknak írt dalodat, majd elmentél Londonba... Nagy Márkkal – összegezte.

– Hű. Ez így tényleg elég kaotikus – fogtam a fejem kínosan.

– Ja, jó szarul hangzik – értett egyet. – Túl sok a magánéleti kérdés veled kapcsolatban, és kevés szól a zenéről.

– Jó, és most?

– Gergővel ez most veszélyes, okosan kell lépni, nem dühíthetjük fel, vele van a *Pop/Rock* műsor, óriási a sajtóérdeklődés a versenyzők iránt, a figyelem csak rájuk irányul. Ha most hirtelen „szakítotok”, a műsor szét fog szedni téged, Geri pedig nyilatkozgathat rólad bármit, ő lesz az elhagyott srác, felszakadnak a régi sérelmek, vetíteni fog, hogy sajnálják, téged pedig utálni fognak. Millió komment és troll vár rád, akik egyébként sem kímélnek.

– Óriási. Mi a másik lehetőség?

– Ha „együtt maradtok” – rajzolt idézőjelet a levegőbe, már ami az álkapcsolatunkat illeti –, és részt veszel a játékban, vállalod vele a közös interjúkat és mindent, ami ezzel jár, akkor Nagy Márk rajongói, a Márkerek zúdulnak rád,

amiért összetörted a kedvencük szívét, ráadásul nyakunkon a *Hullócsillag* rádiópremierje, nem nyírhatod ki a saját számodat...

– Ez remek – dünnyögtem, erősen koncentrálni, hogy kipattanjon a fejemből a megoldás. – Jó, és mi lenne, ha Geri elmondaná a műsor producereinek az igazat? Hogy picit túlzott, azért, hogy bekerüljön a műsorba, és valójában mi nem vagyunk együtt? Egy kicsit könnyebb lenne az életem... – próbálkoztam kétségbeesetten.

– Ha elmondaná az igazat? – röhögött fel Körte lesajnálóan. – Vallja be, hogy hazudott a legnagyobb tehetségkutatóban, hogy bekerüljön, és ahonnan emiatt kiraknák egy pillanat alatt? Nem tudom, te hogy vagy vele, de én nem kívánom magunknak egy megtört és elhajtott zenész bosszúját. Van elég ismeretlen ellenséged, ne akard tudni, milyen, ha egy ismerősöd utál. Mert az a legnagyobb szívás.

– Oké, Körte, de van megoldása ennek a helyzetnek? Mert kezdek komolyan megijedni – pillantottam rá könnyörgőn.

– Van – biccentett. – Hogy hallgatsz.

– Hallgatok? – kérdeztem.

– Pontosan. Csinálsz a dolgod, megyünk a fellépésekre, kibékülsz a családdal és Sleisszel, tanulsz, és hagyod,

hogy a Geri-sztori menjen a maga útján, amíg le nem cseng egy kicsit. Nagy Márk barátnőjét is hetekkel a műsor utánig játszottad, úgy, hogy nem reagáltál sehol semmire. Most ez a dolgod Gerivel kapcsolatban is. Én kezelem a sajtót, neked annyit kell tenned, hogy nem válaszolsz a neten semmire. Sőt. Szerintem ne is netezz – gondolta át a dolgot.

– Értem. Tehát muszáj eljátszanom, hogy Gerivel vagyok.

– Nem – ingatta a fejét Körte. – Muszáj hagynod, hogy ő játssza a szerepét, amibe most sajnos te is belekerültél. Le kell nyelned a békát, gyerek, ebből most nem tudsz máshogy kijönni.

– Hogy történhetett ez? – túrtam bele a hajamba, miközben keservesen néztem a menedzseremre.

– Mondtam én, gyerek? Mondtam én, hogy megégeted magad? Hogy hagyd a fenébe a múltat, mert az csak kísérténi tud? De nem, te sipáskoltál, hogy Geri más, Geri olyan rendes, Geri újra szeret, Geri, Geri, Geri – sikongatott engem imitálva.

– Jó, elég lesz, megértettem, hibáztam – suttoztam szomorúan. – Azt hiszem, ebből most tanultam.

– Bárcsak kisebb lenne a tanulópénzed – mondta, és látam rajta, hogy őszintén sajnál.

– És egyébként... Ő hogy van? Mármint... – váltottam témát hirtelen, mert eddig bírtam ki, hogy ne kérdezzek

róla, és éreztem, hogy már a gondolatától is összeszorul a gyomrom.

– Nagy Márk? – pillantott rám Körte a fejét ingatva. – Hát, tudod... Ő Nagy Márk. Sosem lehet pontosan tudni, hogy mi van vele. De egy biztos. Ő nem az a srác, akit sokszor kikoszaraznak, vagy elutasítanak. Megviselte a dolog.

– Tényleg? – szorult össze a torkom.

– Ja. Tegnap este beszéltem vele, miután hazaértünk. Nem is érti. Ilyen egóval mondjuk nem csodálom, hogy új neki a szituáció. Még emésztenie kell.

– Mit mondott? Pontosán idézz – kérleltem. Vagy inkább utasítottam.

– Nézd, gyerek. Nem fogom szépíteni a dolgot.

– Ne kímélj – biztattam, de közben a sírás kerülgetett, mert tudtam, hogy mit fogok hallani. A londoni hazaút alatt lett volna az utolsó lehetőségünk, hogy beszéljünk, de Márk elcserélte valakivel az ülését a repülőn, így nyolc sorral előrébb ült, mint én, és egyszer sem nézett hátra, vagy állt fel az út alatt.

Körte elhúzta a száját, és szánakozva nézett rám.

– Látni sem akar téged. Hallani sem akar rólad. És megkért, hogy kettőtök menedzsereként intézzek mindent úgy, hogy sehol ne futhassatok össze. Asszem, nagyon megbántottad. És mivel ő Nagy Márk, komolyan sajnálja magát.

– Értem – sziszegtem kínosan.

– Ja, és üzent még valamit neked, amit nem pontosan értettem.

– Igen?

– Valami olyasmit, hogy felejtsd el a Nagy Márk-kártyákat. Nem érdemled meg.

– Oké – biccentettem a szám szélét rágva. A Nagy Márkkártyák. Csak egy egoista hülye talál ki magáról elnevezett képzeletbeli kártyákat, amik szívességre válthatók be. Én három ilyet is kaptam tőle. Nos. Ezek szerint a teljesítetleneket elvesztettem, és az esélyt is, hogy valaha még kapjak ilyet. Rendben. Bárcsak kevésbé fájna, hogy ennyire beleestem ebbe az egoista hülyébe. – Egyébként – köszörültem meg a torkomat. – Mikor veszitek fel a *Hullócsillagot*?

– Át fogja rakatni, ha te is aznap akarsz stúdiózni – figyelmeztetett, egy másodperc alatt átlátva rajtam.

– Egy próbát megér – néztem rá könyörgőn, mire megmondta.

De hiába próbálkoztam, Nagy Márk tényleg komolyan gondolta, hogy kitöröl az életéből, és hamar beigazolódott Körte jóslata. Márk mindent eltolt vagy előrébb hozott, amint megtudta, hogy én is ott leszek. Nem akart látni. És nem is látott. Nekem pedig szükségem lett volna egy

barátra. Vagyis a legjobb barátomra, csak éppen ő is azon emberek táborát erősítette, akik nem akartak látni. Antinak is hagytam időt, remélve, hogy egyszer megbocsát, és hajlandó találkozni velem. Csupán néhány nap volt, amíg rosszban voltunk, de nekem sokkal többnek tűnt.

A tizenhetedik születésnapomon tört meg a jég, a londoni út utáni hét péntekén. Bár meghívtam, sőt, a létező összes felületen küldtem neki üzenetet, egyre sem válaszolt, ezért tényleg nem lehettem biztos abban, hogy eljön, így amikor kinyílt Kemál gyrosozójának az ajtaja, ahol zártkörű rendezvényen tartottuk a nagyon visszafogott bulimat, és megláttam az étterembe belépő legjobb barátomat, a könnyeimmel küszködve pattantam fel.

– Szia – léptem oda hozzá, otthagya az asztalt, aminél akkor már mindenki ott ült, akiket meghívtam, és akik el is jöttek. Anyu, Lili, Evelin, Aszádék és Körte. Na meg persze Kemál, az alsó szomszéd, akié egyébként a helyszínt biztosító gyrosozó.

– Boldog születésnapot – tartott elém egy csokor virágot Anti, ami a decemberi hidegben szinte belefagyott a tenyerébe, így csak rángatva tudtam elvenni, amitől nevetségessé vált az amúgy nagyon is kínos szituáció.

– Köszönöm szépen. Ez gyönyörű – szagoltam bele a csokorba, a helyiségben lévő hagymaszag és füstölt hús

azonban teljesen elnyomta a virág illatát, így semmit nem éreztem belőle.

Szóttalanul álltunk egymással szemben, hirtelen nem tudtuk, hogy mit mondhatnánk a másiknak. Anti azóta a legjobb barátom, hogy Bexi lettem, és annyira sok mindent éltünk meg együtt és olyan zsúfolt időszakaink voltak, hogy véletlenül kimaradt a kapcsolatunkból, hogy néha összevesszünk. Erre Londonig nem volt példa, így aztán fogalmunk sem volt, hogyan kezeljük a helyzetet. Én kiszúrtam vele, amit őszintén sajnáltam, ő pedig igaz, de kíméletlen dolgokat vágott a fejemhez, ami miatt lelkiismeret-furdalása volt. Az állás döntetlennek tűnt, és lépnünk kellett. Millió bocsánatkérést megfogalmaztam a fejemben, amit akkorra tartogattam, ha végre újra találkozunk, de ahogy ott állt előttem, egyet sem véltem elég jónak.

– Hiányoztál – szólaltam meg végül, mert ez volt az első, és egyben legőszintébb gondolat, ami megfogalmazódott bennem.

Anti dühösen nézett rám, és idegesen megrázta a fejét.

– A francba, Beki, ne mondj ilyeneket, pokolira haragszom, hagyd már, hogy még egy kicsit utálhassalak – közölte, és az arcvonásai fokozatosan enyhülni kezdtek, míg végül halványan elmosolyodott. Ez volt a jel, én pedig

vettem a lapot.

A következő pillanatban a nyakába borultam, Anti pedig viszonzta az ölelésemet. És ebben az ölelésben minden benne volt, amit le kellett tisztáznunk.

A legjobb barát néha kegyetlenül őszinte, néha rávilágít a hibáinkra, sőt, néha ő meri egyedül kimondani, amit hallanod kell. De az is biztos, hogy a legjobb barát az, aki elsőként áll majd ott, hogy felkaparjon a földről, miután hibát hibára halmoztál, és nem fog szólni egy rossz szót sem. Akkor már csak támogat.

– Milyen a bulid? – nézett körbe az étteremben, elterelve a figyelmét arról, hogy még inkább elérzékenyüljön a szótlan békülésünk miatt.

– Szánalmas – feleltem egyszerűen, körbemutatva a helyiségben.

– Azt látom – indult meg az asztalunk felé, én pedig egy pillanatra megtorpantam az ajtó előtt, amiben a kinti sötétség miatt a saját tükörképem jelent meg.

Kemál a pultból felém kiáltva megkért, hogy ha minden vendégem megérkezett, fordítsam rá a kulcsot, és zárjam be belülről a gyrosozót, hogy senki ne jöhessen be. Bár az ajtóra ki volt függesztve, hogy „Privát rendezvény”, Anti érkezéséig többen is becsörtettek azzal a szándékkal, hogy egy török menü elfogyasztása közben melegedjenek fel.

– Rendben, egy pillanat – kiáltottam vissza, és az ajtót kitérve kiléptem a körútra, hogy kiszellőztessem a fejemben terjengő kajaszagot. Az este kegyetlenül hideg volt, belégzéskor szinte fájt a mellkasom a fagyos levegőtől, miközben a karácsonyi fényekben úszó körút forgalmát figyeltem. Az étterem előtt állva összefontam magam előtt a karomat és pár pillanatig csak álltam, hagyva, hogy a járókelők minden oldalról kikerüljenek a járdán.

– Beki, gyere be, megfázol pulóverben – kiáltott ki anyu, amikor észrevette, hogy kimentem a büféből.

Nem válaszoltam, csak felfogtam az utasítást, aztán még egyszer körbenéztem. Talán titkon reménykedtem benne, hogy valamelyik irányból meglátom. Talán azért mentem ki egy szál pulcsiban, hogy filmszerű legyen a jelenet, amint messze megpillantom, elé rohanok, és a nyakába borulok. Talán tényleg elhittem, hogy eljön a szülinapomra, bár az üzenetemre nem válaszolt. Talán úgy gondoltam, hogy majd meglep. Ah, hát persze. Képzeletben szép jelenet volt, de a valóság ennél sokkal kiábrándítóbb. A francba. A fejemet rázva csalódottan mentem vissza az étterembe, kulcsra zártam az ajtót, és kénytelen voltam bevallani magamnak, hogy már nem jön senki. Nagy Márk nem volt ott a szülinapomon.

Az asztalhoz visszaülve csendben hallgattam a többiek

beszélgetését, akik egymás szavába vágva meséltek mindenféléről. Aszádék és Evelin ünnepélyesen bejelentették, hogy mostantól egy együttest alkotva ők lettek az Evelin és a Fogd be Aszád. Anti az elszúrt versenyét elev-enítette fel, Lili a szörnyű hétvégéjét apunál, ami állítása szerint élete legrémesebb emléke. Pedig csak tízéves. Aztán Bogyó trollkodott Körtével, amiért „becsajozott” Londonban az idegenvezetőnkkel, anyu közben nem értette, hogy Evelin hogy lett hirtelen tizenhét évesből húsz, és miközben a kis társaság hangzavara betöltötte az egész ét-termet, én kívülállónak érezve magam néma csendben figyeltem őket. Egy idő után feltűnt, hogy valaki néz, így odakaptam a fejem. Anti fürkésző tekintetét az enyémbe fúrta, odahúzta mellém a székét, és a fejét rázva megszólalt.

– Beki, jól vagy?

– Persze, miért? – kérdeztem vissza.

– Nem tudom. Itt vagy, de olyan, mintha mégsem lennél itt.

– Én csak... – akadtam meg, keresve a szavakat. – Én csak örülök, hogy a történetek ellenére mindenki itt van ma este velem – mondtam.

– Majdnem mindenki – javított ki, nekem pedig azonnal összeugrott a gyomrom. – Nem is beszéltek?

- Nem – ráztam meg a fejem.
- Sajnálom. Tényleg.
- Én is – bólintottam keserű szájjal.

– Beki, gyere fotóra, fel kell tölteni az oldaladra – üvöltötte Bogyó egy szelfibottal hadonászva, én pedig mosolyt varázsoltam az arcomra, felkaptam az asztalra lerakott műanyag koronát, a fejembe nyomtam, és beálltam a fotóra.

Ha valaki megnézi az Instagram-oldalamra feltöltött képet, aminek a címe „17. születésnap!”, a következőt látja rajta: egy asztal roskadásig megpakolva baklavákkal, török édességekkel és üdítőkkel, mögötte pedig ott állunk csoportban. A kép bal szélén Evelin, mellette Pepe, Puding és Bogyó, akinek kinyújtott kezében van a szelfibot. A jobb oldalon Kemál, Lili, anyu, Anti és Körte. Valamennyiük fején születési papírcsákó, mindenki nevet vagy mosolyog. A kép közepén pedig ott állok én, ezüstszerű műanyag koronával a fejemben, a vállamon átvetve egy „Birthday girl” feliratú szalag, és úgy mosolygok, mint aki igazán boldog. Igen, ha valaki megnézi ezt a képet, elhiszi, amit lát. De az egész csak illúzió, mert a mosolyokon túl ott voltak mindannyiunk saját démonai, amivel küzdöttünk. Evelin mosolya mögött rettegés a régi menedzserétől, akit a londoni út alatt rúgott ki, és aki olyan bosszút esküdött,

amilyet senki nem szeretne megtapasztalni. Aszádék mosolya mögött félelem volt, amiért hamarosan lemegy a *15PercEurópa* adás, ami az első szereplésük, ráadásul rögtön egy nagy nézettségű kereskedelmi csatornán. Anti akkor még nem mondta el nekem, de utólag tisztán látom a képen, hogy a mosolya szomorúságot és fájdalmat takar. A barátnője szakított vele a hegedűverseny után, mert kiderült a lányról, hogy amolyan virtuózgrupi, és miután Anti leszerepelt, a lány a verseny dobogósai közül választott új barátot. Anyu mosolya mögött idegesség bujkált, amiért kicsúszott a kezéből az irányítás, és megállás nélkül azon kattogott, hogy szülőként mi a felelős döntés a Beki kontra Bexi ügyben. Körte mosolya feszültséget rejtett, próbált megbirkózni a teherrel, ami Evelin és Nagy Márk menedzselését jelentette, mert mindkettejük projektje elvette az idejét és az energiáját, ami miatt szörnyű lelkiismeretfurdalást érzett, ráadásul ott voltam én, aki körül izzott a sajtó. Lili mosolya mögött feszültség rejtőzött, a húgom csak tízéves, mégis pontosan érzékelte, hogy valami nem stimmel körülötte. Végül, a kép közepén ott voltam én. És hogy az én mosolyom mit takart? Inkább az a kérdés, hogy mit nem. Ami viszont pozitívum, hogy a képen szereplő Kemál mosolya valóban őszinte volt, de azt hiszem, ez ebben az esetben egyáltalán nem releváns. Hát, így lettem

tizenhét éves. Egy bazinagy műmosollyal a fejemen.

Utólag nem tudom, hogy csináltam végig a decembert, de az biztos, hogy minden rejtett és tartalék energiám ráment. Felvettük stúdióban az *Ezer szót*, annak a spanyol nyelvű sorozatnak a főcímdalát, aminek magyar szövegét Evelinnel ketten jegyezzük mint szerzőpáros. A sorozat elindult, a tv-premier elképesztő nézettséggel nyitott, a magyar betétdal pedig felugrott az iTunes első helyére, és a rádiók is azonnal játszani kezdték. Eközben leadták a londoni útról szóló 15 perces műsorunkat, ami olyan jól szerepelt, hogy a csatorna közkívánatra újra műsorra tűzte, ráadásul szilveszter estére lőtték be az ismétlést, ami garantáltan brutális nézőszámot jelent. Az *Ezer szó* és a *15PercEurópa* adása megmentett attól, hogy a magánéletemről szóljanak a hírek, és újra a zeném, továbbá Bexi mint énekes került a középpontba. Aminek szívből örültem, akkor is, ha közben a magánéletem romokban hevert. Próbáltam lekötni magam, és úgy alakítottam, hogy egy szabad pillanatom se legyen, mert ahogy elfogyott a teendőm, Nagy Márk azonnal beférkőzött az agyamba, és nem hagyott élni. A gondolata pedig hozta magával az álmatlan éjszakákat, a tehetetlen dühöt, a szenvedést és a maró lelkiismeret-furdalást. Szerettem volna elkerülni vele kapcsolatban mindent,

szerettem volna nem tudni róla, nem akartam hallani, hogy mi van vele, egyszerűen azt akartam, hogy én is elfelejtsem őt, ahogyan ő is elfelejtett engem. Egészen jól haladtam, csináltam a dolgomat, ájulásig vállaltam a fellépéseket céges rendezvényeken és jótékonysági koncerteken, az inszomniára pedig megtaláltam az ellenszert, mert bármennyire is gyötört az álmatlanság, a törikönyvem végül mindig segített megoldani a problémát. Már éppen kezdtem összeszedni magam, amikor történt valami, amire valójában mindenki várt, de a sikerére senki nem számított. Elérkezett a *Hullócsillag* rádiós premierje.

Otthon voltam egyedül, és a kora délutáni műsort hallgattam a laptopomon. Anyu még dolgozott, Lili suliban volt, én pedig már órák óta tébláboltam a lakásban, arra várva, hogy érkezzen a fél három. Eszelősen figyeltem az órát, minden idegszállammal arra koncentráltam, hogy minél gyorsabban teljen az idő, már szinte agybajt kaptam, miközben sikerült elhitetnem magammal, hogy kizárólag szakmai szempontból érdekel a dalpremier, tekintettel arra, hogy én írtam. Mégis, azt hiszem, túlzás nélkül mondhatom, a saját dalpremiereim előtt sem voltam még soha annyira indiszponált, mint a *Hullócsillag* debütálásának a napján. Semmi mást nem akartam, csak túl lenni rajta,

miközben lélegzet-visszafojtva számoltam vissza a percekét.

Fél háromkor végre érkezett az idő, én pedig izgatottan lerogytam a laptopom elé, és vadul dobogó szívvel hallgattam az adást szorosan lehunytt szemmel. Ha máshogy alakul, ha Londonban nem hív fel Geri, ha Nagy Márk máshogy reagál, ha... Ha minden egészen másként történik, akkor ott ültem volna a rádióban Márkkal, hogy támogassam, hogy vele legyek, hogy együtt halljuk, ahogyan debütál az első dala, amit én írtam neki. De nem úgy alakult, én pedig nem lehettem ott, mert ő nem akarta, vagyis egyszerűen nem üzent Körtével, hogy számít rám. Én pedig tiszteletben tartottam a döntését, bármennyire nehezemre esett. A reklámblokk végeztével a műsorvezető hangja szólt a rádióból, én pedig feszülten figyeltem.

– A vendégem Nagy Márk, a *Pop/Rock sztár leszek!* második helyezettje, és elhozta nekem a debütáló dalát, amit a megjelenés előtt olyan várakozás előzött meg a rajongók, illetve bocsánat, a Márkerek részéről, amire nagyon régen nem volt példa – konferálta fel a műsorvezető.

– Üdvözlök minden hallgatót, és köszönöm a meghívást – szólalt meg Márk hangja a laptopomból, ami olyan érzelmeket váltott ki belőlem, amiknek nem kifejezetten örültem. A francba, látnom sem kell, elég hallanom a hangját

ahhoz, hogy közös emlékek ezrei zúduljanak rám.

– Ne viccelj, egy ilyen dalpremierrel bármikor jöhetsz – próbált humoros lenni a műsorvezető, Márk pedig illedelmesen nevetett. – Mielőtt elsőként lejátsszuk a dalt, mondanál róla néhány gondolatot?

– Persze, nagyon szívesen – felelte Márk, én pedig idegesen beletúrtam a hajamba. – A dalt Budai Rebeka szerezte – kezdte, és ahogyan kimondta a nevem, a szívem felugrott a torkomba.

– Bexi – szólt közbe a műsorvezető.

– Így van, Bexi.

– Akivel a kapcsolatod mostanában kissé... – terelte volna a témát a műsorvezető, de Márk közbeszólt.

– Beka fantasztikus zeneszerző, dalszövegíró és előadó, büszke vagyok rá, hogy ő írta az első dalomat – mondta diplomatikusan. Akár így gondolta, akár csak inkább a szájába adták, nem mondhatott mást. Egy kiadónál és egy menedzsernél vagyunk, Márk nem kockáztathatott egy beszélést, azt mondta, amit monдания kellett, nekem pedig a szavai semmit nem jelentettek, mert nem tudtam, kitől származik eredetileg. Idegesen hallgattam tovább az adást, várva, hogy hátha elkapok egy fél utalást, egy apró célzást, egy olyan személyes üzenetet, amit csak én érthetek, senki más. De semmi ilyesmi nem történt.

– Nos, akkor következzen a dal. Szeretnél még mondani valamit a hallgatóknak? – kérdezte a műsorvezető.

– Természetesen – szólta Márk. – A hétvégén hat helyszínen is találkozhatnak velem, csekkolják az oldalaimat, ott minden ki van írva. És, bár nem látják, azért mindenkinek küldenék egy márkcsintást. Jó szórakozást a dalhoz – fejezte be, a műsorvezető pedig nevetve átvette a szót.

– A hallgatóinknak mondanám, hogy Nagy Márk valóban kacsintott egyet, vagyis, elnézést, márkcsintott. Most pedig következzen a *Hullócsillag*.

És elkezdődött a dal. Hátradőlve elterültem a földön és a plafont bámulva hallgattam a számot, amit néhány hete ugyanitt a szobámban, ugyanígy fekvé találtam ki. Már az első dallamok alapján is tudtam, hogy tökéletes lett a hangszerelése, így nyugodtan pislogtam a plafon felé, és óriási megkönnyebbülés tört rám. Aztán meghallottam Nagy Márk hangján a sorokat, amiket én írtam neki, hetekkel ezelőtt.

*Nincs több fény,
a lámpákat leoltották rég,
nem láthat senki. Nem láthat senki a
színpadon túl.*

És bummm! A szám berobbant a köztudatba.

A laptopomat kikapcsolva a kezembe fogtam a

telefonomat, és minden mindegy alapon úgy döntöttem, hogy felhívom Márkot, mert ilyen helyzetben félre kell tenni minden személyes konfliktust vagy sérelmet, és meg kell hallgatnia, hogy egy rövid mondatban gratulálok. Semmi mást nem terveztem, csupán ennyit. Ötször próbáltam meg hívni, de a vonal foglalt volt, így rácsörögtem Körtére, aki rögtön felvette.

– Gyerek, hallottad a számot? – szólt bele izgatottan.

– Persze! – mondtam mosolyogva. – Próbáltam Márkot hívni, de foglalt.

– Igen, megállás nélkül csörög a telefonja, nem győzi fogadni a gratulációkat – hadarta izgatottan, én pedig a háttérből hallottam Nagy Márk hangját, ahogyan folyamatosan beszél.

– Szuper – bólintottam. – Figyelj csak. Átadnád neki, hogy kerestem, de csak azért, hogy gratuláljak, nem akartam semmi mást megbeszélni, vagy ilyesmi – magyarázkodtam.

– Jól van gyerek, persze, várj – mondta, majd hallottam, ahogyan eltartja magától a telefont, és Márkhoz szól. – A gyerek az, csak gratulálni szeretne.

– Aha, aha, pillanat – szólt Márk. – Mondd meg neki, hogy... Mondd, hogy kösz – közölte, én pedig felvont szemöldökkel néztem magam elé.

– Azt mondja, hogy nagyon szépen köszöni, és később visszahív, csak beszél a másikon – szépítette Körte Nagy Márk válaszát, mire keserű mosollyal megráztam a fejem.

– Körte, végig hallottam, amit mondott. Vonalban voltam – jegyeztem meg. – Nem kell kényszerítened arra, hogy hívjon.

– De, de, fel fog szépen hívni – erősködött Körte, és mivel egy csattanás után Márk felkiáltott, gyanítom, hogy Körte rácsapott egyet, amiért így reagált a hívásomra.

– Ne hívjon – ráztam meg a fejem.

– Az agyamra mentek, komolyan mondom. Nem fogok közvetíteni köztetek, játsszátok szépen a „haragszom rád, nem, mert én haragszom rád” hülyeségeket, de engem hagyjatok ki.

– Rendben – szóltam kimért hangon. – További szép napot nektek, és még egyszer gratulálok Nagy Márknak.

– Te mit fogsz csinálni? – érdeklődött, én pedig lecaptam a laptopom fedelét, és sóhajtvá lehunytam a szemem.

Amíg Körte Nagy Márkkal bújta a netes reakciókat, és fogadták a milliányi gratuláló hívást, én azt tettem, amit mindig, ha összezavarodok, szomorú vagyok, vagy csak ki akarom üríteni a fejemet. Elmentem a közeli hanglemezboltba, hogy zongorázzak egy kicsit. Hülye ötlet volt.

2.

– Gratulálok a dalhoz, amit Nagy Márknak írtál – köszöntött Norbi, a hanglemezboltban dolgozó eladó, akivel jól ismertük egymást. Az üzletben szólt a rádió, így rögtön rájöttem, ő is hallgatta a dalpremiert. Később kiderült, hogy szinte mindenki.

– Köszönöm szépen – mosolyodtam el halványan, és körbenéztem az üres üzletben, ahol egy ferde karácsonyfán és az eladón kívül egy lélek sem volt. – Szabad a zongora? – érdeklődtem, de ez csak illedelmesség volt, két okból kifolyólag. Az egyik, hogy az üzletben szinte soha nincs senki, a másik, hogy rendszeresen járok ide, és eddig mindig szabad volt a zongora számomra.

– Persze.

A kabátomat és sálamat levéve a táskámmal együtt ledobtam a földre, és leültem a zongora elé.

– Nincs kedved játszani? – szólt oda egy idő után Norbi, mire feleszméltem a bambulásból, és a pult felé fordultam.

– Hogy?

– Negyedórája csak ülsz ott – nézett rám mosolyogva, én

pedig akkor döbbentem rá, hogy semmi mást nem csinállok, csak ülök, és bámulom a billentyűket.

– Ja, nem, de – ráztam meg a fejem. – Csak elgondolkodtam. De mindjárt elkezdem – biccentettem a lehető leghatározottabban, majd újra a billentyűkre meredtem, ráhelyeztem az ujjaimat, de nem ütöttem le egy hangot sem. Ha jobban belegondolok, ez volt az a pillanat, ami először jelezte, hogy életem első és igazán komoly alkotói válságába kerültem, de akkor én ezt még nem tudtam. – Igazából – pattantam fel. – Mennem kell.

– De nemrég jöttél, és... – méregetett furán Norbi.

– Tudom, majd máskor befejezem a dalt. Vagy el is kezdem – kaptam magamra a kabátomat, és a táskámat a vállamra akasztva a kijárat felé siettem. Ahogy kitártam a lemezbolt ajtaját, szinte belerohantam valakibe, akivel nem lett volna szabad találkoznom. A fenébe.

Geri meglepetten nézett a szemembe, én pedig olyan arccal meredtem rá, mintha kísértetet látnék.

– Szia – köszönt.

– Szia – sziszegtem kínosan.

– Nem számítottam rád, de örülök, hogy végre itt vagy. Beszélünk kell – ragadta meg a karomat.

– Szerintem nem kell – ráztam meg a fejemet.

– Dehogynem. Nagyon is kell – tolt vissza a

hanglemezboltba, én meg hagytam. Nem tehettem mást. Ez pontosan két héttel azután volt, hogy Londonban felhívott, és közölte, visszahívták a *Pop/Rock*ba azzal a feltétellel, hogy megerősíti a bulvár vonalat, és közli, hogy újra együtt járunk.

Az üzlet hátsó részébe vonultunk, és a dobok takarásában ültünk le a földre.

– Tudod, hányszor kerestelek? – kezdte a fejét rázva, a dolgok közepébe csapva. – Milliószer hívtam a menedzseredet, de nem adta meg az új számodat.

– Igen, nos... Körte nem igazán örült a kialakult szituációnak. Ahogyan egyébként én sem – mondtam, idegesen rágva a szám szélét.

– Figyelj – sóhajtott. – Baromira sajnálom, hogy így alakult, hidd el, nem akartam.

– Tudom – biccentettem.

– És nem tudom eléggé megköszönni, hogy nem mondtad el az igazat. Akkor kiraktak volna a műsorból, még a kezdés előtt.

– Nem mondtam, és nem is mondok semmit – ígértem meg.

– Igen, ezt a menedzsered is említette. Kösz. Tényleg – mosolygott rám hálásan, én pedig kimérten néztem rá.

– Mennem kell – szóltam, elhessegetve a gondolatot,

hogy a mögötte lévő Gibsont amolyan rocksztárosan szét-töröm a fején.

– Várj már! – ragadta meg a karomat, és visszahúzott a földre. – Tudom, hogy haragszol, tudom, hogy nem volt jogom kamuzni kettőnkről, tudom, hogy...

– Geri – szakítottam félbe. – Rendben van. Ha ez az ára, hogy bejuss az élő műsorba, akkor legyen. Nem bánom. Tényleg. Viszont most szeretnék elmenni.

– Miatta haragszol ennyire, ugye?

– Mi? – néztem rá csodálkozva.

– Nagy Márk.

– Az egy teljesen másik történet – közöltem, jelezve, hogy marhára semmi köze hozzá.

– Oké, csak tudod, mit nem értek?

– Hm?

– Hogy neki olyan baromira szívesen játszottad a barát-nőjét. Amikor együtt duetteztetek. Lubickoltál a szerepben, nekem pedig úgy teszed meg ugyanezt a szívességet, mintha a fogadat húznák. Azt kell hinnem, Nagy Márkkal nem is kellett nagyon alakítanod...

– Nem értem, miért gondolod, hogy ez rád tartozik – közöltem.

– Mert, ha végig odavoltál érte, akkor mi a francért kerestél meg, mi a francért hívtál el egy nyilvános

vetítésre, ahol együtt láttak velem, és mi a francért engedted, hogy lefotózzanak minket? Tudod – rázta meg a fejét. – Egy pillanatig tényleg sajnáltalak, amiért ilyen szar helyzetbe kerültél miattam. De már nem – meredt rám, én pedig kérdőn néztem rá. – Te kavartál be saját magadnak. Elmentem a válogatóra, ahová nem hívtalak el, amiről nem is tudtál, egyedül mentem, segítség nélkül, hogy megnézzem, mit érek. Elküldtek. Nem kellett. Oké, megértettem, felfogtam. De aztán, amikor hívtak, hogy látták a közös képünket a neten, arra gondoltam, talán mégis elég jó vagyok, csak kellett mellém egy ütős hír is, amitől érdekesebb a történet egy tehetségkutató műsorban.

– Megkaptad – szóltam halkan.

– Ezért nem haragudhatsz rám. Basszus, Beki, az egész sztorid azzal a számmal kezdődött, amit nekem írtál.

– Mit akarsz ezzel mondani? – csodálkoztam.

– Hogy én több mint egy évig néztem a háttérből, ahogyan megváltozik az életed, és bocs, ez durván hangzik, de igazából miattam történt veled minden jó. Mert nélkülem nem lett volna *Késtél* – vázolta fel a saját aspektusából a dolgokat. – Szóval miattam lett *Késtél*, vagyis Bexi. Bexi nélkül pedig úgy tűnik, nincs Nádor Gergő – ért végig a kör, mire kényszerűen elröhögtem magam.

– Igen, értem – biccentettem.

– Te nem futottál volna be nélkülem, én nem futhatok be nélküled. Azt hiszem, ez így korrekt – vonta meg a vállát.

– Igen, valóban. Csak – akadtam meg, keresve a szavakat – nem számítottam erre. Annyira rosszul jött ki. Pont, miután megbeszéltük, hogy ez köztünk nem működik – elevénítettem fel a londoni hívásunkat, amikor úgy tűnt, örökre le tudjuk zárni az egyébként is kissé kusza kapcsolatunkat. De néha az örökre rövidebb ideig tart, mint gondolnánk.

– Tudom, ez kicsit abszurd volt – értett egyet.

– És most mi lesz? – érdeklődtem. – Mi a folyamata a műsornak?

– Februárban kezdődnek az élő döntők, de már most elég erős az érdeklődés. A műsor csinált nekem szerzői Facebook, Twitter és Instagram-oldalt, egy csomó levelet kaptam már, meg lájkolnak, sőt, megnyertem néhány szimpátiaszavazást is...

– Gratulálok – mosolyodtam el, félretéve minden haragot, amit éreztem, mert láttam a csillogást a szemében, hogy mennyire izgalmasnak tartja ezt az egészet, és egyszerűen nem tudtam haragudni rá. Minden énekes így kezd. Aztán idővel a csillogás halványulni kezd, és ahhoz, hogy ne égjen ki, folyamatosan fényezni kell, ami a legkeményebb meló, de nem akartam ünneprontó lenni, ezt mindenki magától kell, hogy megtapasztalja.

– Köszí – mosolygott rám.

– Én lassan tényleg megyek – szóltam.

– Oké. Figyelj csak.

– Hm?

– Rendben vagyunk? Mármint te és én?

– Igen, azt hiszem – bólintottam. – Körtével úgy beszéltük meg, hogy én nem reagálok semmire, így idővel elül a „barátnőd vagyok” sztori, te pedig egyedül is tudsz érvényesülni, anélkül, hogy összemosnának velem. Hiszen ez a célod, nem?

– Persze – bólogatott. – Csak az elején fog felmerülni a neved – ígérte meg. – A műsor kezdéséig próbálják olyan cikkekkel és hírekkel fenntartani az érdeklődést, amelyek a versenyzők életéről szólnak, hogy jobban megismerjék őket a nézők... Ilyen a botrányos múlt, kiteregetett családi titkok, a nagyon nehéz helyzet, vagy éppen a híres barátnő. Én az utolsó kártyát húztam – mondta, mire akaratlanul is elnevettem magam.

– Értem. Vigyázz nagyon magadra, ami rád vár, az... – akadtam meg, ügyelve arra, hogy most jól fogalmazzak –, az néha nagyon kemény lesz. Tudom, mert már láttam ilyet.

– Persze, kösz. Egyébként kérdezhetek valamit?

– Igen?

– Együtt vagy vele? Igazából? Mármint nem kamuból, mint októberben, vagy mint most velem. Hanem úgy tényleg.

Váratlanul ért a kérdése, mert nem számítottam rá, úgy-hogy akaratlanul is összeszorult a szívem.

– Nem, nem vagyunk együtt – mondtam ki, magamra erőltetve egy olyan arckifejezést, amiről reményeim szerint semmilyen érzélem nem olvasható le.

– Értem. Na, hagylak menni, mert már készülsz egy ideje.

– Oké. Sok szerencsét a műsorhoz és mindenhez – köszöntem el.

– Neked is. És gratulálok a *Hullócsillag* premierjéhez. Láttam a neten a reakciókat, nem semmi.

– Az Nagy Márk érdeme.

– Te írtad.

– Ő énekli – zártam le a témát mosolyogva.

– Hé, gyere már, csináljunk egy képet – vette elő a telefonját, mire megráztam a fejem.

– Nem, szerintem ez nem jó ötlet, Körtével abban maradtunk, hogy...

– Nyugi már. Ez csak nekem lesz, nem töltöm fel sehová.

– Ja, az úgy más – bólintottam, és mellé lépve hagytam, hogy átöleljen, majd felénk fordítva a készüléket,

elkészítette a fotót.

Estére a közös képünk fent volt Geri Facebook-oldalán, a lájkszámai az egekbe ugrottak, az oldalára özönlani kezdtek az emberek, valamennyi bulvárral foglalkozó oldal és blog átvette a fotót, és leközzölte hírként. Körte telefonon ordított velem, miszerint kitekeri a nyakam, én pedig néma csendben hallgattam a menedzserem tombolását a vonal túlsó végén, miközben azon gondolkodtam, mennyit ér egy ígéret. Attól függ, ki teszi. Gerié nem sokat. Nagy Márk *Hullócsillag*-debütálásának az estéjén Geri beleköpött a levesbe, emiatt megoszlottak a hírek. Fair play. Ezt a kifejezést nem mindenki ismeri. Nagy Márk pedig azt hitte, benne voltam a dologban. Miért is hitt volna mást?

Geri és a közös képünk posztolása azonban kevés volt ahhoz, hogy megállítsa egy sláger születését, mert Nagy Márk és a *Hullócsillag* mindent letarolt. Nem túlzás, ha azt mondom, ilyen visszatérésre senki sem számított, még mi sem. Márk mindent vitt a dallal, amit neki írtam. De komolyan, mindent. Úgy tért vissza, ahogyan kevesen tudnak, és függetlenül attól, hogy még beszélő viszonyban sem voltunk, a világon én örültem a legjobban a sikerének. A dal-premier utáni napokban túlpörögtek az oldalai, a megosztások és a nézettség az egekbe szökött, az emberek egymásnak küldözgették a számot, ami pillanatok alatt

slágerré vált, ezáltal a sikerlisták élére is ugrott. Nem érdekelt, hogy letarolta az *Ezer szót*, nem érdekelt, hogy egyszer csak Nagy Márkot sokkal több helyre hívták, mint bármelyik zenészt, és az sem érdekelt, hogy továbbra is került engem. A dalpremier után megváltozott az élete, én pedig elégedett voltam, mert amikor hetekkel ezelőtt egy éjszakán papírra vettem a *Hullócsillag* első sorait, csupán egy cél vezérelt. Hogy Nagy Márknak sikerüljön.

És miközben a *Hullócsillag* premierje után Nagy Márkot repítette a hírnév, és szárnyra kapott, addig én mélyrepülésbe kezdtem minden tekintetben.

3.

Nem tudtam írni. Egy sort sem. Nem jöttek új dalötletek, nem ment, egyszerűen képtelen voltam rá, ez pedig először csak idegesített, aztán megijesztett, végül pedig teljesen kikészített. A karácsonyt lidércmódban töltöttem, csak ténferegtem a lakásban és vártam, hogy visszajöjjön az ihlet, ami csúnyán elhagyott, aztán a szilveszter előtti csütörtökön megtörtént az, ami egy énekes legnagyobb rémálma. Aznap kivételesen már reggel pocsékul alakult minden, pedig általában kora délutánig ezt meg szoktam úszni, de azon a reggelen nem. Ahogy reggeli közben átfutottam a netet, megakadt a szemem egy újság honlapjának exkluzív tartalmán.

„A *Pop/rock sztár leszek!* döntősenek, Nádor Gergőnek exkluzív gimis fotóalbuma! Megszereztük a képeket, amikor Bexivel együtt zenéltek! Nézd meg az énekesekről készült évekkel ezelőtti fotókat.” Én meg félrenyeltem a pirítóst.

Geri tehát eldöntötte, hogyan is játssza ezt a játékot. A találkozásunk után, vagy éppen a találkozásunk miatt

rádöbbsent, hogy olyan aduász van a kezében, amivel már a műsor előtt kiemelkedhet a többi versenyző közül, ezért aztán megtörtént az, ami gyakran megtörténik azokkal, akik hosszú várakozás után hirtelen a reflektorfénybe kerülnek. Elveszítette az eszét. Miután megígérte nekem, hogy nem tölti fel a hangszerboltban lőtt közös képünket sehová, egyszerűen meggondolta magát. Bekattant attól, hogy az állítólagos barátnője vagyok, mégis megint attól hangos minden, hogy Nagy Márknak én írtam a *Hullócsillagot*, ez a hír pedig lenyomta őt. Hogy az egész találkozásunkat kitervelte-e előre? Hogy végig ez volt-e a célja? Hogy képtelen volt elviselni, hogy Nagy Márk kapta tőlem a *Hullócsillagot*, és nem tartottam meg magamnak, vagy esetleg adtam másnak? Fogalmam sincs, és talán soha nem is tudom már meg. Az azonban biztos, hogy a közös képünk posztolása utáni sikertől vérszemet kapott, és eladta magát, vagyis inkább eladott minket azért, hogy beszéljenek róla. A folyamat megállíthatatlan volt, mindent adott, amit csak tudott. Posztolgatott a régi sulis bandánkról, arról, hogyan élte meg a róla szóló *Késtél* sikerét, odaadta a régi közös fotóinkat az újságoknak, nyilatkozott arról, amikor a közönség soraiban ült a Nagy Márkduett alatt, és milyen érzés volt neki látni a csókunkat... És ami a legborzasztóbb, hogy nyíltan beszélt a kapcsolatunk olyan intim és

bizalmas részleteiről is, ami miatt utcára sem nagyon szerettem volna menni. A sikert mindenki máshogy éli meg. Geri már a műsor kezdete előtt elérte, hogy úgy írjanak és beszéljenek róla, mintha bármilyen produktum lenne mögötte. Pillanatok alatt egy üres celeb lett, sok követővel és sok utálóval. Fogalmam sincs, hol volt a srác, akit régen annyira szerettem, de egy biztos, Nádor Gergő nem az volt. Ez az új énje kinyírta azt a Gerit, akiről a dalaim szóltak. Sehol nem volt már.

A legújabb exkluzív gimis fotók láttán felhívtam Körtét, aki természetesen tehetetlenül tombolt.

– Ne foglalkozz vele, gyerek. Semmivel ne foglalkozz – tanácsolta azokban a napokban megállás nélkül. – És ne reagálj semmit! Az csak olaj lenne a tűzre – tette hozzá. Na igen. Természetesen nem akartunk olajat a tűzre, hanem inkább mindketten úgy éreztük, Gerit kéne előbb olajba, majd a tűzre hajítani, de ezek a gondolatok csak a saját megnyugtatóságunk érdekében születtek, merthogy mást nem tehettünk, minthogy ilyenekről fantáziáltunk.

– Rendben, persze, tudom, nem foglalkozom vele – daráltam a megszokott szöveget. – Mikor érsz ide értem? – néztem az órámra.

– Figyelj, gyerek, az van, hogy elhúzódott a *Hullócsillag* klipforgatása.

- Ez pontosan mit jelent? – ráncoltam a homlokomat.
- Hogy menj taxival, és mindjárt indulok én is. Oké?
- Öö, jó, persze. De ugye ott leszel?
- Persze, hogy ott leszek, gyerek!
- Rendben, akkor várlak a koncerten – tettem le furán.

A délutáni fellépésre (amiből a téli szünetben napi kettő volt, de néha három is) taxival egy művelődési házba mentem, ahol Evelin és az FBA alkották a zenekaromat. London után Evelin helyzete sem volt könnyű, kábé olyan jól állt, mint én, azzal a különbséggel, hogy amíg nekem az volt a bajom, hogy túl sok hír terjeng rólam, addig neki az, hogy semmi. A régi menedzsere, Pí, tartotta a szavát, és mivel ő birtokolt minden jogot az általa kitalált és felépített Lexi előadói imidzsre, miután Evelin menedzsert váltott, Pí egész egyszerűen megszüntette Lexit. Evelin tehát éppen nem volt sehol, Lexi már a múlté lett, Evelinként viszont senki nem ismerte, így a várakozás stádiumába került, ami annyit jelentett, hogy előkészületben volt az első Evelin és a Fogd be Aszád dal, és amíg ezek a munkálatok folytak, engem kísértek koncertezni, mivel más dolguk nem igen akadt.

– Sziasztok – szóltam az öltözőnek nevezett szobába lépve, ami egyébként egy lepukkant iroda volt, tehát nem volt benne sem előre behűtött Evian víz, sem pedig

színekre szétválogatott gumimaci. Csak kopott irodabútorok, nikotintól sárga függöny és vízköves pohár egy kétliteres ásványvizes üveg mellett. Popsztárélet, meg minden.

– Cső – biccentettek az FBA-srácok, akik egy rozoga íróasztal körül ültek.

– Körte? – néztem körbe.

– Azt hittem, veled jön – felelte Evelin.

– Nem, a *Hullócsillag* klipforgatása megcsúszott, de biztosan mindjárt ideér – nyugtattam leginkább magam.

– Tegnap mi is benéztünk a forgatásra, iszonyat zsír lesz a klip – szólta el magát Bogyó, de azonnal meg is bánta, amikor rájött, hogy ez egy kicsit rosszul érint engem.

– Voltatok a *Hullócsillag* klipforgatásán? – kérdeztem megsemmisülve.

– Ó, csak pár percre – mentette a szituációt Evelin, kínosan félrenézve.

Hát persze. Az, hogy Nagy Márk nem beszél velem, és egyáltalán nem is kíváncsi rám, nem jelenti azt, hogy mindenkit kizár az életéből. Közös barátaink vannak, akik a jelek szerint mindkettőnkhez lojálisak maradtak, függetlenül attól, hogy egyáltalán nem foglaltak állást egyik oldalon sem. Velem járnak fellépni, Márkot pedig meglátogatták az első klipforgatásán. Ez így fair. De akkor miért fáj ennyire?

– Értem – biccentettem. – És amúgy... Milyen lesz? A klip? – érdeklődtem.

– Hátóóó – tűnődött Puding. – Nem is annyira jó – hazudta.

– Naa – húztam szomorú mosolyra a számát.

– Nagyon jó lesz – ismerte be Evelin kelletlenül.

– Ennek igazán örülök – feleltem, de mivel mindannyian kételkedve néztek rám, folytattam. – Komolyan mondom! Örülök! – bizonygattam.

– És a csaj benne, azt a...! – tette hozzá Pepe, aminek halatán lehervadt a mosoly az arcomról, és minden izmom megfeszült.

– Te állat! – dobott neki egy flakont Bogyó, jelezve, hogy ezt most elcseszte.

– Milyen lány? – kérdeztem kissé kiszáradt torokkal.

– Nem, semmi komoly – szólt közbe Evelin. – Csak egy szereplő. Volt válogatás, meg minden. Őt választották, hogy eljátssza...

– Tudom, hogy mit kell eljátszania – vágtam közbe, mert azt a szerepet Nagy Márk eredetileg nekem ajánlotta fel még Londonban. Mivel én írtam a dalt, azt kérte, legyek benne a klipben, amire persze igent mondtam. Nos, úgy tűnik, talált mást, akivel szívesebben dolgozik együtt.

– De nem valami nagy szám. Nem is jó csaj. Tök ronda,

meg minden – hazudta Bogyó.

– Jaja! Valami modell. Egy ronda modell – erősködött Pepe, mire Evelin, Bogyó és Puding értetlenül néztek rá.

– Mondd, te teljesen kretén vagy? Fejezd már be, inkább ne szólj semmit! – szidta le Evelin.

– Modell? – nevettem fel a szememet forgatva. Oké, nem csalódtam Nagy Márkban. – Hát, az klassz – pillantottam az órámra, hogy ellenőrizzem az időt. – Na jó, tényleg, hol van már Körte? – kapkodtam a fejem, és előhúztam az ideiglenes telefonomat, amit London után vettem átmenetileg, mivel elhagytam a sajátomat.

A kijelzőn egy olvasatlan üzenetem volt, és idegesen nyomtam rá.

„Gyerek! Óriási dugó van, nem fogok odaérni az elejére. Kezdd el a koncertet, és jövök közben. Csak ügyesen!”

– Mi az? – érdeklődött Evelin.

– Semmi. Kezdenünk kell. Körte nem ér ide.

– Na bazz! – rémült meg Puding. – Mit csinálunk menedzser nélkül?

– Semmit, játszunk, és amikor megjön, akkor majd megbeszél mindent a szervezővel.

– Jó, de azt a koncert előtt szokta – háborodott fel Pepe.

– Hé, semmi gond – nyugtattam őket, de a kialakult szituáció nekem sem tetszett kifejezetten. – Megoldjuk.

Az ajtó kinyílt, mire mindannyian odanéztünk, remélve, hogy Körte futott be az utolsó pillanatban. Tévedtünk. A művelődési ház igazgatója dugta be a fejét, jelezve, hogy a közönség már vár.

– Elnézést, azonnal kezdünk – bólintottam. – A menedzserünk koncert közben fog megérkezni.

– Jó – vonta meg a vállát, úgy, mint akit ez egyébként nem igazán érdekel. Érthető, ez a szervezőre tartozott, akit szintén nem láttunk sehol.

– Sokan vannak? – pattant fel Evelin a székről.

– Igen – biccentett az igazgató. – Teltház – bólintott büszkén.

– Akkor ne várassuk őket, csapjunk oda – indult meg Puding a dobverőkkel a kezében.

A gitáromat felkapva kiléptem az ajtón, és a színpad hátuljához igyekeztem, nyomomban az Evelin és a Fogd be Aszád formációval. Mivel Körte nem a bébiszitterem, igyekeztem egyedül is megoldani a helyzetet, akármennyire is különös volt, hogy nincs ott velem. A *Hullócsillag* miatt Nagy Márk top előadóvá vált, elképesztően sok felkérése és lekötött időpontja lett, a klipforgatásokról és interjúkról nem is beszélve, ahol Körtének menedzserként vele kellett lennie. A *Hullócsillag* előtt én voltam Körte egyetlen olyan előadója, akivel ennyi dolga volt, mostanra azonban Nagy

Márk megosztotta az idejét, és nem tudott kettészakadni, akármennyire is próbálkozott. Rutinos előadóként egyébként simán rám lehetett volna bízni egy ilyen művelődési házban lévő fellépést, hiszen nem voltam teljesen egyedül, ott volt velem az együttes, csak sajnos éppen aznapra fogyott el minden tartalékom, aznapra törtem össze annyira az események hatására, hogy kicsúszott a kezemből az irányítás. Erről nem Körte tehetett, ha ott lett volna, akkor sem alakul másképp.

Evelin előre felment a színpadra, hogy felkonferáljon. A közönség nem igazán ismerte fel, mert már félig visszaalakult Lexiből Evelinné, ami azt jelentette, hogy megvált a felvarrt műhajától, és szőkitési folyamatban volt, ezért leginkább zöldesbarna színben pompázott a váll felettire vágott, tépett fazonú haja. A ruháit is lecserélte, Lexi stílusa egyszerű volt és hétköznapi, Eveliné azonban sokkal extrémebb, úgyhogy a szegecses karkötőkben, bakancsban és szakadt fekete farmerban megjelenő lányt egyáltalán nem tudták a hetek óta eltűnt Lexivel azonosítani.

– Sziasztok! – üvöltötte bele a mikrofonba, megpróbálva lelkesíteni a tömeget, és megalapozni a kezdő hangulatot. – Fogadjátok sok szeretettel Bexit és kísérőzenekarát, az Evelin és a Fogd be Aszád együttest! – kiáltotta, és kezdésnek megtapsoltatta a közönséget.

A fiúkkal a színpad mögött állva összenéztünk.

– Akkor menjünk – bólintottam határozottan.

– Nekem hiányzik Körte – feszengett Puding.

– Nekem is, de mindjárt jön. Ne gondolj rá, csak a fellépésre – biztattam.

– Nekem meg honvágyam van – közölte Bogyó, mire értetlenül néztünk rá.

– Mi van? Hülye, itt vagyunk Budapesten – nevettem fel értetlenül, és megindultam a színpadra.

Az érkezésemre a tömeg óriási tapsban tört ki, én pedig mosolyogva a mikrofonhoz álltam, és amíg a zenekar elfoglalta a helyét, megszólítottam a közönségemet.

– Sziasztok! – szóltam bele a mikrofonba. – Köszönöm, hogy ilyen sokan eljöttetek ma! – néztem körbe vidáman, megpróbálva minél több emberrel szemkontaktust kialakítani. A művelődési ház terme valóban teltháznak tűnt, de persze ez nem úgy néz ki, hogy egymás hegyén-hátán állnak az emberek, és hering módjára vannak bepréselve. Az ilyen koncerteken a teltház azt jelenti, hogy elfogyott annyi jegy, amennyit nyomtak az eseményre. A sorok hézagosan húzódtak, előrébb sűrűbben álltak a nézők, hátul azonban még üres részek is voltak.

Körbemosolyogtam a termen, és mint mindig, most is megkérdeztem, hogy mit szeretnének hallani. A

közönségemmel a kommunikáció nagyon fontos, én kifejezetten szeretem bevonni őket a koncertbe, dönthetnek arról, hogy melyik számomat adjam elő, megénekeltetem őket, és figyelek arra, hogy milyen a hangulatuk. Ha jókedvűek, akkor pörgősebb dalokat játszom, ha azonban fáradtnak vagy levertnek tűnnek, akkor a lassabb, melankolikusabb dalokat preferálom, mert olyankor azt jobban szeretik. Soha nem értettem azokat az előadókat, akik kizárják a koncertről a közönséget, és csak magukkal vannak elfoglalva, mert az ember nem magának adja elő a dalokat, hanem a hallgatóknak. Csak aztán néha beüt egy nem várt szituáció.

– Játssz a *Hullócsillagot!* – kiáltotta fel a színpadra valaki az első sorból, amire nem számítottam, ezért zavartan megráztam a fejemet.

– A mit? – néztem értetlenül, és hátrapillantottam a hangszerekkel beállt együttesre. Pepe, Bogyó, Puding és Evelin (aki ideiglenesen a vokált vállalta) elkerekedett szemmel néztek rám.

– A *Hullócsillagot!* – ismételte meg egy szülő, aki a kisiskolás gyerekeit hozta el a koncertemre.

– Elnézést, de az... Az nem az én dalom – nevettem el magam kínosan, mert ilyen helyzetbe még soha nem kerültem, és őszintén szólva nem is számítottam rá.

– De te írtad! – kiáltotta a másik oldalról egy hang.

– Igen, khm, de – szoltam újra a mikrofonba. – De én annak a dalnak a szerzője vagyok, nem az előadója – magyarázkodtam, és úgy éreztem, kezd kicsúszni a kezemből az irányítás.

– *Hullócsillag! Hullócsillag! Hullócsillag!* – kezdtek skandálni az első sorból, ami ragadósnak bizonyult, mert a közönség átvette, így ott álltam a koncertemen, ahol egy teremnyi ember kért tőlem egy olyan dalt, aminek még csak nem is én vagyok az előadója. Újra hátrapillantottam, de a zenekar teljesen leblokkolt.

– Kezdd a *Késtélt!* Puding! A *Késtélt!* – kiáltottam a dobok mögött ülő zenészre, aki egy pillanat alatt kizökkent az ámulatból, és elkezdte. A leghíresebb számomat, amit túlzás nélkül mindenki ismer, így azt hittem, ez lesz a tökéletes elterelés. Nagyobbat nem is tévedhettem volna.

A közönség felismerte az első hangokat, és befejezte a *Hullócsillag* skandalását, néhányan pedig tapsolni kezdtek, aminek hallatán elöntött a megkönnyebbülés, mígnem...

– Hajrá, Geri! – ordította valaki előre a hátsó sorokból. Én döbbenten néztem, hirtelen fel sem fogtam, hogy mi történik, miközben egyre többen kezdték el ismételni a bekiabálót. És akkor megértettem. A *Késtél* soha többé nem lesz az a dal, ami volt. Mert már nem csak nekem jut róla

eszembe Geri, hanem mindenkinek. A *Pop/Rock sztár leszek!* népszerűsége kihatott mindenre. A tévékre, a rádiókra, az újságokra, a közösségi médiára, a blogokra... És ott, a művelődési házban adott koncertemen rájöttem, hogy rám is. Leginkább rám.

Teljesen szétestem a szituációtól, és megpróbáltam kiüríteni a fejemet, de nem volt könnyű, mert az első sokk után, hogy a *Hullócsillagot* kérték tőlem, azonnal jött a másik hidegzuhany, és egy teremnyi ember foglalkozott Gerivel a koncertemen. A szám azonban már elkezdődött, nekem pedig énekelnem kellett.

– *Itt várok, fogalmam sincs* – kezdtem, aztán pislogás nélkül meredtem magam elé. Leblokkoltam. – *Itt várok* – próbáltam újra, de a zenekar már régen elhagyott, teljesen máshol tartott a szám. – *Itt állok* – énekeltem, de akkor már nem csak elfelejtettem a szöveget, de el is tévesztettem. A zenekar időközben leállt mögöttem, a közönség pedig néma csendben nézett velem farkasszemet.

– *Itt várok, fogalmam sincs* – énekeltem újra, aztán kínosan megráztam a fejem. – Fogalmam sincs a szövegről – suttogtam, újraértelmezve a dalomat és akkor... Akkor kifütyültek, én pedig a mikrofonállvány mögött állva annyit mondtam, hogy nagyon sajnálom. És lerohantam a színpadról.

Hallottam, ahogyan Evelin átveszi az irányítást, és hogy kiengesztelje a közönséget, bármit hajlandó volt elénekelni. *Késtél, Végcél, Hullócsillag*, tök mindegy volt, csak a rohadt paradicsomot elkerülje.

Az öltözőnek hívott irodába belépve becsaptam magam mögött az ajtót, lerogytam a székre, és olyan keserves zokogásban törtem ki, hogy azt sem hallottam, amikor Körte berohant.

– Gyerek! Gyerek, mi a franc történik? Miért énekel Evelin a színpadon és miért sírsz ebben a csöves szobában? – nézett körbe, megpróbálva értelmezni a helyzetet.

– Hol voltál? – töröltem le a könnyeimet.

– Nagy Márkkal, de mondtam a telefonban. Mi a fene történt?

– Nem tudom. Elfelejtettem a szöveget. Hogy felejtettem el a *Késtélt*? Hogy lehet elfelejteni valamit, amit te írtál, amit ezerszer előadtál már? Hogy lehet így beégni? Ez egy repetitív szakma, mindig ismétlődik, hogy blokkolhattam le? – zokogtam.

– Na, gyerek, ne csináld már. Erről van szó? Elrontottad a dalt? Na és? Mindenkiel előfordult már. Mindenkiel!

– Nem csak elrontottam. Elfelejtettem! – bőgtem a levegőt kapkodva.

– Nem baj. Hallod – veregette meg a vállamat.

– Hazamehetek? – törölgettem a szemem, és bár tudom, hogy nem tűntem túl profinak, egyszerűen elhagyott Bexi ereje, és nem maradt más nekem, mint Bekié, amivel nem sokra mentem.

– Persze, csak bemondatom Evelinnel, hogy lázas vagy, és azért hagytad félbe a koncertet, de máskor pótoljuk – improvizált.

– A *Hullócsillagot* kérték.

– Mi? – rázta meg a fejét értetlenül.

– Hogy azt énekeljem. Nem is az én dalom.

– Te írtad, az emberek nem csak Nagy Márkkal azonosítják, hanem veled is.

– És Geri nevét kiabálták, ahogy elkezdődött a *Késtél...* – tettem hozzá suttogva. Körte elkerekedett szemmel nézett rám, erre nem tudott mit mondani. – Mi történik velem? – kérdeztem a szememet törölgetve. – Nem megy. Semmi nem megy. Most nem léphetek fel olyan dalokkal, amiről tudják, hogy Gerinek írtam, mert minden róla szól a műsor miatt. Írnom kellene új számokat. De nem tudok írni, nincs dalötletem. Semmi nem jut eszembe, Körte, teljes a sötétség odabent – meredtem rá szomorúan.

– Hé, kimerültél egy kicsit, gyerek. Húzó év volt – nyugtatott.

– És közben nem megy ki a fejemből, Körte. Annyira

bánt – bőgtem el magam újra. – Hülye Nagy Márk – motyogtam sírás közben.

– Oké, ehhez a szerelmes tinicucchoz nem értek. Mit csináljak Nagy Márkkal, hogy rendbe gyere? Felhívjam? Idehozzam? Leüssöm? – tanakodott.

– Nem, csak... ez most nem megy – mondtam ki. – Valami nem stimmel – töröltem le a könnyeimet, amik újra patakokban folytak végig az arcomon.

– Megoldjuk, gyerek. Mindent megoldunk – veregette meg a vállamat, és látszott rajta, hogy nem igazán tudja lereagálni a szituációt, mert nem tudta pontosan, hogy mi történik velem. Én sem tudtam.

4.

Az ominózus „elfelejtettem, majd elrontottam, majd ismét elfelejtettem a dalszöveget” incidens hamar a neten landolt, kábé ötven különböző videót töltöttek fel a YouTube-ra, és megint zengett tőlem minden. Én nem olvastam kommenteket, de el tudtam képzelni. A koncert után Körte hazavitt, én pedig a szobámba belépve a fellépőruhámban, úgy, ahogy voltam, cipőben végigdőltem az ágyamon, és a plafont bámultam, megállás nélkül könnyezve. Hallottam, hogy a nappaliban anyu, Lili, Körte, Evelin és Aszádék folyamatosan beszélnek és telefonálgatnak, de nem volt kedvem kimenni, hogy megnézzem, mi történik. Egyszerűen nem érdekelt. Egy idő után kinyílt a szobaajtóm, és anyu lépett be. Leült az ágyam szélére, és szó nélkül fürkészett.

– A többiek elmesélték, hogy mi történt – kezdte gondterhelt arccal. Nem reagáltam semmit, csak szótlanul néztem. – Tudod, sokat gondolkodtam, hogy helyesen cselekedtem-e, amikor engedtem, hogy Bexi legyél. Nem vagyok benne biztos – csóválta a fejét. – Tizenhét éves vagy, tizenhét

éveseknek való problémákkal, ami nem tartozik a nyilvánosságra. A csalódottság, a kudarcok, a sikerélmények, a szerelmi bánat... – sorolta. – Nem ezen a szinten kellene megélned. Most még nem.

– Tudom – bólintottam a könnyeimet nyelve.

– Akkor azt is tudod, hogy ez így nem mehet tovább – szólt halkán.

– Igen, azt hiszem – bólogattam.

– Ez, ami veled történt egy évvel ezelőtt, addig volt válalható, amíg tudtuk irányítani. Mi, így együtt, valamennyien. Most eljött a pillanat, amikor meg kell húznom a féket. Szülő vagyok, nem tehetek mást – szabadkozott, én pedig nem tiltakoztam. Ezúttal nem.

– Vége Bexinek? – kérdeztem óriási gombóccal a torkomban.

– Ezt csak te tudhatod – nyugtatott meg. – Beki, számomra nem kérdés, hogy zenélni fogsz, amióta megszületted, zenélsz – mosolyodott el, én pedig újra könnyezni kezdtem. – De már nem azt látom rajtad, amit régen.

– Nem tudok dalokat írni. A *Hullócsillag* óta egy sort sem írtam. Még az *Ezer szó* szövege sem az enyém – motyogtam. – Nem megy a tanulás sem. Nem fog az agyam.

– Mert mással foglalkozol, ami ebben a korban teljesen normális – magyarázta. – Csak a kettő együtt sok. Nem

lehetsz sikeres előadó, ha a sikeres előadó mögötti valós személy nem boldog.

– És akkor most mi lesz? – kérdeztem halkan.

– Nézd, én biztos vagyok benne, hogy ha hagysz magadnak egy kis időt, akkor tudni fogod, hogy mit csinálj. De az itt nem fog menni.

– Hol itt?

– Itt – mutatott körbe. – Ez már nem Beki élete, itt minden Bexiről szól. Az ismerőseid, a barátaid, a menedzsered, Geri, Nagy Márk... – sóhajtotta. – Menj el apádhoz egy kis időre.

– Hogy mi? – kerekedett el a szemem, és egy pillanat alatt abbahagytam a sírást.

– Sajnálom, de jobb nem jut eszembe. Menj el hozzá, vidd el a tanulnivalódat, a gitárodát, a jegyzetfüzetedet, és nézd meg, mi történik, ha Rebeka vagy. Ha nincsenek kommentek, fellépések, trollok, rohanás, *Pop/Rock sztár leszek!*, interjúk, ha nincs semmi, csak az, ami régen volt. És legfőképpen nincs Geri és Nagy Márk – fejezte be. – Majd utána eldöntöd, hogyan tovább. Úgy érzem, hogy itt nem fogsz dűlőre jutni, túl sok a negatív hatás – tette hozzá gondterhelten.

– Jó, de... – ráztam meg a fejemet. – Nincs valami olyan lehetőség, ahol mondjuk olyanhoz megyek, akivel jóban

vagyok?

– Tizenhét éves vagy, maximum az apádhoz engedlek el
– közölte a feltételeit.

– Értem. Legalább a születnapomra meghívhattam volna
– húztam el a számat, mert eszembe jutott, hogy ez így kissé kínos találkozás lesz. De ki gondolt erre a szituációra? Én biztosan nem. Anyu csendben figyelt, én pedig hatalmas gombóccal a torkomban néztem rá. – És te nem bánod? Ha elmegyek?

– Ha ez segít, akkor nem. Egyébként is az én ötletem volt
– emlékeztetett.

– Ez igaz – nevettem el magam. – Akkor azt hiszem, hogy fel kellene hívnom – húztam el a számat.

– Már egy hete vár – legyintett.

– Mi? Miért? Vagyis... – értetlenkedtem.

– Azt hiszed, nem számítottam erre? – nevette el magát.

– Sokkal korábban tudtam, hogy ez lesz.

– Ó. Hát, ezért vagy te a szülő, én meg a gyerek – gondoltam át a dolgot.

– Például. Na, beküldöm Körtét, aztán segíték pakolni.

– Köszönöm – tártam szét a karomat, és átöleltem anyut, miközben újra könnybe lábadt a szemem.

Az ágyról feltápászkodva kinyitottam a szekrényemet, és sóhajtvá néztem a ruháimra. A menedzserem kettőt

kopogtatott az ajtón, aztán megtámasztotta az ajtófélfát, és kérdően nézett rám.

– Mit csinálsz, gyerek?

– Körte, azt hiszem, hogy el kell mennem innen. Mindenkitől. Kell egy kis szünet, mert beleőrülök! Mondd le a fellépéseket, és vigyél el. Kérlek! – néztem rá könyörgőn.

– Jó, gyerek, persze, elviszlek, de hová?

– Apuhoz. Jobbat nem tudok – mondtam ki suttogva.

– Apádhoz? – döbbsent le teljesen.

– Igen – biccentettem. – Tudsz nélkülözni egy kicsit?

– Persze, megoldjuk – bólogatott idegesen. – De mi történt?

– Szünet – közöltem egyszerűen.

– Szünet? Milyen szünet? Gyerek, nem tudlak követni.

– Oké – álltam meg vele szemben. – Ha valamikor, akkor most gond nélkül leléphetek. Téged úgyis majdnem teljesen leköt Nagy Márk, ott vannak Evelinék...

– Hé, hé! – tartotta fel a mutatóujját. – Nem helyezek előtérbe senkit. Ne hülyéskedj már.

– Körte, nem erről van szó. Örülök, szívből örülök, hogy van mással dolgod, mert velem most nincs.

– Ezt hogy érted?

– Kell egy kis idő, hogy átgondoljam, mi lesz...

– Mi lesz? Mivel mi lesz?

– Velem – mondtam ki halkan. – Elegem van. Kikészültem. És nem vagyok boldog, Körte, nagyon nem – ingattam a fejem. – Szeretnék újra az a lány lenni, aki dalokat ír, aki imádja a zenét, az a lány szeretnék lenni, aki a *Késtél* videót posztolta. Aki erre vágyott – mutattam körbe szerencsétlenül. – És aki szerette ezt az egészet. De ahhoz előbb meg kell találnom. Megérted ezt? – néztem a szemébe könnyörgőn.

– Persze, hogy megérttem – szólt szomorúan. – De pont apádhoz mész? – értetlenkedett.

– Hát, nincs jobb ötlet, és anyu nem enged máshová.

– Oké. Elviszlek, csak rászólok Nagy Márkra, hogy ma este már ne várjon.

– Körte – szóltam utána, mire visszanézett az ajtóból. – Kérlek, ne mondd neki. Semmit ne mondj neki.

– Rendben.

Nagy Márk tíz perc múlva már tudott róla, hogy lelépek. Körte is egyre diszkrétebb. Na mindegy.

Mindenki egyetértett azzal, hogy elmegyek, és őszintén, egy szóval sem marasztalt senki, ebből is gondolhattam, hogy egészen látványos lehet a baj velem. Még Anti is átrohant, de csak azért, hogy elköszönjön, meg sem próbált lebeszélni. Az ötlet csak nekem és Körtének tűnt újdonságnak, mindenki más vagy számított rá, vagy már beszéltek

róla úgy, hogy én nem voltam ott. Az, hogy elmegyek apámhoz, semmi drámai búcsút, vagy sírós elköszönést nem eredményezett.

Valahogy mindenkinek sok volt az elmúlt időszak, és miközben már láttuk a sötét felhőt, ami a legújabb *Pop/Rock* széria képében fenyegetett, egyetértettünk abban, hogy az lesz a legjobb, ha ahelyett, hogy tehetetlenül várom a vihart, inkább egy kicsit elfutok előle, időt nyerve.

Körte kocsjába bedobtuk a sietve összepakolt sporttáskámat, a hátsó ülésre beraktuk a laptopomat és a gitáromat, és már készen is voltam. Semmi nagy jelenet, vagy drámai búcsú, egyszerűen lekísértek, és elköszöntünk egymástól úgy, hogy majd jövők. Amúgy pár napra, maximum egy hétre terveztem az egészet, tehát nem akartam nagy ügyet csinálni a dologból.

– Hé, adminkodjunk az oldalaidon? – ajánlotta fel Bogyó nagylelkűen, mire Körte a karácsonyi körúti világítás fényeiben ráförmedt.

– A gyerek oldala leáll addig, amíg nincs itt, eszetekbe se jusson bármit kirakni!

– Jólvan! – húzták el a szájukat.

– Beki – lépett mellém Puding, fél karjával átölelve a vállamat. – Lakhatok a szobádban addig?

– A fenébe, én is arra pályáztam – ciccegett Pepe, aki

rádöbbsent, hogy elkésett az ötlettel.

– Ezt anyuval beszéljétek meg – mosolyogtam rájuk, tudva, hogy semmi esélyük, de egy próbát megér.

– Na, indulás, mert nekem még vissza is kell vezetnem – dűnnyögte a menedzserem, aki a hideg időben felhajtotta a bőrkabátja gallérját, és behúzta a nyakát a szél elől.

– Vagy maradhatnál az éjszakára apunál – ajánlottam fel.

– Kösz, de akár gyalog is hazajövök – vágta rá csípőből, mire mindenki felnevetett.

Szorosan átöleltem Lilit, aztán elköszöntem Antitól, Evelintől, és Aszadéktól is.

– Hívj, ha odaértél – szólt anyu utolsóként, mire megkönnyebbülten átöleltem, és tudtam, már azzal megmentett, hogy megadta a lehetőségét annak, hogy egy kicsit elmenekülhessek a démonjaim elől, amik felzabálták minden ambíciómat és tervemet az utóbbi időben, hogy semmi mást ne hagyjanak hátra bennem, csak ürességet.

– Hívlak – ígértem meg.

– Ha pedig nem bírod már apádnál...

– Akkor jövök – fejeztem be a gondolatot. – Sziasztok! – köszöntem el, és beültem a kocsiba, majd becsaptam az ajtót. Körte beszállt a vezetőülésre és beindította a járművet, miközben a kis csapat intett egy utolsót, és

visszamentek a lépcsőházba, mielőtt megfagytak volna a decemberi hidegben.

Körte kitette az indexet, és már éppen kikanyarodott volna a parkolóhelyről, amikor egy taxi fékezett le mögöttünk, és az oldalsó tükörből láttam, hogy valaki feltépi az ajtót, és ész nélkül kiment a járműből.

– Te, az nem... – bámultam ki az ablakon, teljesen elképedve.

– De. Nagy Márk – biccentett Körte.

– És mégis mit csinál itt? – kérdeztem vadul kalapáló szívvel, miközben az üvegen át láttam, hogy beront a lépcsőházunkba és felrohan, valószínűleg a lakásunkhoz.

– Hogy mit csinál? – állította le Körte a motort, és a kulcsot kivéve komótosan kiszállt a kocsiból, én pedig követtem a példáját. – Hősködik – fejezte be unottan forgatva a szemét, átsétált az én oldalamra, majd mindketten nekidőltünk az autó oldalának, és vártuk, hogy Nagy Márk befejezze a rohangelést, és megjelenjen a kapuban.

– Szaloncukrot? – kínált Körte. Elfogadtam, és a hidegben várakozva kibontottam a BPRP kiadós csomagolást, amiből annyira sokat gyártottak, hogy talán még jövő decemberben is azt fogjuk enni.

Végre kinyílt a kapu, és Nagy Márk ugyanazzal a lendülettel, ahogyan érkezett, kimentott a körútra, és a térdére

támaszkodva fújta ki magát, miközben elővette a telefonját.

– Megspórolom neki a hívást – motyogta Körte. – Márk! – kiáltott oda, mire Márk felnézett, és elkerekedett szemmel vette tudomásul, hogy ott állunk a kocsinak dőlve, majd szó nélkül odarohant hozzám, megragadva magához húzott, és olyan szorosan átölelt, hogy levegőt is alig kaptam. Mivel kiszorította belőlem a szuszt, amúgy sem tudtam volna megszólalni, meg különben is, a döbbenettől hirtelen azt sem tudtam, hogy mi a fene történik.

Kínosan hosszú másodpercek elteltével aztán Márk végül engedett a szorításból, két vállamat megragadva kissé eltolt magától, és gondterhelt arccal nézett a szemembe.

– Mutasd magad – motyogta aggodalmasan. Összeráncolt homlokkal meredtem rá, és értetlenül tűrtem, ahogyan végigmér. – Istenem, Beka – suttogta kábé úgy, mintha egy haldoklóval beszélne. – Jöttem, ahogy tudtam.

– Azt látom, de... – ocsúdtam fel végre a döbbenetből, és örömmel nyugtáztam, hogy megtaláltam a hangomat. – De miért? – fejeztem be a gondolatot.

– Hogyhogy miért? – ingatta a fejét sajnálkozva. – Hogy lásd, a történetek ellenére támogatlak, és számíthatsz rám. Mint egy igazi barátira – simította meg a vállamat.

– Öhm. Ez... Ez most kissé meglepett, de komolyan nagyon jólesik – néztem rá teljesen elképedve.

– Ne viccelj, ez a minimum – meredt rám. – És szeretném, ha tudnád, hogy ha kijössz, akkor én itt leszek – ígérte meg, én pedig azonnal összezavarodtam. – Mármint nem pont itt – javította ki magát azonnal –, mert az furcsa lenne, miért állnék itt a körúton, amikor millió dolgom van – kezdett magáról beszélni, és rájöttem, igazán hiányzott, hogy Nagy Márkkal Nagy Márkról beszélgessek. – A lényeg – tért vissza a tárgyhoz –, hogy megvárlak, és ha túl leszel az elvonón, akkor...

– Hogy mi van? – kerekedett el a szemem. – Miről beszélsz?

– Nem kell tagadni, Beka, a beismerés az első lépés a gyógyulás útján – bölcselkedett.

– Márk, most komolyan. Mi a francról beszélsz? – nevettem félre kínosan.

– Nyugi – csitított. – Tudok róla. Körte felhívott, és elmondta, hogy elvisz egy kis időre... – suttozta olyan diszkrétén, mintha csak egy titokról lenne szó.

– Igen! – vágtam rá azonnal. – Körte elvisz egy kis időre... Apámhoz! – közöltem egyszerűen.

– Jó, ha akarod, akkor nevezzük a helyet „apádnak” – rajzolt idézőjelet a levegőbe.

– Nem, Márk, komolyan beszélek. Apuhoz megyek egy időre, hogy kiszakadjak ebből az egészszből, ami itt folyik.

Láttam rajta, hogy kezd összezavarodni, ezért a mellettünk álló, és megállás nélkül röhögő Körtére nézett, aki nem bírta abbahagyni a nevetést, a kocsinak támaszkodva vihogott Márk belépője óta.

– Körte! – förmedt rá dühösen. – Azt mondtad, elviszed Bekát!

– Így van – fejezte be a nevetést Körte, és a szemét törölgetve lépett oda hozzánk. – Azt mondtam, elviszem egy kis időre. A többit te raktad össze a fejedben, én egy szóval sem mondtam, hogy miért és hova – magyarázta, Márk arcán pedig a felismerés jelei tűntek fel.

– De... – ingatta a fejét. – Késő este van, a legnagyobb titokban elviszed innen, nem tudni meddig – kombinált. – Nem szanatóriumba megy?

– Márk, túl sok amerikai pletykaoldalt és blogot olvasol – nevette ki Körte. – A gyereket elviszem az apjához, hogy ne legyen itt, az események epicentrumában.

– Akkor nincs függőséged? – méregetett Márk gyanúsan.

– Nincs! Dehogy! – kértem ki magamnak.

– És nem szanatóriumba mész?

– Nem. Apuhoz! – ismételtem magam.

Márk összerakta a fejében az infókat, aztán dühösen

meredt rám.

– Akkor mi a francért rohantam ide, amikor rosszban vagyunk?

– Én honnan tudjam? – tártam szét a karomat.

– Na jó, kaptok két percet, hogy tisztázzátok a hülyeségeiteket, aztán indulnunk kell – szólt ránk Körte, amikor rájött, hogy vége a vicces résznek, a feszengetésben pedig nem akart részt venni, mert ahhoz túl hideg volt a decemberi estén.

Körte visszaszállt a kocsiba, mi pedig ott maradtunk hárman. Nagy Márk, én és a kínos csend.

– Függetlenül attól, hogy kicsit túlkombináltad ezt a dolgot, nagyon jólesik, hogy eljöttél – szólaltam meg elsőként, megpróbálva elkapni Márk pillantását.

– Ezt is jól elszúrtad – nézett a szemembe szemrehányóan.

– Mi? Most mit szúrtam el? – akadtam ki, mert sok balhét elviszek, ami egyértelműen az én hibám, vagy legalább rám kenhető, de ez most tényleg nem olyan volt.

– Behúztál a csőbe. Úgy volt, hogy soha nem bocsátok meg neked, tök jól ment, erre kapom ezt a hülye telefont Körtétől, idejövök, hogy elbúcsúzzak, mielőtt önként bevonulsz az elvonóra, ahol szenvedni fogsz és küzdeni, én meg kintről támogatlak, mert azért mégis... na, erre

kiderül, hogy csak lelépsz apádhoz. Ez nem sztori. Mit keresek itt?

– Oké, miért én tehetek arról, hogy egy amerikai filmbe képezed magad? – kérdeztem, utalva arra, hogy Márknak igazán élénk a fantáziája, és hajlamos összerosni a tengerentúli helyzetet a hazaival, ami nagy hiba, mert a kettő ég és föld, bármilyen aspektusból is vizsgáljuk a dolgokat.

Márk elengedte a füle mellett a kérdést, és próbált megbarátkozni a gondolattal, miszerint nem látogathat majd egy alpesi klinikán, ahol délutánonként a hatalmas kertben sétálgatva érdeklődne a hogylétem felől, ahogyan ezt a taxiban ülve elképzelte.

– Szóval akkor jól értem, hogy nincs semmi bajod, csak elmész apádhoz – értelmezte a helyzetet.

– Ez így ebben a formában nem igaz, mert ha nem lenne bajom, nem mennék pont apámhoz, de olyan jellegű, amiért idejöttél, olyan nincs, úgyhogy mindegy – válaszoltam halkán, és bár a mondatom felét elnyomta a körúton elhaladó villamos, úgy tűnt, Márk értette, mert bólintott. Vagy nem értette, de úgy tett.

– Miért mész el? – dugta zsebre a kezét, és fürkészve nézett rám.

– Mert most nem jó nekem itt – feleltem szűkszavúan.

– Nézd, ha ez az egész azért van, ami köztünk volt... Vagy

nem volt – gondolta át.

– Márk – szakítottam félbe, mielőtt még komolyabban magáról kezdene el beszélni. – Nem. Nem miattad megyek el – füllentettem. A helyes válasz az lett volna, hogy nem csak miatta megyek el, de képtelen voltam beismerni neki.

– Oh – lepődött meg. – Akkor? – kérdezte, és erősen úgy tűnt, nem is tud elképzelni más indokot.

– Kell egy kis szünet.

– Köztünk? – kérdezte.

– Most komolyan, egy pillanatra, de tényleg csak egy pillanatra el tudnál vonatkoztatni magadtól? – túrtam a hajamba hitetlenkedő mosollyal.

– Jó, megpróbálom – ígérte meg.

– Kell egy kis szünet... A Bexi-dologban.

– Mi? Ezt hogy érted?

– Nem tudom – ráztam meg a fejem. – Csak azt érzem, ez most így nem megy, és át kell gondolnom, hogyan tovább.

– Hogyan tovább? Mi? Mit akarsz mondani? – lepődött meg teljesen.

A hideg szélben megborzongtam, és azon tűnődtem, milyen furcsa az élet, mert a lejtmenetem kezdete óta először éreztem azt, hogy valakinek ki tudom mondani, hogy pontosan mit érzek. Az, hogy ez pont Nagy Márk volt, egyszerre ijesztett meg és erősítette meg az

elhatározásomat.

– Márk, nem vagyok benne biztos, hogy tovább tudom csinálni ezt a Bexi-dolgot. Vissza akarok menni a suliba, le akarok normálisan érettségizni, és úgy élni, mint a *Késtél* előtt. Hiányzik a régi életem, most először igazán hiányzik – vallottam be.

Márk csendben nézett, és úgy tűnt, komolyan elgondolkodik a hallottakon. Végül egyszerűen a szemembe nézett, és... És kiröhögött. De komolyan. Ott állt velem szemben, és nevetett. A meglepettségtől teljesen lefagyott, semmit nem tudtam reagálni.

– Na ne viccelj – fejezte be a nevetést.

– Nem viccelek, komolyan beszélek – feleltem elkerekedett szemmel.

– Szóval ilyen a Bexi mögött rejtőző Beka – méregetett.

– Hogy érted?

– Ennyitől megijedsz? Ennyitől abba akarsz hagyni? Toplistás dalaid vannak, a legkeresettebb női előadók között vagy, tele vagy rajongókkal, felkérésekkel és meghívásokkal. Mi a francért dobnád ezt el? Mert az utóbbi hetekben életedben először nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan szeretted volna? – tett szemrehányást.

– Márk, ez nem ilyen egyszerű – védtem magam ösztönösen.

– Mi nem ilyen egyszerű?

– Nem megy a dalszerzés – ismertem be.

– Mi van? – meredt rám értetlenül. – Most debütált az *Ezer szó* és a *Hullócsillag* is. Év végére még hoztál két sikerdalt, igazad van, tényleg nem megy.

– Az *Ezer szó* Evelinnel a közös dalom, és te is tudod, hogy szinte semmit nem írtam bele. A *Hullócsillagot* pedig eleve nem magamnak szántam – emlékeztettem.

– És akkor az már nem is számít?

– Dehogynem, csak...

– Csak mi? – nézett a szemembe csalódottan. – Te nem tudod, milyen padlón lenni, Beka, ha ennyitől kikészülsz, akkor talán tényleg nem neked való ez az egész. Persze, igazad van. Menj el gondolkodni, aztán gyere vissza, bontsd fel a szerződésedet a kiadóval, iratkozz vissza nappalira, járj be a suliba, és legyél te a millióból az az egy, aki azt kívánja, hogy hétköznapi lehessen, azzal a kilencszázkilencvenkilencezer kilencszázkilencvenkilencel szemben, aki bármit megadna azért, hogy a te életedet élje. Vagyis, hogy Bexi életét.

– Ez nem ennyire egyszerű – sziszegtem.

– Dehogynem. De csak úgy közlöm, hogy amíg a régi életedet siratod, meg a „szép időket”, addig az akkori barátod most mindent megtesz azért, hogy mainstream

előadó lehessen, országos ismertséggel. Fogalmam sincs, hogy mi bajod van a jelenlegi életeddel, de a régi már sehol nincs, azt hiába keresed.

– Hm – tűnődtem el a hallottakon. – Akkor... – köszörültem meg a torkomat. – Akkor mi legyen?

– Tőlem várod, hogy megmondjam? – vonta fel a szemöldökét.

– Hát... most nincs jobb ötletem – ismertem be, teljesen összezavarodva.

– Oké – sóhajtott. – De csak azért, mert amikor én óriási szarban voltam, és itt megjegyezném, hogy én valóban abban voltam, nem csak kitaláltam magamnak – nézett rám megvetően –, te voltál az egyetlen, aki kiállt mellettem. Úgyhogy most viszonzom a szívességet, de ezzel ugrott a Nagy Márk-kártyád.

– Azt hittem, hogy azt elvetted tőlem – nevettem fel hálásan.

– Igen, de visszaadtam, hogy most elvehessem – sóhajtott. – Szóval – kezdte megfontoltan. – Menj el egy időre, az tényleg jól fog tenni. Tanulj, hozd be a lemaradásodat, foglalkozz egy kicsit a dolgaiddal és kötelezettségeiddel. Közben, ha van kedved, de csak akkor, ha tényleg van kedved, agyalj a következő albumodon. Konceptió, imidzs, satöbbi. Ne foglalkozz a közelgő *Pop/*

Rockkal, zárd ki, ne olvass róla, ne keress rá, csinálj úgy, mintha nem lenne – tanácsolta.

– Igen?

– Ennyi – rázta meg a fejét, jelezve, hogy befejezte. – Aztán gyere vissza, és folytass mindent úgy, ahogy eddig csináltad. Ha egy pillanatig is elhitted, hogy működne az életed Bexi nélkül, akkor nem vagy normális – mosolyodott el. – Tudod – folytatta –, amikor elbuktam a *Pop/Rock* döntőt, egy ideig visszakaptam a régi életemet. Ott voltál, láttad.

– Igen – biccentettem.

– Gyűlöltem – közölte egyszerűen. – Minden pillanatát. És tudod, miért?

– Nem.

– Azért, mert amikor jelentkeztem a műsorba, egy dolog lebegett a szemem előtt. Hogy változzon meg végre az életem. És bárhogy szépítéd a dolgokat, bármennyire is elhitetted mindenkivel, és legfőképpen saját magaddal, hogy másfél évvel ezelőtt véletlenül posztoltad a *Késtél*-videót, a lelked mélyén pontosan tudod, hogy ez egy baromság. Előadó vagy, arról szól az életed, hogy zenében fejezd ki magad. Ezer dolgot tehettél volna aznap este, de te posztoltál egy dalt, nagyon is abban reménykedve, hogy minél több emberhez eljut. Beka, mindig is erre vágytál, ne

dobd el az első akadálynál, mert örökre bánni fogod – fejezte be, én pedig végighallgatva arra jutottam, hogy tökéletesen igaza van. A francba. Lehajtott fejjel a gyér körúti világításban pásztáztam a járdát, és hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak.

– Köszönöm, nem is tudod, hogy mennyit segítettél – szóltam végül, beismerve, hogy nélküle szinte elvesztem. Kár volt rávilágítanom, mert Nagy Márk az már csak Nagy Márk, és egy pillanat múlva újra régi önmaga volt.

– Hát – ingatta a fejét –, megértem, hogy köszönöd. Nekem is fura, hogy a kinézetem és a tehetségem mellett még ennyire jó ember is vagyok.

– A szerénységet kifelejtetted – emlékeztettem, mire mosolyogva nézett rám.

– Na, oké leszel?

– Igen, azt hiszem – vigyorodtam el hálásan. – És szerinted... Mikor jöjnek vissza? Vagyis... Tudni fogom? Magamtól érzem majd? – kérdeztem, mert akkorra már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán el akarok menni.

Márk csendben gondolkodott, látszólag nem tudta, hogy erre most mit feleljen, de mivel amióta megismertük egymást, most először történt az, hogy megfordultak a szerepek, és éppen ő segít nekem, nem akarta elszalasztani a lehetőséget mint domináns fél.

– Kérek egy Beka-kupont – jutott hirtelen eszébe. Döb-benten elnevettem magam és önkéntelenül is megráztam a fejem.

– Tudom, hogy nehéz lehet elhinni, de vannak olyan emberek, akik nem neveznek el magukról képzeletbeli kupont, hogy azt adják ajándékba.

– Ne már, komolyan mondom – erősködött Márk. – Kérek egy ilyet.

– De ez egy nem létező dolog, miért nem adsz magadnak csak úgy? – értetlenkedtem.

– Mert tőled kell kapnom, hogy felhasználhassam.

– Jézusom – nevettem fel kétkedve, és nem tehettem mást, belementem a játékba. – Rendben, adok neked egy ilyen izét.

– Kupont – segített ki.

– Jó, kupont – erősítettem meg.

– Kösz – biccentett. – Akkor van nálam egy lehetőség, amivel hazarendellek, bármikor, ha szükségem van rád, te pedig jönni fogsz. Nincs kérdés, nincs választási lehetőség, szó nélkül teljesítened kell akkor, amikor mondom.

– Rendben, de mégis hogy fordítottad ezt az egész helyzetet az előnyödre? – ámultam el, mert pillanatok alatt a lelkizésből és abból, hogy Nagy Márk kisegít egy nehéz periódusomban, már ott tartottunk, hogy ígéretet tettem arra,

hogy egy hívására ugrok. Erre is csak ő képes.

– Most erre mit mondjak? Tehetséges vagyok – vigyorgott idegesítő magabiztossággal az arcán.

Körte kocsijának az utasülés felőli ablaka hirtelen lehúzódtott, és a menedzserünk áthajolva az ülésen kiszólt nekünk.

– Járdára fagyott kis tubicáim garantált középfülgyulladásal, mi lenne, ha befejeznétek a szövegelést, és haladhatnánk?

– Egy pillanat, és jövök – ígértem meg, majd ösztönszerűen a fülemhez kaptam, megállapítva, hogy a fagyos szél nyilván okoz majd némi panaszt a következő napokban. Miközben Körte újra felhúzta az ablakot és a fűtött járműben várt rám, én kissé szomorúan néztem Márkra. – Megvárjam veled a taxit? – kérdeztem, bízva abban, hogy nyerünk még néhány percet.

– Nem, menj csak, Körte már így is ideges, ráadásul még nem megyek haza, megígértem a többieknek, hogy benézek hozzájuk, úgyhogy felugrom.

– Hozzánk? – döbbentem le teljesen.

– Persze.

– Oh. Oké – hagytam rá, bár egy kicsit meglepett a szituáció. – Hát, akkor én megyek.

– Rendben – nyúlt felém, és a karomat megragadva

magához húzott, majd átölelt. Miközben viszonztam az ölelést, a szívem felugrott a torkomba, és bíztam benne, hogy az arcomba hulló hajam takarja a fejemet a járdán sétáló emberek előtt, mert önkéntelenül is vigyorogtam, egyszerűen nem tudtam abbahagyni.

– Hé – suttogta a fülembe, amitől kirázta a hideg az egyébként is szétfagyott testemet. – Egyébként boldog születésnapot.

– Köszönöm – sóhajtottam boldogan, és szorosan lehunytam a szemem. – Tudod, baromira szeretlek – szaladt ki a számon, és ahogy kimondtam, azonnal kipattant a szemem, és Márk ölelésében szoborrá merevedtem. A rohadt életbe! Ezt most tényleg kimondtam? Tényleg azt mondtam neki, hogy szeretem? Istenem! Ugye nem hallotta? Ugye a villamos elnyomta a hangomat? Még csilingelt is. Biztos, hogy elvesztek a szavaim a zajban. Ugye?

– Mi? – kérdezte Márk némi hatásszünet után, és megpróbált eltolni magától, hogy lásson, de én nem engedtem, sokkal erősebben öleltem magamhoz, készen állva arra, hogy ha kell, akkor életem végéig így maradok, csak ne kelljen a szemébe néznem.

Hamar kiderült, hogy sokkal erősebb, mint én, így kénytelen voltam lazítani a szorításon, emiatt viszont nem csimpaszkodhattam tovább rajta, csak védtelenül hagytam,

hogy eltoljon magától. Rettegtem attól, hogy mit fogok látni az arcán, mert előre sejtettem. És úgy is lett. Kissé meglepetten, de határtalan magabiztossággal, és felettébb szórakozottan bámult rám, imádván minden pillanatot, amiért ennyire beégtem.

– Mit is mondtál? Nagy volt a zaj... – kezdte hatalmas vigyorra húzva a száját.

– Én? – döbbsentem meg. – Meg se szólaltam – tagadtam, bár pontosan tudtam, hogy ez ennél már csak kínosabb lehet.

– Tényleg? – tette magát. – Pedig komolyan, meg mernék esküdni rá, hogy azt mondtad, szeretsz – filózott.

– Én nem mondtam ilyet – hazudtam, de teljesen felesleges volt erőlködnöm. Márk tökéletesen tisztán hallotta. Persze, hogy hallotta. Ó, te jó ég!

– Oké, oké – nyugtatott megállás nélkül vigyorogva. – Tudod, gyakran hallok félre magammal kapcsolatban dolgokat – legyintett.

– Most is ez történt – erősködtem.

– Hát persze – biccentett szórakozottan.

– Na, én tényleg megyek – indultam meg zavartan a kocs felé, kitártam az ajtót, és vissza sem nézve beszálltam.

Körte érdeklődve rám pillantott, majd hosszasan fürkészett.

– Te gyerek, jól kicsípte a hideg az arcodat, rákvörös az egész fejed – jegyezte meg.

– Indulj! Most! Indulj már! – vettem könyörgőre a figurát.

– Mi történt? Elloptál valamit? – rökönyödött meg.

– Mi? Nem, dehogy! Csak... Tűnjünk el innen – kérleltem.

Körte kitette az indexet, majd egy pillanat alatt kisorolt a parkolóhelyről, és már el is hagytuk a házunkat.

Nem mertem hátranézni, csupán az oldalsó tükörbe lestem bele, amiben láttam, hogy Nagy Márk a kocsí után néz, majd előveszi a telefonját a zsebéből, a következő pillanatban pedig Körte bekanyarodott egy utcán, és Nagy Márk eltűnt a tükörből.

– Oké, figyelj rám, Körte – kezdtem. – Nagyon fontos, hogy ha esetleg Márk azt akarja beadni neked, vagy bárkinek, hogy olyasmit mondtam, hogy szeretem... Akkor egy szavát se hidd el...

– Ühüm – bólogatott Körte.

– Mert hát tudod, hogy milyen... Az egója, meg minden, de én ilyet természetesen soha nem mondanék, még véletlenül sem. Véletlenül főleg nem – közöltem kimért hangon.

– Ahha – reagált Körte, a következő pillanatban pedig megcsörrent a telefonja. – Körte – szólt bele a fülesbe, és a

néma csendben hallottam, ahogyan Nagy Márk visszhangzik a készülékben. – Mi? Hogy? Persze, megmondom neki. Várj egy kicsit – mondta, majd felém pillantott. – Nagy Márk az.

– Tényleg? – dűnnyögtem a szememet forgatva.

– Azt mondja, igazán örül annak, hogy szereted.

– Menjen a fenébe – röhögtem el magam, a fejemet az oldalsó ablakhoz nyomva.

– Azt mondja – közvetített tovább Körte. – Hogy igazán kedves tőled, hogy szereted.

– Leszállna rólam? – sütöttem le a szemem, Körte pedig felém pillantva megrázta a fejét.

– Sajnálom, Márk, a gyerek nem akar veled beszélni, éppen hűti a fejét az ablakhoz nyomva.

– Mi? Ne mondd el neki, hogy mit csinálok! Egyáltalán ne mondj neki semmit. Tedd már le! – kértem, miközben hisztérikus nevetésben törtem ki.

– Hogy most mit csinál? – nézett felém újra Körte. – Asszem, nevet. Vagy sír. Nem tudom, fura hangot hallat. Figyeld csak – hajolt közelebb hozzám, hogy Márk is hallhassa a visítozásomat.

– Menj innen azzal az izével – toltam el Körtét a vonalban lévő Nagy Márkkal együtt.

– Igen, szerintem is jóleső érzés, ha valaki szereti az

embert – trécselt tovább Körte, és miközben azok ketten a véreget szívták, én kínosan süppedtem bele az ülésbe, abban bízva, hogy előbb-utóbb csak elnyel. – Hogyne. Persze – beszélgetett tovább Körte. – Egy ilyen vallomás, főleg ha spontán, sőt, akaratlan, csak még inkább megerősíti bennünk azt, hogy mennyire igaz...

– Na jó, elég ebből! – kértem ki magamnak. – Add ide!

– Márk, a szerelmed keres, adhatom?

– Körte! – kiáltottam rá elkerekedett szemmel.

Kikaptam a felém nyújtott telefont a kezéből, kirántottam belőle a fülest, majd a fülemhez emelve a készüléket, továbbra is égő vörös fejjel szóltam bele.

– Oké, Márk, tudod, mit? Lehet, hogy véletlenül mondtam valami meggondolatlant, de tudd, hogy ezt barátként mondtam egy barátnak! – hadartam kínosan.

– Persze, Beka. Tudom – szólt Márk a telefonba. – És hogy ne érezd magad kínosan emiatt, pont itt vannak a barátaid, akiknek nyilván mindig ilyeneket mondasz. Srácok, köszönjeteK Bekának.

– Hahó – hallottam Anti hangját.

– Sz’asz – köszöntött Bogyó.

– Cső – szólt a telefonba Pepe és Puding, bár utóbbinak tele volt a szája valamivel, feltételezhetően kajával.

– Szia, Beki! – zárta a sort Evelin, én pedig szinte véresre

haraptam a szám szélét, annyira begörccsöltem.

– Márk! Te kihangosítottál, és ezt mindenki hallotta?

– Persze.

– Azonnal nyomd ki a kihangosítást – kértem a fejemet fogva.

– Jó, várj már – nyugtatott, és miközben levett a kihangosításról, még hallottam, ahogyan a többiek óriási röhögésben törnek ki. – Na, itt vagyok – szólt bele újra.

– Tudod, igazán dög tudsz lenni néha – suttoztam.

– Hé, most miért? Nem csináltam semmit – védte magát.

– Te mondtad, hogy nem is mondtál semmit, aztán, hogy amit mégis mondtál, azt csupán barátilag... Semmi gáz.

– Jó. Akkor elfelejtjük? – kérdeztem gyomorgörccsel.

– Persze – ígérte meg.

– Jó.

– Jó.

Mindketten hallgattunk a telefonban, végül megráztam a fejem, és megtörtem a csendet.

– Egyébként, ha mondtam volna, és nem barátilag mondtam volna... – töprengtem.

– Hallgatlak – szólt Márk, és bár nem láttam, biztos voltam benne, hogy mosolyog.

– Akkor... Ilyenkor illik válaszolni. Bármit. Valamit. Akármit – dünnyögtem.

– Szóval azt várod, hogy mondjak valamit arra, amit nem is mondtál, de ha igen, azt csak barátilag?

– Ühüm – dünnyögtem.

– Jó. Hát... Ha mégis mondtad volna, és azt úgy, mint egy barátnak...

– Igen? – kérdeztem lélegzet-visszafojtva.

– Akkor az tök jó, nagyon köszönöm! – felelte, és a háttérben akkora vihogás tört ki a nappalinkban, hogy szerintem a felső szomszéd is hallhatta. Megsemmisülten hunytam le a szemem, és a fejemet rázva kerestem a szavakat.

– Márk, én komolyan... – kezdtem, azzal a szándékkal, hogy elküldöm a francba, de szórakozottan közbevágott.

– Szeretsz? Tudom, mondtad.

– Leraklak – jelentettem be.

– Oké – nevetett fel.

– Hogy lehetsz ilyen?

– Ilyen... Szerethető? – érdeklődött, én pedig kinyomtam a hívást.

Körte néma csendben vezetett mellettem, és miközben rákanyarodtunk az autópályára, a mögöttünk elterülő várost néztem az oldalsó tükörből.

– Jézusom – sóhajtottam.

– Na mi van, gyerek? – kérdezte Körte vidáman.

– Azt mondtam neki, hogy szeretem.

– Hallottam róla – vigyorgott, tökéletesen kiélvezve a helyzetet.

– És tudod, mi a legborzasztóbb?

– Ennél is borzasztóbb? – nézett rám szórakozottan.

– Aha – feleltem. – Hogy ő erre nem mondott semmit.

– Szívás – húzta el a száját. – De tudod, milyen Márk...

– Igen. És pont ez a bajom – sziszegtem a fogaim közt.

– Na, hosszú az út, nem akarom, hogy végig ezen görcsölj. Rádiózzunk – nyomta be a zenét, és minden lelkesedésemet összeszedve készen álltam arra, hogy a hosszú koncertutak alatt kitalált játékkal üssük el az időt, ami annyit tesz, hogy a rádióban hallott dalra saját szöveget improvizálunk.

Fél számot le is nyomtunk így, mert a rádióból egy agyonjátszott slágert adtak, és már éppen készen álltunk a következő kihívásra, amikor meghallottuk a *Hullócsillag* kezdő dallamait.

– Ezzel... Ezzel a számmal nem játszom – ráztam meg a fejemet.

– Tudom – értett egyet azonnal Körte. – Elnyomjam máshová?

– Nem! – feleltem túlontúl hamar, és miközben a sötét tájat néztem, a kilométertábla azt jelezte, hogy egyre messzebb kerülünk Budapesttől.

„Repítette a hírnév, ő szárnyra kapott, bárki bármit ígér, én Hullócsillag vagyok. Repült a felhőkön, és tudtam, hogy mosolyog, mosolyog azon, hogy Hullócsillag maradok.”

A telefonom hirtelen megcsörrent, amitől összerezzen-tem, és a kijelzőre nézve kínosan elmosolyodtam. Nagy Márk neve villogott rajta.

– Igen? – vettem fel, felkészülve a további szívatásra.

– Na, mivel az előbb leraktál, nem fejeztük be... – kezdte, de megakadt. – Te engem hallgatsz?

– Igen, mivel beszélsz – feleltem egyszerűen.

– Nem az. A háttérben. Én szólok...

– Mi? Ja. Igen, a rádió játssza a számodat. Tudod, énekes vagy, ez gyakran előfordul – dünnyögtem cinikusan.

– Nem vagy túl kedves – sértődött meg.

Na ne, tényleg...

– Csodálod?

– Jó, figyelj, Beka. Most tök komolyan.

– Igen? – kérdeztem sokkal normálisabb hangnemben, mint ahogyan az előbb beszéltem vele, mert éreztem, hogy most ő is komolyan beszél.

– Amikor az előbb azt mondtad... hogy szeretsz.

– Igen? – dünnyögtem kelletlenül.

– Akkor majdnem kimondtam az első gondolatomat. De végül nem tettem.

– Öhm. Jó, oké, de én továbbra sem tudom, hogy mi volt az a bizonyos gondolat.

– Tudom – felelte. – És ez a legjobb az egészben.

– Mármint?

– Hogy nem is fogod megtudni. Még nem.

– Te most ugye viccelsz? – kerekedett el a szemem.

– Nem, ez teljesen komoly.

– Márk, ezt nem teheted, ez egyszerűen nem fair! – akadtam ki teljesen.

– Hát – tűnődött el. – Én is tőkre sok mindent éreztem nem fairnek az utóbbi időben. Ez előfordul, tudod, ilyen az élet, meg minden.

– Szemét vagy – nevettem el magam zavartan.

– De te szereted ezt a szemetet – felelte.

– Fogadjunk, hogy most kacsintottál egyet – forgattam a szemem.

– Honnan tudod?

– Ismerlek – vágtam rá kapásból.

– Na. Ha annyira ismersz, akkor nyilván azt is tudod, hogy mit gondoltam – zárta le a témát, én pedig teljesen kétségbeestem.

– Nem, várj már, azt tényleg nem tudom.

– Majd elmondom. Egyszer.

– Egyszer? Mikor egyszer? – türelmetlenkedtem, bár

tudtam, hogy ezzel semmire nem megyek.

– Csak... Majd egyszer.

– Jó, és mi van, ha akkor már nem aktuális? A részemről.

– Ugyan – nevetett fel harsányan. – Belém estél az első találkozásunkkor, ez nem fog változni.

– Azért ne ess túlzásba – mondtam, megpróbálva visszazökkenteni a valóságba, de Nagy Márkot nem annyira könnyű.

– Ja, és dobtam egy képet neked.

– Mi? Milyen képet? – emeltem el a fülemről a telefont, és a kijelzőre pillantottam, ahol valóban volt egy olvasatlanom.

– Csak magamról, tudod, hogy legyen mit nézegetned a magányos pillanataidban.

– Te jó ég – fogtam a fejem. – Visszavonhatom az egészet? Amit mondtam. Meggondoltam magam.

– Tudom, hogy nem gondoltad meg magad, tudom, hogy ha leraktuk, megnézed a képet, tudom, hogy mosolyogni fogsz, tudom, hogy beállítod háttérképnek, és azt is tudom, hogy gyakran nézegeted majd az elkövetkező időkben...

– Mégis mitől vagy ennyire biztos benne?

– Nem csak te ismeresz engem. Én is téged – tette le a telefont, én pedig felháborodva meredtem magam elé. Ekkora egy barmot. Mégis mit képzelsz magáról? Csak nem gondolja,

hogy én ugyanolyan vagyok, mint a többi lány, akivel dolga volt, és akiknek olyan az agyműködésük, hogy egy fejlettebb aranyhal is két perc alatt kiismeri őket? Bah, ugyan már.

A *Hullócsillag* elhallgatott a rádióban, Körte pedig feljebb tekerte a hangerőt, jelezve, hogy folytassuk a játékot. Egy közepes idei sláger következett, és miközben a menedzserem már átírta az első sorokat, én idegesen fogtam a telefont a kezemben.

– Te jössz, gyerek. Lemaradsz, hallod – juttatta eszembe, hogy én következnék, mire feloldottam a telefonomat.

– Mindjárt beszállok, csak megnézek egy üzenetet – feleltem, és megnyitottam.

A Márk által küldött kép betöltődött, nekem pedig akaratlanul is mosolyra húzódott a szám. Mindenben igaza volt. Egy pillanattal később már az volt a háttérképem. Mert attól függetlenül, hogy Nagy Márk a világ legönzőbb, legegoistább és legönimádóbb embere, néha képes a meglepetésre. Azt hittem, hogy magáról küldött egy fotót, amin kacsint (illetve márkcsint), vagy mosolyog, vagy imádja magát... De nem. Márk egy olyan képet küldött, ami nem neki jelent sokat, hanem nekem. Egy csoport-szelfi a lakásunkban pár perccel ezelőttről. Anyu, Lili, Evelin, Aszádék, Anti és persze Nagy Márk. Elérzékenyülve írtam

meg az üzenetet.

„Köszönöm!” – ennyit küldtem el, hamarosan pedig jött is a válasz.

„Nincs mit. Tudtam, hogy tetszeni fog.” A sorait stílusosan egy kacintós smiley-val zárta, én pedig hálásan zártam be az üzenetet, és képtelen voltam levenni a szemem a háttérképemről, amint elsötétedett a kijelző, újra feloldottam, és tovább bámultam a fotón szereplőket. Pár perccel később egy újabb üzenetem érkezett Márktól, aki igazán profi abban, hogyan nyírja ki a megható pillanatokat.

„Mivel csak háttérképnek való fotót küldtem, gondoltam a képernyőzárnak is jól jön egy új kép. Igazán szívesen” – írta, és amikor megnyitottam az újabb fotót, ösztönösen elnevettem magam, és a fejemet ingatva meredtem a tartalomra.

A képen Nagy Márk a fürdőszobánkban (!) áll, és egy lehajtott fejű szelfit küldött, amin fél kezében a telefonját tartja, másik kezével pedig kissé felemeli a pólóját, hogy látszódjon a hasizma.

– Ez hülye! – mutattam Körte felé a telefonomat röhögve, aki egy pillanatra odanézett, aztán gyorsan vissza az útra. Aztán megint a telefonomra, és megint az útra. Értetlenül kapkodta a fejét, végül megszólalt, de egyáltalán nem azt

mondta, amire számítottam.

– Hm – tűnődött el. – Azt hiszem, újra átgondolom a ruhacég felkérését, akik Márkot akarják az új reklámarcuknak.

– Ez minden, amit erről a nekem, ismétlem, nekem küldött képről gondolsz? – néztem Körtére szórakozottan.

– Nem – ingatta a fejét. – Kell egy ilyen fotósorozat is. Pont ilyen. Odalesznek érte a rajongói.

– Örülök, hogy vetted a lényegét – hagytam rá, mert szemmel láthatóan Körte gondolatai egészen máshol jártak.

A törlés gombra tettem az ujjamat, aztán egészen véletlenül úgy alakult, hogy a kép beállítódott zárolt képernyőnek. Érdekesekek ezek a telefonok, micsoda dolgokat művelnek maguktól. Hallatlan.

Éjjel fél kettőkor értünk apuhoz, és miközben Körte kiszedte a csomagjaimat, én körbenéztem a csendes utcában. Otthon megszoktam, hogy teljesen mindegy, hány óra van, akkor is felszűrődik némi zaj a körútról, biztos, hogy az egyik lakos éjjel megy haza, és leejti a kulcsot a lépcsőházban, vagy csak egy álmatlan szomszéd üvöltetni kezdi a tévét, azt gondolva, hogy nyilván más sem bír aludni. A falu azonban, ahová apu az új családjával

költözött évekkel ezelőtt, annyira csendes volt, mintha senki nem lakná. A házakat teljes sötétség borította, sehonnan nem szűrődött ki fény az ablakokon keresztül, és a tévé sem villogott sehol.

– Na, itt vagyunk a világ végén. Remélem, gyerek, hogy sikerül, amiért idejöttél – búcsúzkodott Körte.

– Köszönöm szépen. Biztos, hogy nem maradsz? Legalább reggelig – kérleltem.

– Nem, lépek vissza.

– Nagyon vigyázz magadra – öleltem át szorosan.

– Te is. Ha kellek, akkor tudod... Csak háromszor megperdülsz a bal sarkadon, és már itt is vagyok érted – mosolygott rám a bekapcsolva hagyott fényszóró világításában. – Vagy – tűnődött el. – Mivel ez a hely az isten háta mögött van, lehet, hogy kicsit többször kell perdülnöd a sarkadon, mire ideérek – korrigált.

– Ne aggódj, én majd türelmesen pörgök itt – ígértem meg, újra megölelve. – Körte – szóltam.

– Mi az, gyerek?

– Tudom, hogy mindenki rendben lesz, Lili, anyu, Anti, Evelin és Aszádék is... Ezért csak annyit szeretnék kérni, hogy rá figyelj.

– Nagy Márkra?

– Ühüm.

– Miért mondd ezt? – fürkészett aggodalmasan.

– Mert egyszer már elszállt a sikertől, és nagyon csúnya vége lett. Most újra a topon van, figyelj oda rá, főleg, mert ahogyan az előzőnél...

– Te most sem leszel ott – fejezte be a gondolatomat. – Rendben van, gyerek. Mivel egyedül te tudod megállítani az ámokfutását, ne legyen így, de ha mégis, akkor...

– Akkor szólj, és megpróbálok segíteni – bólintottam.

– Jó. De csak végső esetben, egyébként hagyunk. Szedd össze magad. Itt biztosan sikerül, mert mást nem is lehet tenni – pillantott körbe furán.

Néztem, ahogyan Körte a kocsijával megfordul az utcában, majd kettőt dudálva elhajt mellettem, az autópálya irányába. Na, most ez a bevett elköszönési formánk nem volt túl szerencsés egy alvó faluban, mert a következő pillanatban a környék összes kutyája ugatni kezdett, és több ablakban felgyúltak a fények. A fenébe. Sietve felkaptam a sporttáskámat és a gitáromat a földről, majd a vizes aszfalton a bakancsom csikorgó hangját hallgatva léptem a kerítéshez, ahol apám lakik. Már a csengőn volt az ujjam, amikor kinyílt a ház ajtaja és apu sietett ki rajta.

– Nehogy megnyomd! – suttogta izgatottan, kezében a kulccsal csörögve, hogy kinyithassa nekem a kaput. – Mindenki alszik.

– Ó, értem – bólintottam. – Körte most ment el.

– Hallottam. Ahogyan a fél falu is. Miért dudált? – engedett be a kapun, és átvette a csomagomat.

– Mert szokott? – kérdeztem vissza furán.

– Értem. Na, siessünk be, mert megfagysz – engedett maga elé, nekem pedig akkor tűnt fel, hogy mennyivel hidegebb van, mint Pesten.

A házba belépve elfogott az „idegenben vagyok” érzés, az illatok, a neszek, és minden annyira új volt számomra, hogy valóban kívülállónak éreztem magam. Jogosan, hiszen az is voltam.

– Megoldottuk úgy, hogy legyen külön szobád, addig a testvéreid összeköltöztek.

– Mostohatestvéreim – javítottam ki, de azonnal megbántam, ahogy kimondtam, hiszen nem voltam abban a helyzetben, hogy nekem álljon feljebb. – Bocsánat, én csak... – hebegtem, aztán jobbnak láttam, ha témát váltok. – Köszönöm, hogy jöhettem.

– Rebeka, ne butáskodj. Nem pontosan tudom, hogy miről van szó, anyád csak annyit mondott, hogy el kell jönnöd egy kicsit otthonról, hogy tanulj, meg nem is tudom, fogalmam sincs a részletekről – túrt zavartan a hajába, és újra előállt az a kínos szituáció, ami minden alkalommal megtörténik, ha találkozunk. Fogalma sincs semmiről, ami

velem van. – A lényeg, hogy örülök, hogy itt vagy, addig maradsz, ameddig csak szeretnél...

– Köszönöm.

– Ha pedig bármikor szeretnéd elmondani, hogy mi történt, vagy csak beszélgetni, akkor bármelyikünkkel nyugodtan – váltott újra az „új családom van, és ezt minden alkalommal fontosnak tartom tisztázni” szerepre.

– Értem – feleltem, és büszke voltam magamra, hogy mindenféle megjegyzés és epés kommentár nélkül kibírtam. Határozottan fejlődök.

– Holnap, ha gondolod, megmutatom a környéket. Az úgy tíz percet vesz igénybe, aztán átmehetünk a legközelebbi városba, ami nincs annyira közel, de ott van pláza... – kezdte, de közbeszóltam.

– Igazából nem nagyon vágyom emberek közé, vagy programokra. Pont ezért vagyok itt – világosítottam fel. – Apu, nem kell velem foglalkozni, én elleszek. Tényleg. Ne feszélyezzen, hogy itt vagyok, terveim szerint teljesen láthatatlan leszek.

– Ó. Értem – bólintott, és úgy tűnt, megkönnyebbült. – Akkor megadom a wifi jelszót, írd be a telefonodba.

– Nem kell. Nincs szükségem rá – ingattam a fejem, mire teljesen elveszítette a fonalat.

– Nézd, Rebeka, tudom, hogy nem én vagyok a legfőbb

bizalmasod, és azt is tudom, hogy nem vagyunk kifejezetten szoros kapcsolatban, de muszáj megkérdezni valamit.

– Igen?

– Mégis mit fogsz csinálni itt? Ez egy falu, nincs pörgés, nincs lárma, nincs villamos, plázák, mozik... Itt tényleg semmi nincs, meg fogsz örülni – suttogetta, a sötétben szét-tárva a karját.

– Hogy mit fogok csinálni? – kérdeztem vissza, és sóhajtván megráztam a fejem. – Mindent, ami otthon nem ment mostanában – feleltem egyszerűen, megindulva a lépcsőn felfelé az új szobámba, ami a tetőtérben volt.

Miután apu lepakolta a holmimat, jó éjszakát kívánva becsukta mögöttem az ajtót, én pedig megüzentem anyunak, hogy megérkeztem és minden oké, majd a lámpafényben szétnézve próbáltam megbarátkozni a gondolat-tal, miszerint saját akaratomból száműzetésbe vonultam, és bizonytalan ideig most ez az új otthonom.

A tetőtéri szoba nagyobb volt, mint a sajátom, a színek és a bútorok is egy teljesen más személyiségű embert sejtettek, mint amilyen én vagyok, és miután megnézegettem a ferde falra ragasztott együttesek posztereit, amik abból a tiniújságból lettek kiszedve, aminek a címlapján egy év alatt háromszor szerepeltem, kivettem a laptopomat a

táskájából, és kinyitva ráhelyeztem az ideiglenes íróasztalomra. A gép bekapcsolás után azonnal jelezte, hogy talált wifit és kéri a jelszót, de kinyomtam a lehetőséget, mert nem volt rá szükségem. Nem azért menekültem el, hogy ugyanazt csináljam, mint otthon. A jegyzetfüzeteimet gondosan kiraktam a laptopom mellé, majd a gitáromat is kiszedtem a tokból, és miután felállítottam a kis mobiltartóját, ráhelyeztem a hangszerre. Pillanatok alatt otthonosabban éreztem magam, a gitárom és jegyzeteim látványa bárhol megszünteti a honvágyamat, mert ahol azok velem vannak, én jó helyen vagyok. A sporttáskámból sorban kiszedegettem a tankönyveimet és füzeteimet, majd azokat is az íróasztal tetejére helyeztem. Megkaptam a szobát, de biztos voltam benne, hogy az eredeti lakója nem ürített ki fiókokat és polcokat az érkezésem miatt, így nem nyúltam bele semmibe, nem nyitottam ki semmit, csak a szemmel láthatóan szabad felületeket foglaltam el. A ruháimat a táskámban hagytam, egyedül a párnámat vettem ki belőle, aminek még otthonillata volt, így egy mélyet beleszívva az arcomhoz szorítottam, majd ledobtam az ágyra. Hát, hamar berendezkedtem.

Bár késő volt, az agyam egyszerűen túlságosan pörgött ahhoz, hogy lefeküdjek aludni, így eldöntöttem, hogy tévé és net híján zenét fogok hallgatni. Kiszedtem a táskámból

az iPodomat, majd az ágyon heverő párnákkal az ablak alatti hosszú komódra ültem, térdemet felhúztam a mellkasomhoz és a karommal átkulcsoltam. Odakint teljesen sötét volt, és számomra szokatlan nyugalom, majd ahogyan egyre többször hallgattam meg ugyanazokat a számokat, megpróbálva teljesen kizárni minden gondolatot, eltelt az éjszaka, és egyszer csak azt vettem észre, hogy hajnalodik. Fogalmam sem volt, hogy mennyi ideig ültem az általam kipárnázott komódon a sötét szobában, hányszor néztem meg Márk fotóját a telefonomon, vagy hányszor mentem le lábujjhegyen a konyhába üdítőért, és azt sem tudtam, milyen rekordot döntöttem meg Damien Rice *9 Crimes* című dalának a folyamatos lejátszásával, de valamikor hajnal lett, én pedig az ablaknál ülve megláttam a hófehér tájat, a fák ágain nehezedő havat és a sűrű erdőt, ami a lakóházak mögött húzódott. Sehol egy villamos, sehol egy hosszú kocsisor, sehol az utcáról felszűrődő zaj, hajnalban hangzavart okozó hókotró, vagy éppen dudálás. Amit az ablakon át láttam, nem volt más, csak nyugalom. És hó. Bazisok hó. Az üveghez nyomva a telefonomat lefotóztam a tájat, mert arra gondoltam, hogy ezt mindenkinek látnia kell, úgyhogy fel akartam tölteni az Instagram oldalamra, de egy pillanattal később rájöttem, hogy nem tehetem. Nem azért jöttem el, hogy mutogassam a szép havas képet. Azért jöttem el,

hogy megtaláljam magam. És azt nem a Bexis Instagram oldalon kellett keresnem. Nagyon nem. Ezért leraktam a telefonomat, és újra benyomtam a *9 Crimes* című dalt.

„Leave me out with the waste

This is not what I do

It's the wrong kind of place

To be thinking of you”

5.

Nem is tudom, hogy pontosan mennyi időre terveztem az eltűnésemet. Az első napokban azt hittem, hogy vagy megölöm magam, vagy egyszerűen gyalog visszaindulok Budapestre. Folyamatosan az kattogott az agyamban, hogy mekkora hülye vagyok, amiért eljöttem, és minden pillanatban késztetést éreztem arra, hogy elnézést kérve a többiektől, benyögjem, hogy meggondoltam magam és azonnal menekítsenek ki. A váltás olyan nagy és drasztikus volt, hogy kész voltam azonnal visszavonni minden kétséget és elbizonytalanodást, és visszatérni a koncertjeimhez, a közönségemhez, a családomhoz, a barátaimhoz, az életemhez. Vagyis Bexi életéhez. Az első két-három napom ezzel a vívódással telt, elvonási tüneteim voltak a net miatt, amit továbbra sem üzemeltem be, hogy ne lássam, mi történik az életben, amíg én a világ végén vezeklek. Olyan szinten rezignált voltam a csendes, nyugodt környezetben, hogy apu és az új családja szó szerint kellemetlenül érezte magát a közelemben, mert akaratlanul is vibrált bennem a feszültség, és egy másodpercet sem tudtam nyugodtan

tölteni. A pörgés, a folyamatos nyüzsgés, a szervezés és rohanás, valamint az éjszakába nyúló napok és délelőttbe nyúló éjszakák hiánya annyira eluralkodott rajtam, hogy a harmadik nap reggelén összepakoltam a cuccomat, és lecipeltem a lépcsőn, készen arra, hogy visszainduljak.

– Hívtad a menedzseredet? – pillantott rám apu, aki a konyhaasztalnál ült a „másikkal”, és békésen reggeliztek, úgy, mint egy valódi család. Az idilli képbe az érkezésem óta nem voltam hajlandó beállni, csak kerülgettem őket, és leginkább idegesítettem a pesti kapkodásommal és türelmetlenségemmel.

– Még nem, csak összepakoltam, aztán mindjárt rácsörögök, hogy mikorra tud eljönni értem.

– Rendben – biccentett. Az új felesége és gyerekei (már-mint a nevelt és a közös, aki még kicsi) érdeklődve figyeltek engem, az idegent. – Sikerült megvalósítanod, amiért eljöttél hozzánk? – tette fel a kérdést apu, csak úgy mellékesen, én pedig kínosan elnevettem magam.

– Nem, de megpróbáltam – feleltem hanyagul.

– Dehogyan próbáltad – ingatta a fejét.

– Tessék? – ráncoltam a homlokomat.

– Amióta itt vagy, menni készülsz – világosított fel. – Sminkben és utcai ruhában töltöd a napjaidat házon belül, és az unalom minden formáját bemutattad, mindezt

annyira látványosan, mintha csak arra várnál, hogy végül mi küldjünk el.

– Én nem... – akadtam meg, mert képtelen voltam befejezni a mondatot. Nem tudtam cáfolni, mert tökéletesen igaz volt. Idejöttem azért, hogy helyrehozzam magamban a dolgokat, erre semmi mással nem töltöttem az időt, csak megpróbáltam kiprovokálni apuból, hogy elküldjön, mert magamtól nem mertem elmenni. Milyen ember vagyok én? Te jó ég.

– Igen? – nézett rám apu kérdően, továbbra is várva, hogy befejezzem a mondatot, amit soha nem tudtam befejezni.

– Az ott Nutella? – pillantottam az asztalra kimérten, és ezzel a kérdéssel megadtam magam, apu pedig pontosan értette.

– Az – helyeselt, én pedig némi habozás után odaléptem, és leültem a szabad székre.

És ahogy ott ültem egy számomra szinte teljesen idegen család asztalánál, és néma csendben hallgattam a beszélgetésüket olyanokról, akiket nem ismertem és olyan dolgokról, amikről fogalmam sem volt, mert kívülálló voltam, tudtam, hogy maradni fogok, és azt is tudtam, hogy lesz értelme annak, hogy eljöttem. Mert hirtelen felébredt bennem a „meg tudom csinálni”-énem, bizonyítani akartam, és végre nem másoknak szerettem volna megmutatni, hogy

képes vagyok rá, hanem saját magamnak. Ahogyan azt régen tettem, még mielőtt Bexi lettem. Aznap, másfél év után végre lenyugodtam. És pontosan hat hétig maradtam.

Nem mondom, hogy könnyű volt, nem ment úgy, mint a karikacsapás, sokat vívódtam és szenvedtem, de végül, első lépésként, amikor ismételten visszavittem a cuccaimat az ideiglenes szobámba, leültem az íróasztalhoz, és kinyitottam a törökönyvemet. Addig erőlködtem, míg végül sikerült kiüríteni a fejemet, kilőni onnan minden más gondolatot, és az olvasott szövegre koncentrálni. Tanultam. Megállás nélkül. Két nappal ezután videohívást indítottam a kétszáz éves magántanáromnak, megkérdeztem, hogy aktuális-e az időpont (amin megdöbbsent, mert nem ennyire jól neveltnek ismert meg), majd felmondtam neki a kamerába annyi anyagot, amennyit még soha nem hallott tőlem. Mielőtt leraktam, egyeztettünk, hogy mikor hívom legközelebb, és mit fog számon kérni. Sőt, úgy láttam, mintha Gyuri bácsi elérzékenyült volna, annyira meghatotta a lelkesedésem. De közel sem döbbsent le annyira, mint anyu, aki néhány perccel később hívott.

– Beki! – pislogott értetlenül a FaceTime-ban, és hunyorogva méregette a kinézetemet. – Most beszéltem a tanároddal. És el van ragadtatva!

– Köszönöm – mosolyogtam visszafogottan.

– Én nem tudom, hogy mit művelsz apádnál, de csak így tovább! – lelkesedett. – Kivéve, persze, ha erőszakkal kényszerítenek a tanulásra, mert akkor – kattogott azon, hogy vajon mi történhetett velem, de nevetve közbeszóltam.

– Nem, dehogy. Magamtól megy – feleltem.

– Hát – sóhajtotta anyu büszkén –, nagyon örülök. Tényleg – szipogta, és kezdtem úgy érezni, hogy kicsit túlreagálja ezt az ügyet, elvégre csak arról volt szó, hogy sikerült bemagolnom néhány adag tananyagot. Azért ez nem akkora extra. Vagy, ha jobban belegondolok, talán tőlem mégis az volt. – Jól nézel ki – méregetett a kijelzőn keresztül.

– Jól is érzem magam – mondtam őszintén. – De – hajoltam közelebb a telefonomhoz – te is nagyon jól nézel ki. Ez új ruha?

– Ó, hát ez csak... – legyintett zavartan. – Munka után megyek egy helyre még, és... üzleti. Üzleti megbeszélés – hadonászott a kezével összevissza.

– Oké. Értem – vontam meg a vállam hanyagul. – Lili?

– Körte megy érte sulis után, mert premier előtti mozizásra mennek.

– Tényleg? – mosolyodtam el. – De jó, mit néznek meg?

– Valami animációs mesét.

– Szuper – mosolyogtam, aztán eszembe jutott, hogy ezzel valami nem stimmel. – De várj. Ha én itt vagyok, akkor ki kapta a jegyeket a premier előtti vetítésre?

– Márk – közölte, mintha ez teljesen egyértelmű lenne. Elkerekedett szemmel néztem a kamerába.

– Nagy Márk? Márk Lilit viszi a tiszteletjeggyel?

– Igen.

– Hát, ez... ez igazán kedves tőle – motyogtam furán.

Miután leraktuk, a kezemben forgatva a telefonomat, az elsötétült kijelzőre néztem, aztán némi habozás után felhívtam.

– Beka! – vette fel szórakozottan. – Mi történt, találtál térerőt?

– Nagyon vicces – fojtottam el a nevetésemet, mert egyébként ez egy vicces beszólás volt. – Csak azért hívtalak, hogy...

– Elmondd, még mindig szeretsz? – vágott a szavamba.

– Nem, Márk, egyáltalán nem ezt akartam mondani – forgattam a szemem. – Csak meg akartam köszönni, hogy elviszed Lilit magaddal.

– Igazán nincs mit. Írom a többihez.

– Mi?

– A listádhoz.

– Milyen listám? – csodálkoztam, és erősen úgy éreztem,

valamiről lemaradtam. Vagy éppen, mindenről.

– Ja, úgy döntöttem, hogy amíg távol vagy, a számládra írok néhány szívességet, amit helyetted teszek meg, és amit majd behajtok rajtad, természetesen.

– Valóban? – ingattam a fejemet.

– Persze. A húgod moziztatása, a legjobb barátod eljöhetett velem felvenni a szponzori ruháimat, sőt, választhatott magának egy dzsekit, Aszadék a szilveszteri fellépésemre kísérnek... – sorolta.

– És miért teszed meg ezt mind helyettem? – érdeklődtem, rosszat sejtve.

– Hogy majd behajthassam – közölte egyszerűen.

– Ugye most kacshintottál? – dünnyögtem, miközben ezer százalékgig biztos voltam a válaszban.

– Persze.

– Borzalmas ember vagy – ingattam a fejem nevetve.

– Csak előrelátó – vágta rá. – És egyébként... amúgy... szóval tudod...

– Azt szeretnéd kérdezni, hogy vagyok? – segítettem ki, mert érezhetően nehezen ment neki ez a „más is érdekel magamon kívül” stílus.

– Jó, mondjuk – felelte.

– Jól, köszönöm. Tanulok, meg ilyesmi. Nézem a havas tájat. Aztán tanulok. Utána kimegyek sétálni a hóba...

visszajövök, és tanulok – kezdtem mesélni, de Márk szokásához híven nem hazudtolta meg magát.

– Bocsánat, itt vagyok, csak egy pillanatra elaludtam.

– Te mekkora hülye vagy – nevettem fel.

– Vicceltem – szólt röhögve. – Szóval jól vagy.

– Igen, jól vagyok.

– Nem netezel?

– Nem, amióta eljöttem, semmi net.

– Azt jól teszed – szólt el magát, mire elkapott az az ismerős érzés még otthonról, amikor egy pillanat alatt golflabda nagyságúra ugrik össze a gyomrom.

– Baj van? – kérdeztem félve.

– Csak a szokásos, ne foglalkozz vele. A volt barátod urálja a híreket...

– Talán jobb is, ha ebből kimaradok.

– Igen – értett egyet. – Jó, igazából már egy kicsit unom ezt a beszélgetést – váltott témát, jelezve, hogy lassan lerakná.

– Márk, néha komolyan mondom, hogy... ah, mindegy – haraptam el a mondat végét szórakozottan. – Figyelj.

– Hm?

– Tudom, hogy nálad van a lehetőség, hogy bármikor hazahívj...

– Igen?

– De kérhetem, hogy még ne? – suttogtam komoly hangvétellel.

– Beka – váltott ő is hangsúlyt. – Nyugi. Tudom, hogy mikor kellesz. Még nem.

– Bár ez igazán taplón hangzott, azért köszi – túrtam bele a hajamba elképedve.

– Vigyázz magadra.

– Te is – búcsúztam el tőle.

– És hé – szólt bele hirtelen, pedig már azt hittem, hogy lerakta. – Nincs a közeledben semmilyen dögös istálló-takarító fiú, vagy nem tudom, valami cowboy, ugye? – kalandozott el.

– Márk. Nem Wyomingban vagyok, szóval nyugodj meg, senki nincs a közelemben, főleg nem cowboy, mert az igazán fura lenne BAZ megyében – nevettem fel. – És nézz kevesebb filmet – tettem hozzá gyorsan, aztán leraktuk, én pedig hosszasan néztem mosolyogva a telefonomra. Ez most féltékenység lett volna Nagy Márk módra? Tudni akarta, hogy megismertem-e valakit? Te jó ég. De imádom!

Tudva, hogy otthon mindenkivel minden a legnagyobb rendben van, még inkább lenyugodtam, és rájöttem, hogy az élet nélkülem is rendben zajlik tovább, így még inkább belevetettem magam a tanulásba. Tulajdonképpen a napjaim összemosódtak egy gigantikusan hosszú tanórává, a

ház körüli séták, amit otthon soha, de soha nem tennék, a hétköznapiak részévé váltak, az internet hiányáról pedig idővel teljesen elfeledkeztem, ahogyan a közösségi oldalak mániákus frissítéséről is. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy beállt egyfajta napi rutinom, aminek következtében időmilliomos lettem, szabad estékkel és éjszakákkal. És szilveszter után (amit apu házában töltöttem, kábé a nappaliban lévő tévé előtt ülve, akár egy igazi popsztár, hah!), végre megtörtént az, ami a legeslegjobban hiányzott. A január elsejei nyomott hangulatban, amikor az egyébként is csendes környék még csendesebbnek tűnt, az ablak alatti komódon ülve bámultam ki az üvegen át, hirtelen félrefordítottam a fejemet, és megakadt a tekintetem a gitáromon. Néztem egy darabig, mintha csak attól félnék, nem szabadna megközelítenem, mert esetleg még nem állok készen rá, és egy újabb alkotói válságot képtelen lennék feldolgozni. Végül győzött a kíváncsiság, valamint a zenélés hiánya, így óvatosan odaléptem, és először csak néztem, majd egy „francha, miért ne?” vállvonással felkaptam, és visszavittem magammal a komódhoz. A hátamat a párnának vetve az ölembe kaptam a hangszereimet, és először csak megsimítottam a nyakát, aztán lefogtam egy akkordot.

Egy idő után kopogtak az ajtón, és apu fáradtan nyitott

be.

– Beki, nagyon örülök, hogy ennyire jól elvagy, de lassan negyed három – motyogta a szemét dörzsölve. – Éjjel – tette hozzá gyorsan, amint meglátta a zavart arckifejezésemet.

A komód körül szanaszét heverték a kitépett és összegyűrt lapok, a számban a tollam kupakját rágtam, a kezemen vonalak és elkent tintafoltok húzódtak, ahogyan az arcomon is, amiért többször megdörzsöltem az este és éjszaka folyamán.

– Elnézést, már abba is hagyom – húztam el a számat, felocsúdva a döbbenetből, miszerint órák estek ki úgy, hogy észre sem vettem, annyira lekötött a dalszerzés és szövegírás.

– Jó, még ezt fejezd be, de aztán próbálj meg aludni. Vagy csak próbálj meg csendben lenni, hogy mi aludjunk – gondolta át, és kiment, becsukva maga mögött az ajtót.

A lámpafényben ülve akaratlanul is elmosolyodtam, ahogy megláttam a körülöttem elterülő jegyzeteket, ötlet-foszlányokat, akkordokat és sietve leírt kottákat. A gitáromat félrerakva felvettem a jegyzetfüzetemet, és az áthúzott részek, nyilakkal teletűzdelt sorok, kisatírozott szavak közepette tökéletesen átláttam azt, amin egész este dolgoztam. Gondosan átírtam a szöveget egy üres oldalra, hogy egyben legyen, aztán újra az ölembe vettem a

gitáromat, remélve, hogy apu és a családja még egyszer kibírja. Szerettem volna megmutatni, azonnal, és nem azért, hogy visszaigazolást kapjak, hogy véleményt kérjek, vagy bátorítást. Egyszerűen csak boldog voltam, és ezt szerettem volna megosztani valakivel. Anyu. Lili. Körte. Anti. Evelin. Aszádék... bárkit hívhattam volna, hogy elújságoljam, úgy érzem, túl vagyok a holtponton, azonban, ahogy a kontaktlistámat átpörgettem, ösztönösen, gondolkodás nélkül benyomtam a hívást. Mert ez egyvalakinek szólt úgy igazából.

– Mondd, hogy valami bajod van, beleestél egy gödörbe, és a telefonod csak engem adott ki hívási lehetőségnek éjjel fél háromkor, mert különben leteszem – motyogta Márk álmos hangon.

– Nem, nem – suttogtam. – Jól vagyok.

– Akkor leteszem – ismételte magát.

– Várj már! – kérleltem izgatottan. – Mutatni szeretnék valamit.

– Csak akkor érdekel, ha a sztoriban benne vagy te, és nagyon kevés ruha.

– Hülye! – reagáltam le. – Figyelsz?

– Nem. Alsom – dünnyögte.

– Kérlek, Márk. Ez fontos.

– Nekem is. Hétkor kelek.

– Na, akkor még van idő – nevettem fel szórakozottan.

– Beka, ne már, meghalok, olyan fáradt vagyok, az előbb

lett vége a szilveszteri bulinak.

– Mi? Miért? Már másodika hajnala van – gondolkodtam.

– Tudod, mi az az after party?

– Igen.

– És az after party after partyja?

– Azt nem.

– Na, én már igen.

– Márk, ne csináld, már rég túl lennénk rajta, ha nem magyarázol mindig közbe – közöltem egyszerűen. – Jó, akkor megmutatom valaki másnak – sértődtem meg.

– Hajrá. Biztos örülni fog neked ilyenkor – ásította.

– Jó. Megmutatom az istállótakarító fiúnak – mondtam.

– Nincs istállótakarító ismerősöd, te mondtad – röhögte el magát.

– De azóta már van – erősködtem. – És őt biztosan érdekli a szalmabála pakolása közben... – húztam tovább.

– Jó, nyertél – mondta ki szórakozottan, némi hallgatás után. – Mit akarsz mutatni?

– Köszí – mosolyodtam el boldogan. – Figyelj, a lényeg, hogy hallgasd meg, nem is kell rá semmit mondanod, egyszerűen csak boldog vagyok tőle, és...

– Leraklak!

– Jólvanna! – mondtam izgatottan. – Akkor figyelsz?

– Ja. De hallod...

– Hm?

– Tényleg megismertél valakit? – kérdezte nyugtalan hangon.

– Kezdem, jó? – hagytam válasz nélkül.

Kihangosítottam a telefont, aztán az ölembe vettem a gitáromat, és megpengettem az első hangokat. Kissé remegett a kezem az izgalomtól, ezért megpróbáltam elfelejteni azt, hogy Nagy Márk vonalban van, és emlékeztettem magam arra, hogy semmilyen kötelezettségem nincs, egyszerűen csak eljátszok valamit, amit ma hoztam össze, és valaki éppen hallja.

Én, aki mindent feladtam volna,

Te, akinek csak a játéka voltam,

Ki tudja mi igaz, és mi csak illúzió?

Mi, akik elvesztünk a múltban,

Hol keresselek? Nem tudom, hogy hol vagy...

Ki dönti el, mi igaz, és mi csak illúzió?

Én nem. – fejeztem be az éneklést, és a húrokat lefogva a telefon fölé hajoltam. Néma csend volt a vonalban.

– Kérlek, mondd, hogy nem aludtál el – suttogtam néhány másodperc elteltével, amikor még mindig nem szólalt meg.

– Itt vagyok – közölte halkan.

– Oké. Szóval... Ezt most... Ezt ma írtam. A *Hullócsillag* óta ez az első, ami eszembe jutott, és csak...

– Beka – szakított félbe Márk, mire összeugrott a gyomrom, és összehúzott szemmel meredtem a kijelzőre, mintha csak félnék attól, amit hallani fogok.

– Hm? – kérdeztem.

– Ennyi, vagy van még belőle?

– Van még – válaszoltam összezavarodva.

– Megmutatod egyben?

– Persze – vettem újra az ölembe a gitárt, és ezúttal nem csak a refrént, hanem az egész szöveget felénekeltem neki a gitárommal kísérve magam.

Amikor úgy tűnik minden rossz,

És a rosszat csak egy rosszabb válthatja fel,

Amikor örömet semmi nem okoz,

Mert többé az öröm sem hoz örömet,

Akkor tudom, hogy elveszítettelek, talán örökre.

Amikor érzem, hogy hazudtál nekem,

És a hazug szavak csak hazugságot szültek,

Amikor tapogatni lehet a csendet,

És az én csendemet rejti a te csended,

Akkor tudom, hogy elveszítettelek, ezúttal

Örökre.

Én, aki mindent feladtam volna,
Te, akinek csak a játéka voltam.
Ki tudja mi igaz, és mi csak illúzió?
Mi, akik elvesztünk a múltban
Hol keresselek? Nem tudom, hogy hol vagy...
Ki dönti el, mi igaz, és mi csak illúzió?
Én nem.

Amikor feleslegesek a kérdések,
Mert minden kérdésre újabb kérdés a válasz,
Akkor, amikor elkopnak az érzések,
Mert az érzések többé nem nyújtanak támaszt,
Akkor tudom, hogy elveszítettelek, talán végleg.
Amikor túl sok éjen át sírok,
És a sírást csak a sírás váltja fel,
Amikor felesleges sorokat írok,
De az írásom hozzád már nem ér el,
Akkor tudom, hogy mindennek vége, végre!

Én, aki mindent feladtam volna,
Te, akinek csak a játéka voltam.
Ki tudja mi igaz, és mi csak illúzió?
Mi, akik elvesztünk a múltban

Hol keresselek? Nem tudom, hogy hol vagy...

Ki dönti el, mi igaz, és mi csak illúzió?

Én már biztosan nem.

– Hát, ennyi – suttogtam, amikor lefogtam a gitárom nyakát, és hirtelen néma csend állt be a szobában. A telefon csendben hevert mellettem, a kijelzőn lassan pörgő másodpercek jelezték csupán, hogy Márk még vonalban van, azonban nem mondott semmit. – Itt vagy? – köszörültem meg a torkomat, megszakítva ezzel a kínos csendet.

– Itt – szólt halkán.

– És... esetleg... – próbálkoztam.

– Azt kérted, ne mondjak rá semmit.

– Tudom, de... azért mégis jó lenne, ha... – ingattam a fejem zavartan.

– Figyelj – kezdte. – Én még nem akarok elkiabálni semmit, azt sem tudom, hogy miért nem Körtét hívtad rögtön, miért nekem mutattad meg, de... Ez az egyik legjobb, amit valaha írtál – magyarázta, és a hangja már egyáltalán nem tűnt álmosnak, teljesen éber lett.

– Márk – mondtam halkán, miközben elmosolyodtam. – Amiért téged hívtalak elsőként, az igazából nagyon egyszerű.

– Jó, tudom, odavagy értem...

– Ne már – kérleltem. – Most ne hülyülj, komolyan

beszélek.

– Figyelek.

– Azért téged hívtalak az *Illúzió*val, mert én ezt nem magamnak írtam – mondtam ki, Márk pedig azonnal hevesen reagált.

– Beka, nem adhatod oda ezt is, neked kell új szám, neked kell új album, komolyan, én ezt nem veszem el! Ez van olyan jó, mint a *Hullócsillag*, sőt... Nem adhatod nekem, egyszerűen nem – vitatkozott, igazából magával.

– Jó, értem, és megértem – vágtam a szavába. – Tudtam, hogy ezt fogod mondani. Ezért nem is csak a tiéd ez a dal.

– Hogy érted? – kérdezte elbizonytalanodva.

– Legyen duett. Velem – mondtam ki összeszorított szemmel, várva a reakciót, de a vonal másik végén néma csend volt.

Másnap Körte korán reggel hívott, teljesen felfokozott állapotban, és követelte, hogy azonnal mutassam meg neki azt, amiről Márk magyarázott, mert semmit nem ért, csak annyit, hogy valami duett és *Illúzió*. Miután felénekeltem neki is telefonon keresztül, a menedzserem hosszan hallgatott, végül csak ennyit mondott:

– Te gyerek. Nem tudom, mi van ott, ahol vagy, talán a vízzel van valami, fogalmam sincs, de most tényleg

megleptél.

– Jó, vagy rossz értelemben? – érdeklődtem félve.

– A lehető legjobb értelemben. Büszke vagyok rád. Beszárás ez a dal, ezzel a miénk lesz ez az év is – lelkesedett. – Viszont... – akadt meg egy pillanatra, és tudtam, itt jön a beszélgetésünk „egy valamit nem értek” része. – Egy valamit nem értek – mondta.

– Hogy miért duettnek szánom, miért nem énekelem fel egyedül, és hagyom ki az egészből Nagy Márkot, amikor neki az *Illúzió* nélkül is akkora sikert adtam a kezébe, ami szinte indokolatlan gesztusnak számít? – hadartam Körte gondolatait, helyette kimondva.

– Pontosan. Gyerek, neked szükséged van valamire, ami ott van nálad, és megint le akarod passzolni. Gondold ezt át.

– Körte – sóhajtottam. – Lehet, hogy ezt most nem teljesen érted meg, vagy nem akarod majd megérteni, de... – ingattam a fejem szomorúan. – Az, hogy újra tudok írni, dalt szerezni, az nem ennek a helynek és nem a nyugalomnak köszönhető... Ez csak a körülmény, nem az ok. A *Hullócsillag* óta nem írtam egy sort sem, és tegnap este, amikor végre újra felvettem a gitáromat, csak egy dolog motivált.

– Nem akarom hallani – dünnyögte Körte.

– Pedig igaz – mosolyodtam el szomorúan. – Körte.

– Mondjad, gyerek.

– Engem Nagy Márk inspirál; ha neki írok, jó vagyok – feleltem egyszerűen.

– Jaj nekem. Meg neked – motyogta, aztán átgondolta, és korrigált. – Vagy inkább nekünk. És ha te nem akarsz felénekelni, mert nem magadnak írtad, Nagy Márk viszont nem fogadja el, mert így is rengeteget köszönhet neked a *Hullócsillag* miatt, akkor ebből a szituációból lett...

– A duett ötlete – fejeztem be a gondolatát.

– Hát... Nem mondhatok mást, gyerek, csak azt, hogy üdv újra a fedélzeten. Hiányzott ez a lelkes éned, régen láttam, akármi is az oka, örülök neked.

– Én is – bólintottam a kamerába, amin Körte elérzékenyülve nézett vissza.

– Szóval Nagy Márk inspirál – dünnyögte gondterhelten.

– Sajnos úgy tűnik – mosolyodtam el.

– Hát jó, ezzel majd küzdünk együtt. De azért el kell mondanom, ha már itt tartunk, hogy beszarás, amit írtál – dicsért meg. – Nem fogok hazudni – tette hozzá a fejét ingatva –, rendesen fostam attól, hogy mi lesz veled – fogalmazta meg sajátosan azt, hogy min ment keresztül.

– Hé – nyugtattam mosolyogva. – Én jól vagyok, de még nem megyek vissza. Mert még van dolgom, a

dalötleteimmel is, a tanulással is...

– Tudom, gyerek, tudom. Stréber lettél, megértem. Hallottam, hogy mennyire pedálozol, és ennek örülök. Büszke vagyok rád – vigyorgott a kamerába. – És figyelj, ha addig nem akarsz jönni, és maradnál, akkor még tudok adni egy hónapot. Február 8. előtt nincs kötelezettséged, utána viszont már akad, ha gondolod...

– Mi lesz utána?

– Az Aranycsermely díjátadó. Díjat kellene átadnod az év felfedezettjének. Mivel tavaly te nyerted, idén téged kértek fel arra, hogy felkonferáld a nyertest. Le tudnám mondani, de... – akadt meg. – Nagy Márk azt mondta, hogy jönni fogsz, csak adjam át az üzenetét, hogy... várj, valami kuponról beszélt – ráncolta a homlokát értetlenül.

– Tudom, és értem – biccentettem, azonnal felfogva, hogy ez mit jelent. A szívesség, amivel lógok Márknak, a „bárhol, bármikor, szó nélkül” teljesítendő bizniszünk megérett arra, hogy felhasználja, én pedig állom a szavam, és kérdés nélkül teljesítem. – Körte, ott leszek – ígértem meg. – Egyébként kik a jelöltek? – érdeklődtem.

– Hát ez az, ami beszarás.

– Ne kímélj.

– Egy lánybanda, akiket Pí vett át, most ő menedzseli őket, Varga Tamás, a tavalyi *Pop/Rock*-nyertes, egy

duettpáros, szintén Pí köreiből, és hát... még két barátod.

– Nagy Márk? – mondtam, mert ezt azonnal tudtam, tekintettel arra, hogy hazahív a díjátadóra. De más nem jutott eszembe. – És még? – csodálkoztam.

– Lexi.

– Evelin? De jó! – lelkesedtem azonnal.

– Nem Evelin – rázta a fejét a kijelzőn Körte. – Tavaly ő még Lexi volt. Úgy van jelölve.

– Oh. Óóó! – értettem meg. – Ez kínos lesz.

– Az biztos. Mindenhol ezerrel szavaztatunk Nagy Márkra, nehogy Evelin Lexiként nyerje meg, mert ott lesz Pí, ráadásul Evelin Aszadékkal fellép a díjátadón, ott mutatjuk be őket mint új formációt.

– Jézusom – értelmeztem a hallottakat. – És Márk? Ő jól van?

– Persze. Ő el van foglalva a saját dolgaival. Teljesen odavan az *Illúzióért*, nagyon várja, hogy felénekeljétek, ezenkívül jár fellépni, nyomatja a Márkerekkel a szavazatokat magára, annyi szponzora van, hogy lassan megtelt, mint reklámtábla, brandet épít magából, a *Hullócsillag* klipjének nézettsége az egekben van... – darálta hadarva. – Meg valami istállótakarító fiút emleget, de őszintén nem értem egy szavát sem – tette hozzá a vállát vonogatva, belőlem pedig kitört a röhögés.

– Bocs, ez... privát vicc – legyintettem boldogan.

Miután leraktuk, megnéztem a telefonomban a naptáramat, és úgy döntöttem, nem megyek vissza addig, amíg nem muszáj. Február 8-ig kaptam határidőt, Nagy Márk akkorra jelezte, hogy szüksége van rám, én pedig maradtam is addig. Anti kétszer is meglátogatott, és hozta magával Lilit, a többiek azonban annyira be voltak havazva (nem szó szerint, csak ki sem láttak a tennivalók-ból), hogy ők nem tudtak jönni, de sokszor beszéltünk, így tulajdonképpen mindenről tudtam. A plusz egy hónap, amit ráhúztam a kényszervakációmra, csodát tett velem, már ami a kiegyensúlyozottságot illeti. A tanulást letudtam, becsülettel megcsináltam mindent, amit a magántanárom kért, magoltam, beadandókat írtam, kiolvastam a kötelezőket, felmondtam videohívásban a tananyagot, és mindent megtettem azért, hogy Gyuri bácsi áldását adja arra, hogy magántanulóként folytassam a tanulmányaimat. A hathetes elvonulásom fő oka az volt, hogy átgondoljam, szeretnék-e egyáltalán a továbbiakban Bexi lenni, de hamar kiderült, hogy én ezt az egészet tudat alatt azért csináltam, hogy Bexi maradhassak. És maradtam is, természetesen.

Aztán február első hetében, amikor Körte kocsija begördült apu háza elé, én készen álltam, hogy

visszamenjek vele. Mondjuk nem is volt nagyon más választásom, mert azon túl, hogy Nagy Márk a kuponomat akkor használta fel arra, hogy visszarángasson Budapestre, a BPRP Records tulajdonosának kezdett kicsit gyanús lenni az elhúzódó torokgyulladásom, amit Körte kamuzott azért, hogy békén hagyjanak. A kiadónak kezdtem hiányozni, nem is pontosan én, hanem azok a javak, amiket Bexiként a fellépésekkel, interjúkkal, tévés és rádiós megjelenésekkel szerzek, így lassan jelenésem volt, függetlenül attól, hogy a jelek szerint Nagy Márknak is terveit voltam.

– Mindent köszönök – öleltem meg aput őszintén és szeretettel, aztán elköszöntem a „másikoktól” is, akikkel az utóbbi hetekben, ha nem is lettünk feltétlenül jóban, vagy ilyesmi, de megtanultunk együtt élni, ami talán a legnagyobb ugrás egy ilyen kusza kapcsolatban.

– Örülök, hogy itt voltál. Gyere gyakrabban – viszonzotta apu az ölelésemet.

– Ígérem, a következő idegösszeroppanásomnál is hozzád jövök – röhögtem el magam a válla felett, de nem értékelte a beszélésomat, csak eltolva magától komoran közölte, hogy ezt nem tartja viccesnek. Hat hét ide, hat hét oda, egy dolog nem változott. Apu továbbra sem értette vagy értékelte a humoromat.

Az ajtón kilépve megpillantottam Körtét, aki a kocsinak támaszkodva várt rám, de hirtelen megtorpantam, mert csak rá számítottam. Mellette azonban az autónak dőlve ott állt a világ legédesebb mosolyával, és úgy tűnt, a világ legtöbb ruhaszponzorával, tetőtől talpig márkában... Nagy Márk.

– Sziasztok – köszöntöttem őket mosolyogva, a cuccomat cipelve.

– Szia, gyerek, jó látni téged – lépett hozzám Körte, és azonnal kivette a kezemből a sporttáskámat. – Hoztam egy potyautast is... – tette hozzá. – Csak hogy ne unatkozzak idefele. Tudod – legyintett.

– Persze – pillantottam Márkra, aki továbbra is a kocsinál állt, és eszébe sem jutott elvenni a kezemben lévő gitártokot, vagy úgy általában, segíteni. Csak azt tette, amihez a legjobban ért, és ami a legjobban áll neki. Pózolt.

– Miért vagy napszemüvegben télen? – kérdeztem szórakozottan, amikor odaléptem hozzá.

– Mert jól áll – igazította meg az aviátor szemüveget a fején. – És mert aláírtam a szponzori szerződést, hogy mindig viselem – tette hozzá unottan. – Nem mondom, hogy alvásnál nem zavar, de meg lehet szokni.

– Hülye – nevettem fel hangosan, és annyira boldoggá tett a látványa, hogy vissza kellett fogynom magam, mert

akaratlanul is csak vigyoroxtam, abba sem bírtam hagyni.

– Na, indulás vissza – tapsolt kettőt Körte, miután lecsapta a csomagtartót.

Márk az anyósüléshez lépve felnyitotta az ajtót, mire meglepetten megtorpantam.

– Öhm. Izé. Hátral ülök? – csodálkoxtam.

– Tudod, Beka – pillantott rám Márk a sötét lencsék mögül. – Eltűntél másfél hónapra, megváltoztak a dolgok – szólt rágózza.

– Márk, csitulj el és ülj hátra – oltotta le Körte egy pillanat alatt, Márk pedig unottan bólintott egyet, jelezve, hogy megértette az utasítást. Az autó mellett egymást megkerülve cseréltünk helyet, mire Márk megragadta a karomat, és megállított.

– Hé.

– Igen?

– Semmi üdvözlés, vagy hasonló?

– Köszöntem, mondtam, hogy szia – vigyoroxtam a képébe.

– Én egy kicsit személyesebbre gondoltam – vont fel a szemöldökét a lencse mögött.

– Igazad van – értettem egyet, és fogalmam sincs, hogy Márk mire várt, de én a vállára tettem a kezem, és az arcába nézve így szóltam. – Szia, Márk.

– Ez meg mi volt? – értetlenkedett.

– Ez? – nyitottam ki az ajtót, és szórakozottan beültem előre. – Egy személyes köszöntés – csaptam be magam mögött.

– Hajrá, gyerek – vigyorgott rám Körte.

– Köszí.

Márk beszállt hátra, és az ülés közepére csúszva előrehajolt, hogy részt tudjon venni a beszélgetésben, vagyis inkább abban a beszélgetésben, amit magával folytatott.

Az utcából kikanyarodva a tükörből még visszánéztem a helyre, ami hat hétig az otthonom volt, és szótlanul, csupán magamban elégedetten vettem tudomásul, hogy az, aki december végén idejött, kimerülten, kétségbeesve, összezuhanva, már sehol nincs. Valahol időközben elhagytam, és egy kicsit sem hiányzott.

– És akkor azt mondtam, hogy felejtsék el, nem fogom felvenni azt a zöld okádék színű kabátot a fotózásra – sztorizgatott Nagy Márk, vagyis eredetileg nekem mesélte, de én csak kérdőn a volánnál ülő Körtére néztem, aki visszánézett rám, és egy „ez leelőhetetlen” pillantással jelezte, hogy hosszú lesz az út hazáig. – Elhiszed ezt, Beka? Zöld! Zöld kabát – magyarázott tovább Márk.

Az autópálya felé haladva Körte lassan hajtott a latyakos, vizes főúton, a buszmegállót elhagyva pedig megakadt a

szemem egy srácon, aki zenét hallgatva várta a buszt.

– Az istállótakarító fiú – mondtam, csak úgy mellékesen.

– Mi? Hol? – kapkodta a fejét Márk. – Körte, azonnal állj meg! – fakadt ki, a menedzserünk pedig beletaposott a fékbe. A következő pillanatban Márk kiugrott a kocsiból, mi pedig a két ülés között hátrafordulva figyeltük, ahogyan visszagyalogol a buszmegállóig, és megszólítja az ott álló srácot.

A következőket láttuk a hátsó ablakon át bámulva: Nagy Márk hadonászva magyaráz, a srác a fejét rázva tagad valamit, Márk a kocsi felé mutat, a fiú odanéz, de továbbra is csóválja a fejét, Márk a mutatóujjával bökdös felé, a fiú feltett karral tagad, a srác kérdez valamit, Márk helyesel, a fiú kihalássza a kabátjából a mobilját, lőnek egy közös szelfit, Márk ellenőrzi a fotót, a fejét ingatja, erre a srác újra megemeli a telefont, készítenek még egy képet, Márk erre már biccent, a fiú elrakja a telefont, a kezét nyújtja, Márk elfogadja, megrázza, majd idegesen visszajön a kocsihoz, kinyitja a hátsó ajtót és beül.

– Ez nem volt vicces, Beka! – szólt szúrós pillantással.

– Mi történt? – érdeklődött Körte, de alig bírta viszatartani a nevetését.

– Ez nem istállótakarító fiú. Megesküdött rá, hogy lószőrallergiája van – dünnyögte, mi pedig nem bírtuk

tovább, egyszerűen kiszakadt belőlünk a vihogás. – Nincs is semmilyen istállótakarító fiú, ugye? – kérdezte tőlem sértetten, mire nagy nehezen abbahagytam a nevetést, és hátrafordultam hozzá.

– Na jó, tényleg nincs – sajnáltam meg, és úgy döntöttem, nem szívatom tovább. Legalábbis ez volt a terv, de Körte kicsit bekevert.

– Akkor ezek szerint nekem nem küldtél közös képet, ami az istállóban készült, és amin izmos, a bálapakolástól izzadt karja átöleli a derekadat – szólt értetlenül.

– Mi? – kapta le Márk a napszemüvegét, és idegesen nézett Körtére. – Neked van ilyen fotód?

– Vedd vissza a szemüveget, Márk, köt a szerződés – vihogta Körte.

– Ne csináljátok már, nincs is semmilyen istállótakarító fiú! – csóválta a fejét. Megpróbálva meggyőzni saját magát.

– Egy csomó istállótakarító fiú van – cáfoltam meg azon állítását, miszerint egy ilyen fiú sem létezik, mert természetesen az nem igaz.

– Én kiszállok – sértődött meg Márk, Körte pedig lelassította a járművet.

– Parancsolj.

– Nem fogok kiszállni! – háborodott fel, mintha nem az ő ötlete lett volna pillanatokkal azelőtt.

Körte újra gázt adott, és az autópálya felé hajtott, miközben Márk még mindig ugyanott tartott.

– Beka, miért csinálod ezt? Ne hülyülj már, tudom, hogy nincs semmilyen istálló srác, vagy mi, de ahhoz, hogy tényleg biztosan tudjam, erősítsd meg. Jó? Csak mondd, hogy hülyültél, és akkor minden oké – ajánlotta fel Márk, akinek a jelek szerint már nem annyira tetszett ez a fajta játék, mert erősen piszkálta az egóját.

– Tudod, mit? – fordultam hozzá hátra. – Ha legközelebb valaki azt mondja neked, hogy szeret, akkor mondj rá valamit. Bármit.

– Mi? – ráncolta a homlokát.

– Mert ha az embert válasz nélkül hagyják, akkor kétségei támadnak. A kétség pedig rossz dolog – magyaráztam, óvatos mosollyal az arcomon.

– Egészen pontosan mit akarsz ezzel mondani? – váltott át flegma stílusra.

– Hogy neked van egy válasz adósságod felém. Nekem meg feléd. És a te lépésed következik – kacsintottam rá vigyorogva, mire Márk lekapta a napszemüvegét, és felháborodottan nézett rám.

– Nem bírom ezt az új Bekát, kérem vissza a régit! És ne kacsints, az a védjegyem!

Nevetve fordultam vissza, Körte pedig büszkén pillantott

rám, jelezve, hogy elégedett a helyzettel, sőt, kifejezetten szórakoztatja.

– Jó, kit érdekel? Modellekkel forгатok, mindenki imád engem, százával kapom az üzeneteket, jól nézek ki, király életem van – dőlt hátra Márk, folyamatosan nyugtatva és fényezve magát.

Miközben reakció nélkül hallgattam, üzenetet kaptam, úgyhogy előszedtem a telefonomat, és megnyitottam anyu sms-ét, aki arról érdeklődött, hogy elindultunk-e már.

– Ki üzent? – érdeklődött Körte.

– Nem fontos – feleltem, mire a hátul ülő Márk felháborodottan hajolt előre.

– Te most viccelsz, ugye?

– Hm?

– Engem nem érdekel, hogy ki üzent, de miért nem mondd el Körtének, ha ő annyira szeretné tudni? – vágta a fejemhez.

– Ja, annyira nem érdekel – rázta meg a fejét Körte.

– De igen! Érdekli, azért kérdezte – erősködött Márk.

– Mondom, hogy nem fontos.

– De tudom, hogy fontos neki. Neki. Körtének – közölte Márk, még mindig felém intézve a szavait, mire a fejemet fogva felnevettem.

– Te jó ég, anyu üzent, hogy elindultunk-e már, és azért

mondtam, hogy nem fontos, mert már meg is üzentem neki, hogy igen, úton vagyunk – feleltem, Márk pedig gyanúsan méregetett, mint aki nem teljesen hiszi el, amit hallott. – Meg akarod nézni? – sóhajtottam, felé tartva a telefont.

– Nem, mert egyáltalán nem érdekel – vigyorgott rám magabiztosan, tudva, hogy ha odaadnám elolvasásra, akkor biztosan igazat mondok.

– Huh, ezt megúsztam – kaptam vissza a kezemet, és eltettem a telefonomat, Márk pedig idegesen rágózva figyelt, és az arckifejezését látva tudtam, hogy ebből bosszú lesz.

– Jaj, gyerek – szólt közbe Körte, mint akinek éppen eszébe jutott valami. – Anyáddal kapcsolatban, majdnem elfelejtettem mondani, hogy ne lepődj meg.

– Mi? Miért? – riadtam meg, mert ez így nem hangzott túl jól.

– Semmi komoly, nyugi. Csak az elmúlt időszakban a többiekkel dumáltunk, tudod, mi, akik mindig ott lógunk nálatok...

– Igen? – kerekedett el a szemem.

– Szóval arról dumáltunk, hogy szerintünk anyád egy ideje fura.

– Mi az, hogy fura? És miért nem szóltatok azonnal? Mi van vele? – akadtam ki teljesen.

– Ne izgulj már, nem rossz értelemben fura.

– Hogy lehet valaki jó értelemben fura? – meredtem rá, miközben az autópályán hasítottunk vissza Budapest felé. – Nem értem – ráztam meg a fejemet. – Rengeteget beszéltem vele, videohívással is, de én nem vettem észre semmit, miről beszélsz, Körte?

– Nem t’om – dünnyögte. – Új ruhák, meg kicsit más smink, ott volt az a fehérenemű...

– Milyen fehérenemű? Körte, honnan tudod, hogy milyen fehéreneműt visel anyám? – akadtam ki teljesen, a lehető legjobban összezavarodva.

– Nem, gyerek, várj már. A blokkja.

– Milyen blokk?

– Aszádék találták az egyik zacskóban, benne maradt egy blokk.

– Miért kerestek Aszádék zacskót nálunk? – veszítettem el teljesen a fonalat.

– Bogyónak kellett az Activityhez. Zsákos Frodót húzta – magyarázta.

– Mikor Activityztetek nálunk? Miért nem értek ebből semmit? – ámultam. – Mi van anyuval? – néztem kérdőn a volánnál ülő Körtére, aki elhúzta a száját, és kínosan pilantott felém.

– Gyerek, azt hiszem, mármint, minden jel arra utal,

hogy anyád randizgat valakivel – mondta ki gyorsan, hogy legyünk túl rajta, akár egy sebtapasz letépésén.

– Hogy mit csinál? – tátottam a számat, és hirtelen azt sem tudtam, hogy mit gondoljak, amikor Márk előrehajolt.

– Jó, add ide a telefonodat, rápillantok, csak úgy, mellékesen – foglalkozott tovább a saját problémájával, vagyis az üzeneteim elolvasásának tervével, de én csak ennyit tudtam mondani:

– Márk, ne most, légy szíves – és a fejemet az üléstámlának nyomva megpróbáltam felfogni a hallottakat.

6.

Hat hét minden szempontból hosszú idő, hazafelé tartva pedig rá kellett jönnöm, hogy amíg én azon voltam, hogy megtaláljam önmagam, elképzelést nyerjek a jövőmet illetően, túllépjek a tanulási kudarcon, átvészeljem az alkotói válságomat, és úgy általában, megerősödjek egy kicsit, addig mindenki másnál is zajlott az élet, mert az bizony nem állt meg csak azért, hogy bevárjon engem. Egész hazaúton a menedzseremet hallgattam, aki beavatott azokba az apró, vagy nem is annyira apró részletekbe, amiket senki nem közölt velem telefonon az elmúlt hetekben. Így tudtam meg például, hogy az Evelin és a Fogd be Aszád formáció kedden a zenei díjátadón mutatja be először a nagyközönség előtt a *Madárijesztő* című dalát, hogy a *Hullócsillagot* egy zenei blog minden idők harmadik legszebb magyar szerelmes dalának választotta, hogy Anti újra szerelmes, ezúttal egy csellistába, hogy Pí nagyon nyomul az új menedzseltjeivel, valamint, hogy Evelin és Aszádék közös tetkót varrattak magukra, az együttesük logóját, amelyet Körte tervezett nekik, és négy, a szemét

takaró majom emoji-t ábrázol, amelyek közül az egyikük fején egy masni van, utalva Evelinre mint egyetlen lánytagra a bandában. Továbbá megtudtam, hogy anyám minden bizonnyal találkozgat valakivel.

De a legtöbb dolgot a Körte mögötti ülésre átcsúszó, néma csendben utazó Nagy Márkról tudtam meg. Nagy Márknak ugyanis az elmúlt hetekben minden összejött, amiről a *Pop/Rock* versenyzőjeként álmodott, és amit a döntő elbukása után nem is remélt. Toplistás debütáló dal, rádiós lejátszási listák első helyezettje, szponzorok végtelen sora (napszemüveg, telefon, karóra, ruha...), tinimagazinok kihajthatós poszterei, keresztretjtvényújság címlap, reggeli műsorok vendégszereplője, kiemelt VIP-jegyek mozi-premierekre, meghívás minden fontos és kevésbé fontos eseményre. Na meg egy főként zenészek életrajzi könyveivel és zenekarok életútjának kiadásával foglalkozó könyvkiadó megkeresése, akik *Hullócsillag* címmel szeretnének Márkról megjelentetni egy könyvet, ráadásul nagyon-nagyon gyorsan, mert, hogy szépen fogalmazzak, „Nagy Márk jelenleg a legjobban eladható termék a piacon”. És ahogyan az lenni szokott, amint Márk csillaga kigyúlt, méghozzá a lehető legfényesebben, mindenki, de tényleg mindenki megkörményezte, abban reménykedve, hogy jut neki egy szelet Márk sikertortájából. Mert az érdeklődés, ami a *Pop/*

Rock sztár leszek! műsor közben Márkra irányult, semmi nem volt ahhoz, képest, ami a *Hullócsillag* után zúdult rá. A létező összes szingli celeblány (18 és 28 év között, de akadt jóval idősebb is, ami már olyannyira kínos, hogy szegény Márk lereagálni sem tudta) rástartolt, mint szabad prédára, és egymást ölték azért, hogy Márk őket válassza. Mindenki szeretett volna vele közösen bulizni, szerepelni, vagy legalább fotózkodni, mert jelenleg Márk érte a legtöbb „lájkot” bármelyik közösségi oldalon. A privát telefonszáma úgy járt körbe a szűkebb berkekben, mintha csak egy jó receptet cserélgetnének egymás között. És természetesen azok is a közelébe akartak férközni, akik egy kanál vízben meg tudták volna fojtani, annyira irigyelték a sikerét.

Körtét hallgatva elhúztam a számát, és mivel ebben volt rutinom (minden énekes volt egyszer friss hús a piacon), kérdőn néztem hátra Márkra.

– Hé – szóltam, mire befejezte a telefonja nyomkodását, és rám pillantott. – Tudod kezelni?

– Beka, nem tudom, hogy miért nézel le ennyire, de egy közepes intelligenciájú lajhár is tudja kezelni az okos telefonokat – közölte komoran.

– Mi? Nem a telefonodat kérdeztem, hülye – forgattam a szemem, és úgy tűnt, Márknak fogalma sincs arról, hogy mire gondolok. – Amiről eddig beszéltünk, Körtével –

segítettem ki.

– Nem hallottam – felelte egyszerűen.

– Hogy nem hallottad? Végig beszélgettünk! – csodálkoztam.

– Szelektív a hallásom, csak arra figyelek, ami rólam szól.

– Rólad volt szó – motyogtam unottan.

– És amiben szerepel a „dögös”, „jól néz ki” vagy az „imádom” kifejezések egyike – egészítette ki. – Minden más lepereg rólam.

– Jézusom – sóhajtottam fáradtan. – Mindegy, nem fontos, majd Körtével megbeszélem, csináld tovább a... – akadtam meg, mert hirtelen nem tudtam, hogy pontosan mit művel – a telefonod nyomkodását.

– Ha tudni akarod, nagyon fontos dolgom van a könyvemmel kapcsolatban – erősködött.

– Micsoda? Körte azt mondta, hogy interjúkönyv lesz, annyi a dolgod, hogy magadról beszélj a szerzőnek, ami valljuk be, neked gyerekjáték – nevettem fel, de Márk nem szórakozott ennyire jól.

– Igenis van vele melóm, még hozzá a legfontosabb része.

– Ami a...? – érdeklődtem megakadva, mert fogalmam sem volt, hogy mi lehet egy könyvvel kapcsolatban a legfontosabb, ha nem a megírása.

– Én döntök a borítón lévő fotóról – mondta ki gondterhelten.

– És? – röhögtem el magam.

– És? És? – tolt fel a napszemüvegét, és elkerekedett szemmel nézett rám. – Azt hiszed, könnyű kitalálni a koncepciót? Fekete-fehér, vagy színes? Egész alakos kép legyen rólam, vagy csak az arcom? Komoly legyen, vagy vidám? Profil vagy félprofil? Álljak vagy üljek? Kerek nyak vagy V-fazon? Rövid, vagy hosszú ujjú? Téli, vagy nyári? Márksintós vagy nem márksintós? Tudod, hogy ez mennyire nehéz döntés, amikor rólam csak jó képek vannak? Hogy válasszak? – hadarta idegesen.

– Tudod, a világon sok probléma van, ott vannak a betegségek, a háborúk, konfliktusok, globális felmelegedés, kihalófélben lévő fajok, de azt hiszem, a tiéd a legégetőbb – motyogtam, visszatartott nevetéssel.

– Segítesz, vagy nem? – adott ultimátumot, szokás szerint meg sem hallva a gúnyt vagy iróniát.

– Persze, hogy segítek – enyhültem meg mosolyogva.

– Te mikor vennéd meg a könyvem? Ha olyan kép van rajta, amin... – hagyta félbe a mondatot, várva, hogy befejezzem.

– Hát... nem is tudom – gondolkodtam el. – Ha valakit érdekel a rólad szóló könyv, akkor szinte mindegy –

tűnődtem.

– Jó, tudom, mindenhogy jó – értett egyet, magát fényezve. – De mégis, milyen az a borító, amit te biztosan felveszel egy könyvesboltban?

– Amin egy félmeztelen istállótakarító fiú van – szólt közbe Körte, én pedig akaratlanul is felnevettem, mire Márk sértetten nézett.

– Nagyon viccesek vagytok – dünnyögte és belete-metkezve a telefonjába, ismét bekapcsolta magán a „világ ki, Nagy Márk be”-funkciót, és a továbbiakban nem vett részt a beszélgetésben.

Mosolyogva fordultam vissza előre, és hagytam, hogy a hátsó ülésen Márk a saját képeit nézegesse a mobilján, azon filózva, hogy milyen típusú fotó illene a róla szóló könyv borítójára.

Körte lekanyarodott az autópályáról, és behajtottunk a benzinkúthoz, hogy tankoljunk. Mivel kissé el-gémberedtem, úgy döntöttem, én is kiszállok, és bekísérem a shophoz.

– Kérsz valamit? – kérdeztem Márktól, aki a jelek szerint maradni akart a kocsiban, mert meg sem mozdult.

– Főzhetnél nekem vacsorát, amit egy nagyon mélyen dekoltált ruhában szolgálnál fel egy kifejezetten alacsony asztalra – gondolta át a dolgokat, én pedig pislogás nélkül

meredtem rá.

– A benzinkútról, Márk. A benzinkútról kérsz valamit?

– Ja... – értette meg. – Nem, kösz.

A fejemet ingatva csaptam be a kocsiajtót, és a hideg szélben odasiettem Körtéhez, aki bevárt, így együtt léptünk be a shop fotocellás ajtaján. Amíg a menedzserem üdítőket és szendvicseket szedett össze a hűtőből, én megálltam az újságospult előtt, és átfutottam a címlapokat.

– Te jó ég – meredtem magam elé, egy kiadvány felé nyúlva.

– Kész vagy, gyerek? – kiáltott oda hozzám Körte, mire kizökkentem a gondolataimból és felé fordulva a kezemben lévő albumot mutattam.

– Ez valami vicc, ugye? – kérdeztem, és komolyan nem tudtam, hogy ezen sírjak, vagy nevessek.

– Nem, sajnos nem vicc – motyogta Körte. – Az egy Márker matricaalbum.

– Egy micsoda? – pislogtam értetlenül.

– A múlt héten jött ki kísérleti jelleggel, de nagyon jók a visszajelzések – mesélte. – Már létrehoztak matricacserélgető csoportot is a Facebookon.

– Azt mondd – néztem mélyen a szemébe, nagyon koncentrálva –, hogy kiadtak egy Márker matricaalbumot, amihez lehet vásárolni csomagonként Nagy Márk matricákat...

És ezért valaki tényleg pénzt ad – értelmeztem.

– Ha tudnád, hogy mennyien – húzta el a száját.

– Jézusom, Körte, miért engeded ezt, Márk már így is úgy fest, mint egy élő molinó. Eladja magát, ráadásul kilóra – riadtam meg.

– Nyugi gyerek, rendben lesz – nyugtatott Körte. – Nem vagytok egyformák. Márk jól kezeli a... – gondolkodott el. – Mindent jól kezel. Ő tényleg erre várt. Ajándék ruhákra, menő partikra, sikerre, hogy beszéljenek róla, hogy imádják, hogy utálják, hogy matricát gyűjtsenek. Neki tök mindegy, csak legyen a középpontban, a lehető legközelebb a tűzfészekhez. Vagy, ha rajta múlna, akkor egyenesen benne.

– Oh. Értem – fogtam fel a hallottakat, és elgondolkodtam azon, hogy melyikünkkel van a baj. Nagy Márk a jelek szerint minden lehetőséget megragad, ami ellen én vadul tiltakozom azóta, hogy Bexi lettem.

– Tudod – szólt rám Körte, miközben én az albumot lapozgattam, ahol a matricák üres helyét téglalap alakú szaggatott vonal jelezte, és a dupla oldalaknak olyan komoly tematikája volt, mint például a *Pop/Rock sztár leszek!* adásai, a döntő, Nagy Márk Londonban, Nagy Márk fekete-fehér képei, de például a kiadvány közepén lévő két oldal egyszerűen a „márkcsintás” címet kapta, ahol csak

kacsintós, vagyis bocsánat, márkcsintós matricák számai szerepeltek, arra várva, hogy beragasztgassák őket. – Nagy Márk sztáralkat, ő lubickol ebben, imádja – vont a vállát Körte, miközben mellém állva belenézett az albumba. – Nem fogom neki tiltani, a menedzsereként az a dolgom, hogy segítsen a pályáját, nem az, hogy irányítsam. Ha nem is értek minden döntésével egyet, mint például ezzel – biccentett a matricaalbumra –, támogatom Márkot, és majd megpróbálom helyrehozni a hibákat, amiket elkövet. Ezért vagyok – mondta kedves mosollyal az arcán. – Az meg, hogy ennyire különböztök, ne zavarjon. Neked soha a bűdös életben nem lenne matricaalbumod, ezt tudom. Nagy Márk meg azelőtt rábólintott a felkérésre, hogy úgy istenigazából kiröhöghettük volna Aszádékkal. Ő tökéletes sztártípus, a reflektorfény élteti – magyarázta meg.

– De akkor én mi vagyok? – kérdeztem gondterhelten.

– Gyerek, te elsősorban dalszövegíró vagy, másodsorban zeneszerző, ráadásul mindkettőben kimagasló, és csak harmadsorban vagy előadó.

– Óó – kerekedett el a szemem. – Ezt így még soha nem gondoltam át.

– Nem is kell – ingatta a fejét. – Ez egyértelmű. Na mi van, lerakod, vagy kell az album? – vigyorgott rám.

– Tudod, mit? – húztam széles mosolyra a számát. –

Megveszem.

– Hagyd, a vendégem vagy – röhögött ki, miközben a pult felé indultunk.

– Kösz. De matricát is szeretnék hozzá.

– Alap – bólintott. – Mennyit? – mutatott a pulton lévő kartonra, ami a rágók, leértékelt csokik és különböző játékok mellett volt.

– Sokat – nevettem fel hangosan, Körte pedig a tetovált kezével belenyúlt a kartonba, és legalább húsz csomagot markolt fel, amiben tasakonként 6 matrica volt.

A kocsiba visszaülve becsatoltam magam, majd szórakozottan az ölembe vettem az albumot, és bontogatni kezdtem a matricákat.

– Mit csinálsz? – pillantott fel Márk a hátsó ülésen, amikor meghallotta, hogy valamivel zörgök, aztán a két ülés közé csúszva előrehajolt.

– Ragasztgatok – tartottam vissza a nevetésemet. – Nézzük csak... Hatos – lapoztam fel az albumot, az első matrica hátulján lévő számot leolvassva. – Remélem, hogy nem lesz sok cserém – szívtam tovább Márk vérét, bízva abban, hogy kínosan érzi magát. – Mert legutóbb, amikor matricaalbumot ragasztgattam, egy csomó cserém volt – fokoztam, Körte pedig természetesen remek partnernek bizonyult.

– Tényleg?

– Igen, emlékszem, milyen nehéz volt olyan valakit találni, akivel tudtam cserélni – bólintottam. – Át is vert, de mit tehettem volna, ő nagycsoportos volt, én meg csak középsős... Kemény hely az ovi, nagyban megy ott a matrica- és játékbiznisz – magyaráztam, Körtéből pedig kitört a röhögés. – Márk, plüssfigurád nem lesz? – érdeklődtem, megpróbálva komoly arcot vágni. De a következő pillanatban megcserélődtek a szerepek, és Márk vigyorgott elégedetten, én pedig elfehéredtem. Merthogy a 22-es matrica került a kezembe, amin... Amin én voltam. A francba.

A téglalap alakú matricán a duettdöntőnk egy pillanata volt, amikor is a Gotye-dal közben Márk felém lépve énekel, én pedig már megfordultam a zongorával.

– Körte! – fakadtam ki teljesen. – Mit keresek egy matricaalbumban?

– Bocs, gyerek – ingatta a fejét. – De a *Pop/Rock*-képekkel a műsor rendelkezik, ők meg eladták a matricaalbum kiadójának a jogokat, úgyhogy pár képen te is szerepelsz... – köhintette.

Izgatottan fellapoztam az oldalt, ahová a 22-es számú matricát kellett ragasztani, és elképedve néztem a hiányzó darabokat. A dupla oldal kizárólag a duettdöntős képekre épült, a 22-es beragasztása után még hét különböző

matricának volt helye, abból egy pedig, aminek „A csók” volt a címe, négy különböző képből állt össze egy naggyá. A 26, 27, 28 és 29.

– Ne már! – szörnyülködtem.

– Sajna gyerek, erről nem én döntöttem. A duettadás szerződésében sokkal több volt az apró betűs rész, mint gondoltam – szabadkozott Körte.

– Értem – sóhajtottam, és átnéztem a kezemben maradt matricákat, de nem volt köztük olyan, ami erre az oldalra való lett volna, így elkezdtem kibontogatni a többi csomagot.

– Na – vigyorgott Márk. – Úgy látom, mégis érdekel az album... A végén még tényleg nagycsoportosokkal fogsz cserélgetni.

– Csönd, és segíts bontani – dobtam hátra Márknak néhány csomagot.

Teljesen hétköznapi dolog, hogy Budapest felé tartva két toplistás előadó matricákat bontogat a kocsiban, és azon izgul, hogy a 26-tól 29-ig kép benne legyen valamelyik csomagban. Végül a négyből csak kettő lett meg, ráadásul átlósan, szóval a képünk nem állt össze. Ez van.

Budapestre megérkezve lassan araszoltunk a nyirkos téli időben, és hamarosan rá kellett jönnöm, hogy nem csak velem és az ismerőseimmel történt sok minden hat hét

alatt. A körúti lakásunkig négyszer láttam Gerit, de egyszer sem személyesen. Először egy busz oldalán pillantottam meg, amin egy csoportkép tagjaként, valamennyi döntőbe jutott versenyzővel együtt hirdeti a közelgő *Pop/Rock sztár leszek!* új évadát. Másik két alkalommal oszlopon lévő plakáton láttam ugyanezt a képet, végül egy felújítás alatt álló épületet letakaró molinón, amin nagyjából kétméteres méretben volt a feje. A *Pop/Rock sztár leszek!* műsor PR szakemberei nem bízták a véletlenre a műsort, azt akarták, hogy mindenki nézze. És a reklámdömpingből kiindulva úgy tűnt, mindenki nézni is fogja. A széria gigasikerre volt ítélve.

Körte leparkolt a ház előtt, én pedig a kocsiból kiszállva úgy néztem fel a lakásunk épületére, mintha ezer év telt volna el azóta, hogy elmentem.

– Segítek felvinni a cuccodat, aztán mi lelépünk, mert próbálni kell a keddi díjátadóra. A felkonferáló szövegedet pedig átdobom e-mailben – szállt ki Körte a kocsiból.

– Rendben. Köszönöm, hogy eljöttél értem – léptem oda hozzá, és szorosan megöleltem, megpróbálva belesűríteni a mozdulatba minden szeretetemet és köszönetemet, amiért ilyen fantasztikus menedzser, és elsősorban ilyen fantasztikus barát.

– Khm – köhintett valaki mögöttünk, mire

megfordultam. Nagy Márk várakozva ácsorgott. – Nem tudom, hogy észrevetted-e, de Körte nem egyedül ment érted – emlékeztetett sértetten.

– Tudom – mosolyodtam el, és odalépve Márkhoz óvatosan megöleltem. – Köszönöm, hogy eljöttél.

– Ennyi? – suttogta a fülembe, amitől kirázott a hideg.

– Hogy érted? – kérdeztem vadul kalapáló szívvel.

– Legutóbb, amikor itt álltunk, pont így, még említettél valamit... – szólt, mire szorosan lehunytam a szemem, és igyekeztem nem mutatni, hogy mennyire cikinek érzem a szituációt, amikor közöltem vele, hogy szeretem.

– Felejtsd el, hogy újra bármi hasonlót mondok – feleltem zavartan. – És egyébként is, rajtad a sor – tettem hozzá.

– Tudom – súgta a fülembe, én pedig tényleg úgy éreztem, hogy Márk valami olyat fog mondani, amitől kővé dermedek. Úgy is lett, csak nem pontosan az hagyta el a száját, amire számítottam. – Beka...

– Igen?

– Aludjak ma nálad? – kérdezte.

– Mi? Hülye! Nem, dehogy! – ráztam meg a fejem, és kihúztam magam az öleléséből, miközben idegesen néztem rá.

– Most mi van? – értetlenkedett.

– Semmi – forgattam a szemem.

– Azt hitted, mást mondok, mi? – fürkészett szórakozottan.

– Márk, az esetek többségében az lenne a legjobb, ha egyáltalán nem beszélnél – hagytam rá csalódottan, és be mentem Körte után a kapun, aki felvitte a cuccomat.

– Hívlak – kiáltott utánam Márk, én pedig válasz nélkül otthagytam a kocsi mellett. Így érkeztem haza.

Mivel Körtének sietnie kellett, Márk pedig lent várta az autónál, tényleg csak lerakott engem meg a cuccaimat, és már el is rohant, én pedig hirtelen otthon találtam magam hat hét után újra a családommal, vagyis anyuval és Lilivel, meg persze Antival, aki vasárnap lévén nálunk volt.

Ünnepélyes hazaérkezésemre rendeltünk fel Kemáltól négy gyrostát, meg egy tálca baklavát, és kipakolva a konyhaasztalra körbeültük, és valahol ott folytattunk mindent, ahol abbahagytuk. Lili a suliról mesélt, meg arról, hogy mennyire menőnek számít, merthogy Nagy Márk az elmúlt hetekben többször is ment érte, meg elvitte premier előtti vetítésre, és az olyan „hűű” meg „úúú”. Az általános iskolások mércéjével mérve. Anti szintén a suliról mesélt, meg egy csellista lányról, akibe totálisan és szerinte végérvényesen beleszeretett, és neki az a lány a nagy Ő, ez tény, és nekik együtt kell lenniük, mert a sors, és minden... Amikor megkérdeztem, hogy áll a kapcsolatuk, közölte,

hogy igazából még nem is ismerik egymást, mert ez afféle „szerelem első látásra” dolog, ráadásul abból is az egyoldalú fajta. A valódi életben – vagyis nem Anti világában – ezt úgy lehetne lefordítani, hogy Anti látott egy lányt, akiről semmit nem tud, csak, hogy csellista, és ezt is csak onnan, hogy látott nála egy csellót, azóta pedig kétségbeesetten kutatodik a Facebookon minden olyan profilt átböngészve, akiknek az érdeklődési körében szerepel a cselló. Szórakozottan hallgattam a sztorizgatásokat, a húgom és Anti egymás szavába vágva meséltek, és miközben rájuk figyeltem, fél szemmel anyut vizslattam, aki legalább úgy lapított, mint én.

– Hogy megy a munka? – érdeklődtem, kissé terelve a témát.

– Ó, az remekül – biccentett mosolyogva. – Jött néhány új ügyfél, és adóbevallási időszak van – hadarta, furcsán hadonászva a kezével, miközben megcsörrent a telefonja. – Bocsánat, ezt fel kell vennem, fontos, munka... – szállt le a konyhapult székéről, és nem túl diszkréten átvonult a hálósobájába.

– Munka. Vasárnap... – dünnyögtem. – Valaki nagyon akar adózni – forgattam a szemem, mire Anti és Lili is elnevettek magukat. – Na jó, gyorsan, mi ez az egész? Ki a tag? Lecsekkoltátok?

– Fogalmunk sincs – ingatta a fejét Anti.

– Lili, te sem tudod? – csodálkoztam.

– Passz – vonogatta a vállát. – Meg akartam nézni a telefonját, de még a fürdőszobába is viszi magával. A Facebookon pedig nincs új ismerőse, nem találtam semmit.

– Aham. Tehát óvatos – értettem meg. – Mióta tart?

– Kábé amióta elmentél – gondolta át Anti. – Azokban az időkben kezdett furán viselkedni, máshogy öltözni, meg ahogy megtudta, hogy Lilit elvisszük valahová, azonnal SMS-ezni kezdett, mintha programot szervezne magának.

– És fogalma sincs arról, hogy ti tudjátok?

– Ááá – rázta meg a fejét Lili. – Teljesen meg van győződve róla, hogy profin csinálja, közben meg attól feltűnő, hogy mindig mindent megmagyaráz. Bejelenti, ha „később ér haza a munka miatt”, szól, hogy „a barátnőivel megy moziba”...

– Nincsenek is barátnői – néztem értetlenül.

– Hát ez az – nevetett a húgom. – De a legjobb az volt, amikor azt mondta, hogy beül egy cukrászdába egyedül, mert olvasgatni akar.

– Hogy mi? – vihogtam.

– Tök béna – fintorgott Lili, és mindannyian felnevetünk. Ez van. Ha már a tízéves is átlátja a szerencsétlenkedést, akkor az tényleg kínosan feltűnő.

Kinyílt az ajtó, és anyu izgatottan jött vissza hozzánk.

– Bocsánat, csak egy kérdés volt a személyi jövedelemadóról – legyintett, azt tettetve, hogy mennyire fárasztja ez az egész.

– Persze – bólogattam. – Én is gyakran gondolkozom ezen vasárnaponként – mondtam, anyu pedig résnyire összehúzott szemmel méregetett.

– Na mindegy. Miről maradtam le? – terelte el a témát.

– Semmiről, csak Lili mesélt az egyik osztálytársáról... – sóhajtottam.

– Mit? – kapott be egy baklavát anyu.

– Igen. Mit is? – vont fel a szemöldökét a húgom.

– Tudod... – legyintettem. – A barátnőd szüleiről, akik ez-er éve elváltak, és most mindkettő új kapcsolatot kezdett – füllentettem.

– Ja tényleg. A Piroska – improvizált Lili, én meg ráhagytam, hogy akkor legyen Piroska a kitalált személy.

– Ó, ez érdekes – gondolkodott anyu. – És miért beszélgettetek erről?

– Mert Piroska anyukája most mutatta be az új barátját Piroskának, és elmesélte Lilinek, aki meg nekünk – kevertem be a szálakat.

– Értem – biccentett anyu, mi pedig mindhárman egy „na, magaslabda, csapd le! Csapd már le!” pillantással

figyeltük, de esze ágában sem volt erről beszélgetni velünk.

– Na mindegy – szólaltam meg végül, mert kezdett kínos lenni a dolog. – Szóval az elmúlt hat hétben mindent bemagoltam, írtam néhány dalt, sokat sétáltam, és igazán élveztem a környezetváltozást – meséltem tovább magamról, mire anyu kis késéssel, de elkapta a fonalat.

– És mit szólt Piroska?

– Mi? – néztünk rá furán.

– Az anyukája barátjához. Mit mondott róla? – kérdezte Lilit, aki félrenyelte a baklavát, így miközben könnyezve időt kért, Anti megveregette a vállát.

– Hogy khm – fuldoklott tovább. – Hogy örült, hogy végre megismerhette, mert unta már a színjátékot, rég tudott az egésztől – motyogta bele-beleköhintve a beszédbe.

– Ó. Érdekes – töprengett anyu.

– És Beki, tényleg megtanultál lovagolni? – kérdezte Anti.

– Lovagolni? Nem, dehogy. Honnan szeded ezt?

– Márk magyarázott nekünk valami istállótakarító fiúról.

– Ja, hogy az! – röhögtem fel hangosan. – Nem, senkit nem ismertem meg, de miután azt mondtam neki, hogy szeretem, ő meg erre rohadtul nem mondott semmit, kénytelen voltam bevédni magam, szóval hagytam, hogy elfantáziálgasson rólam és egy cowboyról, vagy

istállótakarító fiúról, a lényeg, hogy ne higgye azt, nincs élet nélküle, mert van. Akkor is, ha csak kitalált – vonogattam a vállam.

– Basszus, még mindig nem reagált semmit arra, hogy szerelmet vallottál neki? – ingatta a fejét Anti.

– De. Örül neki – forgattam a szemem unottan.

– Na álljunk csak meg – szólt közbe anyu. – Lili, neked nincs is Piroska nevű osztálytársad.

Mindhárman felvont szemöldökkel néztünk rá, várva, hogy leessen neki, hogy mi mind tudjuk, csak ő nem tudja, hogy tudjuk.

– Várjunk csak! – tátotta el a száját. – De, bocsánat, tudom, melyik kislány a Piroska – nyugtatta meg magát, mi pedig valamennyien megráztuk a fejünket, egészen lemondó stílusban.

– Ne már, anya, tényleg nincs Piroska osztálytársam – szólalt meg elsőként Lili.

– Viszont – vettem át a szót – nem kell mondanod semmit, nem erőszakoskodunk, és főleg nem kell úgy érezned, hogy ebben bármi rossz van.

– Miről beszélsz, Beki? – csodálkozott anyu.

– Arról, hogy apu évekkal ezelőtt lépett, már van új családja, közös gyerek is lett, teljesen normális, ha te is továbblépsz.

– Na! – kerekedett el a szeme. – Ti miről beszéltek?

– Anya, tudjuk. Mindenki tudja – mosolyogtam rá.

– Az nem lehet!

– De igen.

– Honnan? Vagyis... Olyan diszkréten kezeltem az egészet, hogy jöttetek rá? – ámult, és úgy tűnt, teljesen váratlanul érte a felismerés.

– Nekem Körte mondta – feleltem egyszerűen.

– Én Aszádékkal beszéltem meg először – vallotta be Lili.

– Nekem Evelin mondta – közölte Anti.

– Mi a... – tátotta el anyu a száját, és felém fordult. – Hogy csináltátok? És a kedves barátaid, akik otthonuknak érzik a lakásunkat, honnan tudnak bármit is a magánéletemről?

– Szülő vagy, neked nincs olyanod, hogy magánélet – világosítottam fel.

– Ó, tényleg – értett egyet.

– Na? Mikor láthatjuk? – vigyorogtam.

– Nem is tudom, ez még korai, és nem szeretném, ha Lili sérülne, megismeri, megszereti, ha mégsem úgy alakulnak a dolgok, akkor hordhatom pszichológushoz...

– Anya – állítottam le. – Lili tízéves. Amiről te beszélsz, az nyolc évvel ezelőtt aktuális lett volna, és azért zárójelben megjegyezném, hogy azóta én felnőttem, Lili meg félig,

tehát...

– Igazad van. Annyira elszaladt ez a pár év, hogy el is felejtettem, hogy már nagyok vagytok – nézett ránk nosztalgikusan.

– Ugye én is láthatom? – vigyorgott Anti, kissé megzavarva a családi idillt.

– Sleisz Anti, bármit is mondok erre, te úgyis itt leszel, mivel mindig itt vagy, tehát elkerülhetetlen – nevetett fel anyu.

– Köszönöm a meghívást – értelmelte sajátosan a hallottakat.

– Hát, ennek nagyon fog örülni. Annyit hallott már rólatok – érzékenyült el anyu. – Mondjuk rólad amúgy is – pillantott rám.

– Hogy érted?

– Tudod, neki van egy lánya...

– Ó – bólintottam.

– Ó – bólintott Lili is.

– Ó – bólintott Anti.

Na, mi Lilivel egy „persze, hogy van, tehát még egy mostohatestvér, ha minden úgy alakul” szintű Ó-t mondtunk, Anti száját pedig egy egészen más jellegű Ó hagyta el.

– Nem csellózik véletlenül? – kérdezte.

– Nem, és tizenhárom éves – ajándékozta meg anyu egy

szűrös pillantással, Antit pedig innentől kezdve nem érdekelte a sztori.

– Szóval van gyerek – értelmeztem a hallottakat.

– Igen, egy kislány, aki az édesanyjával él, de hétvége az apjánál van.

– Aham – biccentettem. – Na jó, halljuk a lovag nevét.

– Biztosan? – kérdezte félve anyu, tudva, hogy ha kap nevet az illető, akkor végérvényesen is hús-vér személylé válik, és megszűnik a lebegő kísértet mód.

– Igen. Halljuk – biztattam, és mindhárman izgatottan, lélegzet-visszafojtva vártuk a nevet, ami anyu barátját takarja.

– György – mondta ki gyorsan.

– Te jó ég! Anya! Gyuri bácsi??? – ámultam el, és fogalmam sem volt, hogy anyu mit gondolt. A magántanárom kétszáz éves volt háromszáz éve.

– Rebeka! – kiáltott rám mérgesen. – Dehogy Gyuri bácsi, hova gondolsz? – szidott le.

– Elnézést, csak a névazonosság... megijedtem. Huh! – fújtam ki a levegőt megkönnyebbülten. – Szóval György – értelmeztem. – Hívhatom Dzsordzsnak?

– Soha – vágta rá azonnal.

– Kár – feleltem, miközben Lili és Anti remekül szórakoztak. – És mikor láthatjuk Giorgiót?

– Rebeka, fejezd be a hülyülést! – szidott le.

– Elnézést, csak már nagyon kíváncsi vagyok Georgijra – gondolkoztam tovább a György név külföldi változatain.

– Befejezted? – meredt rám rezzenéstelen arccal.

– Van még egy, és utána ígérem, hogy abbahagyom... – kérleltem nevetve.

– Jó, de ez az utolsó! – tartotta fel a mutatóujját fenyegetően.

– Beírhatom a telefonomba úgy, hogy „Jorge apu”? – kérdeztem, Lili és Anti pedig annyira nevettek, hogy majdnem leestek a konyhapultról.

Ekkorra már anyu sem bírta, és mosolyogva fogta a fejét azt motyogva, hogy „borzasztóan szemtelen vagyok”, végül abban maradtunk, hogy szerdára áthívja Dzsordzsot vacsizni, hogy megismerjük. Ezek után (talán megszokásból), de elvonult telefonálni, mi „gyerekek” pedig ott maradtunk a konyhában, hogy ezt megvitassuk.

– Hé, Beki – suttogta Anti.

– Hm?

– A többieknek elmondod?

– Viccelsz? A válás óta ez az első nyilvános randija anyunak – néztem rá elgondolkodva. – Már szólok is Körtének, Evelinnek és Aszádéknak, hogy ne csináljanak programot szerda estére – vettem elő a telefonomat. – Végül is –

vontam meg a vállamat. – Családtagnak számítanak.

– Gonosz vagy – nevetett fel Anti.

– Nem, nem – ráztam meg a fejemet. – De az anyámról van szó, és ha ez a Dzsordzs komolyan gondolja, márpedig ajánlom, hogy komolyan gondolja, akkor ki kell állnia a próbát.

– Így igaz! – bólogatott Lili. – Hívd Nagy Márkot is.

– Mindenképpen – értettem egyet, mert hát nyilván úgy teljes a csapat. – Erről jut eszembe – vettem a kezembe a telefonomat. – Szeretnétek hallani valamit?

– Persze – felelték egyszerre.

– Nem túl jó minőség, de... Mindegy. A lényeg hallható – szóltam, és megkerestem a mappámban a sok új felvétel között az Illúziót. Benyomtam a lejátszást, és a telefonom fölé hajolva hallgattuk, együtt. Mikor végeztem, anyu, Lili és Anti egyszerre szóltak, hogy játsszam le újra, ezért megtettem. Majd megint. És megint. Végül, amikor már szerintem kívülről tudták a szöveget, és kellően dal-lamtapadást kaptak, kérdőn néztek rám.

– Ezt... Ezt apunál írtam. *Illúzió* a címe – motyogtam zavartan. – És... – sóhajtottam egy nagyot. – Kérlek, hogy ne kérdezzetek, vagy mondjatok semmit, de. Ez egy duett lesz...

Láttam hogy Lili szeme felcsillan, Anti szája tátva marad,

anyu pedig meglepve méreget, várva, hogy befejezzem a mondatot.

– Nagy Márkkal – tettem hozzá, és bár kértem, hogy ne reagáljanak, rám zúdultak a reakciók. Csak pozitív volt. A dalra, a szövegre, és az ötletre is.

Hát, kábé így érkeztem haza. Még sokáig beszélgettünk, mindenki mindenre kíváncsi volt, egymás szavába vágva sztorizgattunk, nevettünk és tervezgettünk, és miközben hallgattam őket, rájöttem, mennyire nagyon hiányoztak ezek a pillanatok. És nem a hat hét alatt. Hanem az előtte lévő időkből. Nem volt rezignáltság, nem volt agybaj, nem neteztünk egymás mellett ülve, nem volt tapintható feszültség, egyszerűen csak beszélgettünk, hosszú órákon át. Újra olyan volt minden, mint azelőtt, amikor még nyomasztani kezdett a rám nehezedő, vagy inkább rám dobott teher. Jól éreztem magam. Jól voltam. És emögött, ha nem is tudott róla, óriási szerepe volt neki. Nagy Márknak.

Egy idő után, vasárnap este lévén, Anti lassan elkészönt és hazament, Lili még át akarta nézni a tanulnivalóit, emiatt elvonult, anyu pedig valami tévéműsort várt nagyon (ezért is örülök György felbukkanásának, mert anyu lassan a sorozatok és vetélkedők rabjává vált az egyedül töltött esték hatására). Én bevonultam a szobámba, és a zenelejátszómat bedugva a fülembe, amin mindig ugyanazt a

számot hallgattam az utóbbi időben, kipakoltam a holmijaimat.

Furcsa volt újra a saját szobámban lenni, hat hét alatt teljesen elszoktam a zajoktól. A körútról felhallatszott a vilamos, fentről lehallatszott a felső szomszéd állandó kopogtatása (vagy egy sztepptáncos, vagy egy fakopáncs lakik felettünk, még nem jöttünk rá, melyik lehet), az ablakomon kinézve pedig nem az elmúlt hetekben megszokott nyugodt, fehér hóval borított erdős tájat láttam, hanem az esőáztatta, szürke várost, sötét esernyős alakokkal és a piros lámpánál vesztegelő autókat, melyek szélvédőjén az ablaktörlő monoton tempóban sodorta le a vizet.

A laptopomat kiraktam az asztalomra, és néhány pillanatig csak néztem, majd rájöttem, hogy nem halogathatom sokáig, egyszer úgyis muszáj lesz megnéznem, hogy mi van a neten. A wifi azonnal kapcsolódott – ez az egyik jele annak, hogy az ember hazaért –, majd félve megnyitottam a böngészőt, és hetek óta először megnéztem a közösségi oldalaimat. A privát Facebook profilomon, a Hannah freakin’ Montanán semmi érdemleges nem történt, lévén, hogy senki nem tudja, hogy az én vagyok. A falon csekély számú barátaim posztjait lehetett olvasni, Aszádékét, akik készültek a keddi díjátadóra, vagy éppen Antiét, aki cselista csoportokba lépett be, hogy kutakodjon szívszerelme

után. Ezenkívül Nagy Márk fotói árasztották el a falat, nagyjából egymillió képet közölt hat hét alatt, a követői miatt pedig (Márk már nem ad magához senkit barátként, de követni lehet a profilját) minden feltöltött képe lájk-rohamot okoz a Márkerek körében, és a kommentek száma is végtelen. Egy ideig visszanéztem a képeit, de rájöttem, hogy egy élet is kevés ahhoz, hogy Nagy Márk minden posztját átfussa az ember, így átkattintottam a Bexi oldalamra, ahol örületesen sokan vannak, de hetek óta semmilyen aktivitás nem történt, merthogy nem voltam online, azóta, hogy elfelejtettem a saját dalszövegemet azon az ominózus koncerten. Az utolsó bejegyzésemnél volt a legtöbb reakció, azt még itthonról raktam ki a koncert előtt, mielőtt leléptem, így rákattintottam a több mint hat héttel ezelőtti posztra, és átfutottam az utolsó ötven kommentet. A szívem összeszorult, amikor láttam, hogy még ma is írtak hozzászólást, a közönségem a bejegyzés alatt beszélgetett arról, hogy hol vagyok, mi lehet velem, miért tűntem el, továbbá rengetegen írták azt, hogy várnak vissza, bárhol is legyek. Szinte elérzékenyülten kattintottam rá a „még több komment megjelenítése” opcióra, és átolvastam még száz-at. Aztán még százat... És így tovább. A trollokon meg sem akadt a szemem, egyszerűen csak továbbcsiklott a tekintetem rajtuk, mert ők egyébként sem, de most főleg nem

számítottak, csak a közönségem, a Bexi-hallgatók, akiknek tartoztam azzal, hogy visszajövök, és életjelet adok magamról. Ott voltak és vártak, ez pedig annyira boldoggá tett, hogy hirtelen azt sem tudtam, hogyan háláljam meg nekik a kitartást, a türelmet, és azt a szeretetet, ami a soraikból érződött. Előadóként egyértelmű volt számomra, hogy nem posztot fogok írni, mert a magyarázkodás hallatán csak újabb kérdések vetődnek fel, amire nem tudtam, és nem is akartam válaszolni. Ezért úgy döntöttem, csak kirakok egy videót, amin nem beszélek, hanem azt csinálom, amit mindenki vár tőlem. Énekelek.

A lámpafényben az ölembe húztam az akusztikus gitáromat, beindítottam a felvételt, és megpengettem a hangszeret. Természetesen az *Illúziót* a legnagyobb titokban tartottuk, és nem is kerülhetett ki a híre, ezért eszembe sem jutott azt felénekelni. Ahogyan régi dalokat sem, mert mind, kivétel nélkül Geriről szóltak, és őszintén semmi kedvem nem volt rágondolni, vagy eszembe juttatni. Tehát új dalokat még nem énekelhettem, a régieket már nem, így kizárásos alapon egy feldolgozással leptem meg a közönségemet. Gondolkodás nélkül kezdtem pengetni a gitáromat, amin ösztönösen azt a számot játszottam, amit az utóbbi hat hétben nonstop hallgattam, amin milliószor gyakoroltam, amíg apunál voltam, és amire sok-sok

éjszakát sírtam át, sokkal többet, mint amennyit kellett volna. A legnagyobb kedvencem. Damien Rice – *9 Crimes*. Természetesen.

„Leave me out with the waste

This is not what I do

It's the wrong kind of place

To be thinking of you” – kezdtem énekelni, és ahogyan az ilyenkor lenni szokott, megszűnt a világ körülöttem.

A dal végeztével vissza sem néztem a felvételt, csak feltöltöttem a YouTube-csatornám helyett egyenesen a Facebook-oldalamra, mert az ott kommentelőknek szántam elsősorban. A videó indexképe egy teljesen egyszerű fotó lett, amin a halvány lámpafényben ülök a gitárommal az ölemben, egy bő fazonú, fél vállról ejtett sűrű szürke pulcsiban, összefogott hajjal, smink nélkül. Úgy néztem ki rajta, mint bármelyik tizenhét éves lány vasárnap este a szobájában. Semmi másról nem szólt a videó, csak arról, ahogyan valaki egyedül előadja a *9 Crimes* című dal feldolgozását, óvatosan beleszőve a saját érzelmeit, fájdalmát és hangulatát. Volt egyszer egy egészen sikeres videóm, ami hasonló atmoszférában született, csak azt akkor még Budai Rebekaként töltöttem fel. Az volt a *Késtél*. A mostanit a Bexi-oldalamra tettem, mert azóta előadó lettem. De valami nem változott sem hat hét

alatt, sem pedig másfél év alatt. Mégpedig az, hogy a közönség megérzi az őszinteséget, még egy videón is átjön nekik, tudják, hogy mi mesterkéltné, mi megjátszott és mi a direkt. A 9 Crimes feldolgozásommal semmi szándékom nem volt, csupán kiraktam a közönségemnek, jelezve, hogy itt vagyok, és minden oké. Nem volt tervem vele. Csak aztán amíg aludtam, a videó elindult a maga útján. Reggel, amikor felébredtem, tizenhétézer lájknál tartott, és kétezer megosztásnál. Kilenc óra alatt. És a megosztók között szerepelt Nagy Márk is.

„And it's that alright? Yeah

Give my gun away when it's loaded

That alright? Yeah

If you don't shoot it how am I supposed to hold it?”

7.

Reggel, miután Körte hisztérikusan telefonált, és azt üvöltözte, hogy „beszarás”, ami a gitáros videómmal történt, átfutottam a mailjeimet, amik között megtaláltam a keddi díjátadó műsortervét, és megnyitva megkerestem a saját részemet, amiben előre megírták az én felkonf szövegemet is. Ha csak egy kicsit figyelmesebb vagyok, és nem csörög közben a telefonom, akkor talán észrevettem volna, ami végül elkerülte a figyelmemet. Vagyis azt, hogy a díjátadó műsortervében benne van, hogy jelen lesz az egész *Pop/Rock sztár leszek!* új évadának teljes szereplőgárdája. Vagyis Geri is... De ezt akkor nem láttam, mert miközben a saját szövegemet kimásoltam, és elmenttettem azzal a céllal, hogy napközben betanulgam, jött egy bejövő hívás.

– Evelin! Szia – vettem fel örömmel, amikor láttam, hogy ki a hívó. Úgy éreztem, ezer éve nem beszéltem Evelinnel, a közelgő debütálása Aszadékkal, valamint Lexiből Evelin-né válása miatt roppant elfoglalt volt, éppen ezért igazán feldobódtam attól, hogy végre tudok vele kommunikálni.

Vagyis, hát, amikor láttam, hogy ő hív, akkor még így gondoltam, de hamar kiderült, hogy Evelin nem azért keresett, hogy cseverésszünk.

– Beki! Segíts! – szólt minden előzmény nélkül, én pedig elkerekedett szemmel tartottam a fülemhez a telefont.

– Mi a baj? – ocsúdtam fel a döbbenetből.

– Gyere velem sétálni! – kérte könyörgő hangon, mire értetlenül megráztam a fejem, mintha csak láthatná.

– Mi? – kérdeztem furán.

– Sétálnom kell. Most! – ismételte továbbra is indulatosan, én meg továbbra sem értettem egy szót sem az egészből.

– Öhm. Oké, éppen a szövegemet tanulom holnapra, de készülök elmenni, hogy vegyek valami ruhát a díjátadóra.

– Jó! Megyek veled. Mikor? Hol? Most indulsz? Odamegyek – hadarta idegesen.

– Hát – akadtam meg. – Még itthon vagyok, és kell egy kis idő – gondoltam át, de Evelin közbeszólt, hogy „azonnal indul hozzám”, majd kinyomta.

Fogalmam sem volt arról, hogy miért kell valakinek „azonnal sétálnia”, de negyedórán belül, amikor kinyitottam az ajtót, és Evelin könnyes szemmel meredt rám, ahogy végignéztem rajta, megakadt a szemem egy ponton, és azonnal tudtam, hogy mi a baja.

– Evelin, most komolyan. Mi a franc ez a lábadon? – meredtem a cipőjére, vagy mire, miközben beinvitáltam, ő pedig sántítva betámolygott a lakásba.

– Le... kell... ülnöm – botorkált, kezével egyensúlyozva.

A lábán a cipő a legormótlanabb darab volt, amit valaha láttam. Egyrészt sokkal magasabb sarkú annál, mint amit az ember valaha hordani akar. Másrészt, a szegecsek, amikkel tele volt löve a cipő, ránézésre is ezer helyen nyomták a lábát. Ahogy Evelin robotmozgással araszolt a konyhapult felé, arcán a tipikus „én ebben meghalok, annyira nyom” kifejezéssel, félve kérdeztem meg, hogy a cipő milyen célt szolgál az életében. Pedig pontosan tudtam a választ.

– Ebben lépek fel holnap – nyöszörögte leülve, és lábát kinyújtva felém tartotta a levegőben, mintha csak azt kérné, szabadítsam meg tőle.

– Izé – tűnődtem el. – Nem akarok beleszólni, de biztos, hogy nem keresel egy kényelmesebb darabot?

– Nem lehet – rázta meg a fejét.

És akkor elmagyarázta, hogy amióta nem Lexi, minden szponzora kihátrált mögüle és felbontották a szerződését, így aztán nem függött többé senkitől, egészen addig, amíg egy fiatal divattervező csapat rá nem írt, hogy érdeklődjenek, hordaná-e az új kollekciójukat, mert elég

extravagánsra sikerült, és látták, hogy éppen imidzsváltásban van, így egyértelműen rá gondoltak.

– Én hülye pedig elvállaltam, mert a képen baromira jól nézett ki az összeállítás – sóhajtott. – Ma reggelre meg is kaptam a csomagot, hogy holnap ebben lépjek fel.

– És nem tudsz kérni egy másik cipőt tőlük? – csóváltam a fejem.

– Nem, egyedi darab, ez az egy készült – forgatta a szemét idegesen.

– És ha megmondod, hogy nem tudod hordani, mert kényelmetlen?

– Nem lehet – felelte meggyötörten. – Megállapodtam velük, ráadásul megsértődnének, iszonyatosan sok melót fektettek ebbe az új „rock” kollekcióba, hetekig készült...

– Na jó, de ahogy ránézek a cipőre, még nekem is megfájdul a lábam, pedig eszemben sincs felvenni – motyogtam őszintén sajnálva Evelint. – És most, mi a terv?

– Betöröm, ezért kell mennünk sétálni. Csak adj egy percet, hogy összeszedjem az erőmet az induláshoz – biccentett. – Vagy várj – gondolta át. – Adj tíz percet.

– Jó – nevettem el magam óvatosan, és leültem vele szemben a konyhapulthoz, és miközben ő meggyötört arccal nyomkodta cipőn keresztül a lábát, alkalmam nyílt tüzetesebben szemügyre venni Evelint.

Az elmúlt hat hétben, amióta nem láttam, tökéletesen visszavedlett önmagává, a külsején nyoma sem volt Lexinek, az alteregómnak. Félelmetesen természetellenes szőkére festett haja tépett fazonúra lett vágva, és nagyjából az álláig ért (tovább nem is fog nőni soha, mert állandóan leég a szőkítéstől), és mivel már nem tizenhét évest játszik, amit annak idején a menedzsere talált ki, bátran vállalja a húszéves korát, ezzel együtt pedig a tetoválásait, erősebb sminket, és kissé extrém ruháit. Aszádék mellett Evelin kiteljesedett, ott volt, ahol lennie kellett, egy rockzenekar élén, önmagát alakítva, a debütálásra várva. A világ legkényelmetlenebb cipőjében.

Ahogy néztem, amint feláll, megkeresi az egyensúlyát, majd közli, hogy indulhatunk, rájöttem, több okból is jó, hogy eljön velem (vagy legalábbis elbotorkál) kiválasztani a díjátadó ruhámat. Egyrészt, mert ő az egyetlen barátnőm, aki ráadásul ráér hétfő délelőtt, amikor mindenki más suliban van, így nem kellett egyedül mennem. Plusz, a díjátadó óriási mérföldkő az életében, és szerettem volna egy kicsit elterelni a figyelmét, hogy ne görcsölgjön minden pillanatban a debütáláson, mivel Evelinnek a cipőn kívül két komoly oka is volt izgulni a másnap miatt. Az egyik, hogy bemutatkozik a nagyközönség előtt az Evelin és a Föld be Aszád formáció. A másik, hogy semmiképp nem

akarta megnyerni az „év felfedezettje” díjat, amire Lexiként volt jelölve, lévén, az elismerés a tavalyi évre vonatkozik. Emiatt tiszta ideg volt, az pedig, hogy a nagy bemutatkozás előtti napon megkapta azt a fellépőruhát, amiben konkrétan mozdulni sem tud, csak hab volt a tortán. El kellett terelnem a figyelmét, mert úgy tűnt, Evelin bármelyik pillanatban széteshet és darabjaira hullhat.

A lakásunkhoz legközelebbi plázába mentünk, ami hétfő délelőtt szinte teljesen üres volt, úgyhogy sor nélkül vettünk két lattét a Starbucksban, aztán pohárral a kezünkben (Evelin miatt kifejezetten lassan) mászkáltunk a folyosón, a kirakatokat fürkésztük, hátha meglátunk valami használhatót, miközben megállás nélkül beszélgettünk, igyekezve bepótolni az elmúlt heteket, amikor is velem igazából semmi, Aszádékkal és Evelinnel azonban annál több dolog is történt.

– A srácok hogy vannak a holnapi fellépés előtt? – érdeklődtem az egyik üzletbe belépve, ahol az eladó azonnal felismert, és mosolyogva biztosított a segítségéről, amennyiben szükséges, Evelinre azonban csak egy rosszalló pillantást vetett, amiért az egyik próbababának támaszkodva pihent meg. Mivel már levedlette a Lexi-külsőt, nem igazán ismerték meg sehol, nyomokban sem

hasonlított a *Végcél* „tini előadójára”, mivel nem is volt az.

– Hát – gondolkodott el. – Pepe izgatottan várja a díjátadót, hogy becsajozhasson a celebek között, Bogyó néha hány az idegességtől, Pudingnak dühkitörései vannak – mesélte.

– Jól hangzik – húztam el a számat, tudva, hogy egy előadó életében milyen az a bizonyos első. Akárhány koncert, fellépés, interjú, megjelenés és szereplés van az ember háta mögött, az elsőt soha nem felejtí el.

Ezért is lett az elmúlt években az Aranycsermely díj (amit tavaly én nyertem) az egyik legfontosabb zenei esemény a hazai előadói körökben. Sokfajta díj van itthon (persze nem annyi, mint külföldön, de azért nem panaszkodhatunk), ezek közt van nívósabb, van kevésbé fontos, van csak szakmai, van csak közönségsvavazat alapon működő, van olyan, ami a külföldi díjátadók kopintása, és van teljesen a hazai zenészekre koncentráló. Mind-mind érdekes és értékes a maga módján, de Aranycsermely csak egy van. Ez egy olyan díjátadó, ahol kizárólag az elmúlt év friss felfedezettjeit díjazzák minden kategóriában, tehát nem úgy van, mint más alkalmakkor, amikor is a friss felfedezettek egy kategóriába tömörülnek. Itt minden az újakról szól, külön csoportokra szedve őket műfaj szerint. Az Aranycsermely roppant szimpatikus

módon azon az elven jött létre, miszerint egy előadó sok díjat nyerhet a pályafutása során, de felfedezett csak egyetlen egyszer lehet, ezt pedig méltó módon szerették volna a szervezők megünnepelni, kizárni annak a lehetőségét, hogy évről évre mindig ugyanazok legyenek jelölve egy kategórián belül, ahogyan az a legtöbb díjátadón megszokott. Ezt előtérbe helyezve megalapították a kizárólag új előadóknak szóló Aranycsermelyt, ahol a szakma krémje ugyan felvonul, mert meghívottak, de jelölés és fellépés hiányában egyáltalán nem róluk szól a buli. Az, hogy Aszádék és Evelin is kikészültek a holnapi esemény miatt, teljesen jogos, egy évvel ezelőtt én is hasonlóan émeltyegtem a díjátadó előtti napon. Emlékszem, sem enni, sem aludni nem tudtam, a lámpaláz keveredett az izgalommal, a „túl akarok lenni” érzés vegyült a „nem bírom megcsinálni” gondolattal, de végül, mint minden, az a nap is elmúlt, én pedig az év felfedezettje díjjal és egy jól sikerült *Késtél* előadással a hátam mögött mentem haza. Szeretném azt mondani, hogy az idő megszépíti az emlékeket, de ez hülyeség. Egy év elteltével is érzem azt a feszültséget, amelyet az első díjátadón való részvétel, jelölés és fellépés jelentett. De ezen minden előadónak át kell esnie, ezért nem is próbáltam Evelint nyugtatni, vagy felvázolni neki, hogy mire számíthat, mert az ő esete

ráadásul extrém szituációt eredményezett. Az első jelölését egyáltalán nem akarta megnyerni, az első fellépésén pedig már régen túl volt, de nem együttesként, hanem Lexiként, aki azóta már megszűnt.

– Bírod még? – kérdeztem, miközben hagytam, hogy a karomba kapaszkodjon, és kibotorkáltunk a sokadik üzletből, mivel még mindig nem találtam meg azt a bizonyos igazit, mármint ruha tekintetében.

– Muszáj, holnap ebben az átkozott cipőben kell ugrálnom a színpadon. Remélem, hogy az izgalom okozta adrenalin nem hagy cserben, és nem is fogom érezni a cipőt. Sem a lábamat – motyogta eltorzult arccal. – Várj – állított meg, a karomat szorongatva. – Asszem, egy szegecs belefúródott a bokámba.

Szerencsére a korai órában a plázában kevesen voltak ahhoz, hogy feltűnést keltsen két lány, akik közül az egyiket felismerhetik a tévéből és videoklipekből, a másik meg sántikálva zokog egy magas sarkú szegecselt műbőr cipőben...

– Egyébként – indultunk tovább lassan – milyen ruhát keresünk neked? – pillantott rám Evelin kérdően.

– Nem tudom. Én csak díjátadó vagyok, így nem szeretnék túl feltűnő ruhát, de azért nem mindegy, hogy miben megyek – feleltem diplomatikusan, jelezve, hogy

tisztában vagyok a másnapi szerepemmel, ezért nem kívánom túlgondolni az eseményt, mert az több szempontból is nevetséges.

A hazai díjátadók résztvevői között mindig van egyfajta kontraszt, a fele azt hiszi, hogy az Oscar-díjra hivatalos, ezért túlöltözi az egészet (vannak, akik limuzinbérlésre is vetemednek, mint például Pí), a másik fele pedig úgy érkezik meg, mintha a zöldségeshez ugrana le, mert egyáltalán nem ad az eseményre, így az összehatás, főleg közös fotók tekintetében egészen kínos. Én mindig igyekszem úgy megjelenni az ilyen alkalmakkor, hogy ne feszengjek se a túl-, se az alulöltözöttség miatt. Tavaly díjat nyertem, ezért képeket is közöltek rólam (a legtöbb az online sajtóban jelent meg, de egy heti bulvármagazin is átvette a fotót), a kinézetem olyan volt, mint egy tizenhat évesé, nem vettem nagystélyit, de nem is néztem ki lepukkantan, inkább az „ott volt, de nem is emlékszem rá” stílust hoztam, ami nekem tökéletesen megfelelt, sőt, célom volt. Idén azonban egy kicsit jobban számíthatok arra, hogy szétszednek a különböző oldalakon és fórumokon, lévén, hogy egy év alatt rengeteg dolog történt a karrieremben, és legnagyobb sajnálatomra a magánéletemben is, mert éppen egy kreált szerelmi háromszög kellős közepén vagyok, és mindenkit ez izgat a legjobban velem

kapcsolatban, főként, hogy minden jel szerint az eseményen Nagy Márknak fogom átnyújtani a díjat.

– Nézd csak – mutattam egy kirakatra a folyosó másik oldalán, Evelin pedig nyöszörögve követett, miközben a karját megragadva az üzlet irányába húztam.

Evelin a próbafülke előtt várt rám, ahol legnagyobb szerencséjére talált egy puffot, amire leült, és végre kifújhatta magát. Amíg én az apró helyiségben a ruhát igyekeztem magamra öltetni, ő az ajtó másik oldaláról beszélt tovább.

– Hé, még nem is mondtad, hogy mit gondolsz a *Madárijesztőről* – kiabálta be, utalva ezzel az Evelin és a Fogd be Aszád együttes első dalára.

– Még nem hallottam – szenvedtem a cipzárral, ami beragadt egy ponton, és bárhogy próbáltam lehúzni, egyszerűen nem ment.

– Mi? Az meg hogy lehet? – hallottam a csodálkozást a hangjában.

– Hát tudod, amíg számúztam magam, elég keveset kommunikáltam mindenkivel, és amikor meg igen, akkor annyira sok mindent kellett megbeszélni, hogy végül senki nem dobta át a számot. De Körte mindig beszámolt arról, hogy áll a projekt, csak a végeredményről csúsztam le – hadartam, továbbra is a cipzárral bajlódva.

– Ó, oké – szólt Evelin, majd pillanatnyi hatásszünet után

hozzátette. – És érdekel?

– Persze! – vágtam rá azonnal.

– Akkor várj, indítom.

– Mi? Most? Várj, legalább, amíg felveszem a ruhát – próbálkoztam a próbafülkében ácsorogva, de mindhiába, mert Evelin elindította a számot a telefonján, én pedig a dallam hallatán összeráncoltam a homlokom, majd amikor elkezdődött az első verze, akkorát rántottam a cipzáron, hogy végül engedett, sőt, ki is szakadt az egész a fenébe. És ami a legborzasztóbb, hogy a kiszakadt ruha jelentette a kisebb bajt.

A próbafülkében fehérneműben állva fogtam a kezembem a véletlenül kettészakított ruhát, és a fogamat összeszorítva hallgattam a dalt. Ami nem volt jó. Tudom, ez szubjektív, és szerettem volna hinni, hogy én vagyok a világon az egyetlen, aki így gondolja, de a szívem mélyén pontosan tudtam, hogy nem. Katasztrófa volt az egész. A dallam, a hangszerelés, az ének, a szöveg. Ó, te jó ég, a szöveg! Azóta, hogy Körte megemlítette, végig abban a tudatban voltam, hogy a *Madárijesztő* cím csupán egy metafora, de a dalt és a szövegét megismerve rá kellett jönnöm, hogy nem. Tényleg egy madárijesztőről szólt. Édes istenem, ki szeret egy dalt, ami egy madárijesztőről szól? Vagyis tényleg, egy kukoricásban álló madárijesztő életéről. Vagy

miről.

– Na? – hallottam Evelin hangját a szám végeztével, ami elfojtott lelkesedésről és kíváncsiságról árulkodott.

Meg voltam löve. Mit csinál az ember, ha véleményt kell mondania a legjobb barátai produktumáról? Mit mond az ember egy lánynak, aki elveszített mindent az elmúlt hetekben, akinek a volt menedzsere a tenyerét dörzsölve várja a bukását? Mit mondhattam volna Evelinnek, aki mindent feltett egy lapra, vagyis a holnap estére? Akinek ez a nagy lehetősége, mielőtt még a kiadója, a szakma és a közönség is behajítja a süllyesztőbe, hogy merüljön csak szépen, mert már nem használható? Aki annyira készült a fellépésre, hogy képes volt egész délelőtt velem mászkálni a kibírhatatlanul kényelmetlen cipőjében, csak azért, hogy megszokja és túrni tudja a fájdalmat? Mi az a cipő okozta seb, ahhoz képest, amit sejteni lehet a *Madárijesztő* fogadtatásáról? Abban a pillanatban ott, a próbafülkében, ha lehetett volna egy kívánságom, minden további nélkül azt kívántam volna, hogy tévedjek, és a *Madárijesztő* legyen az, aminek szánták. Az Evelin és a Fogd be Aszád formáció sikerdala. De nem kívánhattam semmit, ellenben viszont ki kellett nyitnom a fülke ajtaját, és valamit mondani Evelinnek, továbbá az üzlet egy alkalmazottjának is tartoztam egy vallomással, már ami az elszakadt ruhát

illeti. Óriási.

Egy hatalmas sóhajtaást követően kitártam az ajtót, és az elmúlt évben betanult mosolyt az arcomra varázsolva, egyenesen Evelin szemébe néztem.

– Elszakadt a ruha – emeltem fel a kezemet, mutatva, hogy történt egy kis baleset. Gyors témaváltás, kifejezetten időnyerés céljából.

– Mit csináltál? – röhögött fel őszintén.

– Nem tudom, beragadt a cipzár, és amikor végre sikerült lehúzni, egy kicsit tovább szaladt...

– Add ide, szólok egy eladónak és hozok egy másikat – mosolygott, és elbotorkált a fülkétől.

Abban a pillanatban elővettem a táskámból a telefonomat, és hívtam Körtét.

– Mondjad gyerek – vette fel szinte azonnal.

– Most hallottam a *Madárijesztőt* – mondtam kapkodva.

– Aham – dünnyögte.

– Körte, mondd, hogy imádod, mondd, hogy jó, csak én nem érzem és értem, mert velem van a baj! – könyörögtem.
– Körte! – szóltam újra csalódottan, mert a hallgatása nem tetszett.

– Gyerek, én próbáltam, de szeretik ezt a számot és hisznek benne. Ragaszkodtak hozzá mind a négyen, mit tehettem volna?

– Te vagy a menedzserük, súlya van a szavaidnak!

– Figyelj rám, lehet, hogy bejön. Talán mi hárman halljuk félre...

– Ki a harmadik? – érdeklődtem.

– Halló, Beka – szólt bele hirtelen Márk a készülékbe.

– Ja igen, ki vagy hangosítva, itt van velem Nagy Márk is, megyünk egy fotózásra – közölte Körte, csak úgy mellékesen.

– Oké – fújtam ki magam –, és most mit csináljak? Evelin mindjárt visszaér, nekem pedig mondanom kell valamit a dalra.

– Mit csináltok együtt? – csodálkozott Körte.

– Hát – kezdtem –, én fehérneműben állok egy üzletben, szétszakítottam egy ruhát, Evelin pedig lesántult – vázoltam fel röviden a szituációt.

A vonal másik oldalán mindketten csendben voltak, végül Márk szólalt meg elsőként.

– Egészen pontosan hol vagy fehérneműben? Mert jövőnk oda...

– Hülye – ingattam a fejem. – Egy próbafülkében, de nem ez a lényeg.

– Neked – vágott közbe, mégis megragadva a lényegét.

– Gyerek, nem értem, mi van Evelin lábával – értetlenkedett Körte is.

– Ti semmit nem értetek – förmedtem rájuk, közben pedig Evelin visszaért. – Most le kell tennem – nyomtam ki a hívást, és elraktam a telefonomat.

– Figyelj – lépett be mellém Evelin a próbafülkébe, és behúzta maga mögött az ajtót. – Az elszakadt ruhát ki kell fizetni...

– Gondoltam, semmi baj – bólogattam.

– És hoztam egy ugyanolyat, ami nem szakadt – tartotta elélem a kezét, amiben a kék ruha lógott. – Viszont – tette hozzá – útközben megláttam ezt, és nem akarok beleszólni, de szerintem ezt is próbáld fel – emelte fel a másik karját, amiben egy fekete nadrágkosztümöt tartott. – Díjat adsz át, szerintem ez jobban passzol az alkalomhoz, mint a kék ruha. Az olyan Disney hercegnős... – húzta el a száját, én pedig hálásan mosolyogva bólintottam, és hirtelen magamhoz húzva megöleltem, ott, a próbafülkében.

– Köszönöm – suttogtam.

– Mit? – értetlenkedett.

– Hogy olyan barátnő vagy, aki nem a bénábbra beszél rá – feleltem egyszerűen, Evelin pedig hangosan felnevetett. Pontosan tudta, hogy értem. A lányok, főleg, ha valamilyen szinten konkurenciái egymásnak, hajlamosak néha gonoszkodni egy kicsit. És őszintén örültem annak, hogy Evelinnel nem ilyen irányba indult el a kapcsolatunk.

Bárcsak mondhattam volna valami olyat, amivel viszonzhatom a gesztust.

– Figyelj – kezdtem, miközben elengedtem, hogy a szemébe tudjak nézni. – A *Madárijesztő*vel kapcsolatban...

– Igen? – meredt rám visszafojtott lélegzettel.

– Őszintén drukkolok, hogy sikerüljön. Nagyon szeretném! – mondtam ki, mire Evelin elmosolyodott és bólintott.

– Kösz. Ez nekem nagyon sokat jelent – nézett rám hálásan. – És a srácoknak is – tette hozzá gyorsan, majd elővette a telefonját, és összeráncolt homlokkal olvasta el az üzenetet, aztán értetlenül megrázta a fejét. – Miért írja nekem Nagy Márk, hogy fotózzalak le fehérneműben és dobjam át neki?

– Mert hülye – reagáltam le azonnal. Ennyit a megható pillanatról. Nagy Márk szokás szerint kinyírta.

Felpróbáltam a nadrágkosztümöt, a blézer alá pedig azt a pánt nélküli fehér topot vettem, amit az eladó beadott nekünk hozzá. A végeredmény pedig pont olyan lett, amilyet szerettem volna. Nem túlöltözött (mint a kék estélyi esetében lett volna), mégis elegáns, olyan, ami egyszerűen jól néz ki, de két perc múlva már nem emlékszik rá az ember. Őszintén hálás voltam Evelinnek a segítségért, nélküle biztos, hogy nem ment volna ennyire egyszerűen, és nem is

ezt választottam volna. Kifizettem a ruhákat (a szakadtat is megvettem, természetesen), aztán még átmentünk egy másik helyre cipőt nézni, mert nem volt otthon megfelelő magas sarkúm ehhez az összeállításhoz. Sőt, egyáltalán nem volt magas sarkúm, de sem Converse-ben nem mehettem, sem pedig bakancsban, mert a díjátadónak dress code-ja van, amit be kell tartani, különben nem engednek be.

– Szerintem megvagyunk – emeltem fel a szatyrokkal teli két kezemet.

– Hála a jó égnek. Alig várom, hogy levegyem ezt az átkozott cipőt – könnyebbült meg Evelin. – Viszont – torpant meg egy pillanatra. – Még az újságoshoz ugorjunk be.

– Oké – értettem egyet. – Van valami konkrét, vagy csak körbenézünk? – érdeklődtem.

– Matricát kell vennem – felelte egyszerűen, és az újságos felé sétált.

– Mit? – szóltam utána, és mivel leblokkoltam, megálltam egy pillanatra, majd futólépésben beértem, és kérdően néztem rá.

– Nagy Márk-matricákat – ismételte meg.

– Minek?

– Mert gyűjtjük? – kérdezett vissza.

– Oké, miért gyűjtitek, és kit takar a többes szám?

– Aszádékat – nevetett fel. – És versenyben vagyunk, hogy kinek telik be utoljára. Aki veszít, az meghívja a többieket piálni. És van egy csomó cserém.

– Mondd, hogy ez valami vicc – meredtem rá unottan, mert kissé abszurdnak ítéltam meg, hogy gyerekeknek és tiniknek szánt matricát ragasztgatnak, aminek tétje, hogy akinek legutoljára telik be a Nagy Márk-album, az leitatja a többieket.

– Nem, ez halál komoly – rázta meg a fejét. – Egyébként is, tök poén, még sosem volt ismerősömről matricaalbum.

– Jó, igazából nekem is megvan az album... – ismertem be kínosan.

– Van cseréd? – szakított félbe hirtelen.

– Hát, van néhány, ami már megvolt, de én nem kifejezetten gyűjtöm, csak egyszer vettem...

– Megvan a tizennégyes? – kérdezte kissé hisztérikusan.

– Evelin, nem tudom fejből.

– Gondolkozz! – jött lázba. – Pepének már csak harminc hiányzik összesen, mert mindenféle kölykökkel bizniszel a neten, és nagyon tud cserélgetni. De nem lehet a nyertesek között, meg kell akadályozni, mert ő nagyon sokat tud inni, képtelenség állni az egészet – mesélte el a félelmét.

Nevetve hallgattam, majd miután Evelin vett tíz csomaggal, és az újságos megkérdezte, hogy nekem adhat-e

valamit, némi habozás után rávágtam, hogy igen. Vettem én is tíz tasakot.

– Beszállsz te is? – vihogott Evelin.

– Miért is ne? – vonogattam a vállamat. – De én a vesztéstől mást kérek.

– Na. Mit?

– Nutellát, mi mást – vigyorogtam. – De nem egyet! – alkudoztam. – Ötöt – gondoltam át.

– Jó, megkérdezem a többieket, hogy bevesznek-e ezzel a feltétellel – nyomkodta a telefonját, pár pillanattal később pedig már meg is jött a válasz. – Játszhatsz három üveg Nutelláért.

– Rendben – egyeztem bele, mert ez így is nagyszerű üzletnek tűnt. Így kezdtem el én is gyűjteni a Nagy Márk-matricákat. Három üveg Nutelláért. Ó, azok az izgalmas zenészhétköznapiak.

Egy órával később újra otthon voltunk, és a konyhapultnál ülve mindketten nagy gonddal ragasztgattuk az albumunkat a tízévesek izgalmaival, amikor megérkezett a valódi tízéves, és érdeklődve figyelt minket.

– Már ti is? – vont a szemöldökét, mire mindketten odafordultunk. – A suliban is mindenki ezzel bizniszel...

– Van cseréd? – kérdezte Evelin a húgomat fürkészsze.

– Van, és egy egész általános iskolányi ismerősöm,

akiknek szintén – dobta be az aduászt.

– Segítesz nekünk? – fürkésztem Lilit izgatottan.

– Persze – vont a vállát. – Mi a verseny tétje?

– Nekünk Nutella – mondtam.

– Intézem – közölte a húgom, és nem is volt több kérdése, ennyivel simán meggyőztem.

– Hé – szólt hirtelen Evelin, miután Lili a „cseréket” felkapva a konyhapultról, bevonult a szobájába. – Mi van veletek amúgy?

– Velünk? – csodálkoztam.

– Nagy Márkkal és veled.

– Ja, hogy velünk – értettem meg. – Semmi.

– Semmi, mint eddig, vagy ez máshogy semmi? – faggatott, én pedig felálltam, kivettem a hűtőből két üdítőt, az egyiket leraktam Evelin elé, a másikat pedig felbontottam, és a kezemben tartva ültem vissza a székre.

– Hát... Ő a „szupersztárok” elfoglalt életét éli, egy perce sincs, és ezt maximálisan élvezi. Én pedig hat hete bevallottam neki, hogy szeretem, amire azóta sem mondott egy szót sem. Úgyhogy ez a szokásos semmi – vázoltam fel a Márkkal való kapcsolatomat.

– Hm – gondolta át Evelin.

– Kábé – értettem egyet, bármit is takart a hümmögése.

– Fura.

– Micsoda?

– Azt hittem, hogy valamiben maradtatok, amikor elmentél, mert Márk azóta nagyon komolyan veszi, hogy nem csajozik... Ami az ő mostani helyzetében teljes képtelenség, merthogy lógnak rajta.

– Tényleg? Nem kavar senkivel? – csodálkoztam el, és próbáltam úgy tenni, mintha ez az információ nem lenne rám hatással, miközben belül majd szétvetett a boldogság.

– Senkivel. London után néhány napig nagyon meghülyült, össze is jött valakivel, aztán aznap, amikor elmentél, volt egy STOP, és azóta is elhajt mindenkit.

– Összejött valakivel London után? – akadtam meg, mert erről nem tudtam. És mennyivel jobb volt, amikor még nem tudtam.

– Igen, de tudod, ott a Geri-dolog nagyon bekavart, Márk pedig újra ámokfutásba kezdett volna, csak aztán...

– Aztán mi?

– Onnantól, hogy azt mondtad, szereted, lenyugodott.

– Tényleg? – mosolyodtam el.

– Aha. Mi azt hittük a többiekkel, hogy összejöttetek, csak titkoljátok Geri meg a műsor miatt – próbálkozott, megpróbálva kiszedni belőlem valamit, ami sajnos nincs, és soha nem is volt.

– Nem, elmondanám, de nem így történt – feleltem.

– Akkor... továbbra is se veled, se nélküled? – fintorgott.

– Úgy tűnik – bólintottam szomorúan. – De ha nincs most más az életében, és én sem vagyok igazán – gondolkodtam.

– Akkor szerinted mit akar?

– Passz. Ő Nagy Márk. Csak ő tudja, hogy mit szeretne. Vagy, ami valószínűbb... Hogy ő sem tudja.

– Óriási – rágtam a szám szélét, és beragasztottam egy matricát a helyére. A képen Márk a *Pop/Rock* színpadán, a *Mr. A* előadáson viselt ruhájában fogja a mikrofont, és magabiztosan belemosolyog a kamerába.

„I look so good, I look so fine, I know you would, you'd crossed this line”

Hülye Nagy Márk! – gondoltam magamban az ismeretségünk alatt sokadszorra, és becsuktam az albumot.

8.

Úgy terveztem, hogy korán elalszom, mert az Aranycsermely díjátadó napján általában reggeltől késő estig rohanás van, és szerettem volna kipihenten nekivágni a napnak. Ezt szinte mindenki tolerálta, sőt, még Anti is kihagyta a szokásos délutáni látogatását a lakásunkon, így kifejezetten korán, már este nyolckor pizsibe bújtam, és úgy döntöttem, egy túrórudi társaságában megnézek két részt a kedvenc sorozatomból, aztán alszom egy nagyot. Igen, ezt terveztem, csak hogy az ismerőseim között van egy személy, aki nem hogy nem tolerál semmit a saját akaratán kívül, de talán a tolerancia szót sem ismeri még hallásból sem. Persze, hogy Nagy Márkról van szó. Negyed kilenckor, éppen, amikor már sikerült bepunnyadnom a szobámban, ahol csak a laptopom képernyője világított gyéren, megadva a hangulatot a filmnézéshez, rezegni kezdett a telefonom.

– Szia, Márk – vettem fel.

– Beka! – üvöltötte valami irtózatosan zajos helyről. – Hallasz? Beka!

– Én kristálytisztán. De szerintem a szomszédok is –
dünnyögtem, kissé eltartva a fülemtől a telefont, mert az
idilli csendben frászt kaptam a zajongástól.

– Beka! Halló!

– Márk, én hallak! – emeltem fel a hangomat.

– Itt vagy?

– Igen, de menj egy olyan helyre, ahol nincs ekkora
lárma, és akkor te is hallani fogsz engem – kiabáltam, és
kellőképpen hülyének éreztem magam, amiért én is ordí-
tok, holott erre semmi okom nem volt.

Márk nem rakta le, továbbra is vonalban volt, de hallot-
tam, ahogyan egyre távolodik a zaj epicentrumától, végül
becsap egy ajtót, és már csak szűrt lárma szólt a háttérből.

– Na, bejöttem a vécébe, most hallasz?

– Igen, de kibírtam volna, ha nem mondod meg, melyik
helyiségből hívsz... – forgattam a szemem. – Egyébként hol
vagy?

– Egy farsangi bulin.

– Értem – feleltem halk, kimért hangon, mivel én éppen
otthon voltam, és a kínosan korai órában pizsamában
néztem a sorozatomat. Popsztárélet, nincs mese. – És azért
hívsz, mert... – adtam a szájába a szavakat, remélve, hogy
kiderül, miért hív éppen engem egy buliról.

– Tartozom egy vallomással, Beka – mondta, és

visszafojtott lélegzettel meredtem magam elé, várva, hogy Márk folytassa, miközben még az sem rontotta el az idilli pillanatot, hogy a háttérben valaki a hangok alapján lehúzta a vécét.

– Igen? – suttoztam.

Márk sóhajtott egyet a készülékbe, és kimondta, amiért hívott.

– Félek a holnapi naptól – közölte, én pedig gúnyos mosolyra húztam a számát, és azon tűnődtem, a csalódás okozásának hány fokozata van, amit Nagy Márk képes még megugrani. Annyira sok már nem lehet, az képtelenség.

– Oké – bólintottam. – Akkor vizsgáljuk meg egy kicsit a dolgokat. Te éppen egy buliban vagy, ahonnan felhívsz engem, hogy én nyugtassalak meg, mert te félsz a holnapi naptól.

– Aha – felelte.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Nem? – kérdezte csodálkozó hangsúllyal.

– Nem, Márk – ismételtem meg. – Nem leszek tovább a lelkeszemetesed, a gyors hívdobban az a szám, akit felhívhat-sz, ha úgy érzed, kell egy kis bátorítás és megnyugtató.

– Mi bajod van neked?

– Az, hogy egy buliban miért az jut eszedbe, hogy felhívj? Miért nem jutott eszedbe az, hogy elhívj? – kérdeztem

elképedve.

– Úgysem jönne.

– Jó lett volna, ha ezt én dönthetem el – sütöttem le a szemem, és tényleg fogalmam sem volt, hogy Márkkal hogy vagyunk képesek megállás nélkül úgy veszekedni, mintha kapcsolatban lennénk.

– Fogalmam sincs mi bajod van. Ha akarsz jönni, gyere.

– Márk, nem az a lényeg, hogy akarok-e menni. Hanem hogy neked csak akkor jutok eszedbe, amikor támogatás kell.

– Ez nem igaz – cáfolt azonnal.

– Tudod, hogy igaz – mosolyodtam el szomorúan.

– Jó, értem, hogy mi a bajod.

– Tényleg?

– Igen. Szeretnél volna farsangi bulira menni, de nem hívtak meg.

– Márk, most leraklak – sóhajtottam, és kinyomtam a hívást.

Megint ott tartottunk, mint Londonban, amikor valami szépet szeretett volna mondani nekem, ezért közölte, hogy azért kellek neki, mert mellettem „nem seggfej”. Van egy rossz hírem. Mellettem is az.

Újra elindítottam a sorozatot a laptopomon, de egyáltalán nem kötött le, egy-egy jelenet alatt annyira

elkalandoztam, hogy amikor újra bekapcsolódtam, fogalmam sem volt, hogy miről van szó. Fél órával azután, hogy leraktam a telefont, anyu bekopogott a szobámba.

– Beki – nyitott be az ajtón, mire felnéztem a filmből. – Márk van itt.

– Mi? – kerekedett el a szemem, majd a hanyagul copfba kötött hajamhoz kaptam, és kirántottam belőle a hajgumit.

Nem lett sokkal jobb a helyzet, amit az is bizonyított, hogy amikor Márk belépett a szobámba, megtorpant, és kérdőn nézett rám. Na igen, a videoklipekben és nyilvános szerepléseken az ember igyekszik a legjobb formáját hozni, egy sima otthonmaradós hétfő estén azonban egy híres ember is úgy néz ki, mint bárki más. Vállalhatatlanul.

– Márk, mit csinálsz itt? – kérdeztem, a karommal megpróbálva takarni magam, már ami a pizsamámat illeti. Csodás darab, egy rövid ujjú póló és nadrág együttes, amin kis emoji minták ismétlődnek a végtelenségig.

– Igazából – lépett be a szobámba, és becsukta maga mögött az ajtót, kizárva a külvilágot, meg főleg anyut – idefelé jövet végig azon agyaltam, hogy mit fogok mondani, de ez a kiábrándító látvány – ráncolta a homlokát, miután végigmért – összezavart, és elfelejtettem.

– Lehet, azt akartad mondani, hogy rájöttél, egy tapintatlan bunkó vagy – reagáltam felháborodva az alázására,

már ami a külsőmet illeti.

– Jólvanna – röhögte el magát.

Ő könnyen beszélt, szokásához híven úgy festett, mint aki készen áll egy újabb címlapfotózásra. Erről jutott eszembe, hogy valami nem stimmel.

– Egyébként, hol a jelmezed? Nem farsangi buliban voltál?

– De, és ez a jelmezem – mutatott magára. Farmer, póló, zakó, magas szárú cipő és a fejére tolva a hülye szponzori napszemüveg.

– Justin Bieber? – tippeltem, mert nem jutott más eszembe.

– Nem – rázta meg a fejét azonnal. – Nagy Márk.

– Te magadnak öltöztél? – meredtem rá elképedve.

– Persze – biccentett. – És mellékesen, biztos, hogy megnyertem volna a jelmezversenyt, ha nem rakod le a telefont, miközben még beszéltem, és ezért nem kellett volna eljőnnöm hozzád... – vágta a fejemhez.

– Először is, az, hogy magadnak öltözől be, ergo nem öltözől be semminek, az nem jelmez, tehát nem nyertél volna vele – szögeztem le. – Másodszor pedig, nem kellett volna idejőnnöd, amint látod, remekül elvagyok, nincs szükségem arra, hogy játszd a jófejt, és iderohanj, hogy bizonyítsd a... a mit is? – kérdeztem megakadva.

– Hogy érdekel, ha valami bajod van, Beka – mondta ki, saját magával is küzdve, mire összeugrott a gyomrom, és majd szétvetett a boldogság.

– Azért jöttél, mert leraktam a telefont? – mosolyodtam el óvatosan.

– Ne félj, aggaszt is a dolog – forgatta a szemét. – Na szóval. Kapd össze magad, és elviszlek a farsangi bulira, még visszaérünk a jelmezversenyre.

– Kedves vagy, te tényleg nem megyek. Én éppen... – mutattam a laptopomra. Kár lett volna tagadnom a szánalmas programomat, pontosan látta, hiszen ott állt a szobámban. – Sorozatot nézek.

– Hát – méregetett. – Ha jelmezversenyt nem is nyersz ma, a legszánalmasabb hétfő este címet viszed.

– Tudod, néha igazán bunkó vagy – röhögtem fel. – Na, tényleg nincs semmi baj, nem kell rohangálnod, ha lerakom a telefont, ez hozzátartozik a kapcsolatunkhoz, már megszokhattad volna – szóltam. – Menj vissza a farsangi bulira, és érezd jól magad, kapcsolódj ki, meg ilyesmi. Holnap hosszú nap lesz – tettem hozzá.

– Jó. Megyek – biccentett. – Akkor tényleg minden oké?

– Persze – feleltem. – Menj már, indulj! – meredtem rá szórakozottan.

– Megyek, nyugi – biccentett, aztán gondterhelten rám

nézett. – A francba! – túrt a hajába idegesen, aztán levette a zakóját, az íróasztalom székére dobta, és odalépve hozzám leült a földre, pontosan mellém, hátát pedig az ágynak támasztotta, ahogyan én is tettem.

– Mit csinálsz? – döbbentem le teljesen.

– Sorozatot nézek veled. Vagy mi – ingatta a fejét olyan stílusban, mint aki maga sem hiszi el, hogy ezt mondja.

– Mi? Nem mész vissza a bulira? – rökönyödtem meg.

– Nem.

– Miért nem?

– Mert veled akarok lenni – mondta rám sem nézve, tekintetével szigorúan a laptopom képernyőjére meredt. – És ha ez azt jelenti, hogy egy fantasztikus buli helyett, ahol egy csomó lány vár rám, korlátlan italfogyasztás, és kiemelt VIP-belépő, valami nyálas sorozatot bámulok, csak azért, hogy a közeledben lehessenek, akkor legyen. Indítsd el, akármi is ez – bökött a képernyőre.

– Hű – néztem Márkra, és nem bírtam letörölni a vigyort az arcomról. – Egyre aggasztóbb a viselkedésed.

– Nekem mondd? – fújtatott. – Ha most időutazhatnék, visszamennék a duettadás hétfőjére, megragadnám az akkori Nagy Márk vállát, és ráordítanék, hogy rohanjon el onnan, kerüljön el téged, és soha ne is találkozzon veled.

– Ha te időutazhatnál, és beszélhetnél a még versenyben

lévő Nagy Márkkal, tényleg nem azt mondanád neki, hogy ne szúrja el a döntőt, hanem azt, hogy kerüljön el engem? És egyébként miért? – háborodtam fel.

– Hát nem érted?

– Nem! – vágtam rá dühösen.

– Jó, figyelj. A következőt mondanám a duetthét előtt álló Nagy Márknak: „Szia, Márk, Márk vagyok.”

– Fontos lenne bemutatkoznod neki – néztem rá pislogás nélkül.

– Pszt – csitított el. – Aztán folytatnám: „Hallod, négy hónappal ezelőtti Nagy Márk. Kérj másik duettpartnert Bexi helyett. És hord többször a fehér pólót, mert jól áll” – ecsetelte, hogy mit beszélne saját magával, ha lehetősége lenne rá.

– Oké, és ha a duetthét előtt álló Nagy Márk megkérdezné tőled, a nagyon bölcs, jövőből érkező Nagy Márktól, hogy miért cseréljen le engem, mit mondanál neki? – kérdeztem.

– Hogy mit mondanék? Ezt: „Figyelj rám, négy hónappal fiatalabb Nagy Márk! Ha hagyod, hogy ez a lány beszéljen az életedbe, megszívod. Igaz, hogy ír majd neked egy gigaslágert, amivel befutsz, de ezenkívül mindent megkavar. Ne értetlenkedj, régi Nagy Márk, hallgass végig. Bele fogsz szeretni! Igen, te. Pontosan. Bulikat hagysz majd ki

miatta, nem érdekelnek majd a rajongólányok, akik brutális üzeneteket küldözgetnek, fehéreneműs képeket, vagy még ennél is durvábbat. Nem fog érdekelni, mert állandóan ezen a Bekán fogsz agyalni, meg a hülye volt barátján, aki pokollá teszi az életedet. Lesz, hogy szomorú leszel. Igen, erről beszélek, hihetetlennek tűnik, de igaz. És nem fog feladni a sok Beka-pótlék sem, mert egyedül őt akarod majd, hiába. Mindig közbejön majd valami, te meg őrlódsz, és egyetlen lány után futsz majd. Nem hiszed el ezt az egészet? Akkor hülye vagy, én a jövőből jöttem, csak azért, hogy ezt elmondjam, figyeljél már rám! Na. Húzzál be a producerhez, és kérj másik duettpartneret, amíg nem késő” – fejezte be Márk, aztán hozzátette: – Hát, ezt mondanám neki. Kábé.

Elképedve meredtem Márkra, és miután végighallgattam, hogy mit mondana a még *Pop/Rock*-műsorban szereplő énjének, képtelen voltam kivenni a fejemből egyetlen kiragadott mondatot. „Bele fogsz szeretni” Hah! Megvagy Nagy Márk!

- Miért vigyorogsz ennyire? – méregetett Márk furcsán.
- Kimondtad.
- Mit?
- Kimondtad, hogy belém szerettél.
- Nem igaz – rázta a fejét a kelleténél kissé

indulatosabban.

– De igen! Gondolkozz, Márk.

Márk összeráncolt homlokkal meredt maga elé, aztán elkerekedett a szeme.

– Azt nem úgy értettem.

– De igen.

– Nem, nem – hadakozott. – Azt mondtam, „bele fogsz szeretni”. Majd, egyszer. Tíz év múlva. Vagy húsz. Esetleg harminc.

– Hülyeség – nevettem fel.

– Beka, nem szeretlek – nézett mélyen a szemembe, én pedig a nevetésemet palástolva álltam a tekintetét.

– Én sem szeretlek téged – válaszoltam a lehető legkomolyabban.

– Jó, mert én inkább utállak – fokozta, csak hogy ő nyerjen.

– Én is téged – biztosítottam róla.

– Jó – értett egyet. – Akkor ezt megbeszéltük.

– Meg – biccentettem.

– Akkor nézzük ezt az izét? – fordult újra a laptopom felé.

– Igen – közöltem vigyorogva, és elindítottam a sorozatrészt.

Bár mindketten a képernyőt néztük, egyikünk sem tudta

volna elmesélni, hogy miről szólt az epizód. Fogalmunk sem volt róla, magunkban mindketten azon agyaltunk, hogy mit is beszéltünk meg burkoltan az elmúlt percekben.

Végül, amikor Márk nem sokkal este tíz után elbúcsúzott, kikísértem az ajtóhoz, és ahogy néztem, amint a lépcsőhöz sétál, megmagyarázhatatlan boldogság kerített hatalmába.

– Márk – szóltam utána.

– Igen? – nézett vissza.

– Ha tehetnéd, ha visszamehetnél az időben, akkor tényleg... tényleg kérnél egy másik duettpartnert helyettem?

– Őszintén? – tárta szét a karját. – Nem – ingatta a fejét. – Mindent ugyanígy csinálnék, egy kivétellel.

– Mi az?

– Hosszabb lenne az a csók – kacsintott rám, és lesietett a lépcsőn, otthagya engem a nyitott ajtóban. Ez nem igaz. Nagy Márk gyakorolja, hogy ennyire hatásos legyen minden egyes elkésződése? Vagy hogy csinálja?

Vigyorogva visszamentem a lakásba, és egy csomag keksz felkapva a konyhapultról, beléptem a szobámba. Leültem a földre a laptopom elé, és megállás nélkül mosolyogva indítottam el egy újabb részt. Nem nagyon érdekelt, teljesen máshol voltam fejben.

9.

– Köszöntünk mindenkit a hetedik Aranycsermely díjátadón! – kiáltotta a színpadon álló műsorvezető a kamerába nézve, kezében kis súgókártyákat szorongatva. – A program harminc perc múlva kezdődik!

A budapesti hotel konferenciaterme, ahol a díjátadót tartották, tele volt hírességekkel, jelöltekkel és kiadók csapatával, továbbá a meghívott zenei magazinok és zenei híroldalak újságíróival, bloggereivel. A díjátadó helyszíne roppant szimpatikus módon barátságosan lett kialakítva, a konferenciateremben a kerek asztalok körül foglalhattak helyet a meghívottak, a színpadhoz közelebb ültek a jelöltek, fellépők és díjátadók, hátrébb pedig mindenki más, aszerint ültetve, hogy mennyire befolyásos vagy éppen sikeres a díjátadó idején. Éppen ezért az Aranycsermely sokkal inkább tűnt egy nagy vacsorának, mint egy hagyományos díjátadónak, mert itt ahelyett, hogy egymás melletti széksorokon feszengénének a meghívottak, családi hangulatban, asztaloknál ülve követhették a színpadon történeteket. A közvetítés a neten ment élőben két

stream-csatornán, amik közül az egyik kizárólag a színpadot vette, a másik pedig az asztaltársaságokat mutogatta, éppen ezért mindenki nagyon figyelt arra, hogy időben tapsoljon, kulturáltan étkezzen, végig mosolyogjon, és még azokkal is udvariasan csevegjen pár szót, akiket egyébként ki nem állhat. Nincs mese, mosolyogva lehet a leginkább gyűlölni a másikat. Ezt pedig a megjelentek többsége kitűnően elsajátította már, a rutin sokat segít ebben.

A mi asztalunk egyike volt azoknak, amelyek közvetlenül a színpad előtt voltak elhelyezve. Ennek oka, hogy a BPRP kiadó az egyik legnagyobb lemezkiadó, az asztaltársaságban ülők közül pedig mindenkinek volt szerepe az este folyamán díjátadóként, jelöltként vagy fellépőként.

Az asztalfőn természetesen Balogh úr foglalt helyet, a BPRP kiadó vezetője, tulajdonosa és mindene. Fekete haja szokás szerint hátra volt zselézve (vagy lakkozva, vagy gyantával bekenve, fogalmam sincs, de baromira csillogott), kifogástalan és minden bizonnyal méregdrága öltönye remekül festett rajta, amíg le nem ette a felszolgált valaminek a szaftjával (hiszen mit is adhatnának egy teremnyi elegáns ruhát viselő hírességnek? Kis húsgombócokat valamiféle pirospaprikás szafttal, ami jól mutat a ruhákon).

Balogh úr egy textilszalvétával dörzsölte a foltot, mellette Ilona, az asszisztense aggódva figyelte a folt

terjedését. Ilona mellett Körte ült, aki kissé feszengett a szmokingjában, amit nem csodálok, ugyanis a protokoll szerint az öltöny volt a megfelelő viselet az alkalomra, de Körte nem olvasta el a meghívót, ezért aztán ő volt egyedül csokornyakkendőben. A szmokingból kilógó tetoválásai miatt (nyakon és kézfejen egyaránt) egészen érdekesen festett, ráadásul akárhányszor felállt vagy kiment a mosdóba, akik nem ismerték, egyszerűen pincérnek nézték, és néhányan rendeltek tőle ezt-azt. Körte jófej volt és felvette ezeket a rendeléseket, de a vendégek rejtélyes módon soha nem kapták meg. Az asztalunknál Evelin és Aszadék Körte mellett ültek és a fellépésükre vártak, addig pedig jó punk-rock bandához hűen megpróbálták a korlátlan étel- és ital fogyasztást kihasználni, ezért aztán előttük halmokban álltak az üres poharak és tányérok, konkrétan mindent megrendeltek, amit leolvastak az étlapról, a pincérek nem győzték teljesíteni a kéréseket.

– Elnézést – állította meg Pepe az egyik felszolgálot sokadszorra.

– Mit parancsol? – kérdezte a pincér, majd kínosan hozzátette, hogy „ebben a percben”.

– Látja ott azt a dögös szőkét? Az év komolyzenei felfedezettje asztalánál ül – mutatott két asztallal arrébb Pepe.

– Igen, látom – bólintott a pincér kelletlenül.

– Vigyen neki egy üveg... – emelte fel a borlapot, és hunyorogva nézte – egy üveg don perinyomot, mondja meg, hogy én küldöm, Pepe az Evelin és a Fogd be Aszádból, és írja a számlámhoz – legyintett nagyképűen.

A pincér rezzenéstelen arccal meredt rá.

– Khm – kezdte. – Nézze, uram, először is, nem tudom, ki az a „Don Perinyom”, de amennyiben Dom Perignonra gondol, azt készséggel felszolgálom. Azonban az eseményen ingyenes és korlátlan az étel- és italfogyasztás, ezért nem tudom, pontosan milyen számlához írom, és miért hívna meg bárkit, aki tud kérni magának, ha szeretne – oltotta le a pincér, és miközben kitört belőlünk a röhögés, Pepe a tetovált kezével legyintett egyet.

– Leszarom, vigyen neki egy olyan perinyont, meg – nézett bele az étlapba – húsgombócokat is, és nagyon fontos, hogy mondja meg, hogy Pepe küldi! – közölte a saját stílusában, a pincér pedig elképedve nézett rá.

– Hát, a hölgy biztosan meg fogja jegyezni, hogy ki az a Pepe, ha más miatt nem is, de a kifinomult ízlése miatt mindenképpen – dűnnyögte.

– Ugye? – vigyorgott Pepe büszkén. Szakadtunk a nevetéstől, végül Körte, aki Balogh úr társaságában kicsit feszélyezett volt a csapata miatt, rászólt Pepére és a többi Aszádra, hogy viselkedjenek, különben „kitekeri a

nyakukat”.

Aszádék annyira nem ijedtek meg a fenyegetéstől, azonban nem szerették volna Körtét (ennél is) kellemetlenebb helyzetbe hozni, így megígérték, hogy mostantól viselkedni fognak. Pech, hogy miután ezt kimondták, éppen abban a pillanatban megállt Bogyó mellett egy másik pincér, és így szólt:

– Uram, megérkezett a sült malac, amit rendelt – mondta, és lerakott egy hatalmas tálat, amin egy egész malac volt kiterítve, citrommal a szájában.

– Jézusom, te barom, mindenki minket néz – hajtotta le a fejét Körte kínosan.

– A malac meg engem – rökönyödtem meg, mert a lerakott tálcán lévő kismalac szomorúan meredt rám. Talán attól volt olyan szomorú a tekintete, hogy ropogósra sült egy citrommal a szájában. – Fordítsátok már el – kértem könyörgőn.

– Na, itt egy malac! – emelte fel hirtelen a kést Balogh úr, és felállva az asztaltól ráhajolt az állatra és nagy gonddal kezdte szeletelni.

Kétségkívül a legzajosabb és legjókedvűbb társaságot alkottuk a hotel termében, igazából, ha volt is rajtunk nyomás, nem nagyon érzékeltük, mert túl sok volt a hülyülés, és túl sokan voltunk az asztalnál ahhoz, hogy

mindig történjen valami. Aszádék mellett ült Evelin, aki ugyan ülve remekül érezte magát, de ahogy megmozdult, az arca eltorzult a fájdalomtól, és minden pillanatban a kegyetlen cipőjét átkozta, leginkább a mellette ülő Üres Utcák nevezetű hiphop banda tagjainak, akik ugyanolyan dress code szerint öltözve vettek részt az eseményen, mint mindenki más (tehát öltönyben), de mivel ők az undergroundot képviselték, muszáj volt valahogy lázadniuk, így különböző feliratú fullcapekben fejezték ki magukat. A banda egyébként a BPRP jelenleg legsikeresebb formációja (a csapat kategóriában), egy év alatt tényleg elképesztően népszerűek lettek a műfajban, és szinte biztos volt, hogy viszik az év hiphop felfedezettje díjat, nem is nagyon volt ellenfelük a kategóriában. Örültem a társaságuknak, mert nagyon jófej srácok, ráadásul ők azok, akik miatt Londonba mehettünk, mert romlott majonézt ettek a Nyugatinál, ezt pedig gyakran emlegettük fel a díjátadó kezdetéig. Az Üres Utcák mellett pedig ott ült ő, Nagy Márk, aki rettenetesen jól festett öltönyben, és ezt nagyon is jól tudta. Amikor az előtérben megpillantottam, igyekeztem nem úgy viselkedni, mint egy romantikus film szereplője, akinek „eláll a lélegzete a látványtól”, de azért a szívem mélyén tényleg úgy gondoltam, hogy lehetne kötelező legalább egyszer az életben minden lánynak találkoznia többek

között az öltönyt viselő Nagy Márkkal is. Azért az mégiscsak úgy lenne fair. Márk lazán viselkedett, sokat mosolygott (élő közvetítés volt a neten) és magabiztosnak tűnt, én azonban elég jól ismerem ahhoz, hogy meglássam azokat az apró rezdüléseit és mozdulatait, amik idegességről árulkodnak. Mivel végig vele voltam a *Pop/Rock* duettdöntő hetében, pontosan tudtam, hogy mikor milyen a valódi arca a szerepe mögött.

– Hé – hajoltam oda hozzá, mert Márk másik oldalán én ültem, velem pedig be is zárult a kör alakú asztal, ennyien voltunk mi, a BPRP kiadó képviselőjében. – Nyugi – suttogtam Márknak mosolyogva.

– Nyugodt vagyok – hazudta, és ahogy összenéztünk, tudta, hogy én tudom, hogy mélyen nagyon görcsöl azon, hogy a jelölését díjra váltsa.

– Figyelj – tettem a szám elé a kezem, hogy nehogya élő streamen le lehessen olvasni, amit mondok. – Én adom át a díjat. Ha nem a te neved van a borítékban, akkor is téged olvaslak fel – közöltem, Márk pedig hangosan felnevetett.

– Nem tennél ilyet – nézett rám hunyorogva.

– Azt te sose tudod meg.

– Bolond vagy – nevette el magát újra, és láttam rajta, bár nem hisz nekem, de őszintén hálás, amiért el tudtam terelni a figyelmét, és a sok megjátszott mosoly mellett

igazából meg tudtam nevetetni.

– De úgyis megnyered. Bízz magadban. Meg a *Hullócsillagban* – tettem hozzá. – Tudom, mit írtam neked. Megnyered vele – néztem a szemébe magabiztosan, megpróbálva erőt adni neki, de egyébként én sem voltam annyira biztos a győzelemben, csak egyszerűen mindennél jobban szerettem volna.

– Oké – biccentett mosolyogva. – Csak tudod... A végén mindig egész jó vagyok abban, hogy második legyek – bizonytalanodott el, és tudtam, ennek fő oka, hogy a jelöltek között volt Varga Tamás is, aki végül elvitt Márk elől mindent a *Pop/Rock* döntőjében.

– Neki nincs *Hullócsillaga* – mondtam ki egyszerűen.

– Nincs – értett egyet, és mosolyogva nézett a szemembe.
– Kösz, Beka.

– Mit?

– Most soroljam? – kacsintott rám, aztán, mintha csak eszébe jutott volna valami, hozzátette. – Egyébként, mondtam már, hogy mennyire jól nézel ki ma este?

– Öhm. Nem – ráztam meg a fejem zavartan.

– Pedig akartam – vigyorgott. – Te vagy ebben a teremben a negyedik legszebb lány – tette hozzá, mire elképedve meredtem rá.

– Hogy te mekkora... – kezdtem, de Márk röhögve

félbeszakított.

– Nyugi, csak vicceltem. A második vagy – fokozta, én pedig hangosan felnevettem, és meglöktem a vállát.

– Rendben van, Márk – bólogattam. – Tudod, valakinek azért első is vagyok...

– Mesélj – húzta széles vigyorra a száját.

– Csak úgy mellékesen, elküldtem magamról egy képet az istállótakarító fiúnak, aki...

– Aki nem létezik – fejezte be a mondatomat.

– Mi?

– Beka – hajolt közel hozzám. – Hülyének nézel? Átlátok rajtad.

– Azt nem hiszem – vettem titokzatosra a figurát.

– Jó, akkor mondom, hogy mi van. Véletlenül felhívtam anyádat, aki véletlenül megadta apád számát, akivel beszéltem, és aki véletlenül sem tudott arról, hogy te bárhol, de főleg bármilyen lovardában jártál volna a hat hét alatt, de mivel ez még mindig nem volt elég meggyőző, véletlenül felhívtam a település összes lovardáját, ahol véletlenül sem láttak téged a bűdös életben soha, de én azért véletlenül megkérdeztem minden huszonöt év alatti alkalmazott nevét, akikből összesen három volt, és akiket teljesen véletlenül lecsekkoltam a Facebookon, és akiknek te nem vagy ismerősük, sőt, még csak nincs is Bexi a lájkolt oldalaik

között – fejezte be a hadarást, miközben én elkerekedett szemmel néztem rá, végül egyszerűen kitört belőlem a nevetés.

– Nem hiszem el, hogy ezt végigjártad – kaptam a szám elé a kezem.

– Mert felidegesítettél. Csak ennyi – közölte egyszerűen.

– Jó, bocs, ez hülyeség volt. Tényleg nincs semmilyen istállótakarító fiú – néztem rá mosolyogva.

– Tudom. Most már – sóhajtott a fejét ingatva.

– Miért zavart volna, ha lett volna? – kérdeztem szórakozottan.

– Nem zavart, csak idegesített – szépítette a dolgokat.

– Nem akarok beleszólni – hajolt oda hozzánk Körte. – De a gombászsrác üzent, amíg a mosdóban voltál, hogy majd hívd vissza.

– Rendben – bólogattam hevesen, Márk pedig rezzenéstelen arccal nézett ránk.

– Milyen gombász? Mi van?

– A gyerek nem mesélte? A napi erdei sétája közben összefutott azzal az izmos felsőtestű gombászfíúval, akivel aztán napi szinten... gombásztak – improvizált Körte, én pedig minden igyekezetemmel azon voltam, hogy ne nevessem el magam.

– Na menjetek a francba – dőlt hátra Márk. – Ne

szívassatok már, BAZ megyében mindenki ki van gyúrva, és a téli hónapban félmeztelenül pakol bálát meg gombászik? Hagyjatok a hülyeségetekkel – legyintett Márk, belőlünk meg kiszakadt a nevetés.

– Malac – tartott felém hirtelen Balogh úr egy tányért.

– Nem, köszönöm – ingattam a fejem.

– Nem kérdeztem, adtam – nézett szigorúan, és ahogy az asztaltársaságnál körbenéztem, láttam, hogy mindenki engedelmesen eszik. Így én is elvettem. Mert ha a BPRP kiadó tulajdonosa vág egy szelet húst az embernek, azt akkor is meg kell enni, ha egyáltalán nem kérjük. Vissza-utasíthatatlan gesztus.

– Ó, köszönöm szépen – vettem el udvariasan a tányért, és amikor Balogh úr nem figyelt, kicseréltem a tányéromat Pudinggal, aki már elfogyasztotta a saját adagját. Balogh úr ide, BPRP Records oda, képtelen voltam beleenni abba az ételbe, ami percekkel azelőtt még engem nézett. Brr.

Az asztalunkhoz hirtelen odalépett egy pop lánycsapat egyik tagja, és nem túl diszkréten felállította Márkot, aki a telefonjával foglalatoskodott, hogy csináljanak egy közös szelfit még a díjátadó kezdete előtt. Így tehát Márk lerakta az asztalra a mobilját, felállt, és ahogyan néztem, amint átöleli a lány derekát, és közel hajolva hozzá készítik a fotókat, a torkomig kúszott valami keserű érzés.

– Pszt. Gyerek – ciccegett Körte.

– Hm? – fordultam oda hozzá szomorúan.

– Minden oké?

– Persze – feleltem óriási gombóccal a torkomban, mert az asztalunk mellett az énekeslány a fénykép elkészítése után még szóval tartotta Márkot, és minden mondatára olyan vihogógörcsöt kapott, ami egyszerre volt szánalmas és egy kicsit ijesztő is.

– Keresési előzmény – bökött Körte az asztalon hagyott telefonra. Márké volt.

– Mi? Nem, nem, dehogy! – ráztam meg a fejem, jelezve, hogy nem fogok belenézni valakinek a telefonjába, akkor sem, ha éppen meghalok belül.

Körte egy vállrándítással elintézte a dolgot, én pedig az asztalon árválkodó telefonra néztem, és hirtelen odanyúlva rányomtam. A képernyő feloldása után láttam, hogy 17 olvasatlan üzenete van, vagy harminc nem fogadott hívása, az e-mailekről pedig nem is érdemes beszélni, az bőven száz felett volt. Természetesen nem nyomtam rá semmire, ami nem rám tartozott, csak óvatosan megnyitottam a böngészőt, és megnéztem az utolsó három keresést. Mosolyogva bezártam, és miután Körte vigyorogva mutatta a feltartott hüvelykujját, már egyáltalán nem érdekelt, hogy Márk mit beszélget vagy pózol a lánybanda tagjával.

Mert az utolsó három keresése ez volt: „gombászat BAZ megyében”, „hogyan néznek ki a gombászok?”, „mit csinál egy gombász?” Amikor Márk visszaült mellém, még mindig mosolyogtam.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte furcsán.

– Semmiről – ráztam meg a fejem.

– De idegesítő volt ez a lány. Min röhögött? – gondolkodott hangosan, miközben elvette a felé tartott tányért Balogh úrtól.

Közben a terem lassan megtelt, a későn érkezők is elfoglalták a helyüket, az év komolyzenei felfedezettje asztalához a pincér megérkezett a Pepe által küldött rendeléssel, és lepakolta a lány elé. Szegény lány egészen értetlenül nézett maga elé, majd amikor a felszolgáló elmagyarázta neki a szituációt, felénk fordult, és hunyorogva méregette a társaságunkat, megpróbálva kitalálni, hogy ki küldött neki egy ingyenes étlapról bármit is. Pepe megemelte a poharát, és amolyan Nagy Gatsby stílusban rámosolygott szegény lányra, jelezve, hogy ő lenne a lovag. A lány fintorogva bólintott, egyfajta „ezt nem értem, de kösz” mozdulattal, majd visszafordult az asztaltársaságához.

– Láttátok ezt? – kérdezte Pepe izgatottan. – Bejövök neki!

– Szerinted ez történt? – kérdezte furán Körte.

– Pontosan ez – erősködött Pepe. – Nincs mese. A csajok buknak a donperinyomra – vonta le a konklúziót.

– Ez velünk van? – nézett fel a malacsültből Balogh úr, és úgy meredt Pepére, mintha komolyan nem tudná, hogy a kiadójához tartozó zenész.

A fények hirtelen tompára váltottak, és mielőtt bárki válaszolhatott volna a kiadó tulajdonosának, a színpadon megjelent az este műsorvezetője. Elkezdődött a díjátadó hivatalos programja, innentől minden élesben ment. Mondanám, hogy az este a díjak odaítélésétől lett emlékezetes, vagy ilyesmi, de sajnos nem. Mert tény, hogy ahol ott ül Evelin, Aszádék, Körte, Nagy Márk és én... Ott senki más nem rúghat labdába, mert mi egyszerűen bevonzzuk a bajt, és onnantól kezdve, hogy a műsorvezető fellépett a színpadra, minden a mi asztalunkról szólt. És nem kifejezetten jó értelemben.

– A díjátadót pedig megnyitja a szombaton induló *Pop/Rock sztár leszek!* műsor tizenkét döntőse. Tapsot nekik! – kiáltotta a műsorvezető, nekem pedig az arcomra fagyott a mosoly.

– Hogy mi? – kérdeztem riadtan, de addigra az egyik kamerás odajött hozzánk, és nem túl diszkréten premierbe vette Márkot és engem, hogy a dupla közvetítés egyik

csatornáján minket lássanak a nézők, miközben a színpadra a hátsó feljárón sorban megérkeztek a versenyzők. Harmadiknak Geri.

– Mosolyogj, gyerek, mosolyogj – suttogta Körte, kezével takarva a száját, hogy nehogy le lehessen olvasni a felvételen, amit mond.

– Ühüm – szorítottam össze a fogamat, és mindent beleadtam a mosolygásba, amit csak tudtam.

Miközben Geri a színpadon állt tizenegy másik tag társaságában, én úgy vigyorogtam, mint a vadalma, játszadozó kiskutyákra gondolva, meg tüsszentő pandára, meg bármire, ami valaha mosolyt csalt az arcomra, mert ahogy a közös múltunkból hírverést csapó exemre néztem, semmi másra nem tudtam gondolni, mint hogy felpattanok az asztaltól, és mindent nekidobok, ami a kezem ügyébe kerül. Poharakat, tányérokat, Balogh urat, mindent!

Az asztal alatt Márk váratlanul a combomra tette a kezét, amitől összerezzenem, és felé kaptam a fejem, de csak egy apró mozdulattal jelezte, hogy nyugi, és ujjjaival dobolni kezdett a lábamon. Ekkor esett le, hogy a kezemet keresi, így lenyúltam az asztal alá, és a terítő takarásában megszorítottam a nyirkos tenyerét, egyúttal pedig el is emeltem a combomról, mert időközben úgy tűnt, ő azt hiszi, hogy ott pont jó helyen van. Egymás kezét

szorongatva figyeltük a *Pop/Rock* producerének beszédét, aki a mostani szériától a legnagyobb sikert várja, közben pedig a háttérben álldogáló döntősök között Geri tekintete megállapodott rajtam, és egyenesen a szemembe nézett.

Márk kezére rászorítva egyet az asztal alatt, álltam Geri nézését, sőt, még látszólag kedvesen mosolyogtam is rá, de ő jól ismert engem, és pontosan tudta, hogy mit takar a mosolyom. Semmi jót ránézve.

– Szeretnék még egy tapsot kérni a versenyzőknek! – kiáltotta a producer, mire az egész terem udvariasan megtapsolta azokat az embereket a színpadon, akik hamarosan a konkurenciát jelentik majd, és a jövő évi Aranycsermely díj biztos jelöltjei.

Mivel tapsolnunk kellett, Márkkal elengedtük egymás kezét az asztal alatt, és sajnos tökéletesen egyszerre emeltük fel a terítő alól, hogy mi is udvariasan kifejezzük tetszésünket a látottakra. A színpadon állók mind mosolyogtak és zavartan kapkodták a fejüket, azt sem tudták, hova nézzenek nagy megilletődöttségükben. Egyetlen kivétellel. Geri kissé félrehajtva a fejét, a jelenetet nagyon is jól látva és értelmezve nézett Márkra és rám. Pontosán tudta, hogy egymás kezét fogtuk a taps előtt, mert egy pillanatra sem vette le a szemét rólunk, így nem maradt le a mozdulatsorról. Láttá, és szórakozottan, a fél

szemöldökét felvonva mosolygott ránk. Nem tetszett a mosolya. Mert tudtam, mit jelent. A nyilatkozatai és a műsornak tett ígérete szerint én vagyok a barátnője. Vagyis ő ezt állította. De ahogy Nagy Márk mellett ülve látott, ráadásul elkapta a kézfogós pillanatunkat is, megcsillant a szemében valami, amit nagyon egyszerűen úgy hívnak, hogy bosszú.

A műsor producere végzett a beszéddel, és már indult volna le a színpadról, amikor Geri felé lépett, és a fülébe súgott valamit. Itt borult az este folyamán először, de közel sem utoljára az előre megírt forgatókönyv, ugyanis a producer, miközben Geri a fülébe suttogott, megállás nélkül pásztázta a termet, míg végül megállapodott a tekintete. Rajtam.

– Na, bazki – fogta a fejét Körte. – Gyerek, menj a mosdóba. Most! – suttogta, a borlappal takarva a száját.

– Megyek – álltam fel, és sietősen, az asztalok közt lavírozva indultam ki, amikor a hátam mögül hallottam, hogy a producer újra a mikrofonba szólt.

– Elnézést, még egy pillanatot kérnék. Az egyik versenyzőnk mondana pár szót a műsor szombati indulása előtt. Kérem, hallgassák meg, és köszöntsék tapssal Nádor Gergőt.

Én pedig kifelé menet lefagytam, sziszegve

káromkodtam egyet, és tudtam, ezt már nem úszom meg, nem érek ki a teremből, mire elkezd, kirohanni pedig mégsem tudok feltűnés nélkül. Lassan megfordultam, és két asztal között megállva néztem a színpadon lévő Gerire, aki a mikrofonhoz lépett, és beleszólt.

– Először is köszöntöm az itt lévőket és a netes nézőket is – kezdte, és profikat meghazudtoló módon beszélt, gesztikulált és ami a legrosszabb, gondolkodott. Tudta, hogy nézik a neten, tudta, hogy brutális méreteket ölt a hype a műsor körül, és azt is tudta, hogy minden lehetőséget meg kell ragadnia ahhoz, hogy teljesen külön kezeljék a versenytársaitól. Azok tizenegyen a műsor versenyzői. Ő pedig Geri. És nem állt szándékában beállni a sorba. – Szeretném megköszönni a lehetőséget, hogy itt lehetek. Óriási álmom volt részt venni egy ilyen díjátadón, és eleve egy ilyen műsorban szerepelni – kezdte, és szavai ösztönösen tapsot váltottak ki a jelenlévőkből, mert azt úgy illik. Egyébként mindenki unta, és a pincéreknek integtek, a hátsó asztaloknál ülők pedig, akik közt én álldogáltam ott ragadva, éppen a telefonjukat nyomkodták. – Nem is húznám tovább az időt, ennyit szerettem volna mondani – hajolt meg Geri a színpadon, de én tudtam, ó, én pontosan tudtam, hogy ez nem ennyi volt. – Illetve – tette hozzá. Bingó. – Egyúttal megragadnám a lehetőséget, hogy

köszönetet mondjak a fantasztikus Bexinek, hogy ösztönzött, és megmutatta, hogy mindig elérhetjük az álmainkat. Nélküle nem állnék itt. Bexi – szólt le hozzám –, feljönnél ide a színpadra, hogy megköszönhessem neked?

És akkor, abban a pillanatban mindenki hátrafordult hozzám, a kamerás pedig sietősen lépkedett felém, hogy közeliben vehesse az arcomat. A tekintetemmel megkerestem az asztalunkat, bízva abban, hogy Körte segít, de tanácstalanul ült, és a fejét rázva közölte, hogy passzol, nem tudja, mit csináljak. Evelin és Aszádék nemet intettek, Balogh úr, akinek tök mindegy, csak hírverést csapjon és ebből pénze legyen, integetett, hogy menjek szépen a színpadra. Nagy Márk pedig... Ő csak ott ült, és a szája szélét rágva figyelt engem.

– Bexi, jössz? – szólt újra Geri a mikrofonba. – Itt várok... – tette hozzá, mire a teremben röhögés tört ki. A szemét a neki írt számból idézett. Ez övön aluli volt.

– Jövök, persze – bólintottam a könnyeimet nyelve, miközben továbbra is mosolyogtam. A fekete nadrágkosztümömben és Evelinével ellentétben pont kényelmes magasságú sarkú cipőmben lépkedtem a színpad felé, megpróbálva felkészülni arra, ami ott fog történni.

A színpad szélén három lépcsőfok vezetett fel az

emelvényre, és bár Geri nyújtotta a kezét, hogy felsegítsen, nem fogadtam el.

– Mit művelsz? – suttogtam, és ha a szememmel ölni tudtam volna, Geri összeesett volna a mikrofon előtt.

– Köszönöm neked, Bexi – pillantott rám mosolyogva, miközben én tartottam a két lépés távolságot, és kínosan ácsorogtam mellette –, hogy megírtad a *Késtélt*, hiszen nélküled nem lennék itt. Te pedig nélkülem – szólt szórakozottan, a jelenlévők pedig illedelmesen mosolyogtak, de kezdte őket komolyan aggasztani a csúszás a műsormenetben.

– Hát – hajoltam közel a mikrofonhoz. – Mindketten itt vagyunk, tehát szerintem folytatódjon a díjátadó – közöltem frappánsan, és a bejelentésemet óriási taps követte, főként az első asztaltól, ahol Aszádék még fütyültek is.

Geri megsemmisült arccal nézett rám, és idegesen csikorgatta a fogait, miközben a műsorvezető felpattant a színpadra, és bejelentette, hogy következik az első kategória.

Eközben minket egy hostess lány a színpad hátsó lépcsője felé irányított, így a *Pop/Rock* producerével, tizenegy versenyzőjével és Gerivel hagytam el az emelvényt a színpad mögött, ahol elhúzták mögöttünk a függönyt, és ezzel elzártak minket a ceremóniától. A többiek szétszóródtak,

visszasiettek a terembe, hogy ne maradjanak le, és én is így terveztem, Geri azonban megragadta a csuklómat, ami meglepetésként ért.

– Miért csináltad ezt? – kérdezte.

– Én? – röhögtem az arcába. – Neked van valami magamutogatási kényszered, Geri, még el sem indult a műsor, amiben szerepelsz, de saját blokkot akarsz magadnak egy olyan díjátadón, amihez semmi közöd! – förmedtem rá, ő pedig szorított még egyet a csuklómon, ami azon túl, hogy megalázó volt, kezdett fájdalmas is lenni.

– Csak annyit kértem, hogy támogass néhány hétig, miért olyan nagy baj ez?

– Mert elárultál, mert kiteregetted a régi kapcsolatunkat, basszus Geri, még részletezted is, amihez aztán senkinek semmi köze – néztem rá megvetően. – És engedd el a kezem, mert ez fáj! – téptem ki magam egy határozott mozdulattal a szorításából, és sértetten dörzsöltem meg a csuklómat. A bőrömbe belemélyedt a kiegészítőként viselt karperecem, és vörös sávban mutatta a szorítás helyét.

– Tisztára hülyét csinálsz belőlem – nézett rám idegesen. – Hol van a régi Beki? Megígérted, hogy kibírod a műsor elejéig, hogy játszod ezt a szerepet, erre Nagy Márk kezét szorongatod az asztal alatt? Szerinted mennyire megalázó

ez rám nézve? Hol az a lány, akitől nem kellett szívességet kérnem, mert örömmel segített a barátain? – fröcsögte.

– Hah – ingattam a fejem –, annak a lánynak nem voltak barátai. Most már vannak – sziszegtem, miközben nem hittem el, hogy valaki, akit régen szerettem, ekkora seggfej legyen plusz öt szavazatért.

– Mi újság? – sétált oda Márk, aki konkrétan a semmiből bukkant fel, és az öltönytadrágjába dugott kézzel állt meg mellettünk.

– Na, még ez is. Megjött a hullócsillag – forgatta a szemét Geri unottan.

– Fáj, mi? – pillantott rá Márk szórakozottan.

– Most indul az a műsor, amit te elbuktál, én meg szépen megnyerem. Miért fájna nekem a nevetséges dalod, ami csak egy tisztavirág-életű sláger?

– Én nem a dalról beszélek – felelte Márk hanyagul, és rám pillantva kacsintott egyet.

– Ja, hogy ő? – biccentett felém Geri, amikor megértette, hogy valójában miről is van szó. – Boldogulok nélküle is, ez most már biztos – legyintett. – Megtarthatod – tette hozzá nagylelkűen, én pedig kínosan lesütöttem a szemem, és beharaptam a számat, mert képtelen voltam felfogni, hogy így beszél rólam, ráadásul a jelenlétemben.

– Na, kösz, ezt megbeszéltük – biccentett Márk. – De van

egy ötletem – tette hozzá. – Most rögtön lelépsz, és elfelejtetd Bekát, mondjuk örökre. Ne keresd, ne beszélj róla, ne kapaszkodj fel rajta, úgy látom, menni fog neked minden egyedül is, nincs szükséged a segítségére. Szóval, szerintem fontold meg ezt a nagylelkű ajánlatomat, hogy ne kelljen szombaton a szétvert fejedet órákig sminkelni az adásra. Na? – nézett a szemébe Márk, nagyjából olyan lazán, mintha csak azt kérdezné, hogy kér-e valaki egy üdítőt.

– Te most tényleg fenyegetsz engem? – csodálkozott Geri.

– Nem. Csak elmondtam, hogy mi lesz, ha továbbra is tapló vagy – vonogatta a vállát Márk.

– Most aztán beszartam – röhögött fel Geri gúnyosan. – Ja nem, várj, mégsem – tette fel a mutatóujját. – Mert szerződésem van a műsorral, ahogyan még neked is. És ha csak egy ujjal is hozzám érsz, óriási balhéra számíthatsz, ami nem biztos, hogy most jót tenne a karrierednek. A végén még összeroppan – magyarázta magabiztosan, és miközben Márkra pillantottam, láttam rajta, hogy bár hősködni akart, ezt nem húzhatja meg. Gerinek igaza volt. Márkot még kötötte a szerződés a *Pop/Rock*hoz, és ha tettelességig fajulna a vitája egy jelenlegi versenyzővel, akkor azon túl, hogy ismét negatívan ítélnék meg, tekintettel arra, hogy a műsor biztosan Geri mellett áll ki, hiszen jelenleg abban van érdekelttségük, még egy nagyon hosszadalmas és

minden bizonnyal Márk szempontjából védhetetlen eljárás is következne. Mivel senki nem olvassa el soha az apró betűs részeket, tippünk sem volt, milyen következményekkel járhat egy ilyen ügy, és pontosan mi lehet Márk még élő szerződésében.

Óvatosan megráztam a fejem, jelezve Márknak, hogy eszébe se jusson valami meggondolatlanságot csinálni, és részemről le is tudtam volna az egészet. És úgy láttam, hogy Márk is. Nekünk nem ért ennyit ez a dolog. Kár, hogy volt egy harmadik fél is.

– Viszont – gondolta át Geri. – Én védve vagyok a műsor által, szóval, ez már régóta tervben volt – mondta, és hirtelen, minden előzmény nélkül felemelte az ökölbe szorított kezét, és lendületből bevert egyet Márknak, aki az orrához kapott, de az ujjait azonnal beterítette a vér. Egy pillanat alatt történt, én mégis lassított felvételnként éltem meg, és kővé dermedve álltam, amíg fel nem fogtam, hogy mi történt.

– Te állat! – sikoltottam fel, és a földre roskadó Márkhoz ugrottam.

– Ennyit erről, hullócsillag – dörzsölte meg az öklét Geri, és lesajnálóan nézett le ránk.

– Mi az isten folyik itt? – üvöltötte el magát a *Pop/Rock* műsor producere, aki látszólag nem találta meg a terembe

visszavezető utat, mert ott kószált a backstage-ben, és éppen megpillantott minket.

– Ez megőrült, megütötte Márkot! – szóltam idegesen, miközben levettem a blézeremet, és Márk orrához nyomtam.

– Provokáltak, mindketten! – hazudta Geri ösztönösen.

– Nem igaz! – védekeztem. – Hazudik! Ok nélkül leütötte Márkot! – hadartam idegesen, továbbra is Márk orrához szorítva a felsőmet.

– Mi a... – állt meg Körte a színpad mögött, aki feltehetőleg éppen értünk jött, mert gyanúsán sokáig nem mentünk vissza a terembe. – Aztarohadt! – kiáltott fel, amikor felfogta az elé tároló képet, és ész nélkül odarohant hozzánk.

Megértem az aggodalmát, Márk feje tiszta vér volt, én egy szintén összevérezett fehér felsőben tartottam az orrához a blézeremet, Geri pedig ott állt, és azt üvöltözte a producernek, hogy Márk fenyegette.

– Te megőrültél, ember? Eltörhetett az orra! – fakadt ki Körte, amikor odatérdelt mellém (szinte arrébb lökött onnan), és Márk arcához nyúlva benézett az orrához szorított blézer alá.

– Mi? A tökéletes orrom? – kerekedett el Márk szeme, és kezdett komolyan sokkos állapotba kerülni a vér

látványától és az orra féltésétől.

– Semmi baja az orrodnak – nyugtattam, de azért nem voltam benne annyira biztos.

– Valaki mondja el, hogy mi a franc történt itt, mielőtt hátrajön egy újságíró! – üvöltötte el magát a producer.

És ekkor mindhárman előadtuk a saját sztorinkat. Márké és az enyém egyezett, vagyis majdnem, mert az ő verziójában tudta, hogy Geri meg fogja ütni, csak hagyta, ami persze nem igaz, de gondolom, sértette az önérzetét, hogy ennyire váratlanul lecsapták.

– Tehát Márk fenyegetőzött? – kérdezte a producer, teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy mi Márkkal mit magyarázunk, őt csak Geri verziója érdekelte. Hát hogyne. Mi már mehettünk a levesbe, az aranytojáshoz tojó tyúkot azonban még óvni kell. Showbiz, te csodás!

– Nem fenyegetőzött, csak mondott ezt-azt – próbálkoztam, de nem hatotta meg a műsor producerét.

– De a kettejük konfliktusában Márk kötekedett először? – értelmezte.

– Nem, mert Geri velem vitatkozott, amikor megérkezett Márk, akkor ők is vitatkoztak egy kicsit, vagyis inkább váltottak pár szót – javítottam ki –, de aztán Geri megütötte Márkot, aki azóta is vérzik – mutattam Márkra, akit időközben Körte felsegített, és a fejéhez nyomva a

blézeremet, maga mellett tartotta.

– Nos – köszörülte meg a torkát a producer. – Ezt rendbe kell rakni, mielőtt kitudódik.

– Mielőtt kitudódik? – háborodtam fel. – Kit érdekel, ha kitudódik, ez megőrült, Márk feje szét van verve! – üvöltöztem.

– Igazából nincs, ugye? – riadt meg Márk, a hallottakat értelmezve.

– Na ide figyelj, Bexike – hajolt hozzám a *Pop/Rock* producere, egészen fenyegető közelségig. – Ez a történet itt marad, a színpad mögött. Senki nem szól egy szót sem, amíg én azt nem mondom – fröcsögte bele az arcomba. – A műsorom favoritja nem verekszik. Nem üt meg senkit. Itt nem történt semmi – szólt lassan, jól érthetően, valószínűleg azért, hogy az agyamba véssem.

– De... – szálltam vitába, azonban Körte közbeszólt.

– Gyerek, te menj vissza. Most! – utasított.

– Nem hagyom itt Márkot – feleltem azonnal.

– Menj! – parancsolt rám ellentmondást nem tűrő hangon, majd magával húzott, és a fülembe suttopta. – Maradj ki ebből, gyerek, és könyörgöm, ne feleselj ezzel az emberrel, mert van akkora hatalma, hogy a bűdös életben nem lesz fellépésed még egy közért parkolójában sem – sziszegte.

– Jó, de Márk – suttogtam, továbbra is a blézeremet az arcához szorító Márkot nézve.

– Elrendezem. Menj. Kérlek! – tolt el Körte, én pedig kábán elsétáltam, és a lépcsőn fellépkedve próbáltam felleszmélni a sokkból. Vagyis az elsőből.

Merthogy véletlenül ott mentem vissza, ahonnan percekkel azelőtt lejöttem. Így érkeztem meg a színpadra, véres fehér topban, véres karokkal, csapzott hajjal, miközben az emelvényen az év gyerekdala kategória egyik jelölt együttese énekelt. Éppen ott tartott a dal, hogy „Ere-gessünk lufit, mert az olyan muris, és nem leszünk pufik, ha sokat eregetünk lufit”. Majd megérkeztem én, a zombiapokalipszis-túlélő kinézetemmel, a hátsó lépcsőn kábán felbotorkálva. Ahogy tudatosult bennem, hogy rossz helyen vagyok, már késő volt. A zene megállt, az egész nézőtér felmorajlott, az együttes abbahagyta a gyerekdalt, a két kamerás engem vett, a meghívott újságírók pedig azonnal fotózni kezdtek mindennel, ami a kezük ügyébe került, és volt kamera funkciója.

Lenéztem az asztalunkhoz, ahol Evelin a szájához kapta a kezét, Aszádék tudathasadást kaptak, mert azt hitték, végre teljesült az álmuk, és átélhetik a *Resident Evil*t, Balogh úr pedig örömmel nyugtázta, hogy az ábrázatom miatt senkinek nem lesz feltűnő az öltönyére csöppent szaft, és ez jó

érzéssel töltötte el. Más nem érdekelte. A lámpák erősen világítottak a szemembe, miközben az egész terem néma csendben bámult rám, én pedig hunyorogva néztem vissza.

– Öhm – köhintettem, mert tudtam, valamilyen magyarázattal tartozom. – Óvatosan menjetek le a hátsó lépcsőn, eléggé csúszik – mondtam, majd a véres szerkómban lebotorkáltam a színpadról, amit jól dokumentált a teremben lévő valamennyi okostelefon, és úgy ültem le az asztalunkhoz, mintha mi sem történt volna.

Ezután minden résztvevő örömmel konstataálta, hogy bármit is csinál a mai este folyamán, az én sztorim elviszi az összes hírt. Ez azt jelentette, hogy bátran le lehetett részegedni, így dupla piákat kezdtek rendelni a pincérektől, innentől kezdve szabad volt a buli, tudták, semmi másról nem szólnak majd a hírek, csak a véres belépőmről. Ekkor tartottunk az év gyerekdala kategóriánál. És hol volt még az este vége.

– Mi a fene történt? – sziszegte Evelin, közel hajolva hozzám, miközben ügyelt arra, hogy mosolyogjon, mert mindenki minket nézett, és a stream is élőben közvetített.

– Majd elmesélem – motyogtam a poharamba, hogy ne lehessen semmit leolvasni a számról, és tekintetemmel a színpad mögötti függönyt szuggeráltam, megpróbálva a lehetetlent, vagyis átlátni rajta. Sajnos nem sikerült.

Az asztalomon lévő mobilomon egyre csak érkeztek az üzenetek. Hát persze, hogy anyuék otthon nézték a streamet, ezért hirtelen záporozni kezdtek a „Jól láttuk, hogy véres a ruhád???”, „Mi történik ott, Beki? Azonnal válaszolj!” és a „Beki, komolyan mondom, ha nem válaszolsz...” típusú üzenetek. Gyorsan a kezembe fogtam a telefonomat, és visszaírtam annyit, hogy nekem semmi bajom, ne aggódjanak, mindent elmondok majd, csak még nem lehet, ez azonban csak nyugtalanabbá tette őket, így a telefonomon egyre inkább gyűltek a nem fogadott hívások.

– Evelin – szóltam, mire azonnal odahajolt hozzám. – Így nem adhatok át díjat – mutattam magamra, illetve a véres felsőmre.

– Tudom – biccentett. – Menj ki a mosdóba, jövök utánad.

Szót fogadtam, és úgy mentem ki a teremből, hogy az asztaloknál lévő összes szempár kikísért, egészen az ajtóig. Nem volt kínos, csak épphogy.

A mosdóban állva megnyitottam a csapot, és elkezdtem lemosni a rászáradt vért a karomról, miközben feltépték az ajtót, és riadtan fordultam oda. Körte rontott be, figyelmen kívül hagyva, hogy ez a női mosdó.

– Mi van Márkkal? – kérdeztem gondolkodás nélkül.

– Az a kis takony, bazki, legszívesebben... – kezdte

indulatosan Gerit szidva, mire könyörgőn néztem rá, jelezve, hogy most fontosabb Márk állapota. – Nem lesz baja, de be kell vinnem egy kórházba, mert lehet, hogy eltört az orra.

– Jézusom – sütöttem le a szemem.

– Gyerek, mi a szar történt?

– Körte, ott voltam, és mégsem tudom. Vitatkoztak, Márk azt mondta, hogy leüti, Geri erre közölte, hogy nem teheti, mert a műsor, és a szerződés... Márk ebben egyetértett, aztán bumm. Az a barom minden előzmény nélkül megütötte. Mert ő viszont megteheti – néztem rá, megpróbálva visszatartani a sírást.

– És ez így igaz – felelte Körte. – Gyerek, ez nem tudódhat ki.

– De ilyen nincs! – dobbantottam egyet a lábammal idegesen.

– Üdv a szerződések világában, hol voltál eddig? – nézett rám mérgesen. – A műsor Gerit védi, ha ez kibukik, az emberek megsajnálják Márkot, amit a *Pop/Rock* nem akar, mert nincs már benne érdekük. Az a szerencse, hogy Márknak volt annyi esze, hogy nem ért hozzá ehhez a kis csótányhoz, mert akkor aztán... Ne akard tudni, hogy adták volna elő a sajtónak.

– És most, ennyi? Nem tehetünk semmit?

– Nem – rázta meg a fejét Körte. – És be kell vinnem a kórházba megnézetni, hogy nincs-e valami baja a fejének – mondta. – Mármint, a szokásosnál jobban – tette hozzá.

– Megyek veletek! – közöltem azonnal.

– Megőrültél, gyerek? – röhögött fel idegesen. – Díjat kell átadnod, és Aszádék is mindjárt fellépnek. Itt kell maradnod, tartani a frontot, ha már nekem muszáj lelépnem.

– Nem leszel itt Aszádék debütálásakor? – esett le hirtelen.

– Gyerek, szét van verve az egyik menedzseltem feje, be kell vinnem a kórházba! Nem tudok szétszakadni! – dühöngött.

– A fenébe – mondtam.

– Ja. A fenébe – mondta.

Na jó, igazából egyébként egyikünk sem ezt mondta, de így szebben hangzik.

– Itt vagyok – csörtetett be Evelin a mosdóba, nyomában egy középkorú nővel, aki fehér felsőt viselt. – Körte, ez a lánymosdó – akadt meg egy pillanatra Evelin, amikor megpillantotta a menedzserünket a társaságomban.

– Tudom, már lépek is – bólintott Körte idegbetegen. – Gyerek, tartsd kontroll alatt a dolgokat – búcsúzott el tőlem, majd Evelinhez fordult. – Sok sikert, srácok.

– Mi? Hová mész? – akadt ki Evelin egy pillanat alatt,

amikor rádöbbsent, hogy Körte nem visszaindulni készül, hanem éppen elhagyja a díjátadót.

– Evelin, öhm, ő ki? – pillantottam a továbbra is a társaságunkban ácsorgó nőre, akit Evelin behozott a mosdóba.

– Segítség – felelte. – Nincs szerepe ma este, és fehérét visel, odaadja a felsőt – legyintett, megfélekedezve arról, hogy mondjuk bemutasson, vagy ilyesmi, és újra Körtére nézett. – Nem hagyhatsz itt minket, mindjárt fellépünk!

– Evelin, nem mennék el, ha lenne más megoldás, de muszáj! – fogta a fejét Körte olyan idegesen, ahogyan még nem láttam.

– Kell a támogatásod, nélküled nem megy! Pí az első asztalnál ül, a bukásomra vár – könnyörgött Evelin.

– Értsd meg, hogy Nagy Márk vérző fejjel vár a kocsiban...

– Mi? – kapta fel a fejét a nő, aki a pólóátadásra jelentkezett.

– Leesett a lépcsőn – szóltam azonnal, mentve a helyzetet, mielőtt még szárnyra kapna néhány szóbeszéd. És nagyon helyesen tettem, mert mint kiderült, a nő, aki megmentett aznap este, az egyik konkurens lemezkiadó tulajdonosának a felesége. Kicsi a világ. Főleg egy zenei díjátadón.

– Mennem kell – nyitotta ki Körte az ajtót, és vissza sem nézve kirohant.

– A fenébe! – nézett utána Evelin tehetetlenül.

Valójában ő sem ezt mondta, de az ő megjegyzése volt a legcifrább, tehát maradjunk annyiban, hogy így hangzott a reakciója.

Mivel nem volt időm semmire, gyorsan bemutatkoztam a társaságunkba keveredett nőnek, és megkérdeztem, hogy hajlandó-e megválni a felsőjétől, mivel még díjat kell átadnom, és így mégsem állhatok fel a színpadra. Újból. Igazán jófej módon szó nélkül levette a felsőt, majd összegombolta magán a blézerét, ami alatt csupán egy melltartót viselt.

– Köszönöm szépen, el sem tudja hinni, hogy mekkora segítség ez most nekem – néztem rá hálásan.

– Ne viccelj – csóválta a fejét. – Egyszer egy eseményen a bal cipőm sarka kitört, és senki nem szánt meg. Két órán át bicegtem úgy! – mesélte. – Aztán három hónapot jártam gyógytornára – tette hozzá elgondolkodva. – Szóval ez semmiség. Sok sikert a felkonferáláshoz. És jobbulást Nagy Márknak.

– Köszönöm, átadom – mosolyogtam rá.

– Csúnyát eshetett – jegyezte meg felvont szemöldökkel.

– Valóban – értettem egyet elfojtott lélegzettel. Hogy aztán elhitte-e, vagy sem, az sosem derül ki.

Amikor becsapódott mögöttem az ajtó, a tükörhöz léptem, és megnéztem magamon a csereblúzt. Nagy volt rám, így improvizálnom kellett, ezért az alsó gombokat kibontva fogtam, és kötöttem rá egy csomót. A hajam teljesen szétesett, ezért kivettem belőle a csatokat, és megborzoltam az ujjaimmal, így hullámosan hullott a vállamra. A kinézetem nyomokban sem emlékeztetett arra, ahogyan megérkeztem a díjátadóra, de ez volt a legkisebb probléma.

– Most komolyan – meredt rám Evelin a tükörben, aki továbbra is sokkos állapotban állt a mosdóban, megpróbálva felfogni a történeteket. – Hogy hagyhatott itt minket Körte? Mi történt?

– Geri – sziszegtem gyűlölettel a szememben. – Megütötte Márkot.

– Jézusom. És jól van?

– Passz – masszíroztam a halántékomat. – Körte elvitte dokihoz.

– Ennél rosszabb már nem lehet ez az este – meredt rám Evelin elgyötörten.

Ó, hogy mekkorát tévedett.

10.

Evelinnel még mindig a mosdóban ácsorogva beszélgettünk a történetekről, amikor hirtelen feltépték az ajtót, és Ilona rontott be.

– Te! Azonnal gyere! Kezdődik a fellépések – bökött Evelin vállába, aki falfehér arccal meredt rám.

– Nyugi – fogtam meg a kezét, és erősen megszorítottam. Jéghideg volt és nyirkos. Tipikus fellépés előtti állapot. – Jók lesztek.

– De Körte... – motyogta kiszáradt torokkal.

– Én ott leszek az első asztalnál és drukkolok! Hallod, Evelin! – ragadtam meg a vállát, és magammal szembe fordítottam. – Megcsinálod.

– Jó – biccentett.

– Nyugi – ismételtem magam, és esetlenül megöleltem, miközben Ilona elrángatta mellőlem egy „már a színpadon kellene lenned” mondattal.

– Nem tudok ennyire sietni! – sipákkolt Evelin, ahogyan kivonszolták a mosdóból. Azt még éppen láttam, ahogyan kibicsaklik a bokája a hülye trampli cipőjében, aztán

becsapódott az ajtó.

Idegbetegen kivettem a telefonomat a zsebemből, és miközben én is kimentem a helyiségből, a folyosón sietős léptekkel igyekezve a konferenciaterem felé, benyomtam a hívást.

– Mi az, gyerek? – vette fel a telefont Körte.

– Merre vagytok? – kérdeztem.

– Még úton.

– Oké. Üzenj, hogy mi van Márkkal – hadartam idegesen.

– Persze. Mi történik most?

– Most? – léptem be a terembe. A színpadon Aszádék a hangszerek mögött álltak, a háttérben pedig szétnyílt a függöny, és Ilona belökte Evelint, aki a mikrofonállványhoz lépett. – Aszádék jönnek – suttogtam, és letettem a telefont, miközben a lehető legkevésbé feltűnően előreszaladtam az asztalok között, és leültem a helyemre.

A társaságunk erősen megcsappant, így, hogy Evelin és Aszédék a színpadon voltak, Ilona a színpad mögött, Körte és Nagy Márk pedig a kórház felé tartottak, hirtelen ott találtam magam az Üres Utcákkal és Balogh úrral az asztalnál.

Láttam a srácokon a színpadon, hogy nagyon idegesek, Puding a dobok mögött ült, és a kezdésre várt, Pepe a bal oldalon állt, kezével a basszgitár nyakát fogta, Bogyó pedig

a jobb oldalon helyezkedett el. Evelin a színpad közepén, a mikrofonállvány előtt. Valamennyiükkel sikerült szemkontaktust kialakítanom, és megpróbáltam a pillantásba minden bátorítást és drukkot belesűríteni, miközben Puding megadta a ritmust, és belekezdtek a számba.

Ösztönösen tapsolni kezdtem, de hamar feltűnt, hogy ezzel egyedül vagyok, így miközben a legjobb barátaim az orrom előtt játszották a debütáló dalukat, óvatosan letettem a kezemet az asztalra, és félrepillantottam. Az Üres Utcák srácok a szájukat elhúzva nézték a produkciót, Balogh úr összeráncolt homlokkal figyelte a színpadot, és a többi asztal sem tűnt túl lelkesnek. Miközben Evelin már a refrént énekelte (*Madárijesztő vagyok, csak egy Madárijesztő vagyok, Madárijesztő vagyok, én egy Madárijesztő vagyok*), a legtöbben amolyan „ez meg mi a...” arckifejezéssel figyelték a műsort. A szám szélét kínosan rágva fordultam körbe, majd megállapodott a tekintetem a mellettünk lévő asztaltársaságon. Kifejezetten jókedvűnek tűntek, vidáman iszogattak és szórakozottan figyelték a műsort. Köztük is legfeldobottabb Pí volt, Evelin régi menedzsere. Láttam az arcán, hogy mennyire elégedett. És ez baromira nem jelentett jót.

A srácok a színpadon zenéltek, tényleg beleadtak mindent, de a dal ettől nem lett jobb. Sőt. Az igyekezetük

átcsapott egyfajta megfelelési kényszerbe, erőltették, hogy jók legyenek, Evelin egyszer-kétszer el is csúszott hangban, a végén pedig már szinte berekedt, annyira üvöltötte, hogy ő egy „Mádárijesztő”. Úgy ültem végig a produkciójukat, hogy az első pillanattól kezdve éreztem a környezetemen, hogy nem szeretik. Emiatt kínosan feszengtem, és minden idegszálammal arra koncentráltam, hogy ennél rosszabb már ne legyen, de a szám végére teljesen szétesett az egész, mert Aszádék is megéreztek a rájuk meredő szempárokból, hogy ez nem annyira talált be. Az utolsó refrén után (ismételten a madárijesztős rész, őszintén, a dalnak nincs is nagyon más szövege) aztán véget ért a szám, és Aszádék a színpadon állva várták a tapsot. Ami elmaradt. Néma csend volt a teremben, ez a szituáció pedig több volt, mint kínos.

– Bravó! – kiáltottam hirtelen, és felállva tapsolni kezdtem, bízva abban, hogy ezzel elindul a tömegpszichózis, és valamennyi vendég követi a példámat. Sajnos nem így történt, még a saját asztaltársaságom sem segített be, az Üres Utcák lehajtott fejjel feszengtek, Balogh úr pedig, aki konstataulta, hogy a saját kiadványát hallotta az imént, amibe az ő pénzét rakta bele, idegesen újratöltötte a poharát, és egy kortyra le is húzta.

Így tehát ott álltam egyedül a teremben, éljenezve és

tapsolva, de ez annyira ciki volt, hogy végül Balogh úr óvatosan megragadta a könyökömet, és egy határozott mozdulattal lehúzott a székemre. Evelin kifulladásra, levegő után kapkodva nézett le az asztalokra, majd megállapodott a tekintete Pín, aki vigyorogva nézett rá vissza.

– Köszönjük! – szólt Evelin a mikrofonba zavartan. – Mi voltunk az Evelin és a Fogd be Aszád – tette hozzá, erősen a streamre koncentrálva, bízva abban, hogy a netes nézők valamivel lelkesebbek, mint a jelenlévők.

Újra tapsolni kezdtem, de már megint egyedül, ezért idegesen néztem körbe.

– Srácok, segítsetek légyszi – sziszegtem az Üres Utcáknak, akik feleszméltek a sokkból, amit a dal okozott nekik, és velem együtt kiabálni és ujjongani kezdtek. Ez még mindig roppant kínos volt, ugyanis csak a mi asztalunk tűnt lelkesnek, mindenki más unottan meredt a színpadon álló bandára.

Van az a pillanat, amikor az előadó tudja, hogy le kell mennie a színpadról, hogy „megússza ennyivel”. Amikor egyszerűen nem úgy jöttek össze a dolgok, és ahhoz, hogy ezt ne rontsuk tovább, gyorsan le kell lépni. Ezt mindenki érzi, mert semmivel nem lehet összekeverni. Ösztönösen menekül az ember ezekből a szituációkból. Kivéve Evelinéket. Akik azután is a színpadon maradtak, amikor

már menniük kellett volna.

– Jaj, ne – suttogtam magam elé, és a fejemet rázva próbáltam elkapni valamelyikük tekintetét, hogy hallgasanak rám. Én akkor már láttam, hogy mi fog történni.

Mert ott volt az arcukon. A düh, a csalódottság, az, hogy ennyire sokat készültek, és egy gyér tapsot sem kaptak. Hogy Pí az első sorban lévő asztalnál vihog rajtuk. Hogy voltak, akik ásítottak a produkciójuk alatt, mások pedig értetlenül nézték végig. Beleadtak mindent, de hiába, mert senkinek nem tetszett. Ekkor pedig szépen le kellett volna menniük a színpadról. De nem mentek.

– Mi az, nem tetszett? – röhögött bele Evelin a mikrofonba, miközben ujjával megborzolta a haját.

– De, szuper volt! – kiáltottam lelkesen, de hiába, a mögöttünk lévő asztaloktól egészen más válaszok érkeztek. Leginkább az, hogy „nem”.

– Tudjátok, mit? – tárta szét Evelin a karját.

– Ne. Csak azt ne – sziszegtem magam elé. – Ki ne mondd – meredtem magam elé.

– Elmentek ti a jó bűdös... – mondta ki a teljes mondatot kínosan röhögve, és lement a színpadról.

Megfagyott a levegő a teremben, csak Evelin cipőkopogása hallatszott, ahogyan a függöny mögött lemegy a lépcsőn. Puding felállt a hangszer mögül, hanyagul ledobta a

dobverőket, és Evelin után ment, csakúgy, mint Pepe. Már csak Bogyó volt a színpadon, aki zavartan nézett körbe, végül a mikrofonhoz lépett, és így szólt:

– Igazából el akartam törni a gitáromat, hogy még hatásosabb legyen a dolog, de nincs pénzem újat venni, és a fogadtatásból ítélve egy darabig nem is lesz – töprengett. – Úgyhogy csak ezt csinálom – vontta meg a vállát, és fellökte a mikrofonállványt, hogy azért mégis „rockandrollos” legyen a dolog, majd lesietett a függöny mögött.

Ahogy az Evelin és a Fogd be Aszád lement a színpadról, olyan volt, mintha a jelenlévők egyszerre ébredtek volna fel, és mindenki abban a pillanatban akarta megbeszélni a hallottakat és látottakat. Az egész terem hangosan morajlott. Aszádékat a műsorvezető váltotta a színpadon, aki kínosan nevetgélve felemelte a feldöntött mikrofonállványt, majd elé lépve a homlokát dörzsölgetve nézett le az asztalokra.

– Hát... Ők voltak a jövő év egyik ígéretes zenekara. Az Evelin és a Fogd be Aszád – szólt ironikusan. – Meg valami *Madárijesztő* – tette hozzá, mire mindenki hangosan felnevetett. Hah, de nagy poén megtört és elesett emberek vérért szívni. – Most pedig következzen az év hiphop felfedezettje kategória – olvasta le a sűgókártyáját.

Az egyik kamerás az asztalunkhoz lépett, hogy a

legnagyobb esélyes Üres Utcákat fel tudja venni, és mivel ott ültem velük, megpróbáltam vidámnak tűnni, miközben alig vártam, hogy újra Aszádékkal lehessek.

– A nyertes pedig – kiáltotta a tavalyi győztes a mikrofonba, majd felbontotta a borítékot. – Az Üres Utcák!!! – ordította, az asztalunk pedig szinte felborult, amikor a srácok egyszerre pattantak fel és ölelkeztek össze.

Mosolyogva tapsoltam nekik, és amikor elhaladtak előttem, hogy a színpadra menjenek Balogh úr társaságában, egyenként lepacsiztam velük. Véletlenül Balogh úrral is, pedig az nem volt tervben.

Teljesen egyedül maradtam a hatalmas asztalnál, és a színpadon álló hiphop banda beszédét hallgattam (rengeteg furcsa becenevű embernek köszönték meg a díjat), amikor hirtelen Aszádék és Evelin huppantak le mellém, akik addigra értek vissza a színpad mögül, megkerülve az egész termet.

– Sziasztok – mosolyogtam rájuk szomorúan.

– Mennyire voltunk trék? – kérdezte Bogyó, de mielőtt válaszra nyitottam volna a számat, Evelin vállára két kéz nehezedett.

– Na, itt vannak a kis madárijesztők – vigyorgott Pí, és erősen megszorította Evelint, aki a mozdulattól és a meglepettségtől behúzta a nyakát, és felszisszent. – Ideülök egy

kicsit hozzátok – foglalt helyet az exmenedzser invitálás nélkül.

– Pont akartuk kérni – kerekedett el Evelin szeme, és dühösen méregette az egykori mentorát.

– Képzeljétek – vette elő a telefonját Pí, figyelmen kívül hagyva a megjegyzést, és lazán görgetni kezdte az ujjával a készüléket –, amíg ti a színpadon, hát, mondjuk azt, hogy zenéltetek, addig én figyeltem a netes reakciókat...

– Kérlek, fejezd be – néztem rá komoran, mert egyáltalán nem tartottam igazságosnak, hogy akkor jön oda oltani, amikor sem Körte, sem pedig a BPRP tulajdonosa nincs a társaságunkban.

– Csak egy pillanat, Bexi – mosolygott rám viszonylag kedvesen, ami azt jelentette, hogy velem nem kíván rosszban lenni, mert tulajdonképpen sok szeretettel vár, ha esetleg úgy döntök, hogy az ő csapatát erősítem. – Szóval. Mi van itt? Szar, szar, mi ez a szar... – olvasta fel. – Rémes. Pocsék. Ez tényleg egy szám? Mennyire szar. Nagyon szar. Úristen, de szar.

– Most örülsz? – nézett rá Evelin megtörten.

– Az nem kifejezés – húzta széles vigyorra a száját. – Megmondtam, hogy nélkülem semmire nem mész. És tudod, mi a legviccesebb? Hogy nekem semmit nem kellett tennem, magadtól vagy ennyire rossz! – csapta össze a

kezét szórakozva.

– Kérlek, hogy állj fel az asztalunktól – próbálkoztam újra.

– Már megyek is – biccentett, és felállva benyúlt a zakója belső zsebébe, majd egy névjegykártyát helyezett le elé. Oda sem néztem, csak tartottam a szemkontaktust. – Bexi, ha egyszer egy sikercsaphoz szeretnél tartozni – magyarázta meg a mozdulatot, hogy nyomatékosítsa, főleg a többiek előtt, hogy engem többre tart.

– Köszönöm, de – emeltem fel a kártyát – pont annál a csapatnál vagyok, ahol lennem kell – nyújtottam vissza.

Pí a fejét rázva hadakozott.

– Tartsd csak meg, még jól jöhet. Tudod, egy menedzser az összes menedzselőtjét képviseli, egy miatt nem hagyja ott a többit – közölte, utalva arra, hogy magunkra maradtunk a díjátadón.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – hazudtam szemrebbenés nélkül.

– Majd kérdezd meg Körtét, mire gondoltam. Ha egyszer visszajön – mondta a lelkünkbe tiporva, és ott hagyott minket.

A névjegykártyával a kezemben ültem az asztalnál, aztán egy unott mozdulattal bedobtam a legközelebbi pezsgőspohárba, és a többiekre néztem.

– Ne foglalkozzatok vele. Rosszindulatú és kárörvendő – mondtam, de addigra mind a négyen a telefonjukat bújták.

– Aztarohadt – ámult Bogyó. – Azt írják, ennél rosszabbat még nem hallottak.

– Hol a pincér? Be akarok nyomni – forgolódott Puding.

– Kérj nekem is. Hatot bármiből – hajtotta a fejét az asztalra Pepe, egyáltalán nem zavartatva magát. Merthogy a díjátadó még tartott.

– Jól vagy? – kérdeztem Evelint, aki kissé sokkos állapotban üldögélt a széken.

– Nem! – közölte egyszerűen, üveges tekintettel nézve rám. – De legalább elküldtem mindenkit a... – ismételte meg a színpadi búcsúját.

– És ezt sokunk nevében mondtad – nevettem fel, majd odahajolva hozzá szorosan átöleltem.

– Kösz, hogy megtapsoltál – suttogetta a fülembe, én pedig mosolyogva lehunytam a szemem.

– Bármikor.

Az Üres Utcák és Balogh úr visszatértek az asztalhoz, és lepakolták a díjat, amit valamennyien átvehettek. Ekkor a gyomrom kissé összeugrott, mert Ilona megállt mellettem.

– Te jössz – nézett le rám, én pedig bólintva felálltam.

– Koccintsunk az Üres Utcák sikerére! – emelte a poharát Balogh úr, hogy a bandával koccintson a sikerre, amit

néhány újságíró és az egyik kamerás is figyelemmel kísért. A pezsgőspohara alján foszladozva úszkált Pí névjegykártyája.

– Öhm, elnézést, de a pezsgőben – szóltam oda, de Balogh úr gorombán pillantott rám, jelezve, hogy megzavarom egy idilli pillanatát, amiről fényképek is készülnek a sajtóba.

– Nincs neked dolgod a színpadon? – förmedt rám.

– De – vontam meg a vállamat, és Ilonát követve át-sétáltam a termen. Felőlem igiton papírt, ha annyira akar.

A színpad mögötti függöny előtt állva az egyik hosztessz kedvesen adott egy tükröt, hogy ellenőrizhessem magam, ami jó ötletnek tűnt, mert a szemfestékem kissé elkenődött, így egy zsebkendővel dörzsölgetve megigazítottam, majd a tükröt visszaadva cseréltünk, kaptam helyette egy lezárt borítékot. Az este olyan kaotikusan alakult, hogy nem is volt időm izgulni, pedig ez volt az első alkalom, amikor díjat adtam át. Fejben gyorsan átismételtem az előre megírt szöveget (az Aranycsermelyen nincs sugógép vagy monitor), és vártam, hogy szólítson minket a műsorvezető. Merthogy a színpadra a hosztesszel együtt kellett felmennem.

– Köszöntsék nagy tapssal az ezúttal remélhetőleg kevésbé horrorisztikus ábrázatú Bexit! – kiáltotta a műsorvezető, én pedig kelletlenül forgatva a szemem, merthogy ez

tényleg hatalmas poén volt, mosolyt erőltettem az arcomra, és a hosztesz kíséretében felleptem a lépcsőn, ahol elhúzták előttem a függönyt.

A színpadra kiérve ismét eléem tárult a teremnyi ember, akik érdeklődve figyeltek. Megálltam a mikrofon előtt, és kissé hunyorogva a rám világító lámpáktól, a kezemben szorongatva a borítékot néztem körbe. Az első asztalnál Evelinék vad italozásba kezdtek az Üres Utcákkal (előbbieik bánatukban, utóbbiak örömükben szólígtatták a pincért). Balogh úr feszülten várta, hogy ismét díjat nyerjen, a mellettük lévő asztalnál Pí érdeklődve nézett. Kissé hátrébb a blézere alatt hiányos öltözetű nő tartotta fel a hüvelykujját, jelezve, hogy jól nézek ki a felsőjében. A terem jobb hátsó részén pedig, a fal melletti utolsó asztalnál ott ült az új *Pop/Rock sztár leszek!* évad tizenkét döntőse. Geri is. A rohadék!

Elkaptam a fejem, nehogy kialakuljon a szemkontaktus, és a mikrofonhoz hajolva megszólaltam.

– Egy előadó számos elismerésben részesülhet a pályája során, felfedezett azonban csak egyszer lehet. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy idén én konferálhatom fel a nyertest, hiszen tavaly én voltam abban a szerencsés helyzetben, hogy hazavihettem az első díjamat, az Aranycsermelyt – mondtam az előre bemagolt szöveget, amit kábé

minden évben elmond valaki módosítás nélkül. – A jelöltek – néztem a borítékra, amin nyomtatva szerepelt az öt név – Varga Tamás – kezdtem felolvasni, hagyva egy kis szünetet, hogy megtapsolhassák –, Lexi – folytattam, és itt is vártam egy keveset, de elmaradt a taps. – FlowerZ – olvastam tovább a lánybanda nevét, akik sikongatva fogadták a jelölést. – Nagy Márk – szóltam, és éreztem, hogy kissé hevesebben ver a szívem. Márk neve hallatán óriási tapsvihar tört ki. – Nati és Ati – fejeztem be a duettpáros nevének felolvasásával. – Az év felfedezettje pedig – bontottam fel a borítékot, és igyekeztem feszülten figyelni a mozdulataimra, nehogy beletépjek, vagy esetleg elejtsem. A kis kártya már az ujjaim között volt, kiemeltem a borítékból és csak egy pillanatra lestem rá, épphogy leolvassa a nevet.

Az asztalunknál ülő Aszádék és Evelin lélegzet-visszafojtva figyeltek, én pedig egy aprót biccentettem feléjük, elárulva ezzel a győztest, mire vad éljenzésbe kezdtek még mindenki előtt.

– Nagy Márk! – kiáltottam bele a mikrofonba, a terem pedig egy emberként tört ki az ovációban.

A hosztesz azonnal mellém lépett, és kicseréltük a borítékot a díjra. Ezalatt az idő alatt kellett volna a nyertesnek feljönnie, csak hogy nem volt ott. Balogh úr egyedül lépett fel az emelvényre, és átvette a hoszteszlány által

nyújtott második díjat (egy az előadónak jár, egy pedig a kiadónak), majd megállt mellettem. Ott volt nálam Márk díja, de ő nem jött érte. A meghívottak közül egyre többen fordultak körbe, Márkot keresve, amikor is újra a mikrofonhoz léptem, és az Aranycsermelyt a mellkasomhoz szorítva megráztam a fejem.

– Sajnos... – kezdtem, de ekkor még nem figyeltek rám, így kicsit erőteljesebben ismételtam meg. – Sajnos Márknak el kellett mennie a díjátadó közben. De tudom, hogy nagyon szerette volna megnyerni, és biztos vagyok benne, ha most itt lenne, megköszönné mindenkinek, és egy márkcsintással zárná a beszédét – mondtam, mire többen felnevettek. – Én azonban nem tudok márkcsintani – folytattam –, ezért néhány szóval venném át helyette ezt a díjat – mondtam, mire csend lett a teremben, én pedig az Aranycsermelyt nézve szomorúan elmosolyodtam, majd felszegtem az állam, és egyenesen a jobb hátsó asztalnál ülő Geri szemébe néztem. – Nincs több fény, a lámpákat leoltották rég, nem láthat senki, nem láthat senki a színpadon túl – mondtam szinte csak neki, éreztetve vele, hogy a nyertes dalának sorait ezúttal szó szerint rá értem. – Köszönöm szépen Márk nevében – fejeztem be, és hatalmas taps kíséretében lementem a színpadról.

A függöny mögött sóhajtván előszedtem a hátsó zsebembe

csúsztatott telefonomat, és benyomtam a hívást.

– Hogy van Márk? – kérdeztem köszönés nélkül, amint Körte felvette.

– Nincs törés, csak zúzóadás. Most végeztünk a röntgenben.

– Ó, de jó – könnyebbültem meg.

– Jövünk vissza, máris indulunk.

– Körte – vágtam rá azonnal. – Perceken belül vége. Ne gyertek ide, itt most nincs túl jó hangulat...

– Tudnom kellene valamiről? – kérdezte aggódva.

– Majd fogsz. Inkább lelépünk mi, amilyen hamar csak lehet.

– Jó, gyerek, hol találkozunk? – kérdezte.

Hol máshol? Persze, hogy nálunk.

Mivel nem akartam összefutni Gerivel, és senkinek nem szándékoztam magyarázkodni arról, hogy hol van Nagy Márk, vagy éppen Körte, dobtam egy sms-t Evelinne, hogy hozza a többieket a hotel bejárata elé, így vissza sem mentem a terembe, csak a díjjal a kezemben átvágtam a hallon.

Szinte egyszerre értem a másik irányból érkező Aszádékkal a kijáráthoz, akiknek fejenként egy-egy üveg pia volt a kezükben.

– Ez mi? – csodálkoztam el.

– Nem hiszem, hogy valaha hívnak még minket ilyen

eseményre, szóval hoztuk, amit tudtunk – röhögött Bogyó, és akkor láttam, hogy a piákon kívül Pepénél van még egy pezsgőtartó, Pudingnál pedig egy terítő és egy váza művirággal.

– Hülyék – nevettem fel, és az ajtót kitárva kiléptünk a februári estébe.

Óriási pelyhekben szállingózott a hó, és miközben a többiek egymás után beültek a taxiba, én egy pillanatra még visszanéztem az épületre. Az üvegajtón át láttam, hogy a teremből kiözönlnek a meghívottak, a dohányzók egyenesen a kijárat felé siettek, mások kis csoportokat alkotva vitatták meg az este eseményeit, az újságírók és bloggerek pedig interjúalanyokat vadásztak. Éppen itt volt az ideje annak, hogy lelépjünk.

– Beki? – szólt Evelin a nyitott taxiajtón át.

– Itt vagyok – feleltem, elszakítva a tekintetemet a benti nyüzsgésről, aminek közepén Gerit pillantottam meg, ahogyan egy nagyobb társaságban beszélget. – Mehetünk – csaptam be az ajtót magam mögött.

A taxis a mellette ülő Bogyóra nézett, majd hátra ránk. Túl sokan voltunk.

– Nem tudok elvinni öt személyt – közölte.

– Az egyikünk nem ember – hajolt előre Pepe.

– Mi van? – kérdezte a taxis megdöbbenve.

– Ő itt Puding. Mesterséges intelligencia – magyarázta.

– Na ne mondd – dünnyögte a taxis.

– Pedig igaz. Ugye Puding? – veregette meg a vállát Pepe, mire Puding bólintva büfögött egyet.

– Látom – biccentett a taxis kelletlenül.

Azért elvitt minket, bár nem hinném, hogy Pepe győzte meg, mert közben Evelin előre kifizette a feltételezett viteldíjat. Vagy egy kicsit többet.

Hát, ilyen volt az Aranycsermely-díjátadó. A mi szemszögünkből.

11.

– „Az idei Aranycsermely-díjátadó hozta a papírformát, díjat nyert hiphop kategóriában az Üres Utcák, a legjobb együttes díját vitte a FlowerZ nevezetű lánybanda, az év felfedezettje pedig természetesen a *Hullócsillaggal* berobbanó Nagy Márk lett” – olvasta fel Körte a cikket a telefonjából, miközben mi valamennyien lesújtván hallgattuk a nappalinkban ülve.

Anti, anyu és Lili a kanapén ültek, Nagy Márk egy zacskó mirelit zöldborsót az orrára szorítva az egyik fotelben, én a másik fotelben, Evelin az én fotelem karfáján, Bogyó, Pepe és Puding pedig a földön törökülésben foglaltak helyet, miközben a menedzserünk fel-alá járkálva hadarta az első híreket, amik a mai, kifejezetten kínos estéről szóltak. Sok jót eddig sem hallottunk, de az a cikk, amit éppen felolvastott, a legmérvadóbb a magyar zenei blogok közt. – „Díjak szempontjából tehát semmi meglepetés nem ért minket, mégsem mondhatnám, hogy unalmas estén vagyunk túl. A szokásos kezdés után, ami sejtette, hogy megismétlődik az előző évek díjátadója, merthogy még a felkonf szövegeket

sem írták át, csak behelyettesítették az idei jelöltek nevével, igazi színfolt volt, amikor a tinisztár Bexi egyszer csak felkószált a színpadra véres felsőben, amit azzal indokolt, hogy megcsúszott a lépcsőn, és összetörte magát. Az este ekkor kezdett rendhagyó lenni, főként, hogy a színpadról távozva Bexit a volt, vagy jelenlegi, senki nem tudja követni a tinisztárok kapcsolatát, barátjával, az idei *Pop/Rock sztár leszek!* egyik versenyzőjével, Nádor Gergővel láttuk lemenni. A dolog pikantériája, hogy a szerelmi háromszög harmadik résztvevője, a díjazott Nagy Márk eközben eltűnt. Konkrétan nyoma veszett, még a díját sem vette át, felszívódott a helyszínről. Szerettük volna Nagy Márk (és Bexi) szóvivőjét kérdezni erről, a Körte néven ismert menedzser azonban Nagy Márkkal együtt tűnt el, őt azóta sem érjük el telefonon. Nagy Márk tehát lemaradt a díjátadó utáni szokásos csoportképről, amin valamennyi díjazott együtt szerepel, sőt, Bexi, aki ugye Nagy Márk helyett vette át a díjat, szintén lemaradt a közös fotóról, mert az utolsó előadás után egyszerűen elhagyta a helyszínt. Így tehát már Bexit sem értük el. Kérdeztük a kialakult kaotikus helyzetről Nádor Gergőt, aki viszont nem adhat nekünk interjút, ezt a *Pop/Rock sztár leszek!* producere közölte velünk indoklás nélkül. A tinisztárdráma tehát folytatódik, a díjátadó után sokan találgatni kezdtek, hogy mi történt a

színpad mögött, főként, hogy Bexi Nagy Márk díjának átvételekor a saját szerzeményeként jegyzett *Hullócsilagból* idézett egy meglehetősen kétértelmű részt. A találkatások közt a legvalószínűbbnek az tűnt, hogy a színpad mögött Nagy Márk és Bexi összevesztek, feltehetőleg a sikerdal miatt, azt azonban senki nem tudja, hogy leesett-e bárki a lépcsőn, vagy hogy egyáltalán kinek a vére volt Bexin, mert a tinielőadón láthatólag nem volt sérülés” – olvasta Körte, és megállt egy kicsit, hatásszünetet tartva.

– Te jó ég – fogta a fejét anyu.

Ezzel nagyjából mindannyian egyetértettünk. Körte megköszörilte a torkát, és folytatta.

– „Ezek után bármennyire is furcsán hangzik, mégsem a Bexi – Nagy Márk – Nádor Gergő sztori vitte a pálmát, hanem a frissen bemutatkozó együttesek egyike, az Evelin és a Fogd be Aszád nevű formáció, aminek egyik tagja a Lexiként híressé vált és tiszavirág-életű karriert befutott Garai Evelin, aki menedzserváltás után (a szakmában nagy tiszteletnek örvendő Pápai Imrét, vagyis Pít váltotta Körtére) profilváltást kísérelt meg három idióta nevű taggal (Bogyó, Pepe és Puding). Egészen biztos, hogy róluk még hallani fogunk, de nem valószínű, hogy így szerettek volna bemutatkozni, a mémgyártók viszont szeretettel fogadták a debütálást. A teljesen inkompetens banda, akik punk-rock

műfajnak vallják a zenéjüket, egy tinglitangli alapokra írt borzalommal mutatkozott be, a *Madárijesztő* című dallal, ami a helyszínen meghallgatva fizikai fájdalmat okozott, de mint kiderült, a streamközvetítés nézőinél is jelentkeztek komolyabb tünetek. Ha oda lehetne ítélni egy díjat az Evelin és a Fogd be Aszádnak, akkor a »minden idők legidegesítőbb, legértelmetlenebb és legszarabb száma« elismerést soron kívül és konkurencia nélkül nyerné, ellenfele sem lenne. A három kutyanévű tag (elnézést, de komolyan Pepe, Bogyó és Puding a nevük?) kvalitását nem ismerem, bár találtam egy viszonylag nézett videót a YouTube-on, aminek érdekessége, hogy pont a saját társuk, Evelin, vagyis régi nevén Lexi *Végcél* című dalának átirata, a *Végbél* – ironikus, nem? A lányért azonban tényleg kár. Garai Evelin Lexiként működött, akkor is, ha csak egy koppintás volt, mert ugye senkinek nem kell bemutatni a *Végcél* és *Késtél* (Bexi első dala) közti hasonlóságot, Lexi nélkül azonban Evelin elveszik, nem fog létezni, és annyi fog megmaradni belőle az utókornak, hogy... ő egy madárijesztő. Vagy mi” – fejezte be Körte, és a szája szélét rágva ledobta az asztalra a telefont.

– Hát, ez nem hangzik túl jól – dűnnyögtem, megtörve a kínos csendet, miközben még mindenki a hallottakat emésztette.

– Bazz – ingatta a fejét Bogyó. – Tényleg ennyire rosszak voltunk?

– Igen – felelte egyszerre anyu, Anti és Lili, akik a neten nézték végig a streamet.

– Kár – nyugtázta. – Azt hittem, a dalpremierünk után megindulnak a megkeresések, jönnek a fellépések, aztán összeszedünk annyi lét, hogy lelépünk Körte garázsából – ismertette velünk a terveit.

– Ez nem fog összejönni – sóhajtott Puding. – Marad a B-verzió – gondolkodott.

– Van B-verziótok? – csodálkoztam.

– Aha. Mivel Pepe a legjóképűbb köztünk, születési bulikra és lánybúcsúkra küldjük vetkőzni – avatott be a ter-
vbe Bogyó.

– Gondolod, hogy ez menne? – kérdeztem, hunyorogva nézve a „legjóképűbbnek” mondott Pepére.

– Meg kell próbálnunk – vonogatta a vállát Puding.

– Kuss már – szólt a fiúkra Körte indulatosan. – Milyen vetkőzésről beszéltek, koncentrálatok, itt most nagy gáz van! Valamit lépni kell, mert kicsúszik a kezünkből az irányítás.

– Körte – szóltam halkán. – Már nem azért, de szerintem kicsúszott.

– Nem, még nem – rázta meg a fejét határozottan. – Ezt

most még az előnyünkre tudjuk fordítani – kattogott.

– És mégis hogyan? – kerekedett el Evelin szeme.

– Na jó, a következő van – szedte össze a gondolatait Körte. – Mindenki eltűnt a díjátadó után, Márk meg én pedig már közben. Összevissza cikkeznek arról, hogy mi történhetett... Mindenki ránk vár.

– Azt hiszem, én kezdem érteni – bólogattam.

Körtének, mint mindig, most is igaza volt. Ameddig csak a találgatások mennek, addig nálunk van a labda, rajtunk áll, hogy mit lépünk. Egészen a megszólalásunkig senki nem tud semmit, viszont addig rajtunk a világ szeme.

– Ahhoz, hogy megcáfoljuk, hogy Nagy Márk és a gyerek rosszban vannak, ahhoz, hogy Evelin és Aszádék ne legyenek megtörve, és ahhoz, hogy megzavarjunk mindenkit azzal, hogy minden a legnagyobb rendben...

– Ahhoz kell egy csoportkép. Egy boldog csoportkép – fejeztem be a gondolatot.

– Pontosan – csettintett Körte. – Szóval mindenki feláll, és boldogan pózol egyet. Ugyanaz a kép megy ki mindannyiótok oldalaira.

– Khm – szólt közbe Márk. – Egy apróságot elfelejtettél. Mirelit borsó van a fejemen, merthogy összeverekedtem Gerivel, aminek nyomai vannak, emlékszel?

– Rakd a díjat az arcod elé, úgyis szerepelnie kell a képen

– legyintett Körte, mire mindenki feltápáskodott.

Ó, igen, egyébként Márk sztorija az elmúlt órákban erősen átalakult, én pedig, aki viszont pontosan tudom, hogy mi és hogy történt, hagytam, hogy az önbecsülését mentse egy kicsit, és nem javítottam ki. Tudva, hogy ami történt, nagyrészt az én hibám, na jó, nem, teljesen az én hibám, eszembe sem jutott kijavítani. Így aztán a „Geri ok nélkül és aljas módon hirtelen megütötte Márkot” történet kissé kiszíneződött, és nem mellesleg átalakult, mert Márk hiúságát sértette, hogy nem üthetett vissza a szerződése miatt, ami még köti a *Pop/Rock* műsorhoz. Ezért aztán, amikor Körte és Nagy Márk hazaértek, mármint hozzánk, Márk a jégakkuval az arcán (amit később mirelit borsóra cserélt, és neki csak borsó volt jó, semmi más, tehát Anti leszaladt érte a közeli boltba) elmesélte a többieknek, hogy pontosan mi történt. Vagyis hogy Márk mit szeretett volna, hogy történjen. Elmondása alapján Geri bunkó volt, mint mindig, rángatott engem (ilyen nem történt), ekkor Márk felbukkant a színpad mögött, és így szólt: „engedd el, te szarházi!”, mire Geri elengedett, én hátratántorodtam, és a szám elé kapva a kezem néztem, ahogy a két fiú egymásnak feszül. „Leütlek, Geri!” – mondta Márk, „Azt nem hiszem” – mondta Geri, majd dulakodni kezdtek. A földön hemperegve hol az egyikük, hol a másikuk állt

nyerésre, miközben én „Márk, vigyázz magadra az isten szerelmére, hiszen te vagy nekem a legfontosabb!” kiáltással drukoltam neki (igen, Márk tényleg így mesélte, de lenyeltem a békát, és hagytam, hogy tovább vetítsen). Ezután Márk megállt a dulakodásban, és Gerire nézve így szólt „nem verem szét a fejed az élő adás előtt, ezt majd máskor befejezzük”, Geri pedig bólintott, aztán hirtelen, tudva, hogy Márk erre nem számít, megütötte, amitől rögtön ömleni kezdett az orrából a vér. Én (állítólag) zokogva a földre rogytam, és azt kiáltottam, hogy „pont a tökéletes orra, miéééért?”, Márk pedig lazán letörölve az alkarjával az orrából szivárgó vért, megrázta a fejét, és így szólt Gerinek: „Nem teszem meg neked azt a szívességet, hogy visszaütök. Eljön még a te időd!” – mondta lazán, aztán előkapta a telefonját, felhívta Körtét, és ezt mondta: „Van egy kis gond a színpad mögött, Körte. El kéne dobnod egy röntgenre”, aztán rám kacintott olyan „nyugi van, kislány, nem lesz baj” stílusban.

Na igen, Márk így adta elő a színpad mögött történeteket, és tulajdonképpen mindenki bekajálta, kivéve Körtét és Evelint, akik tőlem tudták, hogy mi volt ott valójában. Néha elfojtott mosollyal hallgattam, és minden arcizmommal arra koncentráltam, hogy ne nevessek fel, miközben azt néztem, hogy a mirelit borsót az arcához szorítva, nagy

átéléssel mondja a magáét egy torzított valóságról. Nem tehetek róla, imádtam ezért, mert bár ő így szerette volna látni és átélni a történeteket, és nyilván ez jobban is állt volna az imidzséhez, nekem pont elég volt az, ahogyan igazából történt. Jött, segített, kiállt értem, megfenyegették, megvezették és végül megütötték. Ez nem szégyen, Nagy Márk a szememben ettől csak még nagyobb lett. A másik oldal esete ennél sokkal durvább. Mert nem hittem volna, hogy Geri még tud rontani a megítélésén, hogy képes leszek jobban undorodni tőle, jobban kiakadni rajta, vagy csak jobban utálni, de neki tényleg sikerült elérnie azt, hogy már a neve hallatán is émelyegni kezdek.

Bármennyire is nehezünkre esett, össze kellett hozni a fotót, ami végül valamennyiünk közösségi oldalain landolt. Ezeknek az Instagram/Facebook/Twitter képeknek általában van egy háttértörténetük, amiről a követők nem tudnak, hiszen ők már csak a képet látják, a fotón lévő tökéletességet. Pedig ha néha látnák, hogyan készül, elképzelhető, hogy inkább kikövetnének minket. A filterek és beállított képek világában, ahol mindenkinek az élete legalább ötven százalékkal boldogabb, szebb, érdekesebb, mint a valóságban, egy ilyen fotó soha nem spontán, maximum annak tűnik. Mégis ki a franc mosolyogna reggel a

tükörbe, ha éppen nem szelfit készít, ki eszik mindig tökéletesen elkészített, ezernyi lájkot érő kaját, ahol egy kósza morzsa sem tévedhet el, mert rontja az összképet? Ki nézi úgy a laptopján a kedvenc sorozatát, hogy közben természetellenes pózban áll a lába, de a fotón így néz ki jól? Mennyi szenvedést igényel az a „csak úgy olvasgatok egy könyvet” fotó, amin az óránknak is látszódnia kell, ezért kitekeredett karral fogjuk azt az átkozott példányt, miközben a másik kezünkkel a fejünk felett manőverezünk, és próbáljuk láthatatlanul megnyomni a fényképezés gombot? És mikor mosolyogna egy fotón egy éppen megbukott banda, egy bevert orrú énekes és egy összezavarodott énekesnő, ha nem lenne kötelező a pózolás? Soha. De nem azt a világot éljük, amikor a valóság bárkit is érdekel, mindenki jobban szereti az illúziót, akkor is, ha közben tudja, hogy át van verve. Az elkészült képünk tökéletesen megfelelt a közösségi oldalak kritériumának. Vidámak voltunk rajta, nevettünk, volt velünk egy frissen nyert díj, ami egyébként nagyrészt Márk arcát takarta. Aki látta a képet, azt gondolta „de jó fejek, milyen boldogok, biztos, hogy éppen ünnepelnek valahol”. A valóságban persze minden voltunk, csak boldogok nem, ünnepelni egyedül Márknak lett volna oka, de a vérömleny az orrában sokkal inkább lefoglalta, a buli helyszíne pedig a

képről nem derült ki, de egyébként a lakásunkban voltunk, és miután elkészült a fotó, valamennyien visszarogytunk az eredeti helyünkre, és a mobilunkat a kezünkbe véve feltöltöttük a tökéletes képet az alternatív életünkbe, ahol minden egy kicsit jobb és kicsit könnyebb. Másodpercekkel azután, hogy a képünk landolt a neten, újra a valóságban voltunk, és a valóság filter nélkül sajnos kiábrándítóan szürke tud lenni.

– Most mi a szar lesz? – kérdezte Bogyó, aki a földön feküdt egy díspárnát tolva a nyaka alá.

– Szerintetek bekékül a szemem alatt? – nézegette magát Márk a telefonjában lévő önarckép funkcióval.

– Mutasd – hajoltam oda hozzá, és levettük a mirelit borsót. Kicsit duzzadt volt az orra, de egyelőre nem láttam jelét annak, hogy olyan filmbe illően véraláfutásos lesz az arca. – Nem hiszem – ráztam meg a fejem halványan mosolyogva.

– Kéne nekünk egy dal – szólt hirtelen Bogyó.

– Az egész albumotok készen áll – néztem rá furán.

– Lehet, de utálják a *Madárijesztőt*, ami a legjobb az egész albumról... – sóhajtott idegesen.

– Az a legjobb? – rökönyödött meg Lili, aki egészen addig csendben követte a történeteket.

– Aha – vette át a szót Evelin. – A második dalunk, a

Mákos guba nem annyira slágergyanús – töprengett.

– Az a címe a második tracknek, hogy *Mákos guba*? – kérdeztem furán.

– Ja – felelték Aszádék egyszerre.

– Öhm... És mint a *Madárijesztő* esetében, ami egy madárijesztőről szól, a *Mákos guba* című dal...

– A mákos gubáról – bólintott Evelin úgy, mintha ezzel egyébként semmi gond nem lenne.

– Arról szól, hogy... – próbáltam értelmezni dalszerzőként.

– Hogy szeretjük a mákos gubát – közölte Pepe.

– De... – akadtam meg. – Miért? – kérdeztem végül teljesen őszintén.

– Miért szeretjük? – nézett felém Puding.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Miért szól erről?

– Miért? Miről szóljon?

Ezt mind a négyen egyszerre kérdezték tőlem, én pedig hirtelen nem is tudtam mit mondani.

– Hát... Nem tudom, amiről a dalok szoktak – dadogtam zavartan.

– Pont ez az, Beki – ingatta a fejét Bogyó. – Nem akartunk tömegzenét csinálni.

– Ez sikerült – szólt bele Körte. – Olyannyira, hogy a zenétek egy embernek sem szól, nemhogy tömegeknek.

– Oké, kipróbáltuk, nem jött be – temette a tenyerébe az arcát Evelin. – Gondolom, ugrott a lemezszerződése... – mondta. – Bocs fiúk, nem így terveztem – nézett szomorúan Aszádékra.

– Semmi gond, mi sikertelenségre születünk – legyintett Bogyó hanyagul.

– Na, álljon meg a menet! – tette fel a kezét Körte. – Az én embereim vagytok, az én csapatom, és az én csapatomban nincs olyan, aki sikertelenségre született! Ezt garantálom.

– Utálnak minket – emelte fel a telefonját Evelin. – Nézd meg a kommenteket!

– Szarok a kommentekre – fújtatott Körte. – Amíg vannak kommentek, addig van vélemény, amíg van vélemény, addig van, aki néz titeket. Értjük egymást?

– Igen – biccentettek valamennyien.

– Írok nektek dalt – mondtam ki hirtelen.

– Gyerek, lírai szerző vagy... – szólt rám Körte azonnal.

– Nem baj, megpróbálom! – álltam fel, és a szobámba mentem.

Kihúztam a fiókomat, és felkaptam a jegyzetfüzeteimet, majd magamhoz szorítva a vaskos, teleírt könyveket, kivittem a nappaliba, és leszórtam a földre egy kupacba.

– Figyeljetek – kértem szót, amikor is mindenki komótosan felém fordította a fejét. Az egész helyiségben én

voltam egyedül lelkes. – Itt van milliónyi ötlet, fel nem használt szöveg, nézzük át együtt, és vigyétek, ami kell. Hátha... Hátha van valami használható benne. Ami segít – néztem rájuk könyörgőn.

– Ha biztosra akartok menni, vigyétek az *Illúziót* – szólalt meg Márk hirtelen, és az asztalra dobta a borsót. – Még sehol nem publikus, hogy egyáltalán készült egy ilyen dal. Brutális sláger lesz, nem lehet elszúrni.

Mosolyogva néztem Márkra, és úgy éreztem, hiába tűnik úgy, hogy ő a világ legönzőbb embere, néha olyat tesz vagy mond, ami éppen az ellenkezőjét bizonyítja. Lemondana a következő daláról, az újabb sikerről, hogy a barátain segítsen. Bármennyire is megjátssza magát, minél több időt töltünk együtt, annál jobb embernek ismerem meg, és ez legalább annyira volt megnyugtató tény, mint amennyire nyugtalanító.

– Igaza van. Azzal a dallal kell megpróbálnotok – tettem hozzá, megerősítve ezzel Márk ötletét, a helyiségben pedig néma csend lett.

– Az a ti duettetek lenne – csodálkozott Bogyó. – Körte, szólj már nekik, hogy nem adhatják oda azt a dalt.

– Ez a ti dolgotok, nem szólok bele – ingatta a fejét Körte, és ő is feszülten figyelte, hogy most mi fog történni.

– Ha a miénk az *Illúzió*, megváltozik az életünk – szólalt

meg halkan Evelin, és a szavainak olyan súlya volt, hogy mindannyian éreztük, ahogy ránk nehezedik. – Slágerdal. Videoklip. Műsorokban szereplés – folytatta. – Előbb-utóbb sztárgázzsi.

– Jól hangzik – bólogatott Bogyó.

– A fiúk nevében most nem beszélhetek – gondolkodott Evelin –, mert az ő nagy dobásukat nincs jogom elvenni tőlük, de a magam részéről nem fogadom el az *Illúziót*, nem csinálom meg, viszont – mosolyodott el keserűen – soha nem fogom elfelejteni, hogy barátilag átpasszoltátok volna nekem. Ez sokat jelent, sokkal többet, mint gondolnátok – fejezte be szomorúan.

– Evelin, most komolyan, ezt miért csinálod? – szaladt ki Anti száján a kérdés, aki értetlenül hallgatott minket. Azt nem tudom, hogy ki kérdezte volna még meg, ha Anti nem szól bele merő kíváncsiságból, abban viszont biztos vagyok, hogy én nem. Mert tudtam Evelin válaszát magamtól is. Nem azért, mert olyan marha okos vagyok, vagy mert én mindig mindent tudok. Hanem azért, mert ugyanúgy gondolkodunk. Ugyanis azon kívül, hogy Evelinnel mindketten énekesnők vagyunk, még valamiben egyezünk. Dalszerzők is. És ez volt a válasz.

– Hogy miért? – tárta szét a kezét tehetetlenül. – Mert amíg Lexi voltam, minden adva volt. Sikerdalokat írtak

nekem, megkaptam a sztárgázsit, ki sem láttam a fellépésekből, de... de az nem én voltam, azért hagytam ott. Ha megcsinálom az *Illúziót*, megint ott fogok tartani, hogy valaki más leszek. Az a dal nem én vagyok. Én a *Madárijesztő* vagyok, meg a *Mákos guba*. Ha ez szar, és senkinek nem kell, akkor megértem, és elfogadom. Komolyan, akkor elengedem ezt az álmot, mert nem akarom újra másét élni. Van nekem sajátom – nézett körbe egyszerűen. – Az *Illúzió* egy tökéletes dal. Annak, akinek írták – tette hozzá, Nagy Márk pedig megértően bólintott.

– Jogos – bólogatott Pepe.

– Veled vagyok – tette fel a kezét Puding.

– És maradunk csórók! – lelkesedett Bogyó.

– Hülyék vagytok – nevetett fel Evelin. – Meg tudjátok csinálni nélkülem.

– Hogy csinálnánk már meg? – akadt ki Bogyó. – Mi vagyunk az Evelin és a Fogd be Aszád.

– Továbbra is? – fogta a fejét Evelin nevetve, miközben látszott rajta, hogy mennyire meghatódott.

– Persze. Max tovább csövezünk Körte garázsában. Meg keresünk valami melót, mert fellépéseink úgyse lesznek – vonogatta a vállát Pepe.

– Támogatom az ötletet, húzzatok dolgozni, amíg nem történik valami – biccentett Körte, aki egy pillanatig talán

elhitte, hogy Aszádék szépen reggelente elmennek majd dolgozni, mint a normális emberek.

– Én megkérdezem Balogh urat, nincs-e valami megüresedés a kiadóban – tervezgetett Bogyó.

– Eszedbe ne jusson! – förmedt rá Körte.

– Akkor izé – gondolkodott tovább Bogyó. – Kell itt valakinek munka?

– Kérdezzük meg Kemált – jutott hirtelen Puding eszébe.

– Hátha kell neki hússzelő a gyrosozóba.

– Srácok, szerintem... – kezdtem, de nem mondhattam végig, Aszádék felpattanva az ajtóhoz rohantak, és kिरontva a lakásból lecsörtettek a lépcsőházba, hogy azonnal munkát keressenek a török büfésnél.

– Te mit csinálsz? – pillantott Körte Evelinre, aki a telefonját nyomkodta.

– Feltolom az egész *Madárijesztő* albumot a YouTube csatornánkra – vonogatta a vállát. – Most van egy kis hype, még ha negatív is, szóval gondoltam, mivel úgysem lesz kiadva az album, hallgassák meg az egészet. Már aki akarja – magyarázta, Körte pedig bólintott, jelezve, hogy helyes ötletnek tartja.

Akkor még nem tudtuk, de miközben Aszádék a török szomszédomat inzultálták, hogy alkalmazza őket a gyrosozójában, Evelin valami olyat tett, aminek a

későbbiekre óriási hatása volt. De ki gondolt akkor erre, azon az Aranycsermelyes estén, amikor minden balul sült el?

Majdnem éjjel fél kettő volt, mire mindenki hazament. Vagyis majdnem mindenki. Nagy Márkkal kettesben maradtunk a nappaliban, mivel Lili és anyu is elmentek aludni, miután az utolsó Aszádöt is kiraktuk a lakásból. Márk azonban még maradt, amit nem bántam, mert tartoztam neki egy köszönettel. Egy jó naggyal.

– Figyelj – néztem rá a halvány lámpafényben, miközben a fotelben ültem felhúzott lábbal, és a kanapén hanyatt fekvő fiút néztem, akinek már hibernálódott az arca a fagyasztott zöldségtől. Márk felém fordult, mire folytattam. – Szeretném megköszönni.

– És hogyan? – vigyorodott el, mire a szememet forgatva megráztam a fejem.

– Hülye. Komolyan beszélek.

– Én is. Megütöttek miattad, azért egy sima köszönömnél több is járna.

– Márk, ne már – sóhajtottam. – Tényleg sokat jelent, hogy kiálltál mellettem, főleg, mert olyanokat mondott, ami... nem esett túl jól.

– Bármikor – kacsintott egyet, amitől elmosolyodtam.

– Az pedig... – folytattam –, hogy odaadtad volna az

Illúziót Aszádéknak, hogy segítsd őket...

– Mondd ki – kérette magát magabiztosan, pontosan tudva, hogy mit akarok mondani.

– Jó, rendben. Az több mint rendes dolog tőled – közölte egyszerűen.

– Tudom – felelte magabiztosan.

– Oké, nem fényezlek tovább, semmi értelme, pontosan tisztában vagy vele – legyintettem.

– Hé, azért jó hallani – vigyorgott.

– Egyébként – váltottam témát. – Gratulálok a díjhoz. Sajnálom, hogy végül nem tudtam átadni.

– Azt én is – húzta el a száját. – Pedig bravúros lett volna az átvétel, annyira jól kitaláltam. Meglepődtél volna.

– Gondolod? – csodálkoztam.

– Szerintem igen.

– Miért is? – néztem rá értetlenül.

– Az már sose derül ki – hagyta rám, mire értetlenül néztem rá.

– Ne már, ezt ne csináld. Akkor átadom most, itt van – hajoltam az asztalhoz, és felvettem a díjat.

– Most nem tudom úgy átvenni, ahogy szerettem volna – rázta meg a fejét.

– Miért? Itt vagy, én is itt vagyok, meg a díj is.

– Igen, de most nem csókolhatlak meg, mert nem kapok

levegőt az orromon – közölte unottan, nekem pedig összeugrott a gyomrom.

– Mi van?

– Jól hallottad – felelte. – Szétmegy a fejem – dörzsölte meg az orrnyergét, majd fájdalmas arckifejezéssel hunyorogott maga elé.

– Te meg akartál csókolni az Aranycsermelyen? – akadtam ki teljesen.

– Mondtam – fordult felém. – A *Pop/Rock* duetttestjén kevés volt az idő.

– Könyörgöm, ne kacsints rám – dünnyögtem, de már késő volt, megkaptam a szokásos márkcsintást.

– Na lépek – tápászkodott fel, és a telefonját kikapva a zsebéből, hívott magának egy taxit.

A díját felvéve az asztalról az előszobába ment, én pedig kikísértem, és csendben néztem, ahogy felveszi a kabátját.

– Honnan tudod, hogy hagytam volna? – suttogtam mosolyogva, miközben Márk a kabátja gallérját megigazítva megnézte magát a tükörben, majd felém fordult.

– Öltöny van rajtam. Szerinted ki tud ennek ellenállni? – nézett rám értetlenül.

– Hát... – meredtem rá. – Jelenleg egy zacskó borsó fagyasztja szét a fejedet, tehát bárki.

– Még így is odavagy értem – vigyorgott.

– Még bevert orral is túl magabiztos vagy – nevettem fel halkan, mire Márk odalépett hozzám, hirtelen megragadta a derekam, és magához rántott. A lélegzetem is elakadt, és elkerekedett szemmel néztem a szemébe, miközben éreztem a bőrömön a leheletét.

– Na, mennyire zavaró a mirelit cucc a fejemen? – kérdezte, fél kezével továbbra is a borsót nyomva az orrához.

– Öhm – kerestem a szavakat. – Eléggé – hazudtam, de Márk nem hitt nekem, megjegyzem, jogosan, mert a közelségétől végigfutott a hideg az egész testemen, holott ő szorította a fejére a fagyott borsót, mégis én reszkettem bele.

– Gondoltam – suttozta elégedetten, és mosolyogva nézett a szemembe, majd a következő pillanatban már el is engedett, és mint aki jól végezte dolgát, kiment az ajtón, majd lesietett a lépcsőn.

Addig néztem utána a lépcsőházban, amíg nem hallottam letről a kapu csapódását, majd sóhajtva a tenyerembe temettem az arcomat, és visszamentem a lakásba. Te jó ég, milyen este volt ez. És akkor még nem is tudtam, mi vár ránk másnap.

12.

Reggel szándékosan elkerültem a netet, ahogyan azt egyébként a többiek is tették, mert senkire nem vártak ott jó dolgok. Márk félt a napszemüvegszponzora felkérdezésétől, hogy mégis miért nem viselte a tegnapi díjátadón, és egyáltalán hová tűnt, amikor a díjat napszemüvegben kellett volna átvennie... Mivel Márk erre nem tudott volna mit válaszolni, inkább elérhetetlenné tette magát. Evelin és Aszádék azért nem voltak a neten, mert éjjelig annyi becsmérlő és megalázó kommentet kaptak, a mémekről nem is beszélve (amik közül az egyik egy igazán sikeres kép lett, amin négy rajzolt madárijesztő arról beszélget, hogy kikérik maguknak, amiért ilyen pocsek dalt írtak róluk), hogy Evelinék úgy döntöttek, teljesen kiiktatják a netet, legalább egy kis időre. Én pedig azért nem neteztem, mert tudtam, de nem akartam látni, hogy az este feltöltött csoportképünk, amin szorosan Márk mellett állok, és a fotó üzenete egyértelműen az, hogy nem csak ott állok, hanem kiállok érte, milyen reakciót válthatott ki Geriből, és mit reagált erre a saját felületein. Így aztán teljesen oldschool

módon egy újságot lapozgattam a tejeskávémmel, amikor is csöngettek. Mit is mondhatnék? Mindannyiunknak neteznie kellett volna aznap reggel.

A kaputelefonban Körte kiabált, hogy azonnal engedjem be, így megnyomtam a gombot, majd kinyitottam neki a lakás ajtaját is. Izgatottan, kettesével szedve a lépcsőfokokat érkezett meg, és azonnal a dolgok közepébe vágott.

– Gyerek, ahogyan az várható volt, hívtak a *Pop/Rock*ba. – jelentette be Körte, mire lerogytam a székre, és fogalmam sem volt, hogy erre mit mondjak. Megismételtetnék velem a műsorban szereplést? Agyrém!

– És most mit csinálunk? – rágtam a szám szélét idegesen.

– Semmit, megoldottam – nyugtatott meg.

– Hogyan?

– A műsorral egy időben hívtak egy másik produkcióba is. Azt vállalod el. Probléma megoldva.

– Milyen másik produkció? – csodálkoztam.

– Nos... – köszörülte meg a torkát. – Mi, mármint te, Nagy Márk, az Evelin és az FBA formáció és én a BPRP Records képviselőjeként... Televíziós vetélkedőn veszünk részt. Műveltség meg mitt'omén – vonogatta a vállát.

– Hogy mi? – kerekedett el a szemem, és hiába próbáltam felfogni a dolgokat, azt hiszem, sokkot kaptam. –

Oké, én ebből egy szót sem értek – fogtam a fejem.

– Figyelj rám, gyerek – kezdte. – A *Pop/Rockot* ostromolják, hogy mi a franc történt tegnap este, hogy lehet az, hogy te a díjátadó után eltűntél, és a szintén eltűnt Nagy Márkkal fotózkodtál. A műsornak védenie kell Gerit, merthogy ő az új évad reménysége, de mivel már náluk kibukott, hogy közöd sincs Gerihez, és ezt lassan mindenki kezdi átlátni, bajban vannak, mert kiraknák, amiért eleve hazugsággal került be a válogatóról, de ezt már nem tehetik, mert közben a kis takonyból közönségkedvenc lett. Ezért, hogy a műsor védje magát, meg a versenyzőjét is, a szombati indulásra beraknának téged sztárfellépőként.

– Jézusom – riadtam meg.

– De – folytatta – mondtam nekik, hogy lekötött fellépésed van szombatra, akkor meg kitalálták, hogy hívják Nagy Márkot, akit szintén nem adok. Nagy Márknak viszont még szerződése van a műsorral, ezért nem mondhattam simán azt, hogy neki is fellépése van, mert akkor kénytelen lenne előtérbe helyezni a *Pop/Rockot*, hiszen oda köti még a papír, úgyhogy improvizálnom kellett. Amiből az lett, hogy eszembe jutott, hogy nemrég lepasszoltam egy vetélkedőmeghívást, ami ugyanazon a csatornán megy, mint a *Pop/Rock*, pénteken és szombaton veszik fel, ami ugye ütközik a *Pop/Rock* élő adásával... A felvétel majd két

hét múlva kerül adásba, azt leszarom, a lényeg, hogy nem lehettek egyszerre két helyen... A *Pop/Rock* viszont elfogadja, ha ugyanannál a csatornánál egy másik tévés szereplés miatt nem tudjátok elvállalni hirtelen az ő megkeresésüket, mivelhogy prioritást élvez a *Csatáznak a sztárok!*

– Mi az a *Csatáznak a sztárok?* – veszítettem el teljesen a fonalat.

– A vetélkedő, amire megyünk.

– De... Nem értem – kapkodtam a fejem. – Ha már lemondta a vetélkedőt, akkor hogy mehetünk mégis?

– Nos – vakargatta meg a szakállát Körte. – Hát úgy, hogy amikor lemondtam, akkor a BPRP Recordstól más előadókat hívtak az adásra. Akikkel sikerült lebeszélnem, hogy inkább menjenek ők a *Pop/Rock*ba élő adásra szombaton, mi meg mindannyian megyünk vetélkedni...

– És mégis ki volt ennyire jófej, hogy belement a cserébe?

– Nem fogod elhinni – röhögött fel a menedzserem.

– Mondd, hogy nem megint az Üres Utcáktól nyúltunk le egy adást...

– Jófej srácok, simán belementek. És még romlott majonéz sem kellett hozzá – vihogta.

– Mi volt a csere tárgya? – hunyorogtam.

– Több is volt...

– Halljam!

– Először is, ugye, egy előre felvett vetélkedőt cseréltünk egy nagy nézettségű élő adásra, ez a hülyének is megéri – vetített, én azonban nem dőltem be neki.

– Körte!

– Jólvanna – rázta meg a fejét. – Két dolgot kértek. Az egyik, hogy varrjam ki őket ingyen.

– Tetkót ígértél nekik?

– Simán – röhögött.

– És még? – kérdeztem rosszat sejtve, mert ismerem annyira Körtét, hogy a végére hagyja a legrosszabbat.

– Tudod, ezek a srácok az Üres Utcákból, szóval...

– Körte!

– Jó, jó! – adta meg magát. – Az egyik tagnak, Pablónak...

– Pabló, tudom, az alacsony srác – bólogattam, egyáltalán nem furcsállva a nevet. Aki zenészek és zenekarok közt mozog, egy idő után immunissá válik a hülye becézésekre. Pedig mit nem adnék, ha ismerhetnék egy Gábort, vagy egy Tibit...

– Szóval Pablónak tetszik egy kicsit Evelin – magyarázta.

– Körte, mit műveltél? – akadtam ki.

– Jó, lehet, hogy odaígértem egy mozira.

– Mi van? Nem adhatod oda Evelint egy randira, amiről

nem tud! Ez bunkóság.

– Vakrandi, most mi van?

– Meg fog ölni – jelentettem ki egyszerűen.

– Gyerek, nem volt más választásom, vagy mész a *Pop/Rock*ba, vagy Nagy Márk megy a *Pop/Rock*ba, vagy senki nem megy a *Pop/Rock*ba, de Evelin elmegy Pablóval moziba...

– Tudod, hogy ez akkor is elfogadhatatlan, ha így tálalod? – néztem rá döbbenten. – És különben is – álltam meg egy pillanatra. – A vetélkedő...

– *Csatáznak a sztárok*. Hashtag CsASz – segített ki.

– Az. Na, szóval a vetélkedőtől nem fogja senki elköpni a *Pop/Rock* szerkesztőinek, hogy éppen akkor módosítgatunk, amikor a *Pop/Rock* felkeresett...? Mert ez egy kicsit átlátszó.

– Ezzel nem lesz gond.

– Hogy nem lesz? Egy csatorna, a két stáb ismeri egymást...

– Gyerek, gyerek vagy még ehhez, majd ha nagy leszel, elmondom, hogyan működnek a dolgok.

– Elmondhatod most is, talán megértem – gúnyolódtam, bízva abban, hogy azért feltételezi rólam, hogy láttam már ebben a szakmában egy-két dolgot.

– Jó. Nem fogja elmondani, mert megkentem a tagot.

– Mi? Körte! Ez... Ez etikátlan.

– Na látod, hogy gyerek vagy még – bólogatott a saját igazára. – Majd akkor leszel elég felnőtt az élethez, ha már azt is elfelejtetted, mit jelent az a szó, hogy etika.

– De jó kilátások – dünnyögtem. – Jó, akkor tehát pénteken és szombaton megyünk a *Csatáznak a sztárok!* vetélkedőre... Az miaz?

– Guglizz, gyerek, találd fel magad, nekem értesítenem kell a többieknek is, nincs sok időnk, azonnal össze kell hívnom mindenkit egy megbeszélésre. Ha belegondolok, hogy Aszádék műveltségben mérettetik meg magukat... – vette elő a telefonját izgatottan, miközben én a laptopomat felnyitva megpróbáltam rákeresni a vetélkedőre, hogy legalább a szabályokat ismerjem.

– Ha két csapat van, és a BPRP kiadó az egyik, ki lesz a másik? Akikkel „csatázunk”? – érdeklődtem, de Körte nem figyelt rám, mert már telefonált.

– Öltözz, gyerek, indulunk – pillantott rám, válasz nélkül hagyva.

– Hová?

– Aszádékhoz. Hívd oda Nagy Márkot, én szólok Evelinnek. Készülnünk kell a CsASzra.

Tíz perccel később Körte kocsijában ülve próbáltam elérni Márkot, aki kétszer nem vette fel, végül válaszolt a

FaceTime hívásomra. A kijelzőn én megjelentem a kis kockában, minden más azonban teljesen sötét volt.

– Márk! Hahó! – meredtem bele a kamerába.

– Szia – szólt a hangja.

– Márk, nem látlak, valami gond van a telefonoddal...

– Nincs semmi gond a telefonommal, azért nem látsz, mert sötét van.

– Miért van sötét?

– Mert sötétben vagyok.

– Jó, ezt felfogtam – bólintottam. – De miért?

– Mert lehúztam a redőnyt – magyarázta a sötét kijelzőből úgy, hogy továbbra is csak a hangját hallottam.

– Márk, komolyan, néha egy asztallal előbb szót értek. Mi van veled? Hol vagy? Miért nem látlak? – kérdeztem idegesen, és akkor már Körte is egyre gyakrabban pillantott rám aggódva.

– Hagyjuk – terelte a szót Márk. – Miért hívtál?

– Mert vetélkedőre megyünk – nevettem el magam.

– Mi?

– *A Csatáznak a sztárok!* műsor felvételére megyünk mindannyian pénteken és szombaton. Igazából azért, mert a *Pop/Rock*ba kellett volna vagy nekem, vagy neked, de Körte elintézte, igaz, emiatt Pabló és Evelin randiznak, ez vicces történet, csak... – akadtam meg a fejemet rázva. –

Csak mondjuk tök jó lenne, ha nem a nagy feketeségnek beszélnék – bámultam a telefonra.

– Figyelj, ebből egy szót sem értettem, csak annyit, hogy valahová mentek forgatni, amihez jó szórakozást.

– Miről beszélsz? Te is jössz – szólta bele Körte.

– Én biztosan nem – hallottam Márk hangját, amitől zavartan néztünk össze Körtével.

– Hogy érted, hogy te biztosan nem? Muszáj, csapatot alkotunk, te is benne vagy – magyaráztam.

– Tegnap estig benne lettem volna – szólta Márk. – Csak aztán lett egy kis gond...

A következő pillanatban Márk felhúzta a redőnyt, amitől a helyiséget elöntötte a fény, és láthatóvá vált ő is. Én meg a szám elé kaptam a szabad kezem, miközben a másikkal Körte felé fordítottam a telefont, aki vezetés közben odapilantott, aztán véletlenül belelépett a fékbe.

– Te jó ég! – kerekedett el Körte szeme, mögülünk pedig éles dudaszó hangzott fel, amiért hirtelen leállítottuk a forgalmat.

– Na – biccentett Márk. – És ezek miatt a reakciók miatt nem megyek utcára, amíg ez el nem múlik. Körte, mondj le minden megjelenést és fellépést – kérte, vagyis ebben az esetben inkább utasította.

A látvány magáért beszélt. Márk mindkét szeme alatt

feketés véraláfutás húzódott két nagy foltban, végig az orra két oldalán. Nos. Legalább teljesen szimmetrikus volt.

– Na ide figyelj rám – tért magához Körte elsőként. – Majd lesminkelik.

– Ezt? Ezt??? – bökött magára Márk.

– Igen, azt – erősítette meg Körte.

– Biztos, hogy senki nem láthat így.

– Először is – szoltam közbe. – Mi már láttunk. Másodszor, fogalmam sincs, miért kellett ezt az egészet úgy felvezetned, mint egy horrorfilmet, a frászt hoztad rám!

– Hatásos volt, mi? – mosolyodott el, egy pillanatra megfeledkezve magáról.

– Nagyon – dűnnyögtem. – Egyébként nem akarom tudni, hogy mióta ülsz a koromsötétben a hívásomra várva...

– Nem, nem – rázta meg a fejét Márk. – Nem így voltam, azért nem vettem fel kétszer, mert akkor sötétítettem be.

– Aham. Ötletes – biccentettem. – Figyelj, tudtuk, hogy lesz egy kis karika... vagy kettő – meredtem a kijelzőre, közelebb hajolva, hogy jobban szemügyre vehessem.

– Ez nem kis karika. Kékesfekete a szemem alatt! Én biztos, hogy sehová nem megyek.

– Márk, szedd össze magad és indulj el hozzám – szolt rá Körte élesen.

– Viccelsz? Nem megyek így utcára – hadakozott.

– Vedd fel a napszemüvegedet, az takar és úgyis hordanod kell – tanácsolta Körte.

– Nem! – akadékoskodott Márk, és úgy tűnt, ebből nem enged.

– Gyerek, csinálj valamit, nem bírok vele – hagyta rám Körte.

– Mit csináljak? Ha nem jön, nem jön – vonogattam a vállam, jelezve, hogy nincs több ötletem.

– Az nem úgy van, át kell beszélnünk a műsort. Rád mindig hallgat, győzd meg.

– Kizárt dolog, hogy Beka rá tud venni, hogy megmozduljak. Nem, és kész! – hisztizett tovább Márk a kijelzőn.

– Győzd meg Quasimodót, mert szükség van rá.

– Minek hívtál? – háborodott fel Márk. – Na, most aztán biztos, hogy nem megyek sehová. Méghogy Quasi... hah!

– Na jó, elég ebből! – szóltam rájuk. – Tudod, Márk – néztem hunyorogva a telefonomra. – Van valami megmagyarázhatatlanul vonzó abban, ha egy fiún sérülés van...

– Mi van? – kérdezte Márk furán.

– Nem is tudom... Az olyan... dögös.

– Ez? – mutatott újra az arcára értetlenül.

– Igen, valamiért elképesztően szexi tud lenni – folytattam a kijelzőn át fürkészve az arcát.

– Fél óra, és Körténél vagyok – szakította meg a hívást, én pedig vigyorogva raktam el a telefonomat.

– Te gyerek – röhögte el magát Körte –, mindig meg tudsz lepni... Ez telitalálat volt. Honnan szedted ezt a baromságot?

– Csak beugrott – legyintettem, bízva abban, hogy hamar túlleszünk a témán.

– Hát, jó voltál – vihogott tovább, aztán hirtelen abbahagyta, mintha csak eszébe jutott volna valami. – Vagy tényleg így gondolod – dűnnyögte unottan.

– Neeem – fordítottam el a fejem elvörösödve.

– Jézusom, tényleg így gondolod – esett le Körtének.

– Jó, na, hát de olyan összevert a feje...

– És? – értetlenkedett.

– A lányoknak ez imponál.

– A szétvert fej?

– Ühüm – bólintottam.

– Kellett nekem tinikkel dolgozni – ingatta a fejét szórakozottan.

Körtéhez érve, pontosabban a garázsába, Aszadékat úgy találtuk, ahogyan egyébként a szerda délelőttiöket tölteni szokták. Videojátékokkal és a tegnap esti vacsora maradékával.

– Jézusom – fintorogtam, ahogyan beléptem, és bár nagyon hideg volt kint, mégis nyitva hagytam a kívülről nyitható garázsajtót, hátha kiszellőzik egy kicsit. Vagy nagyon.

Körte garázsa eredetileg stúdióként funkcionál, de persze nem az amerikai filmekben látott felszerelést és nívót rejtí üvegfal mögött ülő producerrel. Csupán egy hangszigetelt helyiség, ahol együttesek és énekesek fel tudnak énekelni dalokat, és bérbe is tudják venni, vagyis tudták valaha, de amióta az úgynevezett „stúdióhoz” tartozik három lakó is, egyre ritkábban veszik igénybe a hely bérletét a zenészek, érthető okok miatt. Az, hogy Aszádék Körténél csöveznek egy ideje (és a jelen állás szerint még sok ideig), kissé ellehetetlenítette a garázsna azt a funkcióját, hogy mondjuk használni lehessen, merthogy ők hárman belakták. Eredetileg csak átmeneti szállásuk lett volna, meghúzhatták magukat, amíg nem találnak új albérletet, de végül annyira kényelmes lett nekik Körténél, hogy maradtak. Körte mindig nagyon negatívan és idegesen beszél erről a kialakult szituációról, de azért mindenki hamar átlátta, hogy neki sem olyan sürgős, hogy a srácok elmenjenek tőle, mert akkor már tett volna érte. Úgy gondolom, hogy valahol Körte szereti, hogy ez a három hülye ott van a közelben (sőt, nagyon közel). Ha nem így lenne, már

kidobta volna őket.

– Csukd már be, Beki! – fetrengett a kanapén Puding, aki nem tisztelt meg azzal, hogy esetleg felöltözik az érkezésemkor, hanem csupán egy boxerben henyélt, mellkasán tartva egy müzlistálat, aminek a tartalmát fekve próbálta megenni. Ennek eredményeképpen körülötte és rajta is több helyen volt kiszóródva valami csokis gabonapehely. Csodálatos látvány volt.

– Nem, öltözz fel, ezt pedig nyitva hagyom, mert olyan szag van ebben a garázsban, mint az állatkertben – fintorogtam.

– Beki, csukd be, mert kiszökik Béla – pillantott fel Bogyó a laptopjából.

– A ki? – meredtem rájuk értetlenül, miközben Pepe mögém lépve becsukta az ajtót.

– A kis kedvencünk. Béla – felelte Puding, és az asztalhoz nyúlva lerakta a müzlistálat, majd észrevette, hogy a mellkasán van még pár darab csokis pehely, úgyhogy megette azt is. Én közben földbe gyökerezett lábbal pillantottam körbe, és azonnal kiszúrtam a változást, ami azóta állt be, amióta itt jártam. Egy terrárium volt a tévé mellett. Egy üres terrárium, mármint állatot nem láttam benne.

– Istenem – motyogtam. – Könyörgöm, mondjátok, hogy nem pókotok van – nyöszörögtem, és majdnem elbőgtem

magam a gondolattól, hogy szabadon mászkál a közelemben valami nagy és szőrös és ahhoz eléggé egzotikus, hogy Aszádék kedveljék, én meg szívrohamot kapjak tőle.

– Dehogy – legyintett Pepe. – Evelin itt tartja a gekkóját.

– A micsodát? – meredtem rá elfehéredve.

– Gekkó. Béla, a gekkó – közölte Bogyó.

– Itt van egy gekkó szabadon?

– Persze. Nem tarthatjuk állandóan a terráriumban, az állatkínzás – közölte Pepe.

– Asszem, én most... megyek – hátráltam az ajtóhoz, a következő pillanatban pedig lányosan felsikítottam, amikor Puding hirtelen a nyakamhoz nyúlt. Hülye poén, nem értem ezt miért csinálják a fiúk kétéves kortól kábé életük végéig. – Na jó! – kértem ki magamnak, amikor úgy ítéltem meg, hogy már eleget vihogtak. – Légyszi keressétek meg a gekkót...

– Bélát – javítottak ki egyszerre.

– Akkor Bélát, és tegyétek a helyére, csak ameddig itt vagyok – nyitottam ki az ajtót, és kirohantam a kocsibeállóra.

A hideg levegőt beszívva azon tűnődtem, mennyire irreális hétköznapi délelőtti ezek, amikor egy taxi állt meg a ház előtt, és kiszállt belőle Nagy Márk. Vagyis feltételeztem, hogy Nagy Márk, mert annyira az arcába volt húzva a

kapucni, hogy semmit nem láttam belőle. És ő sem belőlem, úgyhogy lazán elsétált volna mellettem, ha nem szólok rá.

– Márk?

– Beka? – emelte feljebb a kapucnit, és a napszemüveg lencséje mögül pillantott rám. A két üveg alatt sötétkék folt húzódott az orra két oldalán. – Mit csinálsz itt kint?

– Várom, hogy a fiúk befogják Bélát.

– Ja, hogy te nem tudtál Evelin gekkójáról – biccentett, felfogva, hogy a távollétemben olyan apróságok nem jutottak el hozzám, mint Evelin érthetetlen hüllőimádata.

– Eddig nem tudtam – sziszegtem. – Mutasd magad – néztem az arcára, mire Márk feltolta a hajára a napszemüvegét, és mélyen a szemembe nézett. – Oké, ezt le lehet sminkelni, nem lesz gond – nyugtattam, de igazából nem is tűnt úgy, hogy nyugtatni kell, mert egészen magabiztosan mosolygott rám. – Mi az? – kérdeztem furán.

– Na, mit gondolsz?

– Hogy hideg van és szeretnék már bemenni – feleltem egyszerűen.

– Nem arról... – legyintett. – Erről – mutatott az arcára.

– Amit mondtam. Le lehet sminkelni.

– Ugyan már – röhögött fel. – Szóval tetszik, amit látsz – tért vissza a telefonbeszélgetésünkre, mire zavartan elnevettem magam.

– Márk, csak azért mondtam, hogy iderángassalak.

– Szóval hazudtál – méregetett úgy, mint aki egy szavam sem hiszi.

– Pontosan – bólintottam határozottan.

– Hülyeség. Odavagy értem, tegnap este óta még az eddieknél is jobban, ha egyáltalán ez lehetséges – jelentette ki ünnepélyesen.

– Márk, nyugodj meg, mert szó sincs erről – meredtem rá. – Azt hiszed, hogy azért, mert miattam beverték a fejed, előtört belőlem az agyatlan „hősimádó” lány, aki odavan ezért az egészért? – sóhajtottam unottan.

– Aha – felelte egyszerűen.

– Sajnálom, de ki kell, hogy ábrándítsalak – mondtam.

– Gyerek, megvan Béla! – szólt ki Körte az ajtón, aztán észrevette, hogy Márk megérkezett. – Gyertek be, idő van.

Márk biccentve elindult, majd eltűnt az ajtóban, én pedig végre kifújtam az érkezése óta bent ragadt levegőt, és egy olyan „ne már, ezt nem hiszem el” pillantással forgattam körbe a szemem. Tényleg az a lány vagyok, akinek ez imponál? Naná. Ki nem az?

– Jössz, vagy tovább ábrándozol rólam? – szólt hirtelen Márk, mire az irányába kaptam a fejem, és akkor vettem észre, hogy az ajtóban áll, ráadásul fogalmam sincs, hogy mióta.

– Miért hiszed azt, hogy minden rólad szól? – mosolyogtam rá.

– Mert így van? – kérdezett vissza mosolyogva.

– Szerinted... – vágtam rá kapásból, és kikerülve Márkot bementem a garázsba.

Béla, a gekkó a terráriumban neszelt, én pedig eleinte másodpercenként, majd egy idő után, amikor megszoktam a tudatot, csak két másodpercenként pillantottam oda, ellenőrizve, hogy a helyén van-e még. Kissé feszengve ültem a kanapén, mert úgy éreztem, hirtelen túl sok ez nekem. A gekkó, Nagy Márk döbbenetesen szexi sérülése az arcán, továbbá az, hogy beleültem valami kajába, amire nem számítottam a kanapén... Evelin érkezése után (Márkkal szinte egy időben jött meg), valamint, miután Aszádék kicsodálkozták magukat Márk „brutál klassz” sérülésén, Körte szót kért, és kezdődhetett a „meeting”-nek nevezett program, ami csak a hivatalos megnevezésében volt valami komoly dolog, amit mondjuk az ember tweetelhet, és akkor fontosnak tűnik. Egyébként úgy nézett ki, hogy Körte felállt, hogy elkezdje a megbeszélést, de akkor a garázs házhoz vezető ajtaja kinyílt, és Körte anyukája dugta be a fejét.

– Gyerekek, hallottam, hogy megjöttetek, csináltam nektek egy kis reggelit – lépett be egy tálcával.

– Anya! – meredt rá Körte idegesen. – Ez itt egy hivatalos megbeszélés, nem jöhetsz be reggelivel!

– Úúú, az palacsinta? – néztem a tálcára.

– Lekváros – kacsintott rám Körte anyukája.

– Elnézést, khm – szólt Márk értetlenül. – Én kacsintok.

– Hogyan? – kérdezte kedvesen.

– A kacsintás, pontosabban márkcsintás hozzám tartozik, mondhatni a védjegyem. Tessék kitalálni valami mást – közölte Márk.

– Márk, ne inzultáld anyámat, kacsint, ha akar – mérgelődött Körte.

– Nem, nem – rázta meg a fejét Körte anyukája. – Értem én. Nem akartam márkacsintani.

– Csak márkcsint. Nem márkacsint. Márkcsint – tette helyre a dolgokat Márk.

– Ó, értem. Szóval akkor ez milyen a kacsintás helyett? – kérdezte Körte anyukája, és feltartotta a hüvelykujját.

– Ez nagyszerű lesz, köszönöm – biccentett Márk, akinek nem volt kifogása a thumbs up ellen, azt bárki használhatta, nem tartott rá igényt. Milyen nagylelkű.

– Körte néni, én a fahéjasat szeretem, ugye tetszik tudni? – nyújtogatta a nyakát Pepe.

– Hogyne tudnám! – felelte sértetten.

– Bogyó, miért néz Béla ilyen szomorúan? Mit csináltál

vele? – állt meg Evelin a terrárium mellett, majd belenyúlt, és megragadta a gekkót, amitől én felpattantam, és a palacsintámmal együtt a garázs legtávolabbi részébe mentem.

– Honnan tudod, hogy szomorú egy gekkó? – tárta szét a karját Bogyó értetlenül.

– Biztos onnan, hogy nem mesél vicceket – vonogatta a vállát Puding, mire Pepe és Bogyó felröhögtek.

– Fejezzétek már be a hülyülést! – szólt rájuk Evelin. – Nem látjátok, hogy Bélának rossz a kedve? – mutogatta körbe a kezében tartott állatot.

– Lehetséges, hogy visszarakod? – kérleltem halkán, mert éppen halálra voltam rémülve.

– Megint kacsintani tetszett! – szólt Márk Körte anyukájára, amikor átnyújtotta a tányért Pudingnak. Mint kiderült, Márk az ellenőrzése alatt tartotta és folyamatosan figyelte, nehogy megismétlődjön az eset...

– Ó, tényleg, elfelejtettem, elnézést – szabadkozott, és ekkor Körte elüvöltötte magát, amitől mindenki egyszerre hallgatott el.

– Mi a jó büdös franc van itt? Elvileg egy megbeszélésen vagyok, emberek! Anyu, te menjél befelé a házba, köszönjük a reggelit, de dolgoznunk kell – kezdte. – Márk, te szállj le anyámról, és foglalkozzál magaddal. Evelin, rakd le a depressziós gekkódat, gyerek, te ülj vissza a helyedre,

Aszádék, nektek pedig csak úgy általánosságban, kuss legyen – tett rendet egy pillanat alatt. – Mindenki elhallgat és rám figyel, mert fontos dolgokat kell megbeszélni. Na! – bólintott elégedetten, amikor egy pillanat alatt elmúlt a káosz, és mindenki fegyelmezetten ült a helyén, és csendben ette a reggelit, ami egyébként valóban nagyon finom lett. – Akkor mondom, hogy mi van – kezdett bele a menedzserünk, és ismertette a többiekkel, amit nekem már felvázolt.

Vagyis azt, hogy valamennyien szerepelni fogunk a *Csátáznak a sztárok!* (CsASz) nevű vetélkedőn, aminek a felvétele pénteken és szombaton lesz, a legtöbbünk számára már jól ismert helyszínen. A tévé épületében, ahol a *Pop/Rock sztár leszek!* adásán is jártunk, ki többször (Nagy Márk), ki sokszor (én, a duettadás hetében), ki egyszer (Aszádék a duettesten), és ki egyszer sem (Evelin).

– És akkor... – értelmezte Márk a hallottakat. – Az Üres Utcák elcserélte velünk a vetélkedőt.

– Pontosan – biccentett Körte.

– És ezért ők szerepelnek az első *Pop/Rock* élő adásban szombaton – biccentett Evelin, felfogva a hallottakat.

– Igen.

– És csak úgy belementek? – hunyorgott Márk, akinek nagyjából ugyanazok voltak a kérdései, mint nekem egy

órával azelőtt.

– A *Pop/Rock* műsorban szerepelni nagyobb dolog, mint a vetélkedőn... – vetített Körte, aztán látva, hogy gorombán meredek rá, a fogát szívva hozzátette. – Meg persze kompenzáltam őket ezzel-azzal.

– Például? – kérdezte Bogyó.

– Kapnak tőlem ingyen tetkót...

– Nemáár! – hóbörgött Pepe.

– Most ezzel mi a bajod? Ti is kaptatok – nézett rá értetlenül Körte.

– Jó, de mi a fiaid vagyunk.

– Nem, nem vagytok – közölte Körte furán.

– Így nem is baj – sértődött meg Puding.

– Mi van ezekkel? – tárta szét a karját Körte.

– Apakomplexus – legyintett Evelin. – Szóval ennyi? Megyünk vetélkedni?

– Igen, ennyi – biccentett Körte, mire köhintettem egyet, de nem reagált. Köhintettem még egyet. Ez sem hatotta meg. Végül már folyamatosan köhögtem, ami miatt Bogyó hozott nekem egy pohár vizet.

– Nagyon kedves vagy, de... – vettem el a poharat. – A köhögésem valaminek szól – néztem szúrós szemmel Körtére.

– Csak száraz a palacsinta – reagálta le.

– Nem, Körte, nem száraz – meresztgettem a szemem. – Mintha még mondani akartál volna valamit...

– Nem akartam – rázta meg a fejét.

– Körte! – förmedtem rá.

– Jó, na! – tekergette idegesen a két kis copfba fogott szakállát. – Az Üres Utcák kért még valamit a csere miatt, de nem nagy ügy... Evelin, méysz Pablóval egy randira.

– Hogy mi van??? – emelkedett fel a szakadt fotelból Evelin, Béla a gekkó pedig elbújt a terráriumba helyezett faág mögött. Jól tette.

Mi a palacsintát ettük, miközben Körte és Evelin véget nem érőnek tűnő vitája kezdődött.

– Hogy lehetsz ilyen? Pont Pabló? Az egy törpe, fél fejjel alacsonyabb nálam! – kiabált Evelin.

– Mit tehettem volna? Ezt kérte.

– Tényleg? És akkor mi van? Odaadsz egy randira az engedélyem nélkül?

– Fogd fel vakrandinak – röhögött Körte.

– Menj már! Én ebben nem veszek részt.

– Csak közlöm, hogy Pabló nem törpe. Kicsit alacsony...ka, de majd megnő.

– Mikor? Huszonnégy éves – dühöngött Evelin.

– Ugyan már. Ez csak külsőség... a szerelem nem ismer akadályokat – oltogatta tovább Körte, de Evelin nem volt

humoránál.

– Baromira vicces vagy. Most mit csináljak?

– Ne vegyél fel magas sarkút – tanácsolta Körte.

– Fúúú, ezt de visszakapod még! – dörzsölte a kezét

Evelin, tudva, hogy úgyis megteszi a csapatért.

– Jó, na, tényleg bocs, nem volt választásom – komolyodott el Körte.

– Semmi gond, legalább megpróbáltad – enyhült meg Evelin arca, de amikor Körte elhúzta a száját, elárulva ezzel magát, Evelinnek újra elborult az agya. – Mondd, hogy nem egyeztél bele azonnal, hanem legalább megpróbáltad kidumálni! Körte! – akadt ki teljesen.

– Hát az úgy volt... hogy... – próbálkozott, de ekkor Evelin elkezdett mindent hozzávágni, amit talált, Körte pedig arra koncentrált, hogy elhajoljon, de nem mindig sikerült. Eltalálta többek között két párna, egy kábelköteg és egy kétliteres narancslé, viszont a hamutartó elől bravúrosan el tudott hajolni. Megtapsoltuk érte, tényleg ügyes volt.

Mi tovább moziztunk, de aztán kezdtük kicsit unni, meg a palacsinta is elfogyott, úgyhogy Nagy Márk-matricákat kezdtünk cserélgetni Aszádékkal, amíg Körte és Evelin tovább vitáztak. Amikor úgy tűnt, csitulnak egy kicsit, felnéztünk, várva, hogy ez most tényleg véget ért, vagy

megint csak italszünet (amikor mindketten egyszerre ittak néhány kortyot, aztán folytatták a veszekedést).

– Oké, szétment a lábam egy átkozott trampli cipőben, megbuktam a zenekarom első fellépésével, trollok ezrei üldöznek a neten, boldogtalan lett a gekkóm, és randizhatok egy Pabló nevű, fél fejjel alacsonyabb sráccal, akin úgy állnak a bő, kapucnis cuccok, mint egy manón. Élet, please – huppant le Evelin a fotelbe, egy afféle „mi jöhet még?” sóhajrással.

– Nézd a jó oldalát – szólt Körte szomorúan mosolyogva.
 – Mi lenne az? – pillantott fel rá Evelin.
 – Pabló a leghelyesebb tag az Üres Utcákból.
 – Te viccelsz, ugye? – dünnyögte.
 – Miért, nem így van? – csodálkozott Körte, aki ismét bebizonyította, hogy egyáltalán nem ért a lányok ízléséhez.

– Nem – feleltük Evelinnel egyszerre.
 – Ohó – kapta fel a fejét Nagy Márk azonnal, amikor olyan ütötte meg a fülét, amiben a helyes kifejezés nem vele kapcsolódik össze. – Miről beszéltek?

– Inkább kiről – forgatta a szemét Evelin. – Tomiról.
 – Így igaz – erősítettem meg, mert a hiphop banda tagjai közt valóban kitűnt egy személy, és ezt lányként képtelenség nem észrevenni.

– Tomi? Az melyik is? – csodálkozott el Körte, és látszott,

hogy Aszádék és Márk sem tudja azonnal, hogy kiről van szó.

– Fiúk – meredt rám Evelin a fejét rázva. – Semmit nem tudnak.

Közben Márk már a mobilján guglizott egyet, aztán kinyújtotta a fotót és a szemét forgatva megrázta a fejét.

– Jó, azért túlzásokba ne essünk – mutatta Körtének és Aszádéknak.

– Te, ez a Tomi tényleg helyes kölyök – méregette a fotót Körte.

– Na, ennek öröme elmegyek mozizni az alacsony taggal – dűnnyögte Evelin, mire akaratlanul is felnevettem.

– Beka. Pszt. Beka – szólt újra Márk.

– Mi az?

– Szerinted is jól néz ki?

– Kicsoda? – meredtem rá.

– Tomi.

– Márk, hagyjál már. Most nem rólad van szó, dolgozd fel – sziszegtem. – Magadban – tettem hozzá, és tovább hallgattam Körtét és Evelint.

– Beka – szólt újra Márk. Odafordultam, mire az arcomba tolta a telefonját, amin teljesen véletlenül még mindig Tomi fotója volt megnyitva.

– Igen, tudom, hogy néz ki, ismerem – közöltem.

- Nem azért mutatom.
 - Hanem?
 - Tízből?
 - Tízből mi?
 - Szerinted tízből mennyi?
 - Te jó ég, Márk, én nem pontozok – túrtam a hajamba.
 - Miért nem?
 - Mert normális vagyok.
 - Naa – vigyorgott. – Tényleg érdekel.
 - Jó, te akartad. Nyolc – mondtam ki hirtelen.
 - Nyolc??? – kerekedett el a szeme. – Nyolc? Nyolc??
 - Igen, nyolc – bólintottam.
 - Nem lehet nyolc. Ha én vagyok a tíz, akkor...
 - Márk – szakítottam félbe összehúzott szemöldökkel. –
- Miért gondolod, hogy te tíz vagy?
- Na ne viccelj.
 - Nem viccelek – mosolyodtam el.
 - Tíz vagyok neked.
 - A tíz nem is létezik – feleltem. – Az azt jelenti, hogy tökéletes, és olyan nincs – mondtam, majd mielőtt rávágthatott volna valamit magával kapcsolatban, megerősítettem. – Nincs olyan, hogy tíz.
 - Szóval én kilenc vagyok, és akkor szerinted ez a Tomi nyolc? Tehát csak egy pont van köztünk? Ugyan már.

– Honnan tudod, hogy kilenc vagy?

– Annyi vagyok, amennyi a maximum – vigyorgott.

– Szerinted – tettem hozzá.

– Nem leszek holtversenyben ezzel a taggal! – kérte ki magának.

– Talán nem is vagy – vonogattam a vállam, Márk pedig átgondolta, hogy ez mit jelent, és egyszerűen kiröhögött, aztán, látva, hogy én nem nevetek, elkomorodott. – Te tudod, hármas – vágta az arcomba, aztán felállt, és sértetten otthagyt.

Szórakozottan néztem utána.

– Hé, Márk – szóltam.

– Mi az?

– Hármas? – vigyorogtam. – Tízből? Tényleg?

– Ugyan Beka – meredt rám lesajnálóan. – Százból – kacintott egyet, mire nevetve felkaptam egy párnát és utánadobtam.

Amíg Nagy Márk megpróbálta feldolgozni, amit természetesen csak viccből mondtam, végre rátértünk arra, amiért eleve jöttünk. Hogy a műsorról beszéljünk. Körte éppen az e-mailből olvasta fel az instrukciókat, amik arról szóltak, hogy pontosan hányra érkezzünk pénteken és milyen ruhát viseljünk, amikor Márk visszaült mellém a kanapéra és hozzám hajolt.

-
- Oké, Beka. Utolsó ajánlat – suttogta, mire szórakozottan néztem a szemébe. – Én kilenc, Tomi öt.
- Nem – nevettem fel őszintén.
- Akkor az utolsó ajánlat...
- Azt hittem, az előző volt az utolsó.
- Nem, ez az, de jól gondold meg, mert ez tényleg a legutolsó lehetőséged.
- Hallgatlak.
- Én tíz, Tomi négy.
- Ez hogy jött ki? – röhögtem el magam.
- Eltaláltam?
- Nem – nevettem folyamatosan.
- Jó, a legutolsó.
- Márk – állítottam le. – Ha ennyire érdekel...
- Igen?
- Akkor teljesen őszintén, szerintem, az én tízes értékelésemben Tomi maximum öt.
- Hah! – bólintott. – Tudtam. Annyira tudtam.
- Mert helyes srác, de egyáltalán nem az esetem, tehát közömbös.
- Ellenben én... – adta a számba a szavakat.
- Sose tudod meg – vigyorogtam rá.
- Mi van? Mondj egy számot!
- Nem.

- Mondd ki!
- Nem! – ráztam meg a fejemet nevetve.
- Úgyis tudom.
- Nem tudod.
- Az agyamra méysz, te lány – ingatta a fejét.
- Sajnálom – mosolyogtam rá.
- Nem is sajnálok – húzta össze a szemét gyanúsan.
- Nem hát – röhögtem fel.
- Halló, éppen megbeszélünk! – tapsolt kettőt Körte,

mert időközben nem csak Márk és én kezdtünk teljesen másról beszélni, hanem mindenki más is.

– A neten azt írják, hogy Pabló százhatvanegy centi. Most komolyan, ha két sorral feljebb ül a moziban, akkor leszünk egy magasak – böngészett Evelin megállás nélkül.

– Körte, mikor lesz ebédszünet? – kiáltotta Pepe.

– Most reggeliztél – meredt rá Körte furcsán.

– Az nem most volt – vágta rá, Körte pedig az órájára nézve mérgesen szitkozódni kezdett, és közölte, hogy most bele kell húznunk, mert elszaladt az idő. És tényleg.

Első körben berakott a laptopon egy CsASz részt, hogy ismerkedjünk meg vele. Kár volt. Az egyórás vetélkedőből (az adásban a reklámokkal együtt kilencven perc) mi még soha, egyetlen részt sem láttunk, lévén, hogy szombat este szokott adásba kerülni, és olyankor mi általában fellépésen

vagyunk (Aszádék mint kísérőzenekarom), úgyhogy teljesen újdonságként hatott az egész. Nézőként roppant szórakoztató műsorról van szó, amin lehet nevetni, drukkolni, és simán élvezhető, sőt, szerethető az egész, csak hogy mi egy pillanatig sem nézhettük úgy a felvételt, mint egy tévé előtt ülő néző. Mert mi ennek a műsornak a szereplőivé váltunk, és úgy már egészen más volt a helyzet.

– És itt megint megpörgeti a csapatkapitány a bazinagy kereket – bökött Körte a képernyőre. – Látjátok, megállt, jöhet a feladat, most felveszik a bukósisakokat – mutogatta.

Kábé olyan lelkesek voltunk, mint akiknek a fogát húzzák. Az adás tematikája, amit néztünk, a színházak csatája volt, azon a felvételen két, mondhatni konkurens színház színészei mérettettek meg egymással, így a feladatok és kérdések kifejezetten a színházról szóltak. A mi esetünkben viszont mindenképpen a zenéről fog szólni az adás, tehát nem tudhattuk előre, hogy milyen feladatok és műveltségi kérdések várnak ránk. Csak annyit tudtunk levonni a felvétel alapján, hogy milyen a műsor struktúrája és hangulata. Minden más meglepetés lesz.

– Tehát – állította le Körte. – Vihetünk egy darab segítséget a csapatunkba.

– A kiadótól valaki? Jártasak a zenében – próbálkozott Evelin.

– Balogh úr a csapatkapitányunk lesz. Más kell – közölte Körte.

– A húgom – mondtam azonnal, gondolkodás nélkül.

– A kisgyerek? Fiatal hozzá – vonakodott Körte, de megráztam a fejem, készen arra, hogy megcáfolom.

– FigyeljeteK, gondolkozzatok, mire kell nekünk segítség. Komolyzenei kérdésekben szerintem megállom a helyem, rock/punk/metál kérdésekben Aszádék tudni fogják a dolgukat, popban Evelinre számíthatunk, mégiscsak sokáig volt ezekben a körökben, retróban és régi dolgokban ott van Körte, Márk pedig, ha esetleg róla kapunk kérdést, mert ő csak magáról tud beszélni... – soroltam. – Nekünk a tinidolgok kellenek, mert azon el fogunk vérezni. És nincs, aki ebben naprakészebb, mint egy tízéves. Lili a segítségünk – vezettem fel, és mindenki azonnal egyetértett velem.

– Gyerek, ez szép volt, ügyes vagy, kell egy igazolás Lilinek péntekre, ha kivesszük a suliból.

– Megoldjuk – bólogattam.

– Na, akkor halljam, ki hány hozzátartozót hozna nézőnek. Fejenként ne legyen több, mint három, jó?

– Lili, anyu, Anti – feleltem azonnal.

– Anyám, apám és Béla – tette fel a kezét Evelin.

– A gekkó nem számít – szólt rá Körte.

– Akkor anyám, apám és a bátyám – gondolta át Evelin, mire felneveltünk.

– Előbb hoztad volna a gekkódat, mint a testvéredet? – néztem rá röhögve.

– Ja – biccentett.

– Van bátyád? – csodálkozott Márk.

– Ja – ismételte magát Evelin.

– Hogy néz ki? – kérdezte Márk, a lényegre térve.

– Ronda – válaszolta meg egyszerűen Evelin, Márk pedig nem kérdezősködött tovább, ő igazából ennyit akart tudni.

– Aszádék? – kérdezte Körte a fiúktól.

– Nekem a szüleim feljönnek Pestre a műsor miatt – szólt Bogyó.

– Ez kedves tőlük – mosolyodtam el.

– Ja, nem miattam, imádják a vetélkedőt, odavoltak, amikor megtudták, hogy jöhetnek nézőnek.

– Oh – értettem meg.

– Nekem négy kellene – szólt Pepe. – Anyu, apu, nagymama, nagypapa...

– Lili a csapat segítsége, tehát nem számít kísérőnek, így felszabadult egy helyem, azt odaadom – tárgyaltam le azonnal Pepével.

– Nem hozod anyád pasiját? – kérdezte tőlem Körte.

– Még nem is ismerem – szóltam furán, aztán

átgondoltam a dolgot. – És egyébként... megfeledkeztem róla. Mármint arról, hogy létezik – csodálkoztam, és egyszerűen nem tudtam elképzelni, hogy valaha a plusz egy főt ösztönösen fejben tudnám tartani.

– És apád?

– Ő jönne, de nem ér rá, későn szoltam – feleltem.

– Basszus, nekem is négy jegy kell, elfelejtettem a nagyapámat – kapott a fejéhez Bogyó.

– Megoldjuk – biccentett Körte. – Puding?

– Három jegy kell – tette fel a kezét.

– Oké – írta fel a telefonjába Körte, végül Márkhoz fordult. – Neked?

– Nekem nem kell egy sem.

– Mi? – ráncoltam a homlokomat, és a többiek is kérdőn néztek rá.

– Nem igazán... Nem akarok hívni senkit. Szóval nekem inkább egy sem kell – magyarázott összevissza.

Körte rám nézett, és éppen elkaptam a pillantását, így némán megbeszéltük, hogy valószínűleg Márk senkit nem tud elhívni, hogy drukkoljon neki a CsASz-ban.

– Akkor elkérhetem a nagyapámnak az egyik jegyed? – kérdezte Bogyó.

– Nekem kell még egy fél jegy az alacsony fiúmnak – viccelt Evelin, mire mindenkiből kitört a röhögés.

– Vihetitek az összes jegyemet – bólintott Márk a nagy nevetés közepette, én pedig úgy éreztem, hogy megszakad a szívem, így míg a többiek jegyüzérkedtek egymás között, én Márkhoz fordultam, és szomorúan néztem rá.

– Hé – szóltam. – Biztos, hogy nem akarsz senkit hívni?

– Biztos – felelte.

– Nézd, sajnálom, hogy... hogy ilyen szituációba kerültél, biztosan kínos, meg ilyesmi – magyaráztam, Márk pedig szólni akart, de nem hagytam, hogy a szavamba vágjon, hanem folytattam. – De figyelj, nem ciki, mert mi ott leszünk veled, ez csapatjáték, a mi közönségünk neked is a közönséged – tettem a térdére a kezem megnyugtatón.

– Ja, hogy... – kezdte, de közbeszóltam.

– És nem tudom, hogy a szüleid miért nem jönnek el, vagy mi a baj, de ott lesz anyu, meg Anti is, és ők nagyon szeretnek téged.

– Te most sajnálsz engem? – kérdezte döbbenten.

– Diszkréten – sziszegtem.

– Óóó. Annyira sajnálsz, mint mondjuk egy nyolcast? – nézett rám kérdőn, mire elnevettem magam, és mélyen a szemébe néztem.

– Mint egy kilencest – mondtam ki mosolyogva.

– Na! – vigyorgott rám. – Kösz, ez jólesett – bólintott. – Egyébként nem tudom, miért sajnálsz, nem hiszem, hogy

kellene. A szüleimet azért nem hívom, mert lepasszoltam nekik egy ajándék wellness hétvégét, amit Valentin-napra kaptam egy cégtől, a három jegyet pedig nem tudtam volna széosztani, mert kábé ezren akarnak jönni, és hogy ne legyen sértődés, inkább egyet sem kérek – vonogatta a vállát, én pedig szájtátva néztem rá.

– Te szemét! – mondtam ki összehúzott szemmel.

– Most mi van? – röhögött fel jóízűen.

– Azt hittem, nem tudsz kit hívni! – akadtam ki teljesen.

– Én? – ámult el. – Beka, Nagy Márk vagyok, bárkit elhívhatok, és ugrik.

– Fúúú – néztem rá bosszúsan.

– De nem akarok hívni senkit.

– Jó, megértettem. Félreértés volt, én azt hittem...

– Tudom, mit hittél – mosolyodott el. – És jólesik, hogy így reagáltál. Bár egy kilencesnek nem is mondhatnál nagyon mást.

– Élvezed, mi? – hunyorogtam dühösen.

– Nagyon – nevetett fel. – Egyébként – komolyodott el újra – mindenki ott lesz a csapatban és a nézőtéren, aki számít nekem. Más nem kell.

– Oké – bólintottam. – Amúgy nem vagy te kilenc – tettem hozzá, de teljesen felesleges volt.

– Dehogynem. Van az tíz is – kacsintott rám, és nem

szálltam vitába, mert igaza volt. Nagy Márk simán üti a tízest. Kár, hogy ezt ő is jól tudja.

13.

– Akkor minden világos? – tapsolt kettőt Körte. Nagyon optimista volt, valójában hiába néztük meg az egyórás műsort, semmit nem értettünk belőle, kábé még a szabályokat sem sikerült elsajátítanunk.

– Nem – feleltük tökéletesen egyszerre.

– Nagyszerű – hagyta figyelmen kívül Körte az értetlenségünket. – Akkor péntekig mindenki magol!

– Mégis mit? – csodálkozott Bogyó.

– Mindent. Szívjátok magatokba a tudást, nem éghetünk be. Kvízeljetek, olvassatok, böngésszetek! Nem mutakozhatunk hülyének – lelkesített minket.

– Gondolod? – meredt rá Puding értetlenül.

– Na, akkor még valami a kitöltési ívről. Van köztetek, aki nem tud úszni?

– Én – jelentkezett Evelin.

– Akkor beikszelem. A többiek?

– Kutyaúszás számít? – érdeklődött Bogyó.

– Ostoba – hagyta rá Körte, és már tovább is lépett. – Allergia valamire?

– Lúdtollra, parlagfűre és a csúnya emberekre – jelentkezett Márk.

– Nagyszerű – dünnyögte Körte, miközben jegyzetelt. – Mennyire csúnya emberekre?

– A határozottan csúnyákra – pontosított Márk.

– Hülye, ne már – sütöttem le a szemem nevetve.

– Másvalakinek allergia? – fordult körbe Körte. – Senki? Szuper. Akkor tovább. Állandó szedett gyógyszer?

– Puding fogamzástátlót szed – kiáltotta Bogyó, ami miatt elröhögtük magunkat, Körte viszont egy „lecsaplak titeket” pillantást mért ránk, úgyhogy elkomorodtunk.

– Senki? Akkor tovább. Fóbiák, magas fokú félelmek?

– Most komolyan, milyen műsorba megyünk? Ezeket miért kérdezik? – riadtam meg.

– Ez csak formaság, nyugi, gyerek – legyintett Körte.

– Pók – mondtam azonnal, Körte pedig felírta.

– Bezártság – szólt Evelin.

– Ez most olyan, hogy mi felírjuk, mitől parázunk, aztán direkt megszívátnak a szerkesztők, és berakják ezt feladatnak? – gondolkodott hangosan Pepe.

– Valószínű – biccentettem, miközben már meg is bántam, hogy bementam a pókokat.

– Zsír – lelkesedett Pepe. – Körte, írd be, hogy rettegek a csinos, meztelen nőktől – diktálta, aztán vigyorogva fogadta

Bogyó és Puding elismerő bólogatását, amiért „ennyire vág az esze”.

– Húzd ki a pókot, nem félek tőle – módosítottam.

– Biztos, gyerek?

– Nem tudom. Most mi a jó, ha bevallom, vagy nem? – töprengtem.

– Passz – rázta meg a fejét. – Lehet, hogy nem kaptok ilyen feladatot, de az is lehet, hogy pont erre megy ki az egész. De igazából tök mindegy, a pókoktól az emberek 90%-a fél, biztos, hogy lesz olyan feladat, az a kérdés, hogy ki pörgeti ki. Majd nem engedünk a bátorságin.

– Rendben, köszönöm – helyeseltam.

– Na, akkor elküldtem az infókat, mostantól éles a dolog, pénteken megyünk a CsASz-ra. Ja, és a MusicNotes Records az ellenfelünk – közölte Körte mellékesen, mintha ennek nem lenne jelentősége.

– Hogy mi? – akadtunk ki teljesen. És jogos volt a felháborodásunk. A MusicNotes nagy konkurensa a BPRP kiadónak, ezzel nincs is gond, csak hogy az elmúlt hónapokban lett néhány elég erős új bandájuk és előadójuk, mert átvitte őket... Pí. Aki szintén azt a kiadót erősíti. A fenébe.

– Istenem, lehet még ennél is szarabb az életem? – kérdezte Evelin, és bár költőinek szánta, hamarosan választ kapott rá. Körte ugyanis, miután elküldte az e-mailt

a CsASz szerkesztőjének, belenézett az olvasatlanokba...

– Márk, a sminkes visszaszólt, hogy holnaptól szombatig naponta megcsinálja a fejedet, úgyhogy nem fog látszódni semmi, jöhetsz-mehetsz kedvedre – olvasta fel, aztán egy másik e-mailt is megnyitott, ami miatt valamennyien összeráncoltuk a homlokunkat, mert Körte olyat tett, amit csak nagyon ritkán. Elmosolyodott.

– Mi történt? – kérdeztem kíváncsian.

– Na, most kapaszkodjatok! – húzta széles vigyorra a száját. – Ez beszárás.

– Naa – kérlelte Evelin, és azt vártuk, hogy Körte végre befejezze a hatásszünetet, és közölje velünk, hogy minek örül.

– Tisztelt Cím – kezdte olvasni. – Csak ezt az egy elérhetőséget találtam, bízom benne, hogy jó helyre írok. A tanítványaim roppant mód érdeklődnek az egyik menedzseltje iránt, a kérdésem az lenne, hogy milyen módon tudnám meghívni egy rövid fellépésre...

– Nagy ügy, Márk és Beki kábé kilencmillió illet kap naponta – vonogatta a vállát Bogyó, mire Körte felemelte a kezét, hogy még nincs vége.

– Várnám mielőbbi válaszát, kiegészítve a fellépés költségeivel. Nagyon örülnénk neki, ha sikerülne leszervezni az Evelin és a Fogd be Aszád első koncertjét iskolánkban.

Üdvözlettel: Takács Gizella

– Bazzzz! – üvöltötte el magát Pepe, és valamennyien ujjongva fogadtuk a hírt.

– Ezt nem hiszem el! – temette az arcát a tenyerébe Evelin, és tisztán láttam, hogy a könnyeit rejti a mozdulatlan. Aszádék előbb egymásnak, aztán egymásra ugráltak az egyik fotelben, Körte pedig próbált mindenkit csitítani, amíg telefonál.

– Kuss egy kicsit, na! Felhívom!

– Nem érted? – ordította Puding Pepe arcába. – Suliba hívnak minket fellépni!

– Dögös végzős gimnazisták, szalagavató bulik, ember, ezt megcsináltuk! – boksolt a levegőbe Bogyó örömeiben, aztán lecsendesedtek, mert a kihangosított készülék kicsöngött.

– Pszt – tette Körte újra a szája elé a mutatóujját, és feszülten várta, hogy felvegyék.

– Tessék – szólt bele egy idősebb női hang.

– Üdvözlöm, Takács Gizellát keresném.

– Én vagyok.

– Az Evelin és a Fogd be Aszád formáció menedzsere vagyok, most olvastam a meghívását.

– Jaj, de örülök, hogy máris hívt! A diákok csak az együttesről beszélnek reggel óta.

– Nos, ennek nagyon örülünk, természetesen boldogan látogatunk el az önök gimnáziumába egy fellépés és közönségtalálkozó erejéig – kezdte Körte, de a telefonban lévő hang közbeszólt.

– Gimnázium? Ó, nem, aranyos, mi általános iskola vagyunk.

– Mi? – suttogta Evelin összezavarodva.

– Biztos a felsősök. Tizenhárom-tizennégy-tizenöt évesek – szóltam halkán, mire bólintottak.

– Ó, értem, persze, nagyszerű, megyünk általános iskolába is.

– Fantasztikus lenne. A gyerekek egész nap a *Mákos gubát* és a *Madárijesztőt* énekelték, és mondták nekem, hogy Gizi néni, tessék megkeresni őket, úgy szeretnénk, ha eljönnének, én meg gondoltam, megnézem, hogy miről van szó, aztán a gyerekek megmutatták az albumot a jútyúbon, és ott van az a kis gekkós dalocska, hogy az milyen édes! – lelkesedett Gizella, vagyis Gizi néni, mire egyre többször néztünk össze értetlenül. – Hadd kérdezzem meg, a gekkóról szóló dalt, mert nekem az lett a kedvencem, igazából mi ihlette?

– Khm – köhintette Körte, aki egyre inkább zavarba jött.
– Az énekesnő, Evelin gekkója. Akit Bélának hívnak.

– Hát ez fantasztikusan aranyos – kacarászott Gizi néni a

telefonba, Körtének pedig hirtelen elborult az agya.

– Gizi néni...

– Parancsoljon.

– Mielőtt rátérnénk a részletekre, megtenne valamit?

– Hogyne, kedves.

– Átadná Pínek az üzenetemet, ami röviden annyi, hogy a jó édes anyjával szórakozzon az a tetúláda! – üvöltötte el magát, mert ezer százalékig meg volt győződve arról, hogy ez szívatás, miközben én elkerekedett szemmel néztem a telefonomra, és egy pillanat alatt lesápadtam.

– Körte, neee! Ne csináld! Ez komoly! – üvöltöttem rá ész nélkül, és odapattantam a telefonnal a kezemben. – Nézd! – mutattam felé, mire a menedzserem hunyorogva nézte a kijelzőt.

És egyikünk sem netezett egész nap. Az utolsó infónk az volt, hogy az Evelin és a Fogd be Aszád formációt tegnap este lehúzták a kritikusok, és valamennyi zenés felület. Evelinék Aranycsermelyes előadásának a csíkja minden feltöltésen mínuszba ment át, több száz negatív kommentel, mindenhol leírták őket... Kivéve egy helyen. Amit senki nem vett figyelembe. Hiba volt. Evelin tegnap este „minden mindegy” alapon feltolta az egész *Madárijesztő* albumot a YouTube-ra azzal a céllal, hogy mivel úgyis trollkodnak velük, kihasználják a viszonylag erős érdeklődést, és a

nagyobb nézettség reményében elérhetővé teszik az egész albumot, ha már – szerintük – úgyis ugrik a szerződés és az albummegjelenés. Csakhogy azt a videót nem bántották a trollok, ők megelégedtek azzal, amiről mindenki beszélt, ez volt az ominózus fellépésről készült felvétel a tegnap esti Aranycsermelyen, miközben az albumfeltöltés elindult a maga útján... Mert valamilyen csoda folytán, és soha nem fogjuk megtudni, hogyan történt, de a csodákban pont az a jó, hogy nem lényeg a miértje, az Evelin és a Fogd be Aszád – *Madárijesztő* (Full Album) videót megtalálta az a közönség, amelyik azonnal meg is szerette. A kisgyerekek és azoknak a szülei.

– Bazki – húzta el a száját Körte, amikor megmutattam neki a videót. – Gizi néni, itt van még? – szólt újra a telefonba.

– Igen, fiatalember, de nagyon megdöbbenett az imént, legszívesebben kimosnám a száját! – szidta le, Körte pedig értetlenül nézett rám, miközben én a kezemmel hadonászva mutattam neki, hogy haladjon tovább, tárgyaljon, ne akadjon fenn a részleteken, jelen esetben azon, hogy úgy beszélnek vele, mint egy nagycsoportossal.

– Elnézést, nem magának szólt, én csak... Bocsánat, itt vagyok. Szóval Evelin és Aszádék bármikor elmennek az iskolájukba fellépni.

– Nagyszerű hír. A másodikos osztályomnak a jövő hét pénteken lenne a legmegfelelőbb...

– Másodikos? – akadt ki Bogyó. – Az mekkora? Mint Lili?

– Nem, Lili negyedikes – közöltem.

– Kisebb, mint Lili???

– Ühüm.

– Van kisebb, mint Lili? – próbálta elképzelni.

– Igen. Mint Lili két éve – segítettem, de ez az infó kifogott Bogyón, mert akkor még nem ismerte, így teljesen kiakadt, hogy szertefoszlott az álma a végzős gimnazista lányokról, akik részegen rajonganak érte. Ahogy láttam, egyik Aszád sem értette, hogy mi történik, és miközben Evelin a neten kutakodott, addig Körte Gizi néni kis osztályáról hallgatott kedves sztorikat, amivel nem tudott mit kezdeni, ezért pislogás nélkül meredt maga elé. Kezdtünk szétesni.

– Mi a franc történt a neten? Szeretik a *Madárijesztő* albumot, már négyezren megnézték, és van egy csomó pozitív komment... – kapkodta a fejét Evelin.

– De kik azok, és mit írnak? – pislogott nagyokat Pepe. – A másodikosok kommentelnek?

– Nem – csóválta a fejét Evelin. – A szüleik.

– Hogy?

– Hogy aranyos. Meg hogy a gyerekre ragad a szöveg...

És hogy – pörgette le a kijelzőt –, hogy milyen dal-
lamtapadás a *Mákos guba*... Mi történik? Beki??? – fordult
felém tanácstalanul, hátha én értem.

– Fogalmam sincs – nézegettem én is a telefonomat. – Én
úgy látom, hogy... Sok a megosztás a Facebookon. De a
képeken kisgyerekes szülők vannak.

– De mi punk-rock banda vagyunk – értetlenkedett
Puding.

– Passz – kapkodtam a fejem. – Márk, te mit láatsz? –
fordultam felé.

– Anyukákat kiskölykökkel – tárta szét a karját legalább
annyira értetlenül, mint mi.

Körte, aki már kinyomta a kihangosítást, merthogy mi
folyamatosan beszéltünk, és nem akarta, hogy hallatsszon,
kérdőn nézett Evelinre és a fiúkra, hogy most mit csináljon.
Elvállalja a fellépést egy kisiskolás osztálynak, vagy mondja
le... Miközben fogalma sem volt arról, hogy mit lépjen, a
telefonban Gizi néni megállás nélkül magyarázott neki.

– A gázsi? Nézze Gizike, ez egy nagyon új formáció, még
nem szabtuk meg árakat, csak tegnap debütált az
együttes... Mondja meg maga, mire gondolt.

– Kizárt dolog, hogy gyerekbanda legyünk – rázta meg
közben a fejét Bogyó.

– Nem zenélek ekkora gyerekeknek, az nem rocknroll.

Keith Richards sem állt ki egy oviban – hőbörgött Puding.

– Persze, másodikosoknak, majd rájön ez a Gizella – pufogott Pepe is.

– Hallgatom – bólintott Körte, figyelmen kívül hagyva Aszádék dühöngését, és az asztalhoz lépve felkapott egy tollat, aztán egy összegyűrt szalvétát kisimítgatva felfirkantott valamit, mi pedig valamennyien fölé hajoltunk. Az összeg volt, amit az iskola ajánlott az Evelin és a Fogd be Aszád fellépéséért.

– Vállaljuk – közölte Bogyó azonnal.

– Az ott egy nulla a végén, vagy morzsa? – kérdezte Pepe.

– Nulla – mondtam mosolyogva.

– Körte, mondd meg Gizikének, hogy jövünk – ment bele azonnal.

– Hű – kerekedett el Puding szeme, és ő összesen ennyit fűzött hozzá.

– Evelin? – suttogta Körte, a telefont lefogva, várva az együttes utolsó tagjának a beleegyezését is.

– A francha, valaki szereti, amit csinálunk, és még fizetnek is érte. Tök mindegy, hány évesek. Vállaljuk! – mondta ki hirtelen.

Miután Körte letette a telefont, és beírta az emlékeztetőjébe azt az ünnepi dátumot, amikor is az első Evelin és a Fogd be Aszád fellépésre sor kerül, az egész

társaság felbolydult egy kicsit. A vetélkedőre való felkészülést azonnal ejtettük, mert gondoltuk, bőven ráér (egyébként nem ért rá), és komolyan elkezdtünk aggódni azon, hogy a bandának nincs sok ideje. Hogy mire? Kb. semmire. Az első fellépésükig alig kilenc nap állt rendelkezésükre, amiből kettő napot eleve elvett a vetélkedő forgatása, ezenkívül várt rájuk még egy halom próba, és nem mellesleg egy egész impresszum elkészítése, többek között felhasználható (profi) fotókkal, amiből még soha nem készült egy darab sem. Körte szemmel láthatóan próbálta állni a sarat, de annyira kattogott az agya, hogy szinte kihallatszottak a gondolatai a fejéből, miközben már hívta is a fotóst, azt tudakolva, hogy mikorra tudja elvállalni Aszádék fotózását.

– Holnap? Nagyszerű. Ott leszünk délután háromra – bólogatott, majd kinyomta a hívást, és Evelinékre nézett. – Holnap stúdiófotózás az V. kerületben. Kellenek ruhák... – nyomkodta újra a készüléket, aztán, mint aki szellemet látott, lefagyott egy pillanatra, és egyenesen Márkra nézett. – Ó, hogy az a... Neked holnap délután fellépésed van.

– Nem gond – rázta meg a fejét Márk.

– Hogy ne lenne gond? Szét van verve a fejed, eltűntél a díjátadón, kellek oda erősítésnek, mert interjút fognak kérni – választa fel idegbetegen.

Márk gondterhelten nézett maga elé, Evelin és Aszádék még kissé sokkos állapotban voltak a bepörgött események hatására, Béla, a gekkó pedig eközben elaludt. Vagyis reméltem, hogy elaludt. Ahogy néztem Körtét, akinek tőle szokatlan módon kezdett kicsúszni a kezéből az irányítás, úgy éreztem, itt az ideje, hogy kivételesen én segítsek neki. Ráfért.

– Körte – szóltam, de nem hallotta, teljesen elborította az arcát az aggodalom. – Körte! – ismételtem kissé erősebben, mire végre felém fordult. – Beszélhetnénk egy percre? Odakint.

A többieknek fel sem tűnt, hogy mi ketten kimegyünk a garázsból, így szinte zavartalanul leléptünk, és a fagyos februári szélben megállva a menedzserem szemébe néztem, megpróbálva a lehető legmegnyugtatóbb arckifejezésemet magamra ölteni.

– Nyugi – kezdtem kedvesen.

– Hogy lenne nyugi, amikor... – kezdett rá, de a szavába vágtam.

– Figyelj. Csapat vagyunk, nem?

– De – biccentett összeráncolt homlokkal, mint aki maga sem tudja, hogy ezt most miért mondom.

– Megoldjuk. Kettéválunk.

– Gyerek! Kizárt dolog, hogy elengedem Nagy Márkot

egyedül, vagy veled!

– Körte, állj már le! – szóltam rá mérgesesen. – Hallgass meg, oké? – követeltem figyelmet, és folytattam. – Evelinékkal kell lenned, rájuk kell most koncentrálnod, végre bejött az első bulijuk! Nem hagyhatod ott Aszádékat egy fotózáson, sose csináltak még ilyet, Evelin igen, de még az utánzatomként. Most fogják az arculatot és koncepciót kialakítani magukról, ezen ott kell lenned! – közöltem. – Figyelj, tudom, hogy jelenleg Nagy Márk a legnagyobb menedzselte...

– Ez nem igaz – rázta meg a fejét, de megint nem engedtem, hogy végigmondja.

– Ugyan már – néztem rá hitetlenkedve. – Én parkolópályára tettem magam, Aszádék pedig most kapták az első lehetőséget az indulásra... Akár tetszik, akár nem, Nagy Márk a legerősebb embered jelenleg, de! – akadtam meg, feltartva a mutatóujjamat. – Mi tudhatjuk, hogy ez így van, de nem éreztethetjük. Tegnap leléptél a díjátadóról, lecsúszta Evelinék debütálásáról... Tudom, és ők is tudják, hogy azt tetted, amit tenned kellett, de... de akkor is. A srácok melletted voltak, amikor még én sem. Evelin téged, és veled együtt a bizonytalanságot választotta a biztos helyett. Nem hagyhatod őket cserben – fejeztem be, majd látva, hogy Körte mennyire meggyötört, hozzátettem. – Figyelj.

Elkísérem Márkot a holnapi fellépésére. Eljön velem Lili és Anti is, nem leszünk egyedül, a fellépésszervezőre csörögrá, hogy az anyagiakat kizárólag veled intézheti, egyeztesd le, hogyan, mi pedig csak odamegyünk, Márk lenyomja a műsort, és már lépünk is. Te pedig addig segíted Evelinéket a fotózáson. Na?

– Te gyerek – méregetett fürkészőn. – Tudod ugye, hogy nem leszünk így jóban?

– Mármint? – csodálkoztam.

– Mikor nőttél te fel? Miért vannak ilyen gondolataid? Egyáltalán... honnan szeded ezeket?

– Nem tudom, csak úgy jön – vonogattam a vállam mosolyogva.

– Tényleg megteszed? Elkíséred a hülyét?

– Bármikor – bólintottam határozottan.

– Mit is mondhatnék neked? – pillantott rám hálásan.

– Nem kell semmit mondanod – ráztam meg a fejem. – Építsd fel Aszadékat. Rájuk fér a siker, végignézték és végigdrukkolták először az én, majd Nagy Márk felemelkedését is. Most ők jönnek, és megérdemlik a száztíz százalékot tőled, ahogyan azt mi is megkaptuk.

– Elég lesz már – oltott le Körte nevetve. – Több okosságot ne mondj, mert már így is kínosan érzem magam.

– Elnézést – nevettem fel én is, majd Körte átölelte a vállamat, és magához húzva nyomott egy puszit a fejemre.

– Te gyerek.

– Hm? – néztem fel rá kérdően.

– Ez a parkolópálya, amiről beszélsz, hogy oda helyezted magad...

– Igen?

– Hogy érzed, ez meddig tart majd? Csak, hogy tudjam.

– Nem tudom – ráztam meg a fejem őszintén. – Most jól érzem magam. Amíg apunál voltam, szinte a teljes *Hullócsillag* albumot megírtam, még dolgozom rajta egy kicsit, de hamarosan teljesen kész van. Az *Illúziót* felénekeljük duettben, de nem hinném, hogy azon kívül mostanában írnék magamnak mást...

– Szóval most csak zenét szeretnél írni, ráadásul nem magadnak – próbált követni.

– Ühüm – bólintottam. – Mit gondolsz?

– Nézd, én támogatlak, a szerződésed a harmadik lemezre még bőven hagy időt neked. Csak szeretném tudni, hogy ez így neked rendben van-e.

– Igen – közöltem határozottan. – Nem akarok a Gerinek írt dalokkal fellépni, és tudod, hogy mind róla szólt... Nekem ez most nem megy... Megvárom, hogy véget érjen a műsor, hogy ne feszélyezzen, és kicsit lecsituljanak a

dolgok, mert amíg összemosnak Gerivel, és a dalaimat is összemossák Gerivel, addig nem érzem jól magam a színpadon.

– Értem, gyerek – bólogatott Körte.

– Meg egyébként is – tettem hozzá. – Szeretek másnak dalokat írni.

– Nem – rázta meg a fejét Körte. – Te Nagy Márknak szeretsz dalokat írni.

– Másnak, Márknak... ugyanaz – legyintettem.

– Szerinted, gyerek. Szerinted – röhögött fel. Jó, igaza volt.

Miután visszatérve a garázsba felvázoltuk a többieknek a másnapi programot, mindenki elfogadta a kialakult szituációt, majd szétszéledtünk egy egészen kicsi időre, aztán este újra találkoztunk. Nálunk. Merthogy senki nem hagyta volna ki az alkalmat, hogy trollkodjon egy kicsit anyu barátjával. Biztos az ingerszegény környezet az oka, hogy ilyen dolgok szórakoztatnak minket.

A nagy vacsora előtt azonban mindenkinek volt még néhány nagyon fontos elintéznivalója. Aszádék így, hogy kisgyerekekhez készültek fellépni, arculatváltást végeztek a közösségi oldalaikon, és letöröltek az elmúlt évekből (!) minden olyan posztot, amiben trágárság szerepelt. Ez minden második bejegyzésre jellemző volt. Körte és a

kapucniban és napszemüvegben rejtőzködő Nagy Márk az egyik szponzorhoz mentek felvenni a havi ruhaadagot, amit Márk majd reklámozhat az Instagram oldalán, tagelve a képen mindenkit, akit csak visel, én pedig Liliért indultam a suliba, és mivel Evelinnek nem igazán volt más dolga, elkísért. Körte eldobott minket, hogy ne kelljen taxiznunk (hátral ültünk, mert Nagy Márk egy „ti úgyis előbb kiszálltok” magyarázattal simán elfoglalta a helyemet az anyósülésen), és amikor megérkeztünk Lili iskolájához, kipattantunk a kocsiból. Márk lehúzta az ablakot, és a napszemüvegén keresztül nézett ránk.

– Hozzak nektek valamit? – érdeklődött nagylelkűnek tűnően, de persze csak fel akart vágni.

– Kösz, nem – ingattam a fejem, mert továbbra is elneveztem, hogy bizonyos előadók bizonyos időközönként be-mennek egy üzletbe, felpakolnak maguknak egy rakat ruhát, és angolosan távoznak vele, mindez pedig azért történik, hogy aztán majd jól mutogassák a közösségiken. Valahogy ez nem az én világom, de úgy tűnt, ezzel teljesen egyedül vagyok, mert Evelin rögtön kapható volt.

– Ha látsz valami jó cipőt... 38-as.

– Nehezen fogják elhinni, hogy nekem lesz, de megpróbálom – röhögte el magát Márk, aztán, mivel Körte a várakozni tilos tábla előtt vesztegelt, indulnia kellett.

Ahogy elhajtottak, kérdőn néztem Evelinre.

– Már megint cipő? Most komolyan.

– Most mit csináljak? Egyszerűen szeretem a cipőket... – érvelt igazán lányosan. – És ha tényleg gyerekzenekarrá válunk, akkor gumicukron és állatkerti belépőn kívül nem sok menő cuccra számíthatok... Jól jön az ingyen holmi – sóhajtott a csalódottan, én pedig felnevettem. Úgy tűnt, kicsengettek az utolsó óráról, mert az iskola ajtaján hirtelen özönlenni kezdtek a gyerekek, akik zajongva kikerültek minket, és szó nélkül továbbbsiettek.

– Történt valami? – kérdezte Lili, aki megtorpant előttünk. Okos tízéves, simán átlát minden szituációt.

– Semmi, csak eléd jöttünk – magyaráztam, miközben megborzoltam a sapkáját, amit mélyen a homlokába húzva hordott. Egyébként az a BPRP Records logóval ellátott darab volt, amit Londonban végig hordanom kellett.

– Vagyis? – méregetett furán.

– Oké, nyertél – nevettem el magam. – Van valami fontos a suliban holnapután?

– Nincs – vágta rá azt a választ, amit minden iskolás gondolkodás nélkül rávág egy ilyen kérdésre.

– Akkor igazollak, ha van kedved lógni.

– Hová megyünk? – csillant fel a szeme.

– Nos, holnap sulis után Nagy Márkot kísérjük egy

fellépésre.

- A koripályára? – ámult el.
- Öhm. Nem tudom. Oda?
- Ott lesz holnap fellépése. A Márker app jelezte.
- Márknak van applikációja? – kerekedett el a szemem.
- Ühüm – bólogatott lelkesen. – Események, idézetek, napi képek...

- Napi képek? – akadtam meg.
- Igen, jön az értesítés róla. Nézd, a mai egy márkcsintós – halászta elő a mobilját, és izgatottan mutatta meg a Márker appot.

Nos, mivel nem tudtam a Márker appról, érdeklődve néztem meg a húgom telefonját. És valóban, tényleg létezett ilyen alkalmazás, továbbá abban sem túlzott, hogy a „napi Nagy Márk kép” ezen a szép szerdai délutánon egy márkcsintás volt, ami azonos időben egyszerre jelent meg a felhasználók kijelzőjén. Miért tud Nagy Márk még ennyi idő után is meglepni?

- Aha, szóval az app jelezte, hogy holnap koripályás koncert lesz – értelmeztem a látottakat.
- Igen. És mehetek én is? Suli helyett?
- Nem, nem, a holnapi program az sulis után lesz – magyaráztam.
- Oké. És a péntek? – vigyorgott boldogan.

– Na, az már más kategória, mert... pénteken vetélkedni megyünk, ahol te vagy a segítségünk! – jelentettem be büszkén.

– Milyen vetélkedő?

– *Csatáznak a sztárok!*

– Benne leszel a CsaSz-ban??? – ujjongott Lili, és a viselkedéséből ítélve azt a következtetést vontam le, hogy egy népszerű műsorról lehet szó.

– Igen, mindannyian, megyünk csatázni.

– És én leszek a segítség? A közönségben? – tátotta a száját.

– Igen... – haboztam, várva, hogy a húgom reakciója pontosan jót vagy valami rosszat jelent... Hamar kiderült, hogy jót, mert ugrálni kezdett.

– Úristen!!! – sikoltozott, mi pedig Evelinnel kérdőn néztünk össze. – De várj – akadt meg Lili. – Lóghatok én pénteken?

– Miért ne? Még akkor is a suliban ültél, amikor influenzajárvány miatt elmaradt a tanítás... – emlékeztettem a stréber húgomat arra, hogy november végén elfelejtette az „elmarad a tanítás, mert összesen két gyerek nem beteg” sztorit, és képes volt felkelni időben, és bemenni az üres épületbe. – Egyébként pedig kitűnő lett a félévid, igazgatói dicsérettel. Kezdek aggódni érted, túl jó kölyök vagy –

nevettem fel, Lili pedig megvonta a vállát.

– Megbeszéltük, te tehetséges vagy, én meg okos. Így anya örülhet, mert majd segítjük egymást – közölte frappánsan, mire Evelin elismerően bólintott.

– Én a bátyámmal nem beszéltem meg semmi ilyesmit – szólt közbe sóhajtván. – Így véletlenül mindketten semmirekellők lettünk – mesélte, mi pedig hangosan nevetve hallgattuk. – Most már tudom, hogy jó lett volna előre tisztázni a szerepeket.

– Beki – nézett rám Lili aggódva. – Anyu megengedte a lógást?

– Izé – akadtam meg. – Ha tudna róla, biztosan engedné. De bízd ide, ma Dzsordzs miatt sokkal engedékenyebb lesz, majd akkor megkérdezem.

– Ú, tényleg, jön az új apánk – jutott eszébe, én pedig akaratlanul is felröhögtem a megnevezésen. – Szerinted bírni fogja a strapát?

– Kénytelen lesz – nevettem folyamatosan.

– Mindenki jön?

– Szerinted? – kérdeztem, de persze a kérdés költői volt.

Háromnegyed hatkor zsúfolásig megtelt a lakásunk, mert ezt az alkalmat senki nem hagyta volna ki. Pech, hogy anya nem tudott róla, így amikor bevásárlószatyrokkal cipekedve benyitott a lakásba, és egy „Jó estét!” kiáltással

üdvözölte a nappaliban lévő valamennyi személy, anyu leejtette a csomagokat, és riadtan pillantott körbe. Egy paradicsom mondjuk elgurult, de akármilyen is volt a terv vele, nem számított, mert csak másnap találtuk meg.

14.

– Rebeka, beszélhetnénk négyszemközt? – kérdezte anyu, miután realizálta, hogy a meghitt, „bemutatom a barátomat a lányaimnak” vacsorából egészen más lett. Eleve a „beszélhetnénk négyszemközt” sem volt könnyen megoldható, bár végül a szobámba lépve sikerült magunkra csukni az ajtót, és kizárni a kinti zsvajt.

– Igen? – pislogtam ártatlanul.

– Megtudhatnám, hogy Nagy Márk, Bogyó, Puding, Pepe, Körte, Evelin, Anti és Kemál miért van jelen?

– Nos – kezdtem. – A válasz egyszerű. Nagy Márkot minden olyan szituáció izgatja, amikor valakinek bemutatkozhat, és jó benyomást tehet. Bogyó, Puding és Pepe soha nem hagyna ki egy vacsorát, akkor sem, ha nem hivatalosak rá. Körte családtagnak számít, az nem is kérdés, hogy ő miért van itt. Evelin Aszádékkal egy bandát alkot, tehát ő ott van, ahol a fiúk. Anti minden délután nálunk lóg, ez alól a mai nap sem kivétel, ő csak jött, ahogy szokott. Kemál pedig az ételt biztosítja, mert szerettelek volna megkímélni attól, hogy ennyi személyre főzz, így

felrendeltem tizennégy adagot, és – tettem hozzá, amikor anyu számolni kezdett – nem várunk mást, csak azért rendeltem többet, hogy biztosan elég legyen, de ekkor a török szomszédunk sérelmezni kezdte, hogy kimarad egy buliból, holott annyi mindent átértünk már együtt... Szóval végül őt is meghívtam. Baj? – mosolyodtam el.

– Ez nem volt vicces! Tudod, hogy György mennyire izgul?

– És mennyire izgulna akkor, ha tudná, hogy ilyen sokan vagyunk... De nem tudja. Tehát a mostani izgalma nem is igazán számottevő, hiszen ő azért izgul, mert egy négyfős vacsorára készül, nem is sejti, hogy tizenketten leszünk. Szóval, ha úgy vesszük, én jól tettem.

– Ebből nem beszéled ki magad. Lemondom!

– Anya! – kérleltem. – Ők ott kint a mindennapjaink részei. A barátaink. Plusz Kemál – gondoltam át. – Előbb-utóbb úgyis megismeri a többieket. Hidd el, sokkal oldottabban alakul majd az egész, nem lesz kínos, amitől te ugyanúgy tartasz, mint Lili, Dzsordzs, vagy én... De ha ennyien vagyunk, akkor ott biztos, hogy egy pillanatig sem lesz csönd, vagy feszengés. Vagy azt szeretnéd, ha az evőeszközök csikorgása közben négyen ülnénk feszélyezve az asztalnál, miközben olyanokat kérdez tőlünk, hogy milyen a sulis, meg hogy mennek a fellépések? Bah – forgattam a

szemem.

Anyu átgondolta a hallottakat, és mélyet sóhajtva bólintott.

– Jó, jó, igazad van Beki, belátom. Én is izgulok, ez nekem is új szituáció, egész nap ezen görcsöltem.

– Nem kellett volna. Minden rendben lesz – mosolyogtam rá. – Szerinted Aszádék hagyják egy pillanatra is, hogy ne legyen jó hangulat? Dzsordzs imádni fogja őket.

– Az biztos – enyhült meg. – Egyébként megtennéd, hogy nem hívod Dzsordzsna?

– Miért, olyan klassz név – nevettem el magam.

– Rebeka!

– Oké, befejeztem – ígértem meg. Pár percre. – Ó, anyu, mielőtt elfelejtem.

– Igen?

– Igazolnád Lilinek a pénteki napot? Tévés vetélkedőre megyünk, és ő lesz a segítség. Ja, és szerepelni fog a tévében. Kösz – siettem ki a szobámból, még mielőtt leesett volna neki. Abból, ahogy utánam szólt, sejtettem, hogy ennek nem örül, de jó tizenhét éveshez hűen tökéletesen időzítettem, hiszen pontosan tudom, hogy minden ezen múlik.

A nappaliban kisebb káosz uralkodott, így az elem tárult

látványt próbáltam értelmezni. Lili a laptopon az *Ezer szó* mai adását nézte (a húgom, csakúgy, mint minden nyolc és tizenöt év közötti lány, totálisan addiktív nézője lett annak a latin sorozatnak, aminek felénekeltem a főcímét), Bogyó a húgommal együtt izgult, és azt magyarázta a képernyőnek, hogy „Julio volt az áruló, vegyék már észre!” Evelin az egyik fotelben netezett, miközben Pepe és Puding Kemállal vitatkoztak. Ők ketten azt sérelmezték, hogy a török szomszédunk nem engedte nekik, hogy a vacsora kezdete előtt beleegyenek a gyrostálakba, pedig ők csak egy kis husit szerettek volna. Körte megállás nélkül telefonált, mert időközben Gizi néni elmesélte valami délutáni tanári értekezleten, hogy a másodikosokhoz ellátogat egy együttes jövő pénteken, és a harmadikosok osztályfőnöke ezt nagyon jó ötletnek tartotta, jelezte az igazgatónak, hogy ők is hallották a *Mákos gubát*, és mi lenne, ha a tornateremben lenne a koncert, hogy minden „kis lurkó” részt vehessen benne. Ezért aztán Körtének kezdett fájni a feje, és azon tűnődött, hogy a totálisan inkompetens bandáját bő egy hét alatt rentábilissá tegye úgy, hogy a négytagú együttesből egyikük sem tudta a két szó jelentését. Eközben Nagy Márk és Anti a kanapén ülve beszélgettek, és ismeretségük óta először nézeteltérésbe keveredtek, ami nagyon meglepett, így bár nehéz döntés volt, hogy kihez csapódjak oda a

káoszban, végül mellettük döntöttem. Leültem velük szemben a fotelbe, és egy darabig hallgattam a vitát, aminek a tárgya hamar kiderült számomra. A két fiú egész egyszerűen azon kapott össze, hogy melyikük problémájáról beszélgessenek. Elkerekedett szemmel hallgattam őket, és komolyan próbáltam nem elröhögni magam.

– Nem igaz, hogy nem hallgatsz meg, benne voltam egy sztoriban. Nézd meg az arcomat – mutatott magára Márk.

– Tudom, hogy megütöttek, Márk, már tegnap este meghallgattam, bocs, hogy éppen más dolgom van, de kereselem a csellista lányt, amiről tudnál, ha végighallgattál volna!

– Tudok a bénázásodról, csak azt nem tudom, hogy a fenébe nem találsz meg egy lányt hetek óta – értetlenkedett Márk.

– Úgy, hogy csak egyszer láttam, és semmit nem tudok róla! – dühöngött Anti, már-már az örület határán.

– Na, akkor ma sem fogod megtalálni, szóval, ott tartottam, hogy... – terelte a szót Márk, de Anti nem hagyta magát.

– Nem érdekel, Márk!

– Mi az, hogy nem érdekel? – döbbsent le Márk úgy, mintha a világ legértelmezhetetlenebb hírével találkozott volna.

– Úgy, hogy most más dolgom van. Értsd meg, hogy ez fontos nekem – szenvedett Anti.

– Ezt hogy érted?

– Ahogy mondom.

– És akkor nem mesélhetem el, amit akartam? – próbálta felfogni a hallottakat teljesen elképedve.

– Nem, bocs Márk, de kezdek belehülyülni ebbe az egészbe.

– Az rendben van, de hogy jön ez ahhoz, hogy nem érdekel, amit mesélek? Mert belehülyülhetsz úgy is, hogy közben én mondom a dolgokat... – közölte Márk, mire Anti levette a szemüvegét, és fáradtan megtörölte a szemét.

– Oké, Márk. Az esetek 99,9%-ában szívesen hallgatok tőled olyan sztorikat, amelyek rólad szólnak, veled kapcsolatosak, vagy csupán szerepelsz bennük. De most engedd meg, hogy tovább keressek, és utána meghallgatlak. Komolyan.

– Tényleg? – vont a szemöldökét Márk.

– Ígérem.

– Jó – vette elő a telefonját, és közelebb hajolva Antihoz, felé mutatta.

– Ez az előadói oldalad, mit csinálsz? – rázta meg a fejét Anti értetlenül.

– Hogy nézett ki a csellista lány?

– Barna hajú.

– És még? – nyomkodta Márk a kijelzőjét.

– Olyan tíz centivel alacsonyabb, mint én.

– Jó, de te milyen magas vagy? – pillantott rá Márk.

– Százhatven.

– Oké, tehát százhatvan. És még?

– Szép az arca – elevenítette fel magában Anti azt a pár pillanatot, amikor meglátta a lányt.

– Jó. És kiment. Nesze – dobta oda Márk a telefonját Anti ölébe, aki felkapta, és riadtan nézett a kijelzőre. – Hamarosan biztosan meglesz, utána viszont befejezem a sztorit, amit elkezdtem mesélni – állt fel, és lazán a konyhapulthoz sétált.

– Mit csinált? – kérdeztem Antit, aki furcsán bámulta a kijelzőt.

– Kiírta a százötvenezeres oldalára, hogy egy projekthez csellistát keres, jelentkezzenek kommentben.

– Mi? – kaptam a szám elé a kezemet nevetve, és odahuppantam Anti mellé, hogy megnézzem.

Valóban, Nagy Márk Facebook-oldalán a következő felhívás szerepelt:

„Márkerek! Készülő projekthez csellistát keresek, jelentkezés kommentben. Feltétel: cselló, barna haj, százhatvan körüli magasság, szép arc. A megosztást

köszönöm. Márkcsintás”

– Ez hülye – nevettem fel elképedve.

– Özönlenek a kommentek – meredt Anti a telefonra.

– Akkor jó böngészést.

– Ezt tényleg azért csinálta, mert nem hallgattam meg? – nézett a szemembe riadtan.

– Hát... Ő Nagy Márk. És köztudott, hogy nehezen viseli, ha nem róla van szó. Tehát igen – bólintottam, és Márk után mentem, aki a konyhapultot támasztotta két kézzel, valószínűleg kiélvezte, hogy ez a póz mennyire jól áll neki.

– Hé – léptem oda hozzá. – Ez rendes volt tőled.

– Mi?

– A poszt a csellistáról.

– Ja, hogy az? Semmiség – vonogatta a vállát.

– Márk, tudod, hogy nem semmiség, hanem egy baromi rendes dolog, szóval ünnepeltesd magad nyugodtan, megérdemled.

– Szerinted ilyen vagyok? Ilyennek látsz? – pillantott rám.

– Öhm. Igen, de az nem baj.

– Beka, természetes, hogy segítek. Anti a legjobb barátom.

– Mégis mióta? – nevettem fel zavartan.

– Amióta őt választottam legjobb barátnak.

– Hogy mi? – ráncoltam a homlokom.

– Oké – kezdte magyarázni. – Tudod, ez az egész imidzs, ami van nekem. Szóval tök jól működik, de valami hiányzott. Nem volt legjobb barátom.

– Te az imidzsedhez választasz legjobb barátot? – meredtem rá leesett állal.

– Hát tudod, egy ilyen srácnak, mint én – mutatott magára. – Általában van legjobb spanja. Szóval kellett egy nekem is. Aszádék szétválaszthatatlanok, meg eléggé idióták is, közülük nem lehetett. Körte a menedzserem, vele nem lóghatok bulikban, moziban, meg ilyesmi. Maradt Anti, aki tökéletes legjobb barát, mert bár nem néz ki jól, de a fejszerkezete bizalmat sugall, olyan „legjobb haver” feje van.

– Márk, szeretném ezt a gondolatmenetet elfelejteni, hátha most még valahogy sikerül.

– Miért?

– Mert rémes ember vagy! – förmedtem rá. – Ki választ legjobb barátot azzal a céllal, hogy legjobb barátot választ? Ki mond olyat egy másik emberre, hogy „nem néz ki jól, de a fejszerkezete bizalmat sugall?” Jézusom, Márk – ráztam meg a fejem.

– Most mi van? – csodálkozott.

– Te tényleg nem tudod, hogy ezzel mi a baj? –

kérdeztem, előre félve a választól.

– Figyelj, Beka, nekem ez új – mutatott körbe.

– Mi?

– A fix emberek – nézett rám.

– Ezt hogy érted?

– Tudod, miért nem hozok senkit a vetélkedőre? Mert senkit nem tudok hozni. Nekem mindig új haverjaim voltak, akik ideig-óráig maradtak, aztán lepattantak, vagy lepattintottam őket. Soha nem volt állandó ember az életemben, a *Pop/Rock* előtt sem, azóta meg főleg. Sajnos mindig a leghelyesebb és legklasszabb srácok szívják meg, mert róluk mindenki azt hiszi, hogy állandóan tele vannak haverokkal meg barátokkal, ezért az olyan srácokhoz, mint én, csak csapódnak az emberek, aztán leválnak.

– Na jó, miért nevezed magad a leghelyesebb és legklasszabb srácnak? – akadtam meg.

– Ugyan – pillantott rám lesajnálóan, mint aki nem is kíván foglalkozni ezzel a kérdéssel, egészen egyszerűen azért, mert tény. – A lényeg, hogy nálatok leragadtam. Soha nem lógtam még ennyi ideig egy társasággal. Mindig jött új, vagy jobb.

– Oh. Ez szép volt – meresztettem a szemem.

– Nem úgy értem... – javította ki magát, aztán átgondolta.
– Vagyis de.

– Ne fozokd – nevettem fel idegesen.

– Beka, már mondtam neked, én nem vagyok túl jó ember.

– Ezt nem hiszem el – néztem rá szomorúan.

– Talán azért nem hiszed el, mert veled valamiért... más vagyok.

– Velem nem vagy seggfej? – mosolyodtam el, emlékeztetve a londoni vallomására, ami annyira szép volt. Mármost szerinte.

– Valahogy úgy – röhögte el magát. – És a barátakkal sem. Fontosak vagytok nekem. Főleg te vagy fontos nekem – nézett mélyen a szemembe, mire összeszorult a torkom. Szerencsére Nagy Márk mindig tudja, hogyan rontson el egy szép pillanatot, úgylahozzátette. – Őszintén nem tudom, hogy miért, mert azért nem vagy nagy szám.

– Márk, menj a francba – szakadt ki belőlem azonnal, mire hangosan felnevetett.

– Vicceltem, na.

– Hát, nem tudom – túrtam a hajamba nevetve.

– Beka – váltott komolyra, ami miatt én is befejeztem a nevetést, és álltam a tekintetét. – Tényleg fontos vagy nekem. Te vagy az első lány, akire nem úgy gondolok, mint a következő volt barátnőmre.

– Márk, te ilyenkor tényleg azt hiszed, hogy szépeket

mondasz? – akadtam ki teljesen, mert kezdte átlépni azt a képzeletbeli határt, ami után komolyan felidegesít.

– Persze – bólintott.

– Akkor még gyakorold – fújttam.

– Most már megint mi bajod van?

– Hogy mi bajom van? Márk, én véletlenül azt mondtam neked, kimondtam azt... Szóval amit az elutazásom előtt mondtam – hebegtem.

– Hogy szeretsz – segített ki, és kacsintott is egyet hozzá. A szemét.

– Igen, mondtam valami olyasmit. Te pedig hetekkel később azt mondod, hogy én vagyok az első lány, akire nem úgy gondolsz, mint a következő volt barátnődre?

– Igen! Nem érted, hogy ez mit jelent? – próbálkozott, de nem igazán hatott meg.

– De, értem. Azt jelenti, hogy tévedtél. Velem is seggfej vagy – zártam le, és miközben farkasszemet néztünk egymással, ráadásul, ami a vicc az egészben, hogy mindketten sértetten, Anti üvöltve felpattant a kanapéről, és átugrálva mindenén (és mindenkin), odarohant hozzánk.

– Megvan! Itt van a lány! Itt a csellista! Tagelték, és utána kommentelt neked!!! – üvöltötte, majd a telefont lóbálva átölelte Márkot, és úgy tűnt, soha nem engedi el.

Miközben Anti szorongatva ölelte, Márk továbbra is engem nézett, én pedig hatalmasat sóhajtva megráztam a fejem. Hogy lehet az, hogy mindig megússza? Hogy minden idióta viselkedése után összejön neki, hogy mégis körberajongják? Mit tud Nagy Márk, amit senki más nem tud?

– Na mutasd – adtam meg magam, és hagytam, hogy Anti kicsattanó örömmel, és kissé reszkető kézzel tartsa elém a telefont. – Daniella – olvastam le. – Igazán szép neve van.

– Ugye? Daniella. Daniella – ábrándozott Anti.

– Szuper. És most? – próbáltam előre vetíteni a jövőt, mert nem pontosan tudtam, hogy Anti hogy jár jól azzal, ha Márknál jelentkezett a csellista.

– Jelöld be, mert mindjárt törlöm a posztot – tanácsolta Márk Antinak.

– Mi? Dehogy. Az tolakodás. És amúgy is kell a projektedhez – hadakozott Anti.

– Ne szúrj már ki velem. Nincs projekt, az kamu volt, tudod, hiszen ott ültél mellettem. Jelöld, és törlöm a posztot. Na, gyerünk! – sürgette Márk.

– Nem merem! – sikongatott Anti.

– Hülye vagy? Nekem nem kell csellista, mert nincs semmilyen projekt.

– De mi lenne, ha mégis lenne, és én ott véletlenül – rajzolt idézőjelet a levegőbe Anti – megismerkednék vele.

– Ez meghülyült – nézett rám Márk kétségbeesve. – Most mit csináljak?

– Hát... – mosolyodtam el. – Kénytelen leszel segíteni, kitálalni valamit, amihez szükséged van a csellistára, és ott megismertetni a lányt Antival.

– Miért tennék ilyet? – értetlenkedett Márk.

– Mert ez a legjobb barát dolga – kacsintottam rá.

– Ne márkcsints nekem, hallod! Gyere vissza, Beka, még nem végeztünk! – kiabált utánam, de úgy tettem, mintha nem hallanám, és visszamentem a nappaliba azzal a szándékkal, hogy hagyom Márkot főni a saját levében, amikor is... Amikor is megszólalt a kaputelefon, mi pedig valamennyien megdermedtünk. Megérkezett Dzsordzs.

Anyu a kaputelefonhoz sietett, és számomra teljesen idegen és fájdalmasan magas hangon, ami leginkább egy macskáéhoz hasonlított, beleszólt, hogy nyitja, majd kissé hisztérikusan felállított mindenkit, hogy „illelmesen fogadjuk a vendéget”, ami kisebb hőzöngést váltott ki, mert senki nem akarta befejezni azt, amit éppen csinált.

– Gyerünk, gyerünk, álljatok már fel. Körte, most már tedd le a telefont! – förmedt rá, mire a menedzserem kinyomta a hívást, és feszülten nézett rám.

– Te gyerek, anyád most tornasorba rendez minket?

– Úgy tűnik – bámultam értetlenül anyura, aki Aszádékat

rángatta, hogy álljanak egymás mellé.

– Na, ez baró lesz – vihogta Körte, de csak addig tartott a jókedve, amíg anyu el nem kapta a karját, és be nem állította a sorba Kemál mellé. A török gyrosos mosolyogva nézte a bejáratí ajtót, bár az még zárva volt, mindenesetre ő komolyan vette a feladatot, és jó előre bekészült a „szívélyes üdvözlésre”.

Pár pillanat alatt ott nyomorogtunk egymás mellett egy nevetségesen beállított és roppant kínos sorban, arra várva, hogy felérjen a tag a lépcsőn.

– Anyu, szerinted ez így rendben van? – érdeklődtem, kissé értetlenül.

– Ó, jaj, igazad van. Te és Lili álljatok előre – kapott értünk, és egy határozott mozdulattal kiszedett minket a sorból.

– Jó ötlet volt – nyöszörögte a húgom.

– Bocs – szorítottam meg a kezét, jelezve, hogy támogatom, aztán felé lesve ellenőriztem az arcát. – Hé. Minden oké?

– Persze – bólogatott.

– Ha nem szimpi, akkor sincs baj.

– Tudom.

– És ha elment, majd jól kibeszéljük.

– Oké – vigyorgott rám. - Sikerült elkérned a suliból

péntekre? – váltott témát hirtelen.

– Persze – mosolyogtam rá.

– Elnézést – köszörülte meg Evelin a torkát, valahonnan a hátunk mögül, a sorból. – Énekelnünk is kell valami welcome dalt, vagy csak így állunk?

– Csak álltok – idegeskedett anyu.

– Megtapsoljuk, ha belép? – kérdezte Bogyó.

– Nem, dehogy!

– Meghajoljunk? – fokozta Pepe.

– Csak... – túrt anyu a hajába türelmetlenül. – Csak köszönjétek szépen – szólt, és egy hatalmas sóhajttal követve a kilincshez nyúlt, és kitérte az ajtót.

És ott állt Dzsordzs, anyu barátja, udvarlója, a tag, akivel jár, vagy passz, mert fogalmam sincs, a felnőttek hogy nevezik egymást egy bizonyos kor után, szóval ott állt az ajtóban legalább egy fél kertnyi tulipánnal, ami három akkora csokorba volt szedve, hogy alig bírta tartani, és teljesen leesett az álla. Mert nem arra számított, hogy az ajtónyitás után egy ekkora csoportot talál magával szemben, akik közül hárman meghajolnak (Aszádék, ki más), egy ember pedig vigyorogva tapsolni kezd neki (Kemál hiányos nyelvtudása miatt csak azt értette, hogy taps, azt a részt, hogy senki ne tapsoljon, azt már nem, szóval ő így fogadta a vendégünket).

– Na, ne hülyüljetek már – nézett rosszallóan anyu Aszádékra, akik még mindig hajlongtak, majd odalépve Kemálhoz lefogta a kezét, jelezve, hogy most nem igazán kell tapsolnia.

– Khm – köhintett Dzsordzs. – Mintha azt említettéd volna, hogy két lányod van – motyogta falfehéren.

– Virág? Igazán nem kellett volna – lépett hozzá Körte elsőként. – Szólíthatom apunak? – vigyorgott, és azon sem csodálkoztam volna, ha Dzsordzs azután, hogy egy televarrt, szakállas tag felajánlotta ezt, fejvesztve menekül el a helyszínről, és soha többet nem jelentkezik.

– Körte, ne trollkodj! – sopánkodott anyu. – György, szeretném bemutatni a lányaimat, és azokat az embereket, akik meghívás nélkül mindig nálunk vannak – köszöntötte anyu kedvesen, bár szokatlanul zavartan. – Tehát a kisebbik lányom, Lili, és a nagyobbik, Beki – mutatott ránk, mire magam előtt tolva Lilit, két kézzel a vállát fogva, hogy tudja, és érezze, ott vagyok vele, Dzsordzs elé álltunk.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek titeket, édesanyátok rengeteget mesélt rólatok. Sajnos azt nem tudtam kideríteni, mi a kedvenc virágotok, így tulipánt hoztam. Egy Lilinek – adta a húgom kezébe a dögnehez csokrot, ami kábé azt szimbolizálta, hogy „felvásároltam a virágost is, csak engedjétek meg, hogy jó benyomást tegyek”, majd

felém is nyújtott egy ugyanakkora monstrum tulipánsereget.

Miközben megköszönve átvettem, találkozott a tekintetünk. Nem irigyeltem a fogadtatás miatt, biztos, hogy nem lehetett könnyű ezt megélni, és ahogy a szemébe néztem, ő pedig állta a pillantást, simán ki lehetett olvasni, hogy mit gondol, abszolút nyílt lapokkal játszott. Nem üzent mást a pillantásával, csak annyit, hogy vette a lapot, én vagyok, akit a leginkább meg kell győznie, mert én vagyok a nagyobb testvér, és állni fogja a próbákat. Ezt jó jelnek vettem, és örömmel fogadtam, sőt, egy apró mosolyt is megejtettem, jelezve, hogy jó, ha tudja, hogy működtek itt eddig a dolgok. Mielőtt a húgom összerogyott volna a virág súlya alatt, kivettem a kezéből a csokrát, és a konyhapulthoz vittem, hogy vázába tegyem, közben pedig a többiek bemutatkozását hallgattam.

– Üdv, Körte – mutatkozott be a menedzserem, ezúttal rendesen. Vagy ahogy ő rendesnek gondolta. – Én vagyok a gyerek menedzsere – tette hozzá.

– Áh, értem, nagyon örvendek – rázta meg a felé nyújtott tetovált kezét Dzsordzs.

– Jó estét, mi vagyunk az Evelin és a Fogd be Aszád – jelentette be Bogyó ünnepélyesen, mire anyu barátja pislogás nélkül meredt rá, valószínűleg a hallottakat próbálta

értelmezni.

– Hogyan?

– Evelin és a Fogd be Aszád – ismételte meg. – Ő Evelin, Pepe, Puding, én meg Bogyó vagyok – részletezte.

– Evelin, Pepe, Puding, Gyogyó – mondta vissza Dzsordzs, erősen memorizálva.

– BOGYÓ! – üvöltöttek rá, egyszerre korrigálva a tévedést.

– Elnézést, kissé különös nevek. Tehát Bogyó – javította ki magát Dzsordzs, akinek a homloka erősen gyöngyözött az ajtóban állva, és nem biztos, hogy a fűtés miatt.

– Jó estét kívánok, Sleisz Antal – következett a sorban Anti, aki illedelmesen bemutatkozott, ahogyan azt kell.

– Örvendek Sleisz Antal – fogott kezét vele anyu barátja, és egy pillanatig várt, hátha bővül a tudása, de Anti nem tett hozzá semmit. – És rólad azt kell tudni, hogy... – próbálkozott.

– Sleisz Antal – felelte Anti egyszerűen.

– Anti Beki legjobb barátja – segítette ki anyu a megrekedt társalgást.

– Ah, értem – bólogatott Dzsordzs, és elraktározta az információt.

– Kemál. Szomszéd lenni – lépett előre Kemál kifejezetten izgatottan, miközben látszott rajta, hogy mennyire

várta már, hogy bemutatkozhasson.

– Kemál, a szomszéd – bólogatott Dzsordzs, és az arckifejezését látva kezdtem azt gondolni, hogy fogalma sincs, mire vállalkozott.

– Igen, szomszéd – vigyorgott a török. – Hozni baklava, falafel, döner kebab – kezdte sorolni a menüt, de anyu közbeszólt.

– Rendben, Kemál, köszönjük, mindjárt megkóstoljuk... – túrt a hajába indiszponáltan, és Nagy Márkra nézett. – Márk?

– Igen? – kérdezett vissza lazán.

– Bemutatkoznál?

– Ugyan – nevetett Márk lesajnálóan, és értetlenül nézett Györgyre.

– Természetesen ismerem Nagy Márkot – mentette a kínos szitut Dzsordzs, mire Márk egy „persze, hogy ismer, mindenki ismer” biccentéssel nyugtázta.

– Attól még mutakozz be szépen! – förmedt rá anyu, erősen belemerülve a szülő szerepbe. Úgy mindenkiébe...

– Legyen – forgatta a szemét, és a kezét nyújtotta. – Nagy Márk.

– Örülök a találkozásnak, a lányom óriási rajongód – mosolygott György.

– Ó, csak nem Márker?

– A legnagyobb – büszkélkedett György.

– Ebben az esetben nagyon szívesen küldök neki autogramkártyát – hajolt félre a felakasztott kabátjához, és kihúzott a zsebéből egy köteget. – Milyet adhatok? Van fekete-fehér, mosolygós, márkcsintós, napszemüveges, napszemüveget a számhoz emelős, színpadon éneklős, exkluzív félmeztelen...

– Tizenhárom éves – vágta rá Dzsordzs.

– Akkor ezt a hármat nemmm – tette egymás mögé az idősebbeknek való kártyákat Márk, és szemmel láthatóan nagyon koncentrált. Szokás szerint magára. – Jó, ezt a hét különböző kártyát küldöm neki – nyomta Dzsordzs kezébe, aki kissé értetlenül vette el, és hebegett valami köszönöm-félét. – Sajnos fotót nem tudunk készíteni, mert megsérült az arcom, de legközelebb pótoljuk – ígérte meg Márk, bár ezt senki nem kérte tőle.

– Rendben van, Márk, amint kiünnepeltetted magad, szerintem menjünk be – tapsolt kettőt anyu, jelezve, hogy induljunk meg az ajtóból.

Ahogy a társaság bevonult a túlsúfolódott nappaliba, már mentem volna utánuk, amikor Márk megállított.

– Hé, Beka.

– Hm?

– Tessék – adta oda azt a három kártyát, amihez György

tizenhárom éves lánya „fiatalnak” bizonyult.

– Mit csináljak vele? – kérdeztem furán.

– Hogyhogy mit?

– Márk, nem kell rólad félmeztelen kártya. Semmilyen nem kell – nevettem fel kínosan.

– Mintha nem én lennék a képernyővédőd – kacsintott rám.

– Nem te vagy a képernyővédőm – vágtam rá azonnal, majd szinte egyszerre fordultunk a konyhapulton lévő telefonom irányába. És tökéletesen egyszerre is ugrottunk érte.

Én értem el előbb, felkaptam a készüléket, de Márk azonnal megpróbálta kiszedni a kezemből, így egymástól rángattuk a mobilt, ami a dulakodás következtében benyomódott, megjelent a kép, majd fel is oldódott, és egy csomó minden megnyílt a nyomkodás közben. Végül Márk nyert, sikerült kitekernie a kezemből, és elégedett mosollyal nézte azt a beállított fotót, amit aznap küldött nekem magáról, amikor elutaztam apuhoz.

– Hah! Tudtam – röhögött ki.

– Add már ide – vettem el tőle a telefonomat sértetlen.

– Most mi bajod van?

– Semmi – duzzogtam tovább égővörös fejjel. – Hülye, kiírtunk valamit a Facebook-oldalamra, miközben

nyomkodtuk – riadtam meg a kijelzőre nézve.

– A Hannah freakin’ Montanára? – nevetett fel.

– Nem, a Bexi-oldalra – sziszegtem, jelezve, hogy az ál-profilommal ellentétben az előadói oldalamat sok-sok ezren látják.

– Uh. Mit írtunk?

– Nagyon értelmeset – közöltem, majd felolvastam a posztot. – Kjéjhjahghsllaasnb.

– Töröld ki.

– Nem lehet, már van rá reakció.

– Mit írnak?

– Hogy biztos részeg vagyok – háborodtam fel, miután beleolvastam a kommentekbe. – Kösz, az hiányzott, hogy a tegnapi véres ruhában színpadra lépés után még piásnak is elkönnyveljenek – biggyesztettem le a számát szomorúan.

– Nyugi már – ingatta a fejét mosolyogva, és elővéve a saját telefonját, ő is posztolt egyet.

Amikor befrissítettem a hírfolyamot, megláttam, hogy Nagy Márk a következőt írta ki az előadói oldalára, ahol rengetegen vannak: Ljéajdoéajda.

– Ezt miért csináltad? – nevettem fel.

– Nem tudom – vonogatta a vállát. – Legyünk részegek ketten – tette hozzá, és vártam egy pillanatig, hogy teljes legyen a dolog, majd miután Márk kacsintott egyet

(bocsánat, márkcsintott), elmosolyodtam.

– De utálok, hogy nem lehet téged utálni – mondtam hatalmasat sóhajtván.

– Ugye? Pedig sokan próbálták már – vigyorgott.

– Egyszer sikerülni fog. Ígérem – fogadkoztam, aztán a telefonomat nyomkodva új képernyőfotót kerestem.

– Mit csinálsz?

– Lecseréllek.

– Hőő – ámult el. – Miért?

– Mert majd akkor leszel a beállított képem, amikor én a tiéd – közöltem határozottan.

– Honnan tudod, hogy nem te vagy? – kérdezte visszatar-
tott mosollyal.

– Márk, tudom, hogy nem én vagyok a háttérképed, lát-
tam, hogy az te vagy.

– Mikor láttad?

– Tegnap a díjátadón, amikor belemásztam a telefonod-
ba – szaladt ki a számon, mert tisztán emlékeztem, hogy
amikor a böngészési előzményeit néztem, a háttérképe ő
maga volt, ahogyan a *Pop/Rock* egyik próbáján énekel.

– Hogy mit csináltál a telefonommal? – kerekedett el a
szeme.

– Nem, nem, semmi olyat, nem – ráztam a fejem talán a
kelleténél kissé hevesebben. – Csak a net kellett valamire,

és ott volt az asztalon – feleltem, és az igazat megvallva annyira nem is állítottam valótlant. Elvégre a böngészési előzmények csekkolása az a neten történik...

– Ahhha – hunyorgott eléggé bizalmatlanul.

– És akkor láttam a háttérképed – magyaráztam meg. – Egyébként pedig milyen ember állítja be saját magát? – tereltem a szót.

– Beka, nem figyelsz a részletekre, szóval semmit nem tudsz – nézett rám lesajnálóan.

– Például mit nem tudok? – tettem csípőre a kezem.

– Például, ha felismerted volna a képet, akkor láttad volna, hogy a beállított háttérkép magamról pontosan akkor készült, amikor először találkoztunk, a duettdöntő hétfőjén. A színpadon énekelted a Gotye-dalt, én pedig kijöttem hozzád a LED mögül, és azzal idegesítettük egymást, hogy elvettük a másik sorait... Akkor készült a fotó. És azért van ez beállítva, mert fontos nekem ez a kép, mert fontos volt az a nap. És azért nem vagy rajta a fotón, mert nem az a srác vagyok, aki beállít egy lányt háttérnek, ha az nem a barátnője. Amíg ez a helyzet nem változik, nem is leszel beállítva sehol. Ha mégis úgy döntesz... – vigyorgott rám. – Akkor egy szavadba kerül, és sokkal több helyet is kapsz az életemben a telefonom kijelzőjénél – zárta le, és otthagytott a konyhában, hogy emésszem a

hallottakat.

A franchba. A kép tényleg a duett-hétfőn készült. Jézusom.

– Beki, már nem azért, de izé. György szeretne téged is megismerni, mert Aszádékról már mindent tud, de nem biztos, hogy érdekli is – lépett mellém Lili, és óvatosan jelezte, hogy szükség lenne rám.

Az este végül fantasztikusan telt, pedig anyu barátjának nagyon sok trollkodást és próbát kellett kiállnia, de egy idő után feladtuk, mert egyszerűen túl jól állta a sarat. Dzsordzs (akit egyszer véletlenül így neveztem előtte is) a kezdeti megilletődés után teljesen átváltott, és sikerült olyan-nyira beilleszkednie, hogy egy idő után nem is tűnt idegenn-nek. Remekül szót értett valamennyiünkkel, meghallgatta a sztorikat, amiket egy idő után a többiek egymás szavába vágva meséltek (főként Aszádék és Nagy Márk versengtek a figyelemért, de természetesen Márk nyert, szokás szerint ő beszélt magáról a legtöbbet). Én az este folyamán keveset szóltam, inkább figyeltem, egyszerre több dologra is. Elsősorban Lilire, aki viszonylag hamar megnyílt (neki tényleg sokat segített, hogy a többiek jelen voltak, mert biztonságban érezte magát ettől), és egy idő után feltűnően sok kérdésre válaszolt a sulival, tanulással, hobbival, meg hasonló ismerkedős témákkal kapcsolatban. Lili

közlékenysége megkönnyebbüléssel töltött el, és hálásan pillantottam Körtére, aki végig mellette ült pótapaként vigyázva rá és segítve Lilit abban, hogy nyugodtan engedjen fel, nincs oka a stresszre. Így aztán a húgom remekül érezte magát, aminek borzasztóan örültem. Ez a jó a tíz év körüli gyerekekben. Hihetetlenül könnyen barátkoznak, az ő agyuk még csak két részre osztja az embereket, vannak, akik szimpik, és vannak, akik nem. Nem látnak mögé, nem kételkednek, hezitálnak, nem képzelnek bele többet, mint ami. Ők azonnal eldöntik, hogy valaki barát vagy ellenség, nincs mögötte se több, se kevesebb. Egész este szemmel tartottam a húgomat, és magamban nagyon megkönnyebbültem attól, hogy minden ilyen jól alakult. A másik, akire egész este figyeltem, az anyu volt. A válás óta talán most először láttam olyannak, amilyennek mindig lennie kéne. Boldognak. Csak úgy egyszerűen boldognak. Teljesen kivirult, nevetett, látszott rajta, hogy jól szórakozik, minden feszültség kiment belőle, és azt hiszem, hogy fiatalodott is, egészen sokat. Mert függetlenül attól, hogy az életem felét Bexi teszi ki, a másik felében én csak egyszerű lány vagyok széthullott családdal, elvált szülőkkel, hétköznapi problémákkal és egy boldogtalan anyával. Az, hogy apu lelépett és új családot alapított, mindannyiunk életére nagy hatással volt. Lili még kicsi volt, így ő nem értette, ő csak

készen kapta a szituációt. Én dühös voltam, hosszú évekig forrt bennem a düh, és haragudtam. Főként apura és az „újakra”. Anyu pedig... Ő csak szomorú volt. Nagyon szomorú, akkor is, amikor tagadta. És bár a dolgok alakulásának konkrét miértje soha nem fog kiderülni, mégis nagyon úgy tűnik, hogy az, hogy én megbékéltem, és leléptem apuhoz néhány hétre, adta meg végül a lökést anyunak, hogy merjen nyitni. És akkor jött György. Mert anyu nélkülüm egyedül maradt, az én barátaim és társaságom nélkül (akik a szokásosnál kevesebbet jártak át hozzánk a távollétemben) rátört a magány, és felismerte, hogy igazából nincs túl sok magánélete. Vagyis inkább semennyi. Ok-okozat, pillangóhatás, a fene tudja, egy csomó minden közrejátszott abban, hogy végül azon a hideg februári estén anyu bemutatta nekünk (és a nekünk, az itt mindenkire vonatkozik) a barátját. Nem tudtuk, hogy mennyire komoly a dolog, György egy kellemes ember benyomását keltette, jól szót értett velünk (a tizenhárom éves lánya miatt kénytelen volt mindennel képben lenni), és egészen sok közös programlehetőséget ajánlott fel, de persze óvatosan, nehogy túl tolakodó legyen. Azon az estén, bár akkor még nem tudtam, de megismertem egy új családtagot. És nem is volt annyira fura.

– Lassan ideje indulnom, elszaladt az idő – pillantott az

órájára György.

– Az jó lenne, mert mi még kibeszélünk, és az sok idő, reggel meg dolgunk van – értett egyet Körte, mire mindenki felröhögött.

– Akkor azt hiszem, megyek is – tápászkodott fel György, és körbefordult. – Anti, sok sikert a csellista lányhoz, Aszádék, ígérem letöltöm ma a *Madárijesztő* albumot, Körte, örülök a találkozásnak... – kezdett búcsúzkodni.

– Én is. Ha varratni szeretnél... – ajánlotta fel a lehetőséget.

– Ígérem, ha egyszer tetoválást szeretnék, csak hozzád fordulok – mondta furán, de kizárt dolognak tartom, hogy negyvenes könyvelőként szeretné elkezdni kivarratni magát. Ahhoz nem elég YOLO. – Kemál, fantasztikus volt a vacsora – fordult a török szomszédunkhoz. – Nagy Márk, mielőbbi jobbulást. Jó csúszós lehetett az a lépcső.

– Az volt – bólintott Márk nem túl meggyőzően.

– Lili, Beki – szólt végül hozzánk. – Nagyon örülök, hogy végre megismerhettelek titeket.

– Mi is – bólogatott Lili, végül György tekintete megállapodott rajtam, és kissé fáradtan, egy amolyan „én mindent megtettem, könyörgöm mondd, hogy jó úton haladok” pillantást vetett rám.

– Én is nagyon örülök – szóltam őszintén, és tudtam,

hogy két személy is igazán megkönnyebbült attól, amit és ahogyan mondtam. György, és persze anyu. Aki tudta, hogy nagyon sok múlik rajtam.

– Kikísérlek – sietett oda hozzá anyu, és együtt indultak ki az ajtó felé.

– Csókolózni fognak? – üvöltötte el magát Bogyó, és olyan röhögés tört ki, hogy ha a felnőtteknek volt is bármilyen tervük a meghitt búcsúra, azt kinyírtuk. Hát, elnézést, de Aszádékkal nem könnyű, ezt jobb időben tisztázni.

Miután Dzsordzs után becsukódott az ajtó, anyu tőle szokatlan módon egyáltalán nem szülőként tért vissza a nappaliba, hanem inkább úgy, mint egy bizottság előtt álló vizsgáló, akivel most fogják közölni az eredményt. Zavarban volt és egészen ijedt.

– Ne kíméljeteK, későre jár, reggel korán kelünk, sulis, munka, fotózás... Kezdjétek gyorsan – adta meg magát.

– Szerintem szavazzunk – dobta be az ötletet Körte, ami, bár elég bunkó megoldásnak tűnik, mindenkinek nagyon tetszett. – Akkor kezdem – folytatta. – Szimpi az arc, hamar feltalálta magát. Tőlem van egy igen.

– Tőlem is – jelentkezett Evelin. – Rendesnek tűnik, kicsit kocka, de hát... – méregette anyut.

– Mit akarsz ezzel mondani? – vont fel a szemöldökét.

– Semmit... – húzta be a nyakát Evelin vihogva. –

Szóval igennel szavazok.

– Felettből figyelmes, jó humorú, és jó volt az illata.
 Igennel szavazok – bólintott Anti, mire a helyiségben mindenki kérdően nézett rá.

– Jó volt az illata? – kérdezte Körte furán.

– Igen, ti nem éreztétek?

– Sleisz, ha megiszik egy üveg parfümöt, és azt büfögi egész este, akkor sem mondunk olyat egy férfiről, hogy jó az illata – forgatta a szemét a menedzserem.

Óriásit nevettünk, Anti dűnnyögött valami olyasmit, hogy „akkor is így gondolja”, aztán Aszádék következtek.

– Én bírom ezt a faszit – kezdte Bogyó. – Jót röhögtem vele.

– Rajtad röhögtetek, nem zavar? – kérdezte Körte.

– Nem. Én dobok egy igent.

– Én is – jelentkezett Pepe. – Rögtön egyetértett abban, hogy a holnapi fotózáson legyen banán a kezünkben.

– Nem lesz banán a kezetekben, idióták! Megmondtam, hogy letisztult bemutatkozó anyagot készítünk...

– Banánnal! Hiszen majom a logónk is – fejezte be Pepe.

– Én még megölöm ezeket egyszer – dörzsölte Körte a halántékát.

– Én is igennel szavazok – jelentette be Puding. – Apámra emlékeztet – tette hozzá. – Hiányzik apám – fokozta

tovább. – Felhívom – állt fel, és senki nem tudja, hogy miért, de végül kiment telefonálni.

– Na jó, én jövök – kért egy kis figyelmet Márk. – Függetlenül attól, hogy feltűnően sokat beszéltünk ma róla...

– Márk – sütöttem le a szemem.

– Igent mondok – folytatta – két okból. Az első, hogy Márker a lánya...

– Naaa – szóltam rá újra, kissé fáradtan.

– A másik ok, hogy iszonyatosan igyekezett, nem biztos, hogy más kibírta volna ezt az estét, szóval tényleg komolyan azon volt, hogy megkedveljük, ami azt jelenti, hogy ez fontos neki. Ezért egyértelműen igen – fejezte be, és bár az első okot nem is vettük figyelembe, azért Márk egészen jó dolgot mondott a végén, és ezt mindannyian így éreztük.

– Megdicsérte baklava. Igen! – jelentette be Kemál is, hogy miért volt szimpatikus neki György.

Végül ketten maradtunk, és bár a többség eldöntötte Dzsordzs sorsát, anyu mégis félve nézett kettőnkre. Mosolyogva bólintottam Lilinek, hogy kezdje ő. A húgom zavartan megvakargatta a homlokát, és a szája szélét rágva így szólt:

– Én megkedveltem – közölte. És ez volt minden, amit mondani szeretett volna. A tízévesek egyszerűsége mindig lenyűgöz. Nincs mellébeszélés, nincs hosszú indoklás, nincs

pro és kontra. Ő eltöltött valakivel egy estét, végül annyit gondol az egésze, hogy megkedvelte. Teljesen korrekt.

Mindenki rám nézett, várva az ítéletemet, miközben Puding visszajött a nappaliba.

– Nem értem. Apám jól lecseszett, hogy mit hívogatom ilyenkor. Így mondja meg az ember a szüleinek, hogy hiányoznak – csóválta a fejét.

– Mondjuk éjfél van – dünnyögte Körte unottan.

– Attól még hiányozhat – értetlenkedett.

Visszatartott mosollyal néztem Körtére, aki tanácstalanul figyelte Pudingot. A menedzserem nehéz helyzetben volt, hiszen Aszádékkal azért sem annyira könnyű, mert mindhárman vidékről költöztek fel Pestre, eredetileg az egyetem miatt, később azonban ez átváltott „híres rockzenészek leszünk” célá, így messze van a családjuk, és bármi történik velük, jó-rossz, esetleg vegyesen, azt nem igazán tudják kivel megosztani. Ezért aztán időnként rájuk tör a honvágy, meg ilyesmi, olyankor pedig Körtének nem menedzserként, hanem afféle szülőként kell a gondjukat viselni. Ahogyan most is.

– Na, ide figyelj, Puding.

– Igen?

– Lehetek banánnal a fotózáson – enyhült meg, és az engedékenysége egyértelműen annak szólt, hogy elterelje a

srácok figyelmét. Ez sikerült is, kábé öt másodperc múlva mindhárom Aszád izgatottan kezdte tervezgetni a holnapi eseményt. Ahogyan néztem őket, amint tényleg attól dobódtak fel, hogy úgy fotózzák majd őket, hogy „fegyverként fogják a banánt”, azon tűnődtem, vajon miért nem jutott soha eszünkbe magunktól, hogy gyerekzenekar-rá avanzsálódjanak. A fura témájú dalaik, a hülyeségeik, és már eleve az együttes neve (a gyerekeknek mondják mindig azt, hogy fogd be a szád!), egyértelműen gyerekzenekart sejtet. Végig az orrunk előtt volt az útjuk, és mégis egy fatális tévedés, egy bebukott fellépés és egy kit érdekel-alapon feltöltött album világított rá arra az egyszerű tényre, hogy akiket így hívnak, ilyen dalokat írnak, és ilyen dolgok érdeklik őket (mint a banán), azoknak a közönségük bizony a gyerekek.

– Beki? – pillantott rám anyu, és akkor esett le, hogy ő még mindig azt várja, hogy fejtsem ki a véleményemet György kapcsán.

– Ó, persze, bocsánat – ráztam meg a fejem, megpróbálva kiverni azt a képet, amint Aszádék egymást ütik a banánokkal. Szóval Dzsordzs. – Én... – kezdtem. – Én úgy gondolom, hogy kedves. És figyelmes. És odavan érted – vigyorodtam el.

– Gondolod? – csillant fel anyu szeme.

– Most őszintén – vontam fel a szemöldökömet. – Ha nem így lenne, elviselte volna ezt? – mutattam körbe a többiekre, mire anyu felnevetett. Jó volt ilyen felszabadultnak látni. – És persze igen, a válaszom egyértelműen igen – fejeztem be, és láttam rajta a megkönnyebbülést. Azt hiszem, az én véleményem számított neki a legjobban, és csupán azért, mert egyszerűen ilyen témákban a nagyobbik testvér szava a mérvadó. Ez van.

Majdnem fél egy volt, mire mindenkit kitessekeltünk a lakásból, bár igazából senki nem akart elmenni, de végül az utolsóként távozó Nagy Márk mögött is becsuktuk az ajtót (mániája, hogy ő megy el utoljára, így zárja ki azt a lehetőséget, hogy lemaradjon bármiről).

Fogmosás után még láttam, hogy ég Lilinél a lámpa, így benéztem hozzá. A húgom az ágyán ült törökülésben, és a Márker matricaalbumot ragasztgatta.

– Nem alszol? – kérdeztem.

– De, mindjárt, csak ezt még befejezem – mutatta fel.

Odaléptem hozzá, és leültem az ágyára.

– Hű, betelt? – pillantottam az albumra.

– Igen. És neked és Evelinnek is elhoztam a suliból a hiányzó darabokat.

– Ahhhaha! – nevettem fel gúnyosan. – Valamelyik Aszád jön nekünk pár Nutellával.

– Igen – vigyorgott.

– Hé, figyelj csak – komolyodtam el. – Minden oké volt ma este?

– Igen – bólintott. – Nekem szimpi. Neked?

– Nekem is – bólintottam.

– Nem is annyira fura.

– Nem, szerintem sem – ráztam meg a fejem.

– Remélem kedves a lánya.

– Biztosan – feleltem, bár ezt persze nem tudhattam biztosan, inkább csak reméltem.

– És ha ez komollyá válik – gondolkodott.

– Igen?

– Akkor lesz egy csomó mostohatestvérünk, két apánk, plusz Körte... – gondolkodott.

– Figyelj – nyugtattam le, mert persze ezek a kérdések engem is foglalkoztattak, de nem akartam, hogy lássa rajtam. – Nézd a jó oldalát. Ha ennyi ember szeret, és ennyi ember van a környezetében, akkor...

– Sosem vagyok egyedül – fejezte be.

– Pontosan. És egyébként – gondoltam át – a születésnap, karácsony, és egyéb ünnep sem elhanyagolható – közöltem, mire felnevetett.

– Az ajándékokra gondolsz?

– Csak eszembe jutott, hogy az nem annyira borzalmas –

simítottam meg a haját.

– Rossz vagy – nevetett ki.

– Dehogy – mosolyogtam, aztán átgondoltam a dolgot. – Jó, egy kicsit, de sajnós, ha az ember sok időt tölt Nagy Márkkal, akkor akaratlanul is átvesz ezt-azt...

– Én szeretem Nagy Márkot – vonogatta a vállát.

– Tudom – sziszegtem kínosan. És én is, tettem hozzá, de persze csak magamban. – Na jó, késő, van, aludnod kell. Holnap folytatjuk – nyomtam egy puszit a homlokára, és becsuktam az ajtaját.

A szobámba belépve kissé zúgott a fejem az egész esti zsidobongástól, és hirtelen rám telepedett a csend. Az éjjeliszekrényemen lévő lámpát felkapcsolva csináltam egy kis fényt, ez és a laptopom képernyője elég világosságot adott, majd a fejhallgatót bedugva az erősítőmbe az ölembe vettem a gitáromat, és a földön heverő jegyzetfüzetet lapozgatva néztem az oldalakat. A füzetben jó ideje csak Márknak írtam dalokat, ott volt az egész *Hullócsillag* album terve, sőt, annál sokkal több is, így kiválasztottam egy szöveget, amihez még nem írtam zenei alapot, és megpengettem a hangszert. Furcsa dolog ez a kettős élet, és élesek a váltások, egy pillanat alatt Bekiből, aki ma ismerte meg az anyja új barátját, átváltottam Bexire, aki Nagy Márknak írja az albumot. Néha az egyiket könnyebb megélni, néha a

másikat, nagyon ritkán pedig mindkettő ugyanannyira jól megy. A bemutatkozás este utáni éjjelen éppen egy olyan periódusba estem, amikor mindkét területen helyt tudtam állni, és még élveztem is. Sejtettem volna, hogy ezután már jobb nem is nagyon lehet. És ha jobb nem lehet, akkor kizárásos alapon marad a rosszabb.

15.

Jó szokásomhoz híven a jegyzetfüzetemen aludtam el, aminek következtében reggel a tükörbe nézve az arcom bal oldalán két elmosódott sort is felfedeztem, ami az éjszaka folyamán belenyomódott a bőrömbe. A tükörképemet tanulmányozva próbáltam kitalálni, hogy mi szerepelhet a fejemen, de hamar rájöttem, hogy az *Illúzió*.

Mi, akik elvesztünk a múltban,

Hol keresselek? Nem tudom, hogy hol vagy...

Legalább fél órába telt, mire le tudtam mosni. A tejeskávé elkészítése után leültem a laptopom elé, hogy ellenőrizsem, az ezernégyszáz éves magántanárom felocsúdott-e már a stréberségemtől, és küldött-e új anyagot, vagy még mindig sokkban van. Mivel Gyuri bácsitól semmi nem jött, örömmel nyugtáztam, hogy jól megérdemelt tanulmányi szünetemet töltöm a héten, így a kávémat iszogatva megnéztem a közösségi oldalaimat. Nem sok minden történt, a *9 Crimes* videóm alatt valamenyi aktivitás még mutatkozott, és jött néhány új lájk a díjátadó utáni csoportképünkre, de mivel az két napja volt,

már mindenkinek lepörgött a hírfolyamáról, tehát már csak direktben tudtak rám keresni, azt pedig nem sokan tették meg. Átnéztem Aszádék oldalára, ami viszont kezdett éledezni, Evelin és a FBA-srácok is adminok, így valaki mindig kiír némi infót az együttesről. Ma például már négy poszt is kiment, írtak a fotózásról, kirakták a *Madárijesztő* teljes albumjának linkjét, amire öt megosztás és harmincegy lájk is érkezett (kicsi számnak tűnhet, főleg a nagy oldalak mellett, de kezdésnek ez nem rossz, sőt), továbbá két külön posztban is írták, hogy a hétvégén CsASz-forgatásra mennek. Sziszegve néztem a szöveget, és gyorsan átmentem Nagy Márk oldalára. Na, ha valakié, akkor az övé szinte követhetetlen. Millió poszthoz millió komment, lájk és megosztás tartozik, borzalmasan aktív minden felületén (főként, hogy egy csomó mindent előre időzít, így amikor például alszik, neki addig is kimegy pár előre beállított, időzített kép, nehogy addig ne hallasson magáról). Próbáltam visszaolvasni a mai híreket róla, de kirakott egy Instáról megosztott képet, hogy mit visel (szponzor szponzor hátán), kiírta, hogy ma délután fellépése lesz a jégpályánál, volt egy poszt arról, hogy pénteken és szombaton CsASz-forgatáson lesz, egy halom kép, amin jelölve volt (matricalbum, Márker applikáció, autogramkártya...), kirakott egy fotót, amin egy

buszmegállóban lévő hirdetésen szerepel (ott éppen egy energiatalt reklámoz), kirakta a *Hullócsillag* klipjét azzal az örömhírrrel, hogy átlépte a kétmilliós megtekintést (whoo!), végül feltöltött egy „Indul a nap” fotót. Mosolyogva nyugtáztam, hogy profi módon lesminkelték a szeme alatti zúzódást, egyáltalán nem látszott sem az, hogy ott sérülésnek kellene lennie, sem pedig az, hogy mennyi alapozó lehet a fején. Körte valóban az egyik legjobb sminkest küldte Márknak, aki így visszanyerte régi, jól megszokott formáját. Ért vagy hatezer lájkot, mellesleg.

Mivel már mindenki kirakta, hogy CsASz-felvételre megy, és kikerült a sajtóba is a versenyzők listája, gondoltam, itt az ideje, hogy kissé lemaradva, de én is megosszam az infót. Az oldalamra kiírtam a hírt: „Meghívást kaptam a *Csatáznak a Sztárok!* vetélkedőre, pénteken és szombaton felvesszük a műsort, hamarosan pedig adásba is kerül. A csapattársaim: Evelin és a Fogd be Aszád együttes, valamint Nagy Márk.”

És ahogy kiraktam a posztot, vártam egy kicsit, majd befrissítettem. Semmi. Befrissítettem újra. Semmi. Újra. Három lájk. Fél perccel később tíz lájk, és egy komment: „Nagy Mááááárk!” Tíz perc elteltével harminckét lájk, öt komment: „Nagy Mááááárk!”, „Márker”, „valaki linkeli a *Hullócsillag* dalszöveges videóját?”, „imádunk Nagy Márk!”

és a végén: „Bexi, meg tudod mondani, mi annak a számnak a címe, ami Nádor Gergő bemutatkozása alatt megy a *Pop/Rock* reklámban? Köszí.”

Hát, ezeket a reakciókat kaptam arra, hogy megyek vetélkedni. Mellesleg a Geris kérdésre már válaszolt is egy kommentelő helyettem (így szerencsére nekem nem kellett), ezért egyszerűen bezártam az oldalamat, és bár nem terveztem, mégis hajtott a kíváncsiság. Beírtam Geri nevét, és azonnal kiadta a *Pop/Rock* által létrehozott közösségi oldalát. És akkor leesett az állam. Mert ahhoz képest, hogy még el sem indult a műsor, az oldal kedvelői borzasztóan sokan voltak. A reakciók száma is elképesztő volt, bármit kiírt vagy kirakott, ott döbbenetes mennyiségű komment érkezett. Az oldala pörgött, mindent megosztott a próbákról, a stúdióról, a színpadról, kis videókat töltött fel a folyosón arról, hogy melegszendvicset eszik, szelfizett a többi versenyzővel, a zsűrivel, feltöltötte a ruhapróbás képeket... És a közönsége (?) imádta az egészet. Imádták Gerit. Rákattintottam a *Pop/Rock* reklámvideójára, hogy meggyőződjek arról, valós-e a válasz a saját oldalamon az oda abszolút nem illő kérdésre, mármint arra, hogy milyen zene szól. És amikor Geri a bemutatkozásában kicsit sem közhelyesen az „álma megvalósításáról” beszél, az aláfestő zene hallatán gúnyos mosolyra húztam a számát. A

kommentelőnek igaza volt, a videóban egy Nickelback-dal szólt. És hogy miért mosolyogtam gúnyosan, ahogy meghal-lottam a számot? Mert én azon kevesek egyike vagyok, akik tudták az igazat Geriről és a *Pop/Rock*ról. Vagyis arról, hogy egy Nickelback-számmal ment a válogatóra, ahonnan elküldték, mondván, jó-jó, de nincs meg benne az az extra... Amit végül megtaláltak benne, ezért visszahívták, és most a műsor kezdete előtt a legnagyobb esélyessé vált. Ó, igen. Sokáig azt hittük, Geri is, én is, sőt, Körte is, hogy az „extra”, amit a műsor keresett Gerihez, az én volnék. De nem, ez nem ilyen egyszerű. Én az ugródeszka voltam maximum. Az az extra, amit végül megtaláltak benne, sokkal értékesebb, mint az „én voltam a barátnője, és róla írtam a *Késtélt*” sztori. Mert időközben kiderült, hogy Geriben minden megvan, ami egy negatív celebritáshoz kell. Harag. Gyűlölet. Irigység. Vágy. Erőszakosság. Kétszínűség. Átgázolás. Kihasztnálás. Kétségtelen, Geri első osztályú negatív hős típus, most pedig szabad utat kapott, a lámpa zöldre váltott, és képtelenség volt előre megtippelni, meddig menetel. Én a döntőig biztosan láttam az útját, sőt, már a műsor előtt tudtam, hogy meg is fogja nyerni. Én inkább azt nem tudtam, milyen áron. Ki is neteztem magam, a továbbiakban nem érdekelt, ezért csináltam magamnak reggelit, és visszavonultam a szobámba, hogy tovább

dolgozzak a *Hullócsillag* albumon. Zene be, világ ki. A legtökéletesebb időtöltés.

Nagy Márk fellépése a pláza előtti jégpályánál délután öt órára volt írva, és mivel brutálisan elfoglaltnak tűnt, csak üzenetben tudtuk lebeszélni, hogy mikor és hol találkozunk előtte. Így aztán ráérősen elmentem Lili elé a sulijához, hogy együtt menjünk el Anti elé (a régi sulim közelébe nem igazán járok érthető okokból, mivel nem kíváncsi személy vagyok és elsőszámú közellenség, amiért popkarrierre váltottam a komolyzenét, ezért egy kissé távolabb vártuk be a legjobb barátomat), és amíg várakozás közben Lili a hideg szélről kipirosodott arccal megállás nélkül arról beszélt, hogy micsoda szerencsés, hogy színpad mögül nézheti Nagy Márk koncertjét, és nem kell a tömegben nyomorognia, és úúú, de irigylik ezért a suliban, én az utca túloldaláról a szemembe húzott sapkában néztem az épületet elhagyó diákokat. Néhányukat felismertem, és talán ahogyan átnéztek a másik oldalra, ők is láthattak engem a húgommal, de nem intettek, vagy ilyesmi, csak mentek tovább. Anti szinte utolsóként ért ki az iskolából, türelmesen végignéztük, ahogyan leejti a hegedűtokját, amibe a nagy kapkodásában bele is rúgott, így aztán a hangszer arrébb csúszott a járdán, Anti pedig

görnyedten kapott utána, végül felvette, körbenézett az útesten (a biztonság kedvéért jobbra, balra, jobbra, majd megint balra) és átszaladt hozzánk.

– Sziasztok – köszöntött minket, és Lili sapkáját meg is simította.

– Szia. Minden oké? – kérdeztem mosolyogva.

– Rémes napom volt – közölte egyszerűen, és nem is volt több kérdésem, elhittem neki. Főként azért, mert Antinak a legtöbb iskolai napja egyszerűen rémes. Hiába lettünk mi ketten legjobb barátok, ez már azután történt, amikor én Bekiből Bexi lettem, és kihagytam a sulit nappalin, ráadásul az sem segített Anti popularitásának növelésében, hogy ő már akkor lett a legjobb barátom, amikor engem mindenki (tanárok és diákok egyaránt) megutáltak a *Késtél* miatt. Így aztán hétköznapi délelőttönként Anti maradt a tipikus lúzer diák, délutánonként pedig némileg kompenzálta magát azzal, hogy „popsztárokkal” lóg.

– Gyertek, itt a busz – ragadta meg a húgom karját, amikor megpillantotta a közelgő járművet, és miközben a megálló felé siettünk, a sapkámra a biztonság kedvéért fel tettem a kabátom kapucniját is, olyannyira az arcomba húzva, hogy szinte csak a bakancsomat láttam, minden mást kitakart a kapucni a látóteremből.

Ó, igen, a tömegközlekedés. Tekintve, hogy nem egy

amerikai filmben vagyunk, én pedig még a jogsimat sem kezdtem el (őszre tervezem a tanfolyamot, mert a nyári fellépések mellett nem maradna rá időm), Körte nélkül marad a taxizás vagy a tömegközlekedés. A valóságban, és főként Budapesten egy tizenhét éves énekesnőnek nincs kabriója vagy sofőrje, de legfőképpen jogsija és autója, így én is azt tettem a legjobb barátommal meg a húgommal, mint bárki más a korosztályomból. Felszálltam a buszra.

Ha valaki híres, vagy éppen ismert, hajlamosak az emberek idealizálni a dolgokat, és egy kicsit túlképzelní a valóságot. Pedig attól, hogy valakinek fellépései vannak, klipjei, behívják műsorokba, és játsszák a számait a rádiókban, még bárhol össze lehet velük futni. A buszon is.

Leghátulra álltunk és mindhárman az ablak felé fordulva néztük a mögöttünk lévő forgalmat. Nem azért viselkedtünk ilyen titokzatosan, mert sztárallűrjeim lenének, hanem azért, mert a busz tele volt sulisokkal (köztük a volt sulimba járókkal), és nem szerettünk volna konfrontálódni. Ha az embert felismerik (és engem gyakran felismernek, mert sok szereplésem van), akkor általában csak megnézik, összesúgnak mögöttem, esetleg utólag írnak valamelyik közösségin, hogy „láttunk itt, vagy ott”. De néha, nagyon ritkán előfordul, hogy beszélnek, mert éppen nem szeretik, amit csinálók, vagy

unszimpatikus vagyok a médián keresztül... Éppen ezért Körte javaslatára egyedül nem igazán (vagyis soha) nem tömegközlekedhetek, csak akkor, ha van velem valaki (a tízéves húgomon kívül is). Mint például Anti. Aki viszont konfliktuskezelő, és a bátorság definícióját úgy értelmezi, hogy „futáás!”, így igazából az ő kísérete nem pontosan felel meg annak, amit Körte elképzelt mellém védelemnek, de mivel csak néhány megállót mentünk, ennyit ki lehet bírni, ha behúzzuk a nyakunkat a busz hátuljában.

Leszállás után a pláza felé sétáltunk, amikor is jött egy üzenetem Márktól, hogy hol vagyunk. Visszaírtam neki, hogy két perc és érkezünk, majd a pláza előtti jégpályát megkerülve a színpad mögé érve megálltunk a biztonsági őr előtt, aki a borzalmasan VIP szekciót felügyelte, ami egyben az előadó-bejáró is volt. A pályáról üvöltött a zene tökéletes minőségben és hangban, így látvány hiányában akár azt is feltételezhettem volna, hogy csak a korizóknak adnak le egy-két számot, de a tapsból és sikolyokból azonnal rájöttem, hogy fellépés van. Playback. Naná, hogy az.

– Üdvözlöm – köszöntöttem a biztonsági ört, és megmutattam neki a telefonomon megnyitott dokumentumot, amit Körte küldött át nekem reggel, és ami a belépésre jogosított.

– Mehettek – intézte el egy biccentéssel az őr, és tovább

foglalatoskodott azzal, amit az érkezésünk előtt csinált, vagyis csúnyán nézett három kislányra, akik a színpad mögött állva autogramra vagy egy közös fotóra vártak valamelyik fellépővel.

A színpad mögötti backstage, ha lehet így nevezni, nem volt akkora, hogy fel kelljen hívni Márkot, mert azonnal megláttuk a kábelek és hangfalak között, ahogyan egy mobil melegítő mellett ácsorgott éppen szétfagyva, a fellépésére várva. Szörnyen idilli kép, de azért ebben a szakmában hamar hozzá lehet szokni, így nekem már fel sem tűnt, hogy a színpad másik oldalán lévő tömeg mit gondolhat a backstage-ről. Valószínű, hogy fűtött lakókocsit, szoba-hőmérsékletű ásványvízzel és masszőrrel... Hát, majd nem. A valóságban volt néhány melegítő, egy kávéautomata, ami forró teát is adott, továbbá... Ja, nem. Csak ennyi.

– Na végre! – köszöntött minket Nagy Márk, amikor odalépett hozzánk. Ha lehet ilyet mondani, márpedig vele kapcsolatban lehet, veszett jól nézett ki. Tetőtől talpig szponzoráltan (vadiúj, magas szárú tornacipő, még sosem hordott farmer, teljesen új dzseki, aminek cipzárját az álláig felhúzta), világosbarna haja a homlokába lógott, a szeme alatt pedig nyoma sem volt a sérülésnek, tökéletesen el lett fedve. – Hol voltatok? – kérdezte türelmetlenül,

amikor is felocsúdtam a „miért néz ki ennyire jól?” döbbenetből.

– Negyed ötre beszéltük meg – pillantottam a telefonomra. – És most négy óra tizennégy van.

– Jó, oké, csak... – forgatta a fejét, körbenézve. – Körte nélkül olyan hülyén éreztem magam – felelte, és látszott rajta, hogy egy kicsit el van veszve a menedzserünk nélkül. Nem okoltam ezért, teljesen átéreztem a helyzetét, amikor én voltam Körte nélkül fellépni, utána hetekre el kellett mennem apámhoz...

– Mikor érkeztél? – kérdeztem.

– Öt szelfivel ezelőtt – felelte, és bármit is jelentett ez, legalább kiderült, hogy hasznosan töltötte az időt.

– Leskelődhetek egy kicsit, hogy milyen a koncert? – kérdezte Lili izgatottan, Márkhoz fordulva.

– Persze, menj csak – mosolygott rá Márk, abszolút megértve a húgom izalmát, akinek borzasztóan nagy dolog, hogy a koncertek alatt ott lehet, ahol mások nem. Most komolyan, melyik tízéves ne lenne oda ezért?

– Csak vigyázz, nehogy útban legyél, és sok itt a kábel – szóltam Lilire, aki már a színpad mögötti lépcső felé indult.

– Oké – szólt vissza a válla felett.

Néztük, ahogyan Lili óvatosan fellépked a lépcsőn, és megáll az egyik hangfal takarásában, majd tágra nyílt

szemmel figyelte a színpadon történeteket.

– Ide nem lehet bemenni, ÁLLJ MEG! – üvöltötte el magát hirtelen a biztonsági, és mivel a színpadon éppen dalváltás volt (tehát a playback miatt volt egy kis csönd), meghallottuk az őr üvöltését, így mindhárman odakaptuk a fejünket a színpad mögötti szekció bejáratához.

A szalagnál (ami kordonként funkcionált, de csak képletesen, tehát leginkább a rajongóknak jelezte, hogy „ITT MEGÁLLSZ!”) a biztonsági őr éppen egy barna hajú, alacsony lány karját ragadta meg, akinél volt egy... egy cselló tokja.

A szám elé kaptam a kezem, miközben Márk már oda is pattant, Anti pedig földre gyökerezett lábbal állt, és olyan-nyira lesápadt, hogy a backstage lámpáinak fényében nagyon úgy tűnt, hogy elájul.

– Nem érti? Nagy Márkhoz jöttem! – vitatkozott a lány az őrrrel, majd amikor megpillantotta az odalépő Nagy Márkot, idegesen nézett rá. – Te most szívatsz engem, vagy mi van? – vágta az arcába. – Iderángatsz, és nem engednek be?

– Nyugi, bejöhetsz – felelte Márk kissé meglepetten, és szólt az őrnek, hogy a „nagyszájú csellós lány hozzá tartozik”.

– Kösz – fújtatott a lány, és idegbajosán nézett körbe. – Amúgy mi a szar ez az egész? Mit keresek én itt?

– Ha én azt tudnám – forgatta a szemét Márk, és riadtan rám nézett, mintegy segítséget kérve.

– Öhm. Szerintem gyere, mutatkozzunk be – ragadtam meg Anti karját, és a kővé dermedt barátomat rángatva odamentünk a ledöbbent Nagy Márkhoz, és az első látásra visszafogottnak és bájosnak tűnő csellistához, aki ezt a képet csak addig tartotta, amíg meg nem szólalt.

– Szia – mosolyogtam rá. – Budai Rebeka vagyok.

– Tudom, ki vagy – mondta, amit a legtöbbször mondanak nekem, amikor megismerkedünk.

– Nagyszerű – dűnnyögtem, mielőtt megtudhattam volna az ő nevét, esetleg. Hírességbetegség. Az embert látják itt-ott, ezért ismerik, és elfelejtik, hogy ez nem kölcsönös. Vagyis, hogy nekem fogalmam sincs róluk. – Ő pedig a barátom, Sleich Antal – mutattam be Antit is.

– Gondolom, azt nem kell mondanom, hogy én ki vagyok – vigyorgott rá Nagy Márk.

– Nem, azt nagyon jól tudom... – forgatta a szemét, és nem úgy tűnt, mint aki ezt nagyon pozitív értelemben mondja. – És? Mi a bánatot keresek én itt? A Face-en annyit írtál, hogy jöjjenek a csellómmal. Minek? Ha? – kérdezte ki Márkot, aki nem egészen erre számított, ő eléggé hozzászokott ahhoz, hogy elájulnak tőle az emberek, így kissé értetlenül állt.

– Egy pillanat, bocs, csak... – fogta meg a továbbra is néma csendben ácsorgó Antit, és félrehúzta, hogy váltsanak pár szót négyszemközt. Gondoltam, addig én elcsevegek a csellista lánnyal, de a mosolyomra unottan reagált, és egy olyan „mi van?” nézéssel ajándékozott meg, úgyhogy én is elnézést kértem, és a fiúk után mentem.

– Te Sleisz! – förmedt Márk éppen Antira, amikor odaértem. – Miért nem mondtad, hogy a csellistád egy tahó?

– Tényleg, Anti, nem akarok beleszólni, de nem túl kedves, így első benyomásra – szépítettem a véleményem.

– Oké, oké – ocsúdott fel Anti. – Igaz, hogy nem tudtam, milyen a stílusa, mert csak egyszer láttam, de...

– De mi? – kérdezte Márk, és erre én is kíváncsi voltam.

– Hát nem gyönyörű? – pislogott Anti szerelmesen, mire mindketten odafordultunk. A csellista unottan ácsorgott, majd egy hatalmas rágólufit fújt, ami kidurranva beterítette az arcát. Levágott ujjú kesztyűjével lehámozta a rágót az orráról és álláról, majd visszatéve a szájába, megismételte a folyamatot.

– De. Nagyon – dűnnyögte Márk. – Annyira, hogy mostantól át is passzolom neked, beszéljess vele te.

– Mi? Ne már! – riadt meg Anti.

– Figyelj. Mint a legjobb haverodnak, nekem annyi volt a

szerepem, hogy megszerzem neked a lányt. Itt van. Teljes kiábrándító egészében, úgyhogy edd meg, amit főztél, nekem fellépésem van, ha ezek végre lejönnek a színpadról – sóhajtott a színpadon lévő előadókra utalva, akik újra belekezdték egy dalba.

– Ne már, Márk, ne csináld... – kezdett vitatkozni Anti, amikor Daniella (aki, bár nem mutatkozott be, a Facebookról tudtuk a nevét) odalépett hozzánk.

– Elmondaná valaki, hogy mi a szarért vagyok itt? – kérdezte, de egyébként a mondatai ennél sokkal több és választékosabb káromkodással voltak tarkítva. – Van három Teen Wolf-részem, amit még ma meg akarok nézni, semmi kedvem egy nyálas koncertet végighallgatni a színpad mögül sztárocskákkal, akik azt hiszik, hogy rángathatják az embert, mert nekik lehet – vázolta fel a helyzetet. – Na?

Jellemző, egy szabad szájú lány hatására mindkét fiú megnémult, és rám néztek, egyértelműen jelezve, hogy oldjam meg a szituációt. Ahh! Körte, hol vagy, amikor szükségem van rád?

– Oké – kezdtem. – Az van, hogy Anti...

– Az ki? – vágott közbe Daniella.

– Ő – böktem Antira. – Ő Sleisz Antal – mutattam be újra.

– Aha – bólintott Daniella, de látszott rajta, hogy az

információ gyorsabban elhagyja az agyát, mint ahogy lepörög egy GIF a Tumblrn.

– Szóval Anti látott téged... egyszer. Régebben. És nagyon helyesnek talált.

– Ki?

– Anti – mutattam rá újra, miközben Anti égő vörös fejjel a tenyerébe temette az arcát, és minden erejével azon volt, hogy elsüllyedjen.

– Aha – konstátálta Daniella.

– És azóta keres, mert szeretett volna megismerni. De semmit nem tudott rólad... Ezért Nagy Márk, aki Anti legjobb barátja – mondtam, de nem tettem hozzá, hogy kb. csak egy napja besztfredek – kiírta az oldalára, hogy cselistát keres, hátha jelentkezel... És jelentkezél. És most itt vagy. És tudom, hogy ez így nagyon durván hangzik, de ez a srác...

– Ki?

– Anti – ismételtem sokadszorra. – Szóval Anti mindezt tényleg azért tette, hogy megismerhessen – fejeztem be.

És vártunk. Daniella arcáról semmit nem lehetett leolvasni, így fogalmunk sem volt, hogy megüt minket (olyan lánynak tűnt, aki képes erre), vagy csak elküld minket a... mondjuk úgy, hogy a fenébe.

– Szóval – kezdte, amikor végre megszólalt – azt

akarjátok mondani, hogy azért állok itt a csellómmal, Nagy Márk azért rángatott ide egy kamu projekthez, amire az előadói oldalán adott kommentem alapján engem választott ki, és azért nem látom a *Teen Wolf*ot, mert Bandi...

– Anti – javítottam ki, de már mellékes volt.

– Mert egy srác látott, és meg akart ismerni??? – förmedt ránk, és ökölbe szorult a keze.

– Én most megnézem Lilit – tette fel a karját védekezőn Márk, és mivel őt már ütötték le a héten, angolosan távozott a sztoriból, otthagya minket. Nem hibáztattam érte, legszívesebben én is leléptem volna.

Amíg Márk a húgom után ment, én igyekeztem a konfliktusra fókuszálni, mert Daniella éppen, hát mondjuk úgy, hogy lehülyézte Antit, aki meg sem tudott szólalni, csak pislogás nélkül meredt a szívyszerelmére, akit nem biztos, hogy pontosan így képzelt el.

– Oké, állj. Figyelj, ha jobban belegondolsz, akkor ez egyébként egy kedves dolog – szóltam közbe, bízva abban, hogy a lány látja ennek azt az oldalát is, ami igazán kedvessé teszi a történetet.

Daniella sóhajtva beletúrt a hajába, és a szemembe nézett.

– Aha. De... – forgatta a szemét. – Akkor nincs is

semmilyen projekt, mi?

– Nem, nincs. Nagyon sajnálom – szóltam kínosan. – Viszont cserébe kaptál egy nem hétköznapi sztorit... – próbálkoztam, és jó úton jártam, mert Daniella arca kissé megengyhült.

– Jó, ez igaz. De felcsesztem az agyam, mert egész nap Bachot gyakoroltam. Gondolhattam volna, hogy Nagy Márknak nem lesz rá szüksége... Azt se tudja, ki az...

– Hé! – szóltam, ösztönösen védve Márkot, de aztán átgondoltam a dolgot, és az eredeti mondandóm helyett, ami az lett volna, hogy „már hogyan tudná!”, inkább csak ennyit szóltam: – Biztosan hallott már róla. Egyébként – tettem hozzá. – Mit gyakoroltál? G-dúr csellószvit? – érdeklődtem, mire Daniella elkerekedett szemmel meredt rám.

– Honnan tudtad?

– Csak tippeltem – vonogattam a vállam, mintegy mellékesen.

– Igen, azt – biccentett. – Na, én lépek, itt már nincs rám szükség...

– És mi lesz...? – szóltam utána, amikor megfordult, és velem együtt Anti is Daniella után nézett.

– Mivel? – kérdezte.

– Antival – mondtam, és szinte átragadt rám Anti

csalódottsága, amiért így alakult a dolog a titokzatos cselista lánnyal.

Daniella rágózva végigmérte Antit, és sóhajtván megvonta a vállát.

– Dobj rám egy snapet, aztán meglátjuk – felelte hanyagul.

– Oké, persze, dobok! – lelkesedett be Anti egy pillanat alatt. – De várj. Nem tudom a snapchat neved! – eszmélt fel.

– Leütlek! – szólt vissza a válla felett, és átbújva a szalag alatt, kiment a backstage-ből.

Én megrökönyödve néztem utána, és azon tűnődtem, vajon ki ad magának ilyen nevet, miközben Anti rózsaszín felhővel a szemüvege előtt csak annyit mondott, hogy „fantasztikus ez a lány”. Hát, nem tudom.

– Hol van Nagy Márk? – lépett oda hozzánk egy férfi, aki az esemény szervezőjeként mutatkozott be. – Nati és Ati három perc múlva végeznek.

– Rendben, azonnal szólunk neki – biccentett Anti.

– Utána rögtön kezdenie kell, tizenhét órától tizennyolcig – folytatta, mire azonnal megráztam a fejem, mert ez sehogyan sem stimmel.

– Eleve tizenhét óra öt van kezdésnek írva, és... Harmincperces a műsora – mondtam.

– Hogyan? – szaladt fel a szervező szemöldöke.

– Harminc perc – ismételte meg Anti.

– Hat óráig van a színpadon, ne szórakozz velem, fiam – váltott azonnal kemény hangnemre, miközben Antit egyszerűen „lefiamozta”.

– Elnézést, de itt valami tévedés van – vágtam rá azonnal, mert a stílusváltás és durvább hangnem nem tűnt túl biztatónak.

– Igen, méghozzá az, hogy... – kezdett magyarázni nekem, amikor megakadt. – Várj, te nem az a... énekes vagy, nem? – ismert fel a szervező, bár a bonyolult nevet nem tudta megjegyezni.

– Budai Rebeka, Bexi – biccentettem.

– Na, az! – csettintett, és újra Antihoz fordult, aminek oka, hogy valószínűleg azt hitte, Anti a management tagja. – Egy óra van lekötve mára.

– Biztos, hogy nem, mivel Nagy Márk minden fellépése harmincperces. Tizenhét óra öt perctől tizenhét harmincötig – hadakoztam tovább.

– Na jó, hol a menedzser? – kapkodta a fejét a szervező. – Ki képviseli? Te? – förmedt Antira.

– Én... én csak egy barátja vagyok – riadt meg Anti a felelősségre vonástól.

– Ma én kísértem Márkot – mondtam, de kezdtem kissé

belesülni a kabátomba, miközben kifejezetten hideg volt.

– Na ne röhögtessetek, hogy taknyos popsztárokkal megfogalmam nincs kivel kell érdemben beszélnem. Hol van egy komoly ember? Akivel tárgyaltam? Vagy akivel tárgyalhatok? – üvöltötte el magát idegesen.

– Egy pillanat, és hívom – kaptam ki a telefonomat a zsebemből kissé remegő kézzel, és már nyomkodtam is, hogy hívjam Körtét.

– Van valami probléma? – kérdezte egy ismerős hang, és ahogyan a telefonomból felnéztem, megfordult velem a világ. Pí állt ott velünk, és hirtelen nem is értettem, hogy kerül oda, vagy miért.

– Van bizony – förmedt rá a szervező idegbajosan. – Hol van Nagy Márk menedzsere, vagy bárki, akivel beszélhetek? Harminc percre akarja lecsalni a kifizetett hatvanat!!! És már kezdenie kellene – dühöngött.

– Nyugi már, a végén még megpattan egy ér az agyadban – oltotta le Pí olyan rutinnal, mint aki napi szinten kerül ilyen szituációba. – Na, mi folyik itt, srácok? – kérdezte tőlem és Antitól.

– Semmi, köszönjük, de megoldjuk, már hívom is Körtét – hebegtem, és látva, hogy Anti mennyire be van rezelve, továbbá, hogy megmentőként tekint a társaságunkba csöppent Píre, akit ő nem ismert fel, mert csak hallott róla, de

még soha nem találkoztak, óvatosan megráztam a fejem, jelezve, hogy meg ne szólaljon, majd én intézem.

– Mi? Hívod Körtét? Mégis hol van? – csodálkozott Pí.

– Öhm – köhintettem. – Úton... Már mindjárt itt van – hazudtam kínosan, miközben a fülemhez tartottam a telefont. Nem vette fel. A fenébe.

– Aha. Jól van, akkor megyek is, úgy hallom, végzett a csapatom – pillantott a színpad felé, ahol óriási tapssal búcsúztak el a Nati és Ati nevezetű formációtól.

– Na jó, valaki szóljon Nagy Márknak, hogy húzzon fel a színpadra, és nyomjon le hatvan percet, amit már kifizettem, vagy különben addig jár majd a bíróságra, amíg ki nem nő a tinisztár imidzsből! – üvöltötte el magát a szervező.

– Hő! – fordult hátra Pí, és visszasétált hozzánk. – Hogy beszél róla?

– Ahogy akarok! Engem nem lehet csak úgy meglopni! Már a színpadon kellene lennie – üvöltözött önkívületi állapotban.

– Óra ötkor van a kezdése, és harmincötig tart! – erősködtem tovább, mert én csak ennyit tudtam, de ebben biztos voltam.

– Harminc perc Márk fellépése? – nézett rám Pí, miközben én tehetetlenül álltam, és tűrtem, ahogyan a

szervező sérteget. Amikor azt mondtam, eljövök Márkkal a koncertjére, nem egészen ilyen kísérőként gondoltam magamra.

– Harminc perc, mindig annyi volt, Körte nem szervez le hatvan percet, nincs is annyi száma! – közöltem rémulten, miközben a fejemet kapkodtam, hátha megpillantom Márkot. Sehol nem volt, ahogyan a húgom sem.

– Na ide figyelj, te kis... – bökte meg a vállamat a szervező, amitől hátraleptem egyet, és akaratlanul is Pí mögé álltam.

– Még egy mozdulat! – üvöltött rá Pí fenyegető hangnemben. És akkor ordítani kezdtek egymással. A szervező azt, hogy Nagy Márk egy szemét, meglopta őt, a kifizetett idő felét akarja csak teljesíteni, ráadásul hol a fenében van, már kezdenie kellene (nem értette meg, hogy a kiírás szerint Márk csak óra ötkor kezd, és valószínűleg hülyén szervezte le, mert Pí menedzselői közben meg végeztek, így a színpadon üresjárat volt)... Pí pedig azt ordította a szervező arcába, hogy agyonveri. Hogy miért, azt nem pontosan tudtam, szerintem úgy általánosságban, mert felidegesítette.

Antival teljesen ledöbbenve, elkerekedett szemmel néztük a színpad mögötti káoszt, és a fejünket kapkodtuk a két üvöltöző közt. Közben pedig a Nati és Ati duettpáros

fellépése véget ért, a közönség zúgolódó hangja pedig hátrahallatszott. Várták a további műsort. Ami még nem kezdődhetett.

– Elnézést, de... – szóltam bele erőtlen hangom. – Nincs műsor a színpadon – juttattam eszükbe.

– Ezért meglakol Nagy Márk. A sajtóhoz fogok fordulni...

– Csak öt perc múlva kezdődne, itt lesz addigra – mutattam az órámrá. – De ha addig nincs műsor, csak néma csend, akkor megöli a közönség hangulatát! Hogy menjen fel Nagy Márk a színpadra így? Amikor már most fütyülnek? – kérdeztem idegesen, mert hátrahallatszott a cserbenhagyott tömeg teljesen jogos felháborodása, miközben a szervező megint velem kezdett el üvöltözni, Pí pedig megelégte ezt az állapotot.

– Elég már! Mindenki nyugodjon le a ...! – kezdte, és a szervező és én is elhallgattunk. – Na, most mutasson nekem bármilyen dokumentumot, amiben a hatvan perc van lefixálva Nagy Márk fellépésére – fordult a szervező felé.

– Majd utólag megmutatom, nincs ilyenre időm, áll a műsorom!

– Utólag, hogyne – röhögött az arcába Pí. – Hülyének néz?

– Jó, jó, megkeresem, de addig valaki húzzon arra az átkozott színpadra, tele van a jégpálya tinikkel! –

nyomkodta ész nélkül a telefonját, Pí pedig rám pillantott.

– Bexi? Menj fel addig egy számra, utána pedig levált Márk, ahogy tisztázódott, hány percre lett leszervezve – szólt, mire ledermedtem. Legutóbb, amikor kiálltam, elfelejtettem a dalszövegemet, kifütyültek, és... Nem. Erre még nem álltam készen.

– Én nem, én... Én – hebegtem, mire Pí összeráncolt homlokkal nézett, Anti pedig felfogta a helyzet komolyságát, és... és egyszerűen elrohant.

Még el sem tudtam raktározni az agyamban ezt az információt, mármint azt, hogy elfutott, amikor pár pillanattal később vissza is ért. Daniellával együtt.

– Mi a szar van már megint? – kérdezte kifulladásra a lány, és úgy tűnt, a színpad oldalánál járt, amikor kirobbant a vita, így nem jutott messzire, Anti pedig pillanatok alatt beérte és visszarángatta bármiféle magyarázat nélkül.

Azonnal felfogtam, hogy Anti miért rohant vele vissza, tekintetemet a lány kezében cipelt csellóra szegeztem, és rögtön kapcsoltam.

– Van egy kis helyzet. Itt a projekted. Menj fel a színpadra csellózni, négy perc és Nagy Márk levált.

– Hogy mi van? – kerekedett el Daniella szeme, és még hozzátett ezt-azt, ami nem túl szalonképes.

– Mi folyik itt? Ez ki? – kérdezte a szervező, most már

teljesen értetlenül.

– Nagy Márk előzenekara – improvizáltam, teljesen szétesve.

– Egyszemélyes?

– Az – biccentettem. – Facebook-játék nyertese, egy számra sorsolták ki Nagy Márk előtt – hadartam, és úgy tűnt, ezt még Pí is bevette, mert a csellistához fordult.

– Nyomás fel a színpadra, és készítsd fel a közönséget Nagy Márkra. Na, gyerünk – siettette Pí, aki (szerencsénkre) nem tudta, hogy Daniella kicsoda, és azt sem, hogy egyébként az előbb csöppent bele ebbe az egész cirkuszba.

– Mi? Várjon már, ne lökdössön – magyarázta Pínek, aki finoman a színpad lépcsőjéhez irányította. – Mi a szart játsszak?

– Jó lesz, amivel készültél – kiáltottam utána, miközben Anti felkísérte a színpadra.

Amíg a szervező és Pí a megállapodást keresték, én továbbra is Körtét próbáltam hívni, de nem vette fel. Ahogy Aszádék és Evelin sem. A fenébe már.

– Na! Itt van feketén-fehéren! Nagy Márk tizenhét óra öt perctől tizenhét harmincötig! – üvöltötte el magát Pí idegesen, amikor végre megtalálták a szervező e-mailjei közt a mai nap programját, amit Körtével egyeztetett le.

– Én, én elnézést kérek – hebegte a férfi zavartan nézve a telefonját, mintha még mindig nem teljesen hinné el, amit lát, miközben ő írta alá.

– Elnézést kér, mi? – pillantott rá gyilkos tekintettel Pí. – Szép próbálkozás volt.

– Nem, dehogy, ez nem próbálkozás, csak a műsorfüzet hibásan lett szerkesztve – makogott összevissza, miközben a színpadon felcsendült Bach, a közönség pedig a hangok alapján megnémult vagy sokkot kapott. Jézusom.

– Újra kéne születnie, ember, hogy engem hülyének nézzen – szidta Pí továbbra is a szervezőt.

– Én tényleg nagyon sajnálom.

– Szarok a sajnálatára, hogy lépjen így fel valaki? Milyen koncertszervező maga?

– Én őszintén bocsánatot kérek a tévedés miatt. Kompenzálásképpen fogadjanak el tőlem egy...

– Egy mit? – tért rá a tárgyalásra Pí, én pedig leejtve a kezem a telefonnal együtt, közbeléptem.

– Bocsánat, de... – köszörültem meg a torkom. – Ha lehet, akkor a történeteket Körtével, Nagy Márk menedzserével beszélje le – szoltam a szervezőnek, egyúttal pedig jeleztem Pínek, hogy ő nem kompetens ebben. Azt hiszem, egy pillanat alatt megértették, mert mindketten leállították magukat.

A szervező sűrű bocsánatkérések közepette otthagyt minket, elsunnyogott arra hivatkozva, hogy beszélnie kell valakivel, én pedig ottmaradtam Pível.

– Köszönöm a segítséget – néztem rá, és udvariasan megköszöntem, amit értünk tett, akkor is, ha ebből Nagy Márk például semmit nem tudott.

– Bármikor – vonta meg a vállát. – Na megyek, bepako-lom a duetteseim felszerelését a kocsiba – köszönt el.

– Nem playbackeltek? – kérdeztem ösztönösen, át sem gondolva, hogy ehhez aztán semmi közöm. Pí visszafordult, és elröhögte magát.

– Attól még fogtak egy-egy gitárt a kezükben.

Nem akartam, de ezen felnevettem, aztán ott álltam, a történeteket emésztve, amikor is Nagy Márk és Lili egy-egy Starbucks papírpohárral a kezükben átbújtak a szalag al-att, és visszajöttek a színpad mögé.

– Egy perc és kezdek – szólta Márk. – Megfogod addig? – nyomta a kezembe a poharat, amire egyszerűen a „márkc-sintás” nevet írták rá. Gondolom, mert azt kérte.

– Persze – vettem el kábán, és tényleg nem hittem el, hogy az egész cirkuszból semmit nem tudva bevitte a plázába a húgomat forró csokit venni, és a lehető leglazáb-ban, egy perccel az eredetileg leszervezett kezdése előtt vis-szaér, majd a kezembe nyomja a poharat, és készen áll a

fellépésre. Én meg fogytam két kilót, öregedtem négy évet, és majdnem elájultam, úgy hétszer. De azért örülök, hogy Nagy Márk jól szórakozott.

– Mi szól a színpadon? – kapta a hang irányába a fejét, amikor feltűnt neki, hogy valami nem stimmel.

– Ó, hát.. – kezdtem. – Daniella végül előadott csellón egy Bach-szvitet...

– Klassz – biccentett Márk, akinek nem is volt kérdése ezzel kapcsolatban, teljesen természetesnek vette. – De azért... lassan kezdenék. Óra öt van – húzta fel a kabátja ujját, reklámozva ezzel a szponzortól kapott óráját.

– Szólok neki – biccentettem.

– Hé, Beka – szólt utánam.

– Hm?

– Minden oké? Sápadt vagy...

– Csak átfagytam – legyintettem.

Felszaladtam a lépcsőn, aminek a tetején Anti ácsorgott, és akkor elém tárult a látvány. A színpad előtti jégpálya dugig volt tömve, a közönség korcsolyával a lábán állt, és... és értetlenül nézte a színpadon csellózó lányt.

– Minden oké? – kérdezte Anti.

– Igen. Minden. Szólnunk kell Daniellának, hogy Márk jön.

– Oké – bólintott. – Körtét el tudtad érni?

– Nem – ingattam a fejem.

– Az baj. Te – nézett a szemembe. – Ki volt a tag, aki segített?

– Pí – sziszegtem kínosan.

– Ó, a francba – kerekedett el Anti szeme.

– Szerintem is – bólintottam, aztán megpróbáltam jelezni Daniellának. – Pszt! Pszzst! – sziszegtem, és az egyik nagy hangfal takarásában szólítottam, amikor is félrefordítva a fejét rám nézett. – Jön Nagy Márk! – tátogtam.

– Haa?? – fintorgott, kulturáltan jelezve, hogy nem érti.

– Idő van! – mutattam a karomra nagyjából az óra helyére, amikor is Daniella végre megértette, hogy mit akarok, és a széken előrehajolva (amit Anti szerzett neki az egyik őrtől, aki addig azon ült) a mikrofonba szólt.

– Na, most hogy a koszon kívül ragadt rátok egy kis kultúra is – kezdte a közönségnek, akik annyira ledöbbenetek a stíluson és a mondandón is, hogy elfelejtettek reagálni –, következzen valaki, akire már nagyon vártok – folytatta. – Na, ez megvan? – kérdezte a mikrofonba, majd a vonóját megfogva játszani kezdett... Egy pillanat alatt széles mosolyra húztam a számát, mert azonnal felismertem. A *Hullócsillag* refrénjét játszotta a csellóján, amit a közönség óriási tapssal fogadott. – Így van – mondta Daniella. – Következik Nagy Márk – állt fel, és meghajolva

kiélvezte a tapsot (ami egyébként Nagy Márk nevének szólt), és odajött a lépcsőhöz.

– Fantasztikus voltál! – tapsoltam meg mosolyogva.

– Köszönöm – bólintott, és bár nagyon igyekezett, hogy lazának és nemtörődömnek tűnjön, azért láttam rajta, hogy csupán az adrenalin tartja talpon, máskülönben már elájult volna.

– Megtanultad a *Hullócsillagot* csellón? – kérdeztem hálásan.

– Hát... – sóhajtott. – Gondoltam, ha már Nagy Márk engem választott a kommentelők között ahhoz a bizonyos „titkos projekthez” – nézett Antira összehúzott szemmel –, akkor jó tudni egy számát. És mivel csak egy van neki, nem volt nehéz a választás.

– Köszönjük a segítséget. És örülök, hogy megismerhettelek – szóltam őszintén.

– Háát – méregetett. – Azt hittem, tök gáz vagy, mármint a dalaid alapján, meg nem is voltál túl szimpi eddig, de... azért én is örülök, hogy találkoztunk – felelte.

Ez kedves volt. És fájdalmasan őszinte.

– Bocs, nem akarom félbeszakítani a csevegést, de mintha engem várnának a színpadon – állt meg mellettünk Nagy Márk, a lépcső tetején.

– Ó, persze, menj csak – biccentettem. – Ügyesen.

– Mikor nem vagyok az? – nézett rám, megajándékozva egy mosollyal.

– Hé – ragadtam meg a karját, figyelmen kívül hagyva a hülyülést. – Mutasd magad – fogtam meg az állát, ellenőriztem a szeme alatti karikákat, amit továbbra is tökéletesen fedett a korrektor és alapozó.

– Tetszik, amit látsz, mi? – kacsintott (márkcsintott) rám, mire a szememet forgatva elengedtem az állát, és a fejemet megrázva szóltam.

– Menj, már nagyon várnak.

– Oké – indult meg, aztán visszafordult. – Te Beka...

– Hm?

– Nem is voltál még fellépésem.

– Nem – mosolyodtam el.

– Hol leszel?

– Itt. Végig itt fogok állni – mutattam a helyre, ahol voltam. A színpadra vezető lépcső tetején, a hangfal takarásában.

És kiment a színpadra. A közönség egy emberként sikított fel, amikor megpillantották Nagy Márkot, aki lazán lekapta az állványról a mikrofont és egy „mi újság, Márkerek?” köszöntéssel üdvözölte a rajongóit. Vérprofin viselkedett, és annyira jól állt neki a színpad, hogy az ember nem tudta levenni róla a szemét. Ahogy Márk elkezdte

az első számát (egy feldolgozást a *Pop/Rock* szereplései közül, tekintve, hogy a *Hullócsillagon* kívül még nincs megjelent száma), rezegni kezdett a telefonom. Körte hívott. Kénytelen voltam lemenni a lépcső aljáig, hogy halljam.

– Kerestél, gyerek? – szólt bele.

– Igen, vagy milliószor! – kiabáltam, megpróbálva túlüvöltetni Márk *Sorry seems to be the hardest word* előadását. – Óriási balhé volt, a szervező hatvan percet követelt Márktól, és nem tudtam meggyőzni, hogy ő soha nem lép fel, csak harminc percre, mert ennyi a műsora, és...

– Add nekem ide!

– Várj már, Körte... Megoldódott – szakítottam félbe.

– Hogyan?

– Öhm. Ne legyél ideges, jó...?

– Gyerek! Mi történt?

– Pí éppen itt volt, mert Márk előtt az ő egyik csapata lépett fel, és... csak annyi, hogy segített elintézni ezt a dolgot.

– Na bazz! – üvöltötte el magát idegesen. – Indulok.

– Körte, várj már! – nyugtattam. – Már elment. És tényleg ennyi volt. Segített, mert éppen itt volt. Semmi több.

– Gyerek, te nem ismered. Pí nem segít csak úgy.

– Hát, pedig most ennyi volt. Hívd fel a szervezőt.

– A francba az egészel, ott kéne lennem veletek.

– Nyugi. Márk már a színpadon van, amíg pedig a konfliktus volt, Daniella csellózott.

– Hogy mi van? Sleisz csaja csellózott Nagy Márk közön-ségének? Az istenit, egyszer nem vagyok ott... – dühöngött.
– Pí el fogja szedni tőlem Nagy Márkot, ez a bosszú Evelin miatt, figyeld csak meg.

– Nem, várj, Márk az egésze-ről semmit nem tud.

– Hogy? – kérdezte döbbent hangon.

– Nem volt itt, Lilivel elment starbucksozni, az egész bal-héról lemaradt, még Pível sem találkozott.

– Óóó! – sóhajtotta, és hallottam a hangján a megkönnyebbülést. – Nem mondtad el neki?

– Dehogy – feleltem.

– Kösz, gyerek. Tényleg.

– Na, ennyi volt, ezért kerestelek, de már minden rend-ben. Hívd fel a szervezőt, kompenzálni akar... Én pedig megígérttem Márknak, hogy a színpad oldalánál leszek, és most le kellett jönnöm telefonálni, és nem szeretném, ha nem látna ott...

– Jól van – dünnyögte. – Az a rohadék Pí – dühöngött tovább, belemerülve a gondolataiba.

– Figyelj, most tényleg csak segített.

– Naiv vagy, te gyerek – röhögött fel kínosan.

– Te pedig paranoid. Na, hívlak, ha vége – köszöntem el, és ahogyan a zsebembe csúszttattam a telefont, megláttam, ahogyan a backstage-ben Daniella és Anti beszélgetnek. Mosolyogva elkaptam róluk a tekintetem, nehogy észrevegyék, hogy nézem őket, és ezzel esetleg kinyírom a spontán ismerkedési folyamatot, majd visszamentem a lépcső tetejére, ahol Lili már elfoglalta a helyemet, és pislogás nélkül figyelte a koncertet a kiemelt VIP helyről.

Márk már befejezte a számot, és éppen feldobtak neki egy plüssöt, amit lehajolva felkapott, és mosolyogva megköszönt, amitől az ajándékozó kis híján elcsúszott a korcsolyában, majd Márk felkonferálta a következő számot, és a válla fölött hátrapillantott, ellenőrizve, hogy ott vagyok-e. Ott voltam, a húgom mellett álltam és mosolyogva figyeltem.

– *I, I, I, I can't get you out of my head* – kezdte énekelni a mikrofonba mélyen a szemembe nézve, nekem pedig akkorát dobbant a szívem, hogy majd kiugrott a helyéről. A döntős dala, amit azért választott, mert hallotta a csendőhangomat, és megtetszett neki, azon az őszi estén Kemál gyrosozójában, a *Pop/Rock* duetthetében. Istenem, ezer éve volt. Álltam Márk tekintetét, aki egy pillanattal később a közönségéhez fordult, mert furán vette volna ki magát, ha a hangfalnak énekel (ami mögött csak Márk láthatott rám).

A dal a műsor után erősen Nagy Márkhoz kötődött, és azóta is fellép vele, így a közönsége jól ismeri, ezért Márk hagyta őket énekelni. Fantasztikusan szépen szóltak, a februári koromsötét égbolt alatt a pláza előtti koripályán lévő Márkerek egy emberként üvöltöttek a Theory of a Deadman slágerét. Nagy Márk pedig sokszor, talán feltűnően sokszor pillantott hátra rám. Ott voltam, és néztem őt, közben pedig segítettem felmászni Lilinek egy erősítőre, amire felülve nézte végig az egész fellépést.

– Jól nyomja – kiáltotta egy hang mellettem hirtelen, amitől összerezzenem, mert észre sem vettem, hogy nem egyedül vagyok, annyira belemerültem Márk előadásába és abba, hogy a húgom derekát fogjam, nehogy leessen a hangfalról a nagy tombolása közepette.

– Azt hittem, elmentél – szóltam Pínek, tekintetemet le sem véve a színpadon éneklő Márkról.

– Itt maradt valami... – közölte nem túl meggyőzően.

– A lépcsőn? – kérdeztem cinikusan, de Pí elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Elég rosszul reagáltál, amikor a színpadra kellett volna menned.

– Mert nincs nálam a gitárom – füllentettem.

– Beki... – kezdte, de azonnal, ösztönösen kijavítottam.

– Bexi.

– Ó, persze, csak a barátaidnak vagy Beki, elnézést.

– Nem, csak ez így... hivatalosabb – mondtam zavartan.

– Körte megjött már?

– Persze – hazudtam, egy percen belül másodszor. Nem lesz ez így jó.

– A kölyökzenekarral van, mi? – látott át rajtam és a kamuzásomon egy pillanat alatt.

– Pí, ne haragudj, én nagyra értékelem a mai segítséget, de... – tereltem a szót.

– Tudom, tudom, én vagyok az ellenség – tette fel a kezét védekezőn. Erre nem tudtam mit mondani, ezért újra Márkot figyeltem, aki éppen lehajolva pacsizott az első sorban nyomorgó, legkitartóbb Márkerekkel. – Meddig vagy alkotói szabadságon? – érdeklődött Pí, továbbra is mellettem állva a lépcsőn.

– Nem vagyok – ingattam a fejem.

– Figyelj, kislány.

– Bexi – javítottam ki ismét.

– Bexi – bólintott. – Rengeteg előadóval dolgoztam már, sokszor láttam testközelből, ami veled történt. Az a gyógyszer, hogy minél előbb színpadra állj, mielőtt elhatalmasodik rajtad a frász.

– Semmi ilyesmiről nincs szó – tagadtam.

– Persze, értem – hagyta rám, mint aki egyáltalán nem

hiszi. – De tudod ugye, hogy a legnagyobbak is hibázták már el a dalszöveget nagy nyomás alatt... és mindenkit füttyültek már ki.

– Tudom – bólintottam.

– Éppen ezért kell minél előbb leküzdeni ezt a félelmet, és színpadra állni, amilyen hamar csak lehet... De gondolom, Körte is ezt mondja.

– Igen – hazudtam újra. Megint. Sokadszorra. A fenébe már.

– Akkor jó. Add át Nagy Márknak, hogy gratulálok a fellépéshez. Ügyes ez a srác.

– Átadom – ígértem meg. Hopp, egy újabb hazugság. A Pível folytatott beszélgetés alatt rekordot döntöttem.

– Én megyek is. Találkozunk a CsASz felvételén, meg vasárnap is – köszönt el.

– Vasárnap? – szaladt fel a szemöldököm, mert úgy tudtam, a vetélkedő felvétele kétnapos. Péntek és szombat.

– Gondolom, jössz a bécsi filharmonikusok koncertjére, mert úgy hallottam, komolyzene-rajongó vagy...

– Ó, arra. Nem, elfogytak a jegyek, mire megtudtam – legyintettem.

– És? – kerekedett el Pí szeme.

– És elfogytak a jegyek – ismételtem magam, hátha így megérti, hogy miért nem megyek arra a koncertre, amire

Antival mentem volna, de lecsúsztuk a foglalásról, és... és elfogytak a jegyek.

– Ne viccelj már – röhögött fel Pí indokolatlanul, már ami az adott szituációt illeti. Mert szerintem semmi vicces nincs abban, ha valaki nem jut el egy koncertre. – Bexi, azért van a menedzsered, hogy két telefonnal elintézzes neked az ilyen szituációt.

– Elfogytak a jegyek – mondtam újra, ezúttal harmadszorra.

– Nem fogytak el – vihogta. – A VIP-eknek mindig van tartalék a hazai jegyirodákban. És te kétségtelenül az vagy.

– Ó, hát... – kerestem a szavakat. – Nem említettem Körtének, mert nem tudtam, hogy ilyen esetben lehet még szerezni jegyet, meg annyira nem is fontos – hebegtem. És persze hazudtam. Mert említettem Körtének, csak aztán másról kezdtünk beszélni, és... És ez annyiban maradt. Nekünk meg Antival végül nem lett jegyünk.

– Értem – vigyorgott Pí. – Ha mégis úgy gondolod, tudok szerezni... Az én csapataim nem annyira lelkesednek az ilyenért.

– Köszönöm, de nem – ingattam a fejem.

– Te tudod. További jó szórakozást.

– Köszönöm – pillantottam rá.

– Találkozunk a felvételen holnap – búcsúzott el, és

lement a lépcsőn.

A fejemet visszafordítva Nagy Márk irányába a hallotakat emésztettem, miközben Lili hátrafordult hozzám.

– Mondtál valamit? – kiabálta.

– Nem – mosolyogtam rá, és tovább fogtam a derekát, biztosítva arról, hogy nem zuhan le a nagy tapsolásban, miközben az agyam megállás nélkül pörgött, aztán...

Aztán felcsendült a Gotye-dal zenei alapja, nekem pedig a torkomba ugrott a szívem, és olyan hirtelen zúdultak rám az emlékek, hogy szinte beleszédültem, miközben Nagy Márk a színpadon belekezdett az első sorba. *Now and then I think of when we were together.* A tömeg pedig örületes hangerővel kezdett sikítani. Megértettem őket. A szívem mélyén lakozó Márker velük együtt sikoltott torkaszakadtából, miközben a fülemben még visszhangzottak Pí szavai. Színpadra kell állnom, amilyen hamar csak lehet. Nem is sejtettem, hogy ez másfél perc múlva megtörténik.

16.

Nagy Márk a *Pop/Rock* műsor óta folyamatosan fellép az akkori dallistájával, és mivel a *Hullócsillagon* kívül nincs más száma, értelemszerűen feldolgozásokkal tölti ki a műsort. Éppen ezért nem lepődtem meg, hogy a Gotye-dal is szerepel a repertoárjában, főként, mert a Mr. A mellett ez lett a leginkább Nagy Márkhoz köthető dal, ráadásul egy blog minden idők legemlékezetesebb hazai tehetségkutatós pillanatainak összeállításában a lista élére sorolta a *Somebody that I used to know*-duettünket. A hideg februári délutánon a fagyos levegőt beszívva figyeltem Nagy Márkot, aki a színpadon mindent beleadva, maximális lelkesedéssel és erőbedobással énekelte az addigra több, mint kétszáz alkalommal előadott számot, pont úgy, mintha csak először énekelné.

– Fantasztikusan jó! – lelkesedett Lili egy pillanatra felém fordulva, kicsattanó örömmel az arcán, majd meg sem várva a válaszat vagy reakciót, elkapva a fejét újra Nagy Márkot figyelte, nehogy egy másodpercet is veszítsen a műsorból.

Tudtam, hogy Márk az én részemet is elő szokta adni a koncerteken (fura is lenne, ha kimaradna, és üresjárat állna be a szám közben, csak azért, mert nincs du-ettpartner a koncerteken), azonban mégis, a Kimbra rész előtt felgyorsult a szívverésem, és nem tudtam, hogy mire számítsak. És, ahogyan a színpadon egy pillanatra lefagyó Nagy Márkot figyeltem, kiderült számomra, hogy ő sem tud mit kezdeni a szituációval, hiszen az addigi rutin a dal előadásával kapcsolatban meginogni látszott, tekintettel arra, hogy ott voltam a koncerten. Miközben a dal vészesen haladt a Kimbra rész felé, Márk zavart arckifejezéssel fordult hátra hozzám, és alig láthatóan, inkább úgy, hogy csak én tudjam, ez mit jelent, óvatosan széttárta a karját, amolyan „és most?” mozdulattal. Riadtan néztem vissza rá, és a fejemet rázva jeleztem, hogy énekelje csak, mert én biztosan nem fogom, akkor azonban felvonta a szemöldökét, és furcsán méregetett.

– Nem mész? A te részed jön – kiáltotta Lili izgatottan.

– Nem, én ma csak nézőnek jöttem – dadogtam, és hirtelen a színpad előtt tapsoló közönség félelmet és megmagyarázhatatlan lámpalázat váltott ki belőlem.

Csak egy pillanat volt csupán, amíg minden félelmem árnyékként suhant át az arcomon, a zene ritmusa a fülemben pulzált, velem pedig forogni kezdett a világ, amikor

is... Amikor is Nagy Márk pontosan látta rajtam, hogy mi történik, és azt tette, amit szerintem tenni kellett. Segített. De hogyan? Te jó ég!

Márk a mikrofonnal a kezében felém lépett, egy határozott mozdulattal megragadta a karomat, és egyszerűen kirántott a színpadra a hangfal takarásából, így láthatóvá váltam a közönség számára, akik az érkezésemre óriási tapsban törtek ki, és azonnal összerakták a képet, hogy a Gotye-dal közben én nem véletlenül vagyok ott, és valami egészen exkluzív előadásnak lehetnek a részesei, hiszen a *Pop/Rock* duettadása óta mi nem léptünk fel együtt.

– Márk, mit művelsz? – súgtam a fülébe, nevetve leplezve a lesokkolódásomat, hogy az első sorok telefonjainak felvételein ne látszódjon majd az, amit valójában éreztem.

– Te jössz. Tessék – nyomta a kezembe a mikrofont, mire reszkető kézzel megpróbáltam eltolni, de Márk újra felém tolta, erősebben, hogy vegyem már el.

– Én nem bírom... Elrontom a szöveget. Ki fognak fütyülni. Megint – hadartam folyamatosan mosolyogva, miközben majd elájultam az izgatottságtól.

– Nem fognak – ígérte meg. – Hé – tette hozzá. – Ezen túl kell lenned. Most, vagy soha. Rajta, idő van – nyomta nekem a mikrofont, ezúttal úgy, hogy meg is maradt a

kezemben, majd kissé hátralépett, teret adva nekem.

Oké, nem egy stadionnyi tömeg állt előttem, csupán a pláza előtti jégpálya maximum két-háromszáz fős közönsége, nekem azonban ez is túl soknak tűnt. A mikrofonnal a kezemben álltam előttük, és végigpörgött előttem minden, ami az elmúlt időszakban ért. Amikor kifütyültek, amikor eltévesztettem a saját dalszövegemet, amikor lerohantam a színpadról, és elhatároztam, hogy elmegyek egy időre. A Gerinek írt összes szám, amit képtelen lennék újra előadni, mert túlságosan gyűlölöm ahhoz, hogy szívesen énekeljem azt, amit valaha róla írtam. Az izgalom és a vesztembe rohanás érzése fojtogató indaként kúszott végig a testemen, majd egyenesen a torkomat kezdte szorongatni, miközben tudtam, hogy el kell kezdenem énekelni a részt, különben leböngök, és talán soha többet nem leszek képes kiállni az emberek elé. Az, ahogyan ott álltam bénán és esetlenül, kezdett feltűnni a közönségnek, az első sorokban elkaptam az arcokat, akik értetlenül és kifejezéstelenül meredtek rám, és valójában fogalmuk sem volt arról, hogy miért állok ott úgy, mint egy tők, és már kész voltam arra, hogy lerohanjak a színpad hátsó lépcsőjén, így megfordultam és... És akkor ott állt Nagy Márk, aki addigra a technikustól megszerezte a másik mikrofont, azt tartotta maga előtt, és elállta az utamat, elzárva előlem a menekülést.

– Engedj le – suttogtam neki a sírás küszöbén, mire óvatosan elmosolyodott és megvonta a vállát.

– Menj, ha akarsz – olvastam le a szájáról.

És akkor, ahogyan a szemébe néztem, azt láttam benne, amitől erőre kaptam, és hitetlenül elnevettem magam. Márk hitt bennem, az utolsó pillanatig biztos volt abban, hogy megcsinálom, én pedig képtelen voltam cserbenhagyni. Őt. Bárki mást, beleértve magamat is, simán becsapom, de őt nem tudtam.

– Hol tartunk? – ráztam meg a fejem.

– Most! – figyelt a zenére.

– Oké – bólintottam, majd a mikrofont a számhoz emeltem és lehunytam a szemem. – *Now and then I think of all times you screwed me over* – kezdtem énekelni halkán, csukott szemmel, a jégpálya pedig felzúgott a tapstól és morajlástól. – *But had me believing it was always something that I'd done* – folytattam, egyre hangosabban és erőteljesebben. – *And I don't wanna live that way* – emeltem meg a hangom, majd kinyitottam a szemem, és közvetlenül Márk tekintetébe fúrtam a sajátomat. – *Reading into every word you say* – énekeltem egyenesen neki, mire ő visszatartott mosollyal meredt rám. – *You said that you could let it go* – néztem az arcába, majd a közönség felé fordulva a tömegre meredtem, egy emberként látva őket, és

beleadtam mindent, amit csak tudtam: – *And I wouldn't catch you hung up on somebody that you used to know!*

– *But you didn't have to cut me off* – szállt be Márk az éneklésbe, miközben a közönség szinte felrobbant a zajtól és sikolytól. Megkönnyebbülten, szinte könnyes szemmel mosolyogtam a nézőkre, Márk pedig továbbvitte a dalt.

Miközben énekelt, és közeledett a szám vége, a közönség soraiból egyre többen emelték fel a telefonjukat, vélhetően azért, hogy megörökítsék a... A dal végét, bármi is történjen akkor. Az utolsó refrén éneklésénél már kezdtem kissé kétségbeesni, tekintettel arra, hogy nem ismertem Márk szándékait, ő pedig láthatta rajtam a félelmet, és ahelyett, hogy megnyugtató volt, totálisan kiélvezte a helyzetét és bizonytalanságban tartott, egészen az utolsó pillanatig. Akkor pedig, amikor véget ért a szám, senki nem tapsolt, senki nem reagált, hanem várt, mert amikor mi ketten a színpadon vagyunk ezzel a dallal, akkor, nos, hát akkor addig nincs vége a számnak, amíg...

– És most? – pillantottam riadtan Márkra, aki felröhögve megrázta a fejét, és a karomat megragadva magához húzott, szorosan átölelt és belepuszilt a hajamba. Ekkor a közönség tapsolni kezdett, mi pedig ott álltunk egymást átölelve a színpadon, és miközben a jégpálya felől szünni nem akaró tapsvihár zúdult ránk, én belevesztem a

pillanatba, és a nyakába fúrva az arcom pont úgy éreztem magam, mintha csak ketten lennénk, és nem lenne több száz fős közönségünk.

– Köszönöm – suttogtam a fülébe, és ez volt az össz, amit mondani tudtam.

– Mondtam, hogy nem fütyülnek ki – szólt magabiztosan, majd eltolt magától, és a kezemet megfogva szembefordult a közönséggel, hogy meghajoljon. Követtem a mozdulatait, miközben Márk a mikrofont a szájához emelte. – Tapsoljuk meg még egyszer Bexit! – kiáltotta, én pedig zavartan biccentettem, és újra meghajoltam. – Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de nekem valami hiányzott a szám végéről – közölte Márk a mikrofonba, a sorok közt pedig feltört a nevetés.

– Na jó, mielőtt stand-upolni kezdesz, én lemegyek – dűnnyögtem vörös fejjel, és hátrálni kezdtem, addig mozg-atva az ujjaimat, hogy leráztam róla Márk kezét.

– Na jó, ha nem, hát nem – tettetett szomorúságot Márk, majd újra a Márkerek felé nézett, én pedig kihasználtam az alkalmat, és feltűnés nélkül visszamentem Lilihez a hangfal mögé, akihez időközben csatlakozott Anti és Daniella is.

– Jézusom – tettem a tenyerembe az arcomat. – Milyen voltam?

– Szuper – bólogatott a húgom. – Felvettem az egészet! –

mutatta a telefonját.

– Beki – meredt rám Anti. – Ez brutálisan jó volt. És spontán! Imádták! – nyugtatott.

– Nem volt annyira tré – legyintett Daniella is, és bár nem ismertem régóta, úgy éreztem, ez tőle tulajdonképpen dicséret is lehet.

– Köszönöm – pillantottam rájuk hálásan, és ahogyan az adrenalin elhagyta a testemet, éreztem, hogy úrrá lesz rajtam a fáradtság, és szinte beleszédültem az elmúlt percek utóhatásába. Túléltem a színpadot. Talán egy másfél éve befutott és aktív előadótól ez a minimum, ami elvárható, de vannak olyan helyzetek, amikor a legegyszerűbb és mindenki számára legtermészetesebb cselekedetünkkel ugorjuk át azt a szintet, ami alá a démonjaink megállás nélkül lehúztak, és ahonnan nem eresztettek.

– Tudjátok, mi jön most? – kiáltotta Márk a mikrofonba, én pedig kizökkentem a gondolataimból, és odakaptam a fejem.

– *Hullócsillag!* – üvöltötték egyszerre sokan.

– Így van – kacsintott Márk. – És tudjátok, hogy az mivel jár? – kérdezte, én pedig összehúzott szemöldökkel figyeltem, ahogyan a korisok az első sorokba tömörülnek, és szinte fellökik egymást.

– Lili, ez... Most mi történik? – kapkodtam a fejem, mert

kezdett úgy tünni, hogy nem figyelnek a másik testi épségére a koncertezők, hanem egymást lökdösve nyomulnak egyenesen előre.

– A *Hullócsillag* alatt Nagy Márk mindig felhív egy lányt a közönségből a színpadra, és neki éneklí el a dalt. Azért verekszenek – magyarázta a húgom, aki hú Márkerként mindent, de tényleg mindent tud.

– Ó! – bólintottam. – Minden koncerten felhív egy lányt?

– Igen – sóhajtotta csalódottan, és komolyan úgy tűnt, hogy a húgom is szeretne egyszer kiválasztott lenni, függetlenül attól, hogy személyesen ismeri Nagy Márkot, sőt, kiváltságos helyzetben van, hiszen bármikor találkozhat vele. Nincs mese, a fangirl mindig fangirl marad.

Márk a színpad szélére sétált és szemügyre vette a közönséget, akik közül mindenki felé nyújtotta a kezét, hogy őt válassza. Néztem a lányokat, akik sikongva, visítva ordítottak Márknak, tizenkét évestől a kábé tizennyolc éves korig bezárólag egymást lökdösték, a koripálya oldalához passzírozva a másikat.

– Oké, megvagyunk – szólt a mikrofonba, és az unott biztonsági őrhöz fordult, aki a színpad előtt azt a megtisztelő feladatot kapta, hogy halásson ki egy visítózó tünitányt, és adja fel Nagy Márknak. – Ő, ott. A piros fülvédőben – mutatott egy Márkerre, én pedig a nyakamat

nyújtogatva próbáltam követni az eseményeket.

A közönségből egyöntetű „a fenébe” morajlás hangzott fel, miközben a biztonsági utat kért a piros fülvédős lánynak, akit nem szívesen ugyan, de előreengedtek. Az őrlő a hóna alá benyúlva megfogta a lányt, és áthúzta a koripálya szélén lévő kordonon, majd egy határozott mozdulattal megpróbálta feldobni a színpadra. A lány a korszolyás lábával nem igazán tudott felkapaszkodni a színpadra, így egy darabig lógott a színpadon, két karjával csimpaszkodva az emelvény szélén, a lábát lóbálva, hátha a lendülettől fent marad. Márk odasietett hozzá, és a karját megfogva húzta, alulról pedig az őrlő tolt rajta egyet, míg végül a lány felzuhant a színpadra, és félig önkívületi állapotban nézett az őt felsegítő Nagy Márkra. Közel járt ahhoz, hogy sokkot kapjon.

– Nagyszerű – bólintott Márk. – Gyere, ülj le ide – segítette oda a székhöz, amit időközben bevittek a színpadra kelléknek. Egyébként ez az a szék volt, amin Daniella is csellózott. A lány vadul bólogatva követte Márkot, a korszolyájában esetlenül botorkált a szék felé, miközben egyetlen pillantásra sem vette le a szemét Márkról, olyan rajongással figyelte, hogy az ember nem tudott nem mosolyogni rajta.

A *Hullócsillag* első dallama felcsendült, a közönség pedig

őrületes ovációban tört ki, miközben Márk megállt a széken ülő piros fülvédős lány mellett, megfogta a kezét, és a szemébe nézett.

– *Nincs több fény, a lámpákat leoltották rég...* – kezdte énekelni.

– Jézusom, rosszul ne legyen – kaptam a szám elé a kezem, mert a piros fülvédős kislány éppen zokogni kezdett attól, hogy Márk fogja a kezét és neki énekel.

– Mindig sírnak – felelte Lili. – Egyszer valaki hányt is.

– Mi? – rökönödtem meg, de a húgom nem figyelt tovább, teljes ámulattal nézte Márkot, ahogyan énekel.

Megértettem a lelkesedését, valóban nem lehetett nem Márkot figyelni, egyszerűen olyan jelenség (a színpadon és a civil életben is), aki vonzza a tekinteteket, és képtelenség nem észrevenni. És ahogyan a *Hullócsillag*ot énekelte. Te jó ég! Nem csodálkoztam rajta, hogy olvadozott a közönség, a piros fülvédős lány meg ájulás közeli állapotba került, mert Nagy Márk *Hullócsillag*-előadása olyan volt, amire a legszemetebb, legrosszindulatúbb ember sem mondhatja azt, hogy rossz. Félelmetesen jól énekelte élőben. Félelmetesen jól állt neki a dal. És nem melleleg, félelmetesen jól nézett ki. Azt hiszem, egy előadónál, ha ebből a háromból egy megvan, már boldog lehet. De ha mindhármát hozza, akkor tényleg nincs előtte akadály, és a határ a csillagos ég.

Mosolyogva néztem a műsort, és igyekeztem elnyomni magamban a feltörni készülő Márkert, ami nem ment könnyen, mert a koncertje egyszerűen beszippantja az embert és nem ereszti. Figyeltem a piros fülvédős lányt, akinek váltakozott a színe, néha elvörösödött, aztán újra falfehérré vált, és azon tűnődtem, hogy Márk mi alapján választotta pont őt. A közönség soraiban feltűnően sok szép lány volt, főleg olyan, aki Márknak is tetszhet, az ő választása mégis arra a lányra esett, akin látszik, hogy maga sem gondolta volna, hogy van esélye.

– Lili – szóltam a húgomnak, aki ámulattal nézte a műsort. – Lili!

– Igen? – tért magához.

– Márk mi alapján hívja fel a színpadra a lányokat? – kérdeztem.

– Nem tudom – vonogatta a vállát. – Csak úgy bögni szokott valakire.

– *Ő repült a felhőkön, és tudtam, hogy szomorú. Szomorú attól, hogy Hullócsillag maradok* – énekelte Márk, majd lehajolt a lányhoz, és adott egy puszit az arcára, amitől a közönség felsikoltott, a fülvédős Márker pedig olyan zokogásban tört ki, hogy egyszerre folytak a könnyei, meg az orra is. Márk mosolyogva átölelte, majd felállította, és a színpad szélére kísérte, ahol a biztonsági leemelte, és... És

tovább nem láttam, de vagy visszasegítette a koripályára, vagy elvitte az ügyeletre. Mindegy. Márk visszaállt a színpad közepére, és a szájához emelte a mikrofont.

– Nincs több fény, a lámpákat leoltották rég. Nem láthat senki. Nem láthat senki a színpadon túl – fejezte be a dalt, a koripálya pedig egy óriási női sikítássá olvadt össze.

Ösztönösen tapsolni kezdtem, ahogyan Lili, Anti és Daniella is, Márk pedig beleszólt a mikrofonba.

– Köszönöm, hogy itt voltatok! – kiáltotta, majd kérdően nézett hátra felénk.

– Most mi van? – érdeklődtem.

– Körte! – kiáltotta Lili. – Ilyenkor Körte adja oda a bedobandó cuccokat neki.

– A miket? – ráztam meg a fejemet.

– Nagy Márk minden koncert végén bedobál egy csomó kártyát a rajongóinak. Azt várják.

– Ó, oké – kapkodtam a fejem. – Nekem Körte nem szólt – rágtam a szám szélét idegesen. – Mit adjunk?

– Nekem van rágóm – kutakodott Anti a zsebében.

– Most viccelsz, ugye? – meredtem rá, majd újra a húgomra néztem. – Lili?

– Van nálam egy csomó cserematrixa – jutott hirtelen eszébe, és a táskájában matatva előhúzott egy befőttes gumival összefogott köteget.

– Óriási vagy – bólintottam, majd kivettem a kezéből, lerántottam róla a gumit, és Márk felé nyújtottam.

Márk odapattant hozzám, és értetlenül nézett rám.

– Autogramkártyákat szoktam dobálni.

– Bocs, nálam nincs – ráztam a fejem. – Csak matricát találtunk.

– Meg egy csomag rágót – ajánlotta fel újra Anti, de Márk csak egy „hülye vagy” pillantással ajándékozta meg, majd újra felém fordult. – Segítesz szétosztani?

– Én?

– Körte szokta ezt a részt... – kezdte, de nem is vártam meg, hogy befejezze, már el is feleztam a kezemben tartott matricakupacot és visszamentem vele a színpadra.

A közönség már kezdett eloszlni, a legkitartóbb Márkerek azonban a kordonnál álltak, és várták az ajándékot. Márk leugrott a színpad széléről, majd hátrafordulva hozzám, tartotta a karját, hogy engem is lesegítsen. Megfogta a derekamat, és egy laza mozdulattal leemelt, így a koripálya széle és a színpad közötti keskeny árokba jutottunk.

– Márk! Nagy Márk! MÁÁÁRK! – sikította egy lány az arcomba olyan decibellel, hogy egy ideig nem is hallottam a fél fülemre, miközben egy csomó kéz nyúlt felém, és el akarták venni a matricákat.

– Egy pillanat, adom – mondtam folyamatosan, és kettesével, egy idő után pedig négyesével nyomtam a matricákat a kezekbe. Márk közben fotózkodott, az összes Márker szelfit akart vele, ő pedig állta a fotózást, mindenki mellé beállt egy képre.

– Bexi, lehet egy fotót? – kérdezte tőlem egy lány, mire odakaptam a fejem.

– Velem?

– Aha! – bólogatott.

– Persze – mosolyodtam el, és beálltam egy képre.

– Lehet olyan, hogy veletek? – kérdezte egy másik lány.

– Mármint? – kérdeztem furán.

– Nagy Márkkal és veled!

– Hogyne – biccentett Márk.

– Biztos nem baj? – kérdeztem halkán Márktól, amikor megállt mellettem.

– Miért lenne baj? – nézett rám furán.

– Ez a te koncerted – feleltem kicsit megilletődve.

– És? – mosolyodott el a kamerába nézve, és már el is készült a közös fotó.

Több mint negyven percig tartott, mire mindenkivel készült kép, kiosztottuk az összes matricát, és Márk aláírt mindent, amit csak tudott. Papírokat, füzeteket, kezet, sőt, egy lánynak a gipszelt lábát is, aki kiállta a koripályás

koncertet csak azért, hogy legyen egy aláírása tőle. Amikor az utolsó Márker is elhagyta a jégpályát, a takarítók felmentek a jégre, hogy összeszedjék a szemetet és rendbe hozzák a meggyötört pályát, mi pedig visszamentünk a színpad mögé, hogy igyunk egy teát, mielőtt lelépünk. A melegítők mellett ácsorogva a többieket figyeltem, akik a mai koncertet beszélték át, egymás szavába vágva sztorizgattak, és úgy tűnt, bár mindannyian egy helyen tartózkodtunk, mindenkinek más élmény jutott, mást tartott emlékezetesnek.

– Khm! – lépett oda hozzánk a koncertszervező, aki Márk fellépése előtt olyan indulatosan állította, hogy ő bizony át lett verve. – Elnézést a zavarásért...

– Igen? – kérdeztük, szinte egyszerre.

– Nagy Márk, gratulálok a fellépéshez.

– Köszönöm szépen.

– És még egyszer elnézést szeretnék kérni a kellemetlenségekért... – motyogta kellenetlenül.

– Semmi gond – legyintettem, Márk pedig tanácstalanul forgatta a fejét, mert fogalma sem volt arról, hogy miről van szó.

– Beszéltem a menedzserrel, a gyümölcs nevűvel... – csettintgetett a szervező.

– Körte – segítettem ki.

– Az. Szóval ő nem fogad el semmilyen kompenzációt, én viszont szeretném, ha lenne itt máskor is Nagy Márk-koncert – köhintette. – Szóval, ha bármit tehetek...

– Nem, köszönjük, minden rendben – utasítottam el udvariasan.

– Gondoltam – húzta el a száját úgy, mint aki tisztában van azzal, hogy a hibája miatt a bűdös életben nem lesz itt többet BPRP-s fellépő. – Szóval semmi nincs, amit tehetnék?

– Tényleg nem szükséges, köszönjük – kötöttem az ebet a karóhoz, és Lili, Anti, a társaságunkban ragadt Daniella és az értetlenül figyelő Nagy Márk sem szólt semmit.

– És ha azt mondom, hogy bár a koncert után bezárt a jégpálya, egy órácskára még bemehettek korizni? – dobta be az aduászt, és tudtam, hogy a társaságban mindenkinek felcsillan a szeme.

– Két óra – alkudozott Márk, bár őszintén fogalma sem volt, hogy ezt miért ajánlották fel nekünk.

– Rendben – fogadta el rögtön a szervező. – Korik a színpad mögött, válasszatok méretet.

– Köszönjük – kiáltottam utána, majd mikor kiment a „backstage”-ből, kitört belőlünk a nevetés.

– Márk – néztem rá megállás nélkül vihogva. – Azt sem tudod, hogy miről van szó, miért fogadtad el?

– Nem szoktam kérdezni, hogy miért kapok valamit. Az a lényeg, hogy kapjak. Na, korizzunk – indult előre, Lili pedig azonnal vele tartott.

– Jó szórakozást, én leléptem – emelte fel a csellóját Daniella.

– Mi? Miért? – kérdeztem furán.

– Mit miért?

– Miért lépsz le?

– Mert rám marhára nem vonatkozott a meghívás, nem vagyok hülye, tudok értelmezni egy helyzetet...

– Rád is vonatkozott a meghívás, fellépő voltál ma, szóval ha van kedved maradni, szívesen látunk – közöltem teljesen őszintén.

– Tényleg? – csodálkozott.

– Persze.

– Kösz.

– Nincs mit.

– Akkor maradok – gondolta át.

– Jól teszed – nevettem el magam. – Csak a miénk az egész koripálya.

– Ja, a végén még én is seggfej VIP leszek, mint... – kezdte.

– Mint ki? – vigyorogtam.

– Mint azok a híres arcok, akik nem ti vagytok –

változtatta meg az eredeti gondolatát, akármi is volt az.

A jégpályán visszakapcsolták nekünk a reflektorokat, és miután lementem a színpad másik oldalán, a kölcsönzőben leemeltem a méreteemben egy pár korcsolyát, és a padra ülve átvettem a cipőmet. A gumin kibotorkáltam a pályához, megtámaszkodtam a kordonon, és Nagy Márkot, valamint a húgomat néztem, akik a totálisan üres jégen játszottak valami „ki ér oda előbb” dolgot. Már éppen beléptem volna, amikor megcsörrent a telefonom. Körte vigyorgott a kijelzőn.

– Gyerek, most végeztünk, ott minden rendben ment? – kérdezte, miután felvettem.

– Persze, de mi még itt vagyunk a pályán.

– Mit csináltok ott?

– Hátóóó – köhintettem. – A szervezőtől kaptunk egy kis extra korizást a bakija miatt.

– Mi?

– Két órára megkaptuk a bezárt pályát. Jöttök?

– Viccelsz, ugye? Tíz perc és ott vagyunk – tette le a telefon, én pedig a jégre lépve egy pillanatig az egyensúlyomat kerestem, miközben Márk megállt előttem, vastagon beszórva a nadrágomat jégdarával.

– Na mi van, Bexi? – kérdezte felháborítóan imádnivaló és egyben idegesítően magabiztos mosollyal az arcán,

szándékosan úgy nevezve, ahogyan soha nem szokott, utalva arra, hogy ma fellépő voltam.

– Mi lenne, Nagy Márk? – kérdeztem vissza cinikusan.

– Túlélted az éneklést a közönség előtt? Másfél évnyi fellépéssel a hátad mögött, ez óriási haladás...

– Ellöklek! – nyúltam felé, de rutinos mozdulattal hátrasiklott, éppen annyira, hogy ne érjem el, miközben folyamatosan kinevetett.

– Miért csináltad?

– Mit?

– Miért hívtál be a dalba?

– Miért ne? – kérdezte hanyagul.

– Most komolyan – fúrtam a tekintetem az övébe, mire odalökte magát hozzám, és egészen közel (talán túl közel) állt meg előttem.

– Amikor elbuktam a döntőt, tudod. Akkor elszúrtam a dalszöveget, hamis voltam, az egész fellépés katasztrofálisan sikerült...

– Igen, tudom – bólintottam, jelezve, hogy ahogyan az országban mindenki, én is láttam azt a borzalmat.

– Én több millió ember előtt égttem be, és senki, de senki nem volt, aki a következő alkalommal fellökött volna a színpadra, azzal az ígérettel, hogy meg tudom csinálni. Ezen mindenki átesik. Én is átestem. De egyedül voltam,

egyedül kellett legyőznöm, és le is győztem. Nem akartam, hogy te is egyedül legyél ebben... Ja, és a tiéd nem is volt annyira durva az enyémhez képest – magyarázta, nekem pedig összeszorult a torkom attól a felismeréstől, ami a *Pop/Rock* döntő óta kínzó lelkiismeret-furdalást okozott. Hogy nem voltam ott Nagy Márkkal, amikor igazán szükségére lett volna bárkire. Vagy éppen rám.

– Sajnálom – szóltam őszintén.

– Nem kell. Itt voltál, itt voltam én is, a duettdalunk is. Adta magát a szituáció.

– Miért segítettél ma nekem?

– Mert... – akadt meg, és beletúrt a hajába. – Mert segíteni akartam.

– Köszönöm – pillantottam rá hálásan.

– És mert totál belém vagy esve – tette hozzá, szokás szerint kinyírva a szép pillanatot.

– Gondolod? – meredtem rá unottan.

– Nem, Beka. Én tudom – vigyorgott.

– Ne legyél annyira biztos magadban – nyúltam felé, és aprót löktem rajta, mire Márk elveszítette az egyensúlyát, és hátratántorodott. A szám elé kapva a kezem azt hittem, hogy elesik, de az utolsó pillanatban megtartotta magát, felegyenesedett, és úgy nézett rám, mint aki... Mint aki igazán mérges. – Márk, ne! – sikoltottam fel, és

megpróbáltam gyorsan elhúzni onnan, de épphogy meglöktem magam, Márk elkapta a kabátomat, visszarántott, de túl nagy volt a lendület, így hátrazuhanom a (nagyon is kemény) jégre. Mivel Márk nem ezt akarta eredetileg, vagyis nem azt, hogy óriásit zuhanjak, őt is meglepte az esésem, miközben ösztönszerűen megpróbálta menteni a helyzetet, de ezzel csak azt érte el, hogy kicsúszott a lába maga alól, és rám zuhan. Nem elég, hogy szétzúztam a vállamat esés közben, még Nagy Márktól is kaptam egy hatalmasat.

– Aú! Hülye! – jajdultam fel, miközben alig kaptam levegőt, amiért Márk rajtam feküdt.

– Jól vagy? – kérdezte, megpróbálva az arcomba nézni.

– Úgy nézek ki? – dűnnyögtem. – Leszállnál rólam?

– Hé, Beka – tűnődött el. – Ezt sokszor elképzeltem már, de valahogy abban a sztoriban sokkal kevesebb volt a ruha.

– Tűnés rólam! – szedtem össze minden erőmet, és megpróbáltam letolni magamról Nagy Márkot. A ruhám a jégen fetrengéstől teljesen átvizesedett, fázott a derekam, és a hajam is tincsekben terült szét körülöttem. Márk legurult rólam, és mellém feküdt hanyatt, így mindketten a reflektorral megvilágított jégpálya feletti koromsötét februári égboltot néztük.

– Ti mit csináltok? – siklott el mellettem Lili, és megállt a

fejünknél.

– Pihenünk – felelte Márk.

– Oké – biccentett a húgom egyáltalán nem furcsállva a helyzetet, és korizott tovább.

– Fel kellene állni – gondolkodtam hangosan.

– Ja – bólogatott Márk.

De egyikünk sem mozdult meg.

– Asszem, eltört a vállam – dörzsöltem meg a jobb karommal a bal vállamat. – Márk – fordítottam felé a fejem.

– Hm? – nézett rám.

– Mi alapján választod ki a *Hullócsillagnál*, hogy kit hívsz fel a színpadra?

– Nem tudom – rázta meg a fejét. – Csak végignézek rajtuk, és látom, hogy ki mennyire magabiztos, végül pedig azt választom, aki nem hiszi el, hogy őt fogom választani. Tudod, azt, aki az esélytelenek nyugalmaival álldogál. Mindig ő a nyertes.

– Ugye tudod, hogy ez baromira rendes dolog tőled? – mosolyogtam rá, felidézve magamban a piros fülvédős lányt, akinek egészen biztos, hogy sokáig a mai lesz élete egyik legklasszabb napja.

– Persze, hogy tudom – felelte.

– Márk, megtennéd, hogy amikor megdicsérlek, vagy mondok valami szépet rólad, azt úgy veszed, mintha

meglepetésként érne, és nem lennél vele amúgy is tisztában? – forgattam a szemem.

– Azt kéred, hogy lepődjek meg?

– Jó lenne – nevettem fel.

Márk mosolyogva előszedte a zsebéből a telefonját, és karját a fejünk felé emelte, miközben rányomott az önarckép gombra, így a telefon a sötét égboltról átváltott az arcunkra.

– Mit csinálsz? – kérdeztem, furán nézve magunkat a kijelzőn, ahogyan a jégen fekszünk.

– Szelfit. Mosolyogj – utasított, majd tökéletes fotóarcával belenézett a kamerába, én pedig nevetve az arcom elé kaptam a kezem, hogy eltakarjam magam. Csodálatos kép lett. – Lőhetem az instára? – fordult felém.

– Tegyél rá filtert, kicsit látszik a folt a szemed alatt – vizsgáltam meg a képet.

– Így jó? – mutatta meg újra.

– Igen – biccentettem.

– Tageltelek rajta.

– Köszönöm.

– Vigyázat, itt repül a Bogyó! – ordította egy hang, mire mindketten odakaptuk a fejünket, és csak azt láttuk, hogy megjöttek a többiek is, köztük Bogyó, aki korcsolyával a lábán berontott a jégre, és szinte azonnal elvágódott, majd

az állát fájlalva feltápáskodott, de akkor Pepe esett neki oldalról, így mindketten elzuhantak. A sort Puding zárta, aki nem akart kimaradni a „kicsi a rakásból”, és csak egyszerűen rájuk ugrott Bogyó és Pepe fejét ütlegelve, azzal a felkiáltással, hogy „egyetek jeget!”

– Na, megérkeztek Aszádék is, rögtön sokkal zajosabb lett minden – ültem fel, és körbenéztem a jégpályán. Felkászálódttam, majd az akkor felülő Nagy Márk felé nyújtottam a jobb kezem, jelezve, hogy segítek neki felállni.

Márk megragadta a karomat és mindketten az egyensúlyunkat keresve keltünk fel a jégről, végül egymást átölelve tűnt a legbiztosabbnak a helyzet.

– Khm. Megyek, váltok pár szót Körtével – jeleztem, hogy lassan az indokoltnál tovább tart az ölelésünk.

– Persze, én pedig csinálok még magamról fotókat... – avatott be a tervébe.

– Rendben – engedtem el, és a pálya széle felé igyekeztem.

– Beka! – szólt utánam.

– Igen? – fordultam meg.

– A szám végén...

– Igen?

– Csalódott voltál, hogy elmaradt a szokásos befejezésünk?

– Dehogy! Örültem neki.

– Aha. Akkor nem láthattam rajtad csalódottságot?

– A legkevésbé sem.

– Jó – biccentett. – Csak mert egy kicsit úgy tűnt...

– Márk – sóhajtottam úgy, mint akit igazán fáraszt ez a beszélgetés. – Nekem teljesen mindegy, akkor sem jelentett semmit, amikor a műsorban voltunk, és ma sem jelentett volna, hiszen az csak egy produkció lezárása, egy show-elem – hazudtam, szerintem egészen meggyőzően.

– Szóval semmit nem jelentett – értelmezte.

– Semmit – erősködtem.

– Azt akarod mondani, hogy ha például most megcsókollak – jött hozzám egészen közel, amitől újra hevesebben kezdett verni a szívem –, az neked semmi...

– Pontosan – biccentettem határozottan, és bíztam benne, hogy a térdem remegése betudható annak, hogy instabilan állok a jégen.

– Nem hiszem – suttogta az arcomba, én pedig levegőt is elfelejtettem venni.

– Pedig – préseltem ki magamból a hangokat – hidd el.

– Hát jó – vont a vállát, és hátralökve magát, lazán túl volt a témán. Én meg ott álltam, a sokadik elmulasztott csókra várva. Mekkora égés.

– Hé! – szóltam utána értetlenül.

– Na mi az, Beka? – röhögött fel pontosan tudva, hogy mi zajlik le bennem.

– Semmi – ráztam meg a fejem a kelleténél talán csalódottabban. – Csak hogy tudd – förmedtem rá. – A gombász nem hezitált ennyit! – fröcsögtem sértetten, és a pálya szélén lévő kordonnál álldogáló Körte irányába igyekeztem.

– Te gyerek – méregetett furcsán Körte, amikor odaérkeztem hozzá.

– Hm? – kérdeztem dühösen.

– Van valami különösebb oka annak, hogy Nagy Márkkal fetrengsz a jégpályán?

– Elestünk.

– Mikor?

– Úgy tíz perce – legyintettem mérgesen.

– Idegesnek tűnsz – fürkészett.

– Nem vagyok ideges! – kiabáltam rá kicsit sem idegesen.

– De mondok neked valamit, Körte! Ha egy lány arra vár, hogy megcsókold, akkor tedd is meg!

– Nagy Márk megint húzza az agyad? – röhögött ki.

– Mi? Nem. Ezt csak úgy általánosságban mondtam. Ez egy általános figyelmeztetés. Minden lány üzenete minden fiúnak. Na!

– Ahhhham – ráncolta a homlokát. – És amúgy mi újság?

– Nos – gondoltam át. – A koncert remek volt, előtte Anti százötven káromkodás per perc barátnője csellózott, a Gotye-dalt duetteztük Márkkal, nagy sikere volt, matricákat szórtunk szét a végén, mert nem volt nálunk kártya, és megkaptuk a jégpályát két órára – hadartam. – És a fotózás hogy sikerült?

– Na, várjunk csak – rázta meg a fejét a menedzserem. – Nagy Márk elérte, hogy színpadra állj és énekelj?

– Nem nagyon hagyott más opciót – feleltem a lehető leglazábban.

– Azt a...! Hogy vett rá? Azt hittem, hogy még sokkal több idő kell neked.

– Nem is tudom – ingattam a fejem. – Vele... vele nem féltem annyira ettől az egésztől.

– Ajaj! – sopánkodott Körte.

– Most mi van? Ez a szokásos „ajaj”?

– Nem, gyerek. Ez inkább ajajajaj! – felelte.

Azt hiszem, hogy egyetértettünk.

– A fotózás?

– Simán ment. Aszádék imádják a kamerát.

– Az jó.

– A kamera viszont annyira nem imádja őket. Puding például leköpte a lencsét banánnal. Egy exkluzív Nagy Márk-fotózást kellett beígérnem a fotósnek, hogy ne vágjon

ki minket – mesélte, én pedig nevetve hallgattam.

– Akkor jó, hogy mentél velük.

– Ja, csak lemaradtam Pí akciójáról – villant át a düh a szemén.

– Nem volt akció. Csak segített...

– Gyerek, ebben a szakmában senki nem segít csak úgy.

– Pedig nem történt több.

– Azt akarod mondani, hogy szó nélkül elment, és ennyi volt?

– Annyira hihetetlen? – kérdeztem.

– Az.

– Hát, pedig – sziszegtem, és csak egy pillanatra voltam attól, hogy elmondjam, Pí még visszajött, de nem akartam Körtét felesleges idegnek kitenni, hiszen Pí nem is találkozott Márkkal. – Egyébként. Tudod, lesz vasárnap a Bécsi Filharmonikusok koncertje.

– Igen?

– Elfogytak a jegyek, de szerinted megoldható lenne, hogy Antival valahogy mégis bejussunk rá?

– Megnézem, gyerek, hogy mit tehetek – ígérte meg.

– Köszönöm.

– Beki! – állt meg a kordon másik oldalán Evelin kocsolyával a lábán, és az arckifejezéséből úgy tűnt, hogy nincs minden rendben.

– Igen? – kérdeztem.

– Ez meg ki?

– Mármint?

– Ez a lány. Dani!

– Daniella? Ja, ő Anti titokzatos csellistája, akit ma ismer-tünk meg. Kisegített minket a koncert előtt, és itt maradt. Picit pattogós a stílusa, és valami félelmetesen sokat káromkodik, de egyébként aranyos. Mint mondjuk egy kis pitbull – gondolkodtam a megfelelő hasonlaton.

– Azt látom. Amikor odaköszöntem, simán leugatott.

– Ez előfordul – bólogattam, cseppet sem lepődve meg a helyzeten. – Ne hagyd magad – biztattam Evelint.

– Ó, ne féltsz engem. Csak azért nem szóltam vissza, mert nem tudtam, hogy ki ez, de ha csak Sleisz csaja, akkor neki annyi – húzta össze a szemét résnyire, bosszút forralva. – Na jó. Megyek, és helyrerakom a kis pitbullt.

– Sok sikert – intettem neki, majd Körtéhez fordultam, hogy folytassuk a beszélgetést, de a menedzserem pislogás nélkül meredt maga elé.

– Minden oké?

– Persze, de ha ezek frankón összeverekcszenek, akkor hozom a popcornot.

– Nem bírsz velünk? – nevettem ki.

– Csak velük – mutatott a jégpályára. – Te jó gyerek vagy.

Őszinte, segítőkész, lojális és maximálisan emberi. Te vagy a legjobb dolog, ami ebben a szakmában ért engem. A többi totál hülye – mosolygott rám, nekem pedig a gyomromban apró kövekké vált az a kevés, amit egész nap ettem.

– Miért mondod ezt?

– Mert igaz – nézett rám büszkén.

– Pí visszajött egyszer – mondtam ki gondolkodás nélkül, hátha megszabadulok a maró lelkiismeret-furdalástól, ami azóta emésztett, mióta Pí visszasomfordált Márk koncertje közben.

– Mi? – kérdezte Körte elképedve, és már nyoma sem volt az arcán az előbbi szentimentális gondolatoknak.

– Visszajött, miután elment.

– És ezt miért nem mondtad el? Vagy miért most mondod? Nagy Márkot akarja, ugye?

– Nem, Körte, azért nem mondtam, mert szóba sem került Nagy Márk, nem kell aggódnod.

– Akkor mit akart? – kérdezte idegesen.

– Rólam beszélgettünk – feleltem, Körte arca pedig elfehéredett, és úgy nézett rám, mint akinek éppen most ingott meg a bizalma a legfőbb bizalmasában. Fájt, amit láttam rajta.

– Szóval rólad – biccentett kifejezéstelen arccal.

– Csak hogy mikor lépek fel újra, meg hogy ne féljek a

színpadtól, blabla – legyintettem.

– És neki ehhez mi a... szóval mi köze van?

– Nem tudom – ingattam a fejem.

– Ó, bazz, hogy én mekkora állat vagyok! – csapott a korlátra indulatosan.

– Most mi van? – értetlenkedtem.

– Végig azt hittem, hogy Nagy Márkra pályázik. Én barom! – fogta a fejét.

– Miről beszélsz?

– Hah! A csótány – dühöngött tovább, majd a fejét ingatva felém nézett. – Téged szeretne a csapatában tudni, gyerek – mosolygott rám szomorúan.

– Szívesen megcáfolnám – kezdtem eltűnődve –, de az a helyzet, hogy ez ma nekem is eszembe jutott. Sőt... már a díjátadón is éreztette velem.

– Mi volt akkor? – kérdezte összeráncolt homlokkal.

– Kaptam egy névjegykártyát tőle, hogy rakjam el, hátha még szükségem lesz rá...

– A francba, de utálok, hogy mindenről lemaradok! – csapott egy újat a jégpálya korlátjára ököllel.

– Nyugi. Nincs már meg a kártya. Balogh úr megitta – nyugtattam, végig sem gondolva, hogy ez mennyire hülyén hangzik. Pedig igaz volt. – Figyelj, Körte – pillantottam rá, mire felém fordult, és olyan szomorúságot láttam

átsuhanni az arcán, amitől összeszorult a torkom. – Elvetted tőle Evelint, mármint, hiába tudjuk, hogy Evelin magától jött hozzád, ez Pít cseppet sem érdekli. Nálad van Nagy Márk, aki nem túlzás, ha azt mondom, ma Magyarország legjobban fizetett és legkeresettebb előadója. Sőt, még Aszádéknak is összejött egy fellépés, amire azért nem sokan számítottak. Még ők sem. A gyenge láncszemet kereste a csapatunkban, és az most én vagyok.

– Te nem vagy gyenge láncszem! – kérte ki magának, de egy határozott mozdulattal leintettem, hogy folytatni tudjam.

– Dehogynem. Leblokkoltam, hetekre eltűntem, nincs konkrét hír rólam... A beszélgetésünk alatt én azt éreztem, hogy Pí megpróbál... – akadtam meg egy pillanatra, hogy átgondolhassam. – Megpróbál ellened uszítani. Tudod, hogy rossz menedzser vagy, amiért hagyod, hogy... Nem is tudom. Hogy tengődjek – fejeztem be. Körte érdeklődve nézett rám, mire sóhajtva beletúrtam a hajamba. – Persze ez baromság, de ő nem tudja a részleteket, nem tudja, hogy mi mindent megbeszélünk, és szó sincs arról, hogy elhanyagolnál, vagy ilyesmi.

– Tényleg így érzed? – kérdezte zavartan.

– Körte, ha egy pillanatra is megfordult a fejedben, hogy én lelépek tőled, akkor nagyon szomorú leszek, mert az azt

jelenti, hogy nem ismersz, vagy nem bízol bennem.

– Nem gondoltam, csak érted, annyi időmet elveszi a többiek menedzselése, főleg Nagy Márk, aki egymaga felér egy csapással, hogy... Hogy megfordult a fejemben az, hogy lehet, jobb helyed lenne másnál.

– Mi? Kirúgsz? – kerekedett el a szemem.

– Megvesztél, gyerek, hogy rúgnálak már ki? Csak azt mondom, hogy megérttem, ha ez a felállás nem tetszik neked.

– De nekem tetszik.

– Biztos?

– Biztos – feleltem őszintén. – Egyébként pedig jól vagyok. Jön az *Illúzió*-duettem Márkkal, ott van a 9 *Crimes*-feloldozásom, ami baromira sikeres lett, és ma újra színpadon álltam. Jövök fel, Körte, akkor is, ha ezt más még egyáltalán nem látja. De te tudod, hogy így van.

– Igaz – bólintott még kissé bizonytalanul.

– Viszont – fogtam meg a karját, mire a szemembe nézett. – Szívből örülök annak, hogy ennyi siker fűződik a nevedhez. Soha nem hagynálak ott, senkiért és semmiért – ígértem meg teljesen őszintén.

– Hagyd már abba, gyerek, mindjárt elbőgöm magam, és soha többet nem lesz tekintélyem. Még ennyi se – lökött meg nevetve.

– Hé – szóltam mosolyogva. – Te kukáztál ki a netről, emlékszel?

– Emlékszem.

– Mennyi minden történt azóta – nosztalgiáztam a jégpályára nézve.

– És még mennyi minden fog – tette hozzá, szintén a többiek hülyülését figyelve.

– Te – jutott eszembe valami, Körte pedig elszakította a tekintetét Evelin és Daniella lökdösődéséről (egyébként ők ketten tényleg éppen egymást próbálták ellökni a jégen). – Pí nem tudja, hogy mit gondolok erről az egész kialakult szituációról.

– Mármint? – vont a szemöldökét.

– Hát, én nem reagáltam semmire, azt is hiheti, hogy valahol mélyen vele értek egyet, és gondolkodom a dolgokon...

– Mit tervezel, gyerek? – csodálkozott.

– Kérdezzük meg tőle, hogy ő mit tervez.

– Mi van?

– Felhívom, és kiderítem. Csak add meg a számát, mert én nem tudom. Balogh úr gyomorsava elpusztította a névjegykártyát – legyintettem hanyagul.

– Te felhívod Pít, hogy kiszedd belőle, mit akar, és aztán elmondd nekem, hogy ellene fordíthassam? – kérdezte

elkerekedett szemmel.

– Naná – bólogattam hevesen.

– Rossz vagy – röhögött fel őszinte megdöbbenéssel.

– Csak túl sokat lógok veletek – vigyorogtam, majd mindketten bementünk a koripályához tartozó öltözőbe, és az ajtót becsukva magunk mögött kizártuk a többiek ricsaját.

A kihangosított telefont a kezemben fogva leültem az egyik padra, és lélegzet-visszafojtva vártam, hogy Pí felvegye.

– Tessék, Pápai Imre – szólt bele, mire megköszörültem a torkom, és erőtlen hangon beleszóltam.

– Öhm, szia, Pí, itt Bexi.

A vonal másik végén pedig néma csend állt be, hosszú, kínosan hosszú másodpercekig. Már azt hittem, szétkapcsolt, amikor Pí újra beleszólt.

– Miben segíthetek?

– Nem is tudom – kezdtem. – Csak a koncertjegy miatt telefonálok, hogy esetleg, ha mégis van esély arra, hogy kapjak két darabot – hebegtem, Körte pedig vadul bólogatva jelezte, hogy jól csinálom.

– Na mi van, a barack mégsem tudta elintézni? – nevetett fel kárörvendő hangsúllyal Pí, mire az előttem álló Körte idegesen tátogni kezdett nekem, amiből csak annyit tudtam

kivenni, hogy Pí családját emlegeti, de elhessegettem magamtól, hogy figyelni tudjak.

– Hát, úgy tűnik – motyogtam, és egy „bocs” pillantást küldtem Körte felé, amiért vetítettem egy kicsit a befolyását illetően.

– Nem gond, Bexi, én adok neked két jegyet.

– Köszönöm. Lehetek pofátlan?

– Bármikor.

– Akkor inkább hármat kérnék. Nagy Márkot is szívesen elhívnám magammal – tereltem a témát cselesen.

– Egészen biztos, hogy Nagy Márk számára is akad egy jegy nálam. Mehetnénk együtt Bécsbe.

– Azt nem tudom – hezitáltam, mert túl feltűnő lett volna, ha erre azonnal rávágom, hogy benne vagyok.

– Oké Bexi, nem erőltetek semmit.

– Köszönöm.

– Segíthetek még valamiben? – érdeklődött, mire kérdőn Körtére néztem, aki bólogatva jelezte, hogy igen.

– Hát... nem is tudom.

– Körte a közelben van?

– Nem, nincs, fotózásra kísérté Aszádékat – mondtam összeszorított foggal.

– Oké. Akkor beszéljessünk egy kicsit – szólt hirtelen, és mivel megváltozott a hangszíne, Körtével együtt

automatikusan közelebb hajoltunk a telefonhoz, amolyan „most megvagy!” mozdulattal. Azonban nem pontosan az történt, amire számítottunk. Hanem sokkal rosszabb. – Nagyon szívesen adnék nektek jegyeket, mert pont lesz-
arom, hogy ott vagy-e, vagy sem, de, és most jól figyelj, Körte! – szólt indulatosan, mi pedig elkerekedett szemmel néztünk össze, majd szét, mintha csak megláthatnánk Pít az egyik szekrény mögött, ahogyan lebuktat minket. – Tudom, hogy ott vagy, szólj bele nyugodtan.

– Honnan a francból tudtad? – dünnyögte Körte kelleetlenül.

– Az idióta együttesed négy perce posztolt képet a kor-
izásukról, a háttérben pedig ott állsz Bexivel a pálya szélén. Szóval rakásra hülyébbek vagytok, mint gondoltam – röhögött ki minket, mi pedig mindketten lesütöttük a szemünket. Aszádék. Jellemző. – Bexi, itt vagy még?

– Igen, itt – szóltam a szám szélét rágva.

– Ha kell, akkor a koncertjegyet továbbra is odaadom – ígérte meg. – Hármat – tette hozzá a félreértések elkerülése végett.

– Igen? – kérdeztem megalázva, és tudtam, ennek itt még nincs vége. Ó, nagyon nem volt.

– Viszont a mai telefonhívásod óriási csalódást okozott nekem.

– Sajnálom – feleseltem élesen.

– Még fogod is – nevetett.

– Ne fenyegezd, Pí, mert komolyan mondom, hogy... – szállt be a beszélgetésbe Körte, de Pí félbeszakította.

– Kussolj, mert most én beszélek! – üvöltötte el magát, Körte pedig értetlenül nézett a készülékre, és már nyitotta a száját, hogy valami frappánsat válaszoljon, de leintettem, mert kíváncsi voltam Pí mondandójára. Bár ne lettem volna! – Bexi, szívesen láttalak volna a csapatomban, természetesen kiemelt menedzselként és prémium előadóként, de nem szeretem, ha megpróbálnak átcseszni, így ezt buktad.

– Szörnyen bánt... – szaladt ki a számon, kissé cinikusabban, mint terveztem.

– Bántson is. Van nálam valami, amit neked szántam, mert a töketlen menedzseredet túlságosan leköti az összes többi projektje. De már mindegy, mert bebuktad, kislány.

– Miről beszélsz? – kérdeztem értetlenül.

– Tudod – vihogott – arra, gondoltam, hogy amikor majd átjössz hozzám, és én leszek az új menedzsered, megleplek valamivel, ami fontos neked.

– Még mindig nem értem – ráztam meg a fejem.

– Hát, Bekikém, amíg Körte Nagy Márk csillagát fényesíti, vagy éppen ovisoknak szervezi le a hülye

bandáját, addig én felvettem a kapcsolatot a 9 Crimes jogtulajdonosaival, átvettem tőlük a feldolgozás és magyar kiadás jogát, úgyhogy bocs, a kis kedvenc dalocskád nálam van, és csak rád várt, hogy felénekelhesd lemezre, de mivel már egyáltalán nem kedvellek, sajna átpasszolom a dalt Natinak és Atinak, szuper duettet fognak belőle csinálni, főleg úgy, hogy a posztolt videódnak hála eszméletlenül sok ember ismerte meg a számot. Ó, és bocs, de nem énekelheted többet, tudod, jogilag ez nem lehetséges – fejezte be, én pedig lefahéredve, kiszáradt szájjal meredtem a telefonomra, és elszörnyedve nyugtáztam, hogy ilyen lehet egy telefonbeszélgetés az ördöggel. Pislogás nélkül Körtére néztem, akinek szintén elakadt a szava, és csak meredten bámulta a telefont. – Na mi történt, srácok? – hangzott fel újra Pí kellemetlen hangja. – Sikerült meglepnem titeket?

– Egy kicsit – sziszegtem, ahogy megtaláltam a hangomat.

– Akkor most, bár nem látlak titeket, azt kérném, hogy üljetek le, mert még nincs vége.

– Ne viccelj – nevettem fel kínosan, miközben a sírás határán álltam.

– Nem viccelek. Tudjátok, a dalszöveget nézegetve... Hogy is van? „*Leave me out, with the waste, this is not what I do, It's the wrong kind of place to be thinking of you*” –

idézte a szöveget. – Szóval a dalszövegíróknak nehéz dolguk van, és bedobtam egy ötletet, ami szerintem működhet. A sor végére pont passzol nekem egy szó – folytatta, én pedig szorosan lehunytam a szemem, és fohászkoztam magamban, hogy mást mondjon, holott tudtam, biztos voltam benne, hogy nem fog mást mondani. – Illúzió. Az pont passzol a sor végére – fejezte be, a következő pillanatban pedig Körte eszelős tekintettel kikapta a kezemből a telefont.

– Honnan tudod? Honnan a francból tudod, hogy a gyerekek jön egy száma *Illúzió* címmel? – ordította.

– Nyugodj meg, citrom, a végén még megpattan egy ér az agyadban – szólt nyugodt hangon Pí. – A kérdésedre válaszolva pedig... – húzta az időt, és egyben az agyunkat is. – Jól gondoljátok meg, hogy mennyire tartotok ki egymás mellett, mert van egy rossz hírem. Valaki a BPRP Recordstól időközben megkeresett engem, és hamarosan bejelenti, hogy átjön hozzám. Találkozunk holnap a CsASz forgatásán. Szép estét – tette le a telefont, mi pedig sokkot kapva néztük, ahogyan elsötétült a kijelző. Nem tudtunk megszólalni. Nem tudtunk reagálni. Csak hosszú percek alatt emésztettük a hallottakat, és mindketten összerezteztünk, amikor kinyílt az ajtó, és a többiek átfagyva, a mi hangulatunkhoz képest óriási jókedvvel

csörtettek be a helyiségbe.

– Itt vagytok? – kérdezte Evelin kipirosodott arccal.

Nem válaszoltunk, csak valami bólintásfélével, majd Körtével összenéztünk, és szavak nélkül is ugyanarra gondoltunk. Hogy az elmondottak alapján azért, mert kitudódott az *Illúzió*, Pínek legnagyobb sajnálatunkra és döbbenetünkre igaza kell, hogy legyen. Ami azt jelenti, hogy van köztünk egy téglá. Ó, a fenébe.

17.

Az apró, szekrényekkel teli öltözőben valamennyi padot elfoglaltuk, és a fejünket lehajtva hallgattuk Körte kirohanását, aki a jelek szerint megőrült az elmúlt percekben. Fel-alá járkált, időnként pedig belevert egyet a hozzá legközelebb eső szekrényajtóba, majd újra járkálni kezdett, megállás nélkül szitkozódva.

– Na jó, utoljára kérdezem, és addig senki nem megy ki innen, amíg ki nem derül. Van bárki, ismétlem, bárki a jelenlévők közül, aki kapcsolatba került Pível, vagy a MusicNotes kiadóval?

– Már elnézést – tette fel a kezét Daniella, aki csak a cipőjét szerette volna átvenni, de vesztegzár alá került, csakúgy, mint mi mindannyian.

– Mi az? – meredt rá Körte eszelős tekintettel.

– Én nem tudom, hogy mi a szarról van szó, léphetek? – kérdezte értetlenül.

– Nem – felelte Körte egyszerűen.

– Marha jó – fújtatott Daniella. – Ma kerültem bele ebbe az egész agyhalálba, és most itt szívok – mérgelődött, majd

a mellettem ülő Nagy Márkra nézett. – Te! Hallod! A francnak kellett rám írnod. Sose fogom látni az új *Teen Wolf*-részt! Argh! – dühöngött.

– Ne engem okolj, Sleisz kezdte az üldözésedet, mert látott valahol, és annyira meg akart ismerni – vonogatta a vállát Márk.

– Mindenkinek kuss! – ordította el magát Körte. – Ez nem vicces, nagyon komoly okom van arra, hogy azt higgyem, valaki innen átment a Píhez!

– Körte, ne legyél már nevetséges – kérte ki magának Evelin. – Kire gondolsz? Rám? Onnan jövök! Márkra?

– Nekem király életem van – felelte Márk magabiztosan, és ezzel egyet kellett értenünk.

– Aszadékról feltételezel ilyet? Most komolyan! – folytatta Evelin. – Vagy Beki? Ne viccelj már – ingatta a fejét csalódottan.

Körte megtörten végignézett a társaságunkon, Lilit, Antit és Daniellát figyelmen kívül hagyva, mert ők, bár hozzánk tartoznak (ebben az esetben Daniella is), nincsenek semmilyen, főként nem üzleti kapcsolatban a BPRP kiadóval, Pí pedig egyértelműen azt mondta, a kiadótól van a forrása.

– Mi van az Üres Utcákkal? – kérdezte Anti hirtelen.

– Ők nem tudhattak az *Illúzióról* – feleltem, majd kérdően Evelinre néztem.

– Mi az? – vonta fel a szemöldökét. – Én egy szót sem szóltam senkinek az új számotokról, ráadásul a törpe pasimmal csak vasárnap megyek mozizni. És megjegyzem, azt sem önszántamból teszem – dünnyögte, szemrehányó pillantással ajándékozva meg Körtét.

– Oké, én passzok, nem fogom tudni egyedül kideríteni. Ezt hívják úgy, hogy vészhelyzet, szóval megteszem, amit meg kell tennem – kutakodott a zsebében, majd elővette a telefonját.

– Kit hív? – suttogta Daniella, aki nem pontosan értette, hogy mi történik, és miért nem mehet haza sorozatot nézni.

– Szerintem a kiadó tulajdonosát – magyarázta neki halkan Anti, majd elhallgatott, amikor Körte kihangosította a készüléket, és mutatóujját feltartva jelezte, hogy mindenki fogja be.

Kínosan sokáig hallgattuk a kicsöngést, majd amikor már Körte lerakta volna, Balogh úr mégis beleszólt a telefonba.

– Bárki vagy, remélem, keresek ebből a telefonhívásból, különben nem érdekel a dolog – kezdte, és ezt gondolom, köszönésnek szánta.

– Üdvözetem, Balogh úr, Körte vagyok – kezdte a menedzserem.

– Körte, csütörtök este van, ilyenkor köztudottan nem veszem fel a telefont.

– Miért nem? – ráncolta a homlokát Körte.

– Mert nem akarom – reagálta le lazán Balogh úr.

– Értem. Elnézést a zavarásért, de ez fontos lehet.

– Lehet? Vagy fontos, vagy nem. Döntsd el.

– Jó, akkor fontos – forgatta a szemét Körte. – Az imént volt egy kis nézeteltérésem Pível.

– Ez engem miért érdekelne? – kérdezte hűvösen.

– Mert a nézeteltérés közben volt egy utalása arra, hogy a BPRP kiadótól valaki a tudtunk nélkül átment a Music Noteshoz.

– Figyelek.

– Igaz lehet, mert olyan információval szolgált, amit senki más nem tudhat, csak a kiadóból valaki.

– Zsarolás történt?

– Nem, nem fenyegetett meg.

– Én a mi részünkről gondoltam – közölte Balogh, mire Körte értetlenül nézett a telefonra, majd leesett neki, és vadul megrázta a fejét.

– Nem, dehogy! Nem zsaroltam meg senkit.

– Kár. Akkor ezek szerint nekem kell – közölte lazán, mintha csak azt mondaná, milyen hűvös ez a februári este.

– Mit tudtak meg?

– Bexi és Nagy Márk készülő duettjének a címét, és nagy valószínűséggel a szöveg részleteit is.

– Nem örülök.

– Mi sem.

– Megvan a téгла?

– Nem, közölünk biztosan senki nem igazolt át – szölt Körte a lehető legmeggyőzőbb hangsúllyal.

– Látnom kell nekem is. Indítsunk videohívást – utasította Körtét, a következő pillanatban pedig a kijelzőn megjelent Balogh úr, akinek az otthon töltött esti órában is makulátlanul hátra volt zselézve fekete haja, amin csillogott a lámpa fénye. Úgy ítélt meg, ez az ember még soha nem volt kócos. Így fekszik, így kel.

Körte körbemutatta a társaságot a kamerában, mire Balogh közelebb hajolt, hogy jobban szemügyre vegyen minket, ezáltal ijesztően belemászott a kamerába, annyira, hogy még az orrszőrét is láthattuk. Pedig nem szerettük volna.

– Te, ott! – biccentett, a helyiségben pedig Puding megilletődve mutatott magára.

– Én?

– Igen, te. Gyanús vagy. Mit sunnyogsz?

– Semmit, uram – rázta meg a fejét riadtan.

– Nagyon helyes. Nagy Márk!

– Igen? – kérdezte Márk a kamerába nézve.

– Jól gondolom, hogy elégedett vagy a jelenlegi helyzettel a kiadónál?

– Abszolút – reagálta lazán.

– Nem szenvedsz hiányt semmiben?

– Nem – rázta meg a fejét.

– Van elég pénzed? Adjak?

– Nem, köszönöm, rendben vagyok – nézett Márk furán a kijelzőre.

– Jó, ezt megkönnyebbüléssel hallom, mert inkább csak udvariasságból kérdeztem, valójában nem állt szándékomban – magyarázta a kiadó tulajdonosa, akinek kapzsiságáról konkrétan legendák keringnek előadói körökben.

– Elnézést, nem akarom félbeszakítani, de eltértünk a tárgytól – köhintette Körte.

– Valóban – konstataálta Balogh. – Jó, várjatok három percet, megkeresem a téglát, és visszaszólók. Ne mozduljatok. Te se ott hátul, aki sunnyogsz! – szólt Pudingra, mielőtt kinyomta a hívást.

– Nem sunnyogok! – akadt ki teljesen az FBA-tag. – Azt se tudom, az mit jelent.

A hívásra várva rezignáltan ültünk a padokon, és mindenki elmerült a saját gondolataiban, amikor megszólalt a telefonom, ráadásul az alapértelmezett

csengőhangon, ami azt jelentette, hogy nem anyu keresett, és mivel minden ismerősöm és barátom az öltözőben tartózkodott, ez kissé meglepett. A kijelzőn apu neve villogott, úgyhogy felálltam és kissé félrevonultam, bár az apró helyiségben ezzel semmit nem értem el, mert minden szempár követett és engem figyelt.

– Apu, most nem igazán alkalmas – kezdtem halkan.

– Rendben, persze, csak szerettem volna elújságotlani a nagyszerű hírt – kezdte izgatottan. – Úgy alakult, hogy holnap mégis tudok menni a forgatásra. Ott leszek a nézőtéren, Beki.

– Ó! Ez szuper, örülök – mosolyodtam el. – Akkor találkozunk reggel.

– Rendben. És ha kell segítség a közönségből, nyugodtan szólíts fel, délután óta kvízelek. Már azt is tudom, ki az a Kanye! – újságotla.

– Hű, ez igazán... nagyszerű – közöltem furcsa arckifejezéssel, de közben Körte kijelzőjén Balogh úr neve jelent meg, így le kellett raknom. – Most le kell tennem, holnap találkozunk – nyomtam ki a hívást.

– Mi történt? – kérdezte Lili.

– Apu jön a CsASz-forgatásra – hadartam.

– Mi? – kerekedett el a húgom szeme.

– Apu eljön a forgatásra, hogy drukkoljon nekünk –

ismételtem.

– Öhm, Beki. Van egy kis gond...

– Mi az? – kérdeztem a húgomtól, aki a kelleténél riadtabban reagált apu holnapi érkezésére.

– Hátőő – vette le a sapkáját, és (részben) a fűtéstől kipirosodott arccal nézett a szemembe. – Mivel az én jegyem felszabadult, mert a műsor szereplője vagyok, el is felejtettem mondani, hogy...

– Hogy?

– Hogy anyu meghívta Györgyöt – mondta ki, én pedig reagálni sem tudtam, mert Körte felvette a telefont, és Balogh úr olyan vörös fejjel nézett a kamerába, hogy feltételezéseim szerint a kétszázat is elérte a vérnyomása. Vagy a négyszázat.

– Nos – kezdte lüktető érrel a halántékán. – A jó hír, hogy megvan az áruló.

– Igen? – kérdezte Körte amolyan „folytassa már!” stílusban, miközben mi valamennyien, beleértve az újonnan hozzánk csapódó Daniellát is, visszatartott lélegzettel figyeltük.

– A rossz hír pedig, hogy elvesztettük Ilonát – fejezte be.

– Na neeee! – üvöltött fel Bogyó, és mindannyian lesokkolódtunk a hírtől.

– Ki az az Ilona? – kapkodta a fejét Daniella.

– Balogh asszisztense – suttogta Anti a szemüvegét törölgetve, ami bepárasodott az izgalomtól. Vagy a levegőtlenségtől.

– Ilona? Ilona lelépett? – akadt ki Körte teljesen.

– Igen – biccentett Balogh. – Sikerült elérnem és kiszednem belőle az információt. Le vagyok sújtva.

– De miért tette ezt? – kérdeztem felháborodva.

– Nos – vakargatta meg az orrnyergét Balogh. – Az embertelen munkamennyiségre, a hétvégék és szabadság hiányára és a fájdalmasan kevés fizetésre hivatkozva mondd fel.

– Oh – rökönyödött meg Körte.

– Ami nevetséges, és teljességgel elfogadhatatlan! Elengedtem az ötvenedik születésnapjára is, pedig hétköznapra esett! – panaszkolt.

– Ilona ötvenéves? – csodálkozott Márk. Valamennyien meglepve fogadtuk a hírt, mert sokkal többnek gondoltuk.

– Nem, az évekkel ezelőtt volt – legyintett Balogh.

– Évek óta nem kapott szabadnapot? – meredt Körte a kamerába.

– Nem kért, mit tehettem volna? – vont a vállát a kiadó tulajdonosa.

– És ha kért volna?

– Akkor kirúgom, de teljesen mindegy – legyintett. – A

lényeg, hogy háromszor annyi fizetésért átment a MusicNoteshoz, és vitte magával az összes információt. Így derült ki többek között Nagy Márk és Bexi duettje.

– És gondolom, minden más is – bólintott Körte idegesen.

– És minden más is – erősítette meg Balogh. – De ez a kisebb baj – tette hozzá.

– Hogy érti? – kérdezte Márk mindannyiunk helyett.

– Ilona az asszisztensem. Volt – magyarázta. – Ő intézett mindent.

– Akkor maga mit csinál? – szólt egy hang mögülünk, mire sziszegve jeleztük Daniellának, hogy inkább maradjon csöndben.

– Nos, indokolatlanul jelen lévő, ismeretlen kislány, én azért vagyok egy zenei kiadó tulajdonosa, hogy semmit ne csináljak – válaszolta meg. – Kit tisztelhetek a személyedben?

– Senkit – rázta meg a fejét Daniella rémulten.

– Ő egy barátunk, Daniella – segítettem ki, mert Daniella nem tudhatta, hogy Balogh úrnak nem szokás feleselni. Sem ellenszegülni. Vele szemben nem szokás semmit tenni, csak bólogatni.

– Helyes arca van. Eladható. Mit tud? – fürkészte Balogh a kijelzőn keresztül.

– Csellista – válaszoltam.

A kiadó tulajdonosa átgondolta a hallottakat, és megrázta a fejét.

– Nem piacképes képesítés – legyintett.

– Mi? Én konzervatóriumba készülök! – háborodott fel.

– Sok sikert hozzá, számomra azonban érdektelen, kérelek, ne tarts fel – közölte, és tovább gondolkodott. Hangozan. – Azonnal kell egy új asszisztens. Még a telefonszámokat sem tudom, Körte, te vagy az egyetlen, akinek tudom a számát, és csak azért, mert az utolsó vagy a híváslistámban, amiért csütörtök este zargattál – dörzsölte meg a halántékát idegesen. – Ki fog nekem kávé főzni? Egyáltalán hogy iszom a kávé? – kalandozott el a gondolataiban. – Te! Evelin!

– Igen? – kérdezte félve.

– Asszisztensi állás érdekel?

– Öhm. A legnagyobb tisztelettel... nem – motyogta.

– Engem igen! – tette fel a kezét önként Puding.

– Fiam, te sunnyogj tovább – reagálta le azonnal. – Honnan szerezzek reggelre egy asszisztentst? És kávé...

– Írja ki valamelyik közösségre – tanácsolta Bogyó.

– Nem is rossz ötlet. Amint kitalálom a jelszavam – töprengett tovább, Körte pedig úgy látta, ideje megszakítanunk a hívást.

– Mi most elköszönünk, mert még fel kell készülnünk a

műsorra. Ne feledje, holnap reggel fél nyolckor forgatásra megyünk – kezdett búcsúzkodni a kiadó tulajdonosától, aki matatott valamit, majd egy tollat felemelve jegyzetelni kezdett.

– Hol? Mikor? Hová kell mennem? Átkozott Ilona! – dühöngött.

Miután Körte lediktálta a pontos adatokat a forgatással kapcsolatban, Balogh úr kezdett bepánikolni, és már ott tartott, hogy menjünk reggel mi érte, mert amúgy Ilona szokta vinni, ezért jobbnak láttuk, ha gyorsan megszabadulunk az életben és hétköznapiakban totálisan inkompetens kiadótulajdonostól, mielőtt még azt kérte volna, hogy meséljünk neki valamit az elalváshoz.

Teljesen kiégett aggyal, fáradtan és kétségbeesve léptünk ki a jégpálya öltözőjéből, és amíg búcsúzkodtunk egymástól, Daniella megállt mellettem.

– Te, Bexi...

– Beki – javítottam ki ösztönösen.

– Mindegy – rázta meg a fejét. – Minden napotok ilyen?

– Hát – gondoltam át sóhajtván – nem. Szokott rosszabb is lenni – feleltem egyszerűen, mert nem jutott jobb eszembe.

– Aham – gondolta át. – Egész jó volt veletek lógni, ahhoz képest, hogy mit gondoltam rólatok, meg minden – ismerte be kelletlenül, én pedig mosolyogva néztem rá.

– Örülök, hogy jól érezted magad. Tényleg konzervatóriumba készülsz? – váltottam témát.

– Aha, csak rohadt nehéz bekerülni, iszonyat hajtok érte...

– Tudom, ismerem a folyamatot. Nekem is az volt a tervem. Régebben. Még mielőtt... – akadtam meg.

– Mielőtt netceleb lettél a *Késtéles* ízével – fejezte be helyettem.

– Előadó. Előadó lettem – javítottam ki, bár azt hiszem, hiába, az előítélet olyan dolog, amit nem tud lemosni magáról az ember, maximum szépítgetni próbálja, hátha javít a helyzeten.

Otthagytam Daniellát a többiekkel, akik a másnapi forgatásról beszélgettek, és odasétáltam a taxira várakozó Nagy Márkhoz, aki egyedül ácsorgott az út szélén, kabátzsebébe dugott kézzel, és a forgalom nélküli, kihalt sötét utat nézte.

– Hé – léptem oda. – Minden oké?

– Persze – felelte.

– Akkor csak rájöttél, hogy jól áll, ha magányosan ácsorgsz az út szélén, és a hideg szél fújja a hajad? – forgattam a szemem unottan.

– És ezek szerint bejött – kacsintott rám.

– Borzalmas vagy – nevettem fel őszintén.

Pár pillanatig csak csendben álltunk, és mindketten az üres utat néztük, várva, hogy feltűnjön a taxi.

– Sajnálom a 9 *Crimes*-dolgot – törte meg a csendet hosszas hallgatás után.

– Én is – bólintottam szomorúan.

– Ha ez megnyugtat, biztos, hogy nem fogják olyan jól elénekelni, mint te.

– Köszönöm.

– Mit csinálsz a feltöltött videóval?

– Még nem gondoltam át. Valószínű, hogy kitörlöm – feleltem óriásit sóhajtva.

– Kár érte – csóválta meg a fejét.

– Az – értettem egyet.

– Jól vagy? – méregetett, és úgy tűnt, most meg sem próbálja hozni a beképzelt bunkót, hanem valóban őszintén érdeklődött.

– Persze.

– Ne hazudj – mosolygott rám, mire nevetve megráztam a fejem.

– Ha úgyis tudod, akkor miért kérdezed? – néztem a szemébe. – Oké, lenyúlták a kedvenc dalomat, és egy play-back duettpárosnak adják oda, akik nem csak el fogják rontani, de tönkre is teszik az egészséget. Kitudódott az új számom címe, és valószínűleg a szövege is, mert Ilona benne

volt a titkos másolatban, amikor elküldtem Balognak a demót... Magamra haragítottam a legszemetebb embert, akit valaha ismertem, és még csak el sem jutok a vasárnapi koncertre Bécsbe, amire Antival annyira, de annyira szerettünk volna menni. Holnap a műsorban ott lesz az apám, és az anyám új barátja is, miközben a *Pop/Rock* új évada főpróbát fog tartani ugyanabban az épületben, ahol mi forgatunk, ami azt jelenti, hogy ott lesz a szociopata és betegesen exhibicionista volt barátom, aki az elmúlt hetekben eladta a lelkét is egy címlapért. Ja, és az enyémet is, természetesen. Ó, és baromira jó érzés volt ma újra színpadon állni, de mivel nem szeretnék fellépni olyan dalokkal, amit már a közönség is Gerihez köt, meg vagyok löve, plusz a 9 *Crimest* is elvették tőlem, és vissza is érkeztünk a hadarásom legelejére. Szóval azt hiszem, ez egy ördögi kör. És tudod, mit? Ha már így érdeklődsz, rád nem jellemző módon, akkor igen, bevallom, talán egy kicsit csalódott voltam a mai duettünk végén, mert nálad volt a labda, de nem merted leütni – meredtem rá amolyan „nekem már teljesen mindegy, elmondom, hogy mit gondolok” stílusban. – Itt a taxid – pillantottam félre. Márk mögött feltűnt a távolban a taxi, és nagy sebességgel közeledett felénk a csillogó fekete aszfalton. – Reggel találkozunk a forgatáson – köszöntem el tőle, és hátat fordítva a többiek irányába igyekeztem,

miközben az arcomra kiült a csalódottság.

Már majdnem odaértem az úton ácsorgó Körtéékhez, amikor a taxi elhaladt mellettünk, én pedig lemondó arckifejezéssel néztem utána, és a fejemet ingatva sétáltam tovább, majd megtorpantam. Mert a következő pillanatban a kocsí fékcsikorgatva megállt a vizes úton, mire kérdően néztem az autóból kipattanó Márkot, aki bevágta maga mögött az ajtót, és elindult felém.

– Márk, mit művelsz? – kérdezte Körte, aki a többiekkel együtt értetlenül nézte a mellettük elsétáló Márkot, aki reakció nélkül, ugyanolyan tempóban lépdelt felém, és miközben nekem felugrott a gyomrom a torkomba, Márk odaért hozzám, megragadta a karomat, és szó nélkül magához rántott.

Karját a derekam köré fonta, egy határozott mozdulattal a csípőjéhez szorított, majd egy pillanatnyi gondolkodási időt sem hagyva fölém hajolt, és megcsókolt. De úgy igazán. A mozdulatba beleszédülve egy pillanatig reagálni sem tudtam, majd viszonoztam a csókot, miközben félkezemmel a vállát fogtam, másik kezemmel pedig belemarkoltam a hajába, és hagytam, hogy tovább csókoljon. A fülemben dobogó vértől nem hallottam a többiek reakcióját, csak annyit, hogy valamelyik Aszád azt üvölti, hogy „Újra van Berk! Vagy Márxi”, de elengedtem a fülem

mellett, mert nem tudtam és nem is akartam velük foglalkozni, mert éppen belevesztem Nagy Márk csókjába. Kétszer próbáltuk meg abbahagyni, de csak harmadszorra sikerült, mert vagy Márk hajolt újra fölem, vagy én markoltam szorosabban a hajába, és húztam vissza a számra, mire végre el tudtunk szakadni egymástól. A mellkasom őrült tempóban emelkedett és süllyedt, és miközben elengedtük egymást, zavart mosollyal néztem Márk szemébe.

– Ez meg mi volt? – suttogtam még mindig remegő térddel.

– Ez? – kérdezte lazán. – A leütött labda – kacsintott rám, és megfordulva a rá várakozó taxi felé indult.

Értetlenül, mégis megállás nélkül vigyorogva néztem, ahogyan teljesen normálisan elsétál a többiek mellett, akik szájtátva figyelték.

– Jó éjt – intett oda nekik úgy, mintha mi sem történt volna az imént, majd egyszerűen beszállt az autóba, és elment.

Abban a pillanatban, ahogyan a kocsi eltűnt a szemünk elől az úton, mindenki egy emberként fordult felém. A húgom a szája elé kapva a kezét mosolygott, Aszádék röhögtek, Anti elkerekedett szemmel nézett, Daniella értetlenül kapkodta a fejét, Evelin vigyorogva bólogatott, Körte

pedig... Ő gondterhelten csavargatta a szakállát, és fogalmam sem volt arról, hogy mit gondol. Talán jobb is, ha nem tudtam.

– Khm. Lehetne... – kezdtem a torkomat megköszörülve.
– Lehetne, hogy most úgy nem kérdeztek semmit? Köszí – lépkedtem oda hozzájuk, állva az engem fürkésző tekinteteket. – Körte, hazavinnél minket? – néztem a menedzseremre, és úgy éreztem, az egész fejem ég.

– Persze, gyerek – bólintott, majd Aszádékhoz fordult. – Otthon találkozunk. Ne gyertek későn, mert hajnalban megyünk a forgatásra. És okosan a piálással, halljátok? – szólt rájuk.

– Szerinted mennyit fogunk inni? Pepe veszítette el a matricaversenyt, ő állja a ma estét, és köztudottan csóró – magyarázta Bogyó.

– Ó, tényleg. Pepe, jössz nekünk két üveg Nutellával – eszméltem fel, mert ha véget ért a verseny, akkor bizony tartozik nekünk.

– Beki, ne már, totál le vagyok égve. Semmi mást nem tudok ajánlani, csak egy forró, szenvedélyes csókot ezen a hideg téli éjszakán – alkudozott, mire az egész társaság hangosan felröhögött. Visszhangzott tőlünk az utca.

– Szörnyen vicces vagy – dűnnyögtem, totálisan elvörösödve.

– Most miért? Engedd meg, hogy magamhoz rántva belevesszünk a csókunkba – fokozta a többiek legnagyobb örömére.

– Na jó, menjünk már – kérleltem Körtét.

Körtével és Lilivel indultunk el a parkoló felé, otthagya az utcán Daniellát, akinek Anti felajánlotta, hogy hazakíséri, így legalább kettesben tölthettek egy kis időt ezután az örült nap után, valamint hátrahagytuk az Evelin és a Fogd be Aszád formációt, akik a rock and roll életmódhoz igazodva csütörtök esti kocsmatúrázásra indultak, megünnepelni az első fotósorozatukat és azt, hogy Pepe elvesztette a Nagy Márk matricagyűjtő versenyt. A hátunk mögül egészen addig záporoztak ránk a „Beki, gyere vissza és csókolj meg!”, „Én végig drukoltam és hittem Berkben!”, valamint ehhez hasonló beszélások, amíg be nem szálltunk Körte kocsijába.

Útközben szótlánul ültem az anyósülésen, és a telefonomat nézegettem, hátha... Hátha jött Márktól valamiféle magyarázat, vagy bármi, de a kijelzőn csupán néhány twitterértesítem jelent meg, semmi más. Tudtam, hogy Körte és Lili is arra vár, hogy mondjak már valamit, de őszintén semmivel nem szolgálhattam, mert én sem értettem az egészét, csak annyit tudtam, hogy újra és újra előnti a forróság a mellkasomat, ahogyan a percekkel ezelőtti

emlékeim elborítják az agyamat, és nem tudtam megállni a vigyorgást, egyszerűen képtelen voltam letörölni az arcomról.

– Te gyerek – kezdte Körte, elsőként törve meg a csendet.

– Hm? – kérdeztem mosolyogva, pedig nagyon igyekeztem, hogy ne viruljon ennyire a fejem, de nem tudtam megállni.

– Nem akarsz mondani valamit? – pillantott rám vezetés közben.

– Nem igazán – ingattam a fejem, miközben beharaptam a számat, hátha ezzel elrejtsem az idióta vigyoromat. – Hallgassunk inkább rádiót – jutott eszembe, hátha attól oldódik egy kicsit a kínos hangulat, így előre hajoltam, amennyire a biztonsági öv engedett, és bekapcsoltam.

„*Repítette a hírnév, ő szárnyra kapott, bárki bármit ígér, én Hullócsillag vagyok*” – üvöltötte Márk a hangszórókból, mire egy „ezt nem hiszem el” mozdulattal rányomtam a másik adóra, miközben alig tudtam visszatartani a nevetésemet.

„Ismétlésünkben a *Pop/Rock sztár leszek!* döntősevel, Nádor Gergővel hallgathatnak meg egy interjút!” – szólt a műsorvezető a másik adóról.

– Ez valami vicc? – meredtem magam elé elképedve, és rácsaptam a harmadik csatornára.

„Nincs több fény, a lámpákat leoltották rég, nem láthat senki. Nem láthat senki a színpadon túl” – énekelte újra Márk, ezúttal egy másik adón.

– Jó, feladom – ráztam meg a fejem nevetve, mire a többiek sem bírták tovább, és kitört belőlük. – Oké, igen, megcsókolt, láttátok, túl lehetnénk rajta? – kérleltem a fejemet fogva.

– Persze-persze – ígérték meg mindketten, de valahogy nem hittem nekik.

A körúton Körte másodiknak állt meg, épp csak annyi időre, hogy kipattanjunk.

– Gyerek! – szólt utánam, és amíg Lili felsietett a járdára, én visszahajoltam a nyitott ajtón.

– Igen?

– Ha örülsz, veled örülök. De agyonverem, ha megbánt téged – mondta teljesen komolyan.

– Rendben – mosolyodtam el.

– Nem viccelek. Szétcsapom!

– Jó – értettem egyet.

– De úgy igazán.

– Oké – nevettem fel.

– Reggel találkozunk.

– Jó éjt – köszöntem el.

– Neked is, gyerek – dűnnyögte gondterhelten. –

Kitekerem a nyakát – motyogta tovább magában, és gyanítom, még azután is Nagy Márk kínzásán gondolkodott, hogy kirakott minket otthon.

Csendben sétáltunk fel Lilivel a hideg lépcsőházban, és hallgattuk, ahogy a bakancsunk léptei visszhangoznak az épületben.

– Szerintem aranyosak vagytok együtt. Vagy lennétek. Vagy nem tudom – suttogta a húgom, mielőtt a zárba helyeztem a kulcsomat, és egy pillanatra félbehagyva a mozdulatot lenéztem rá, és mosolyogva megsimítottam a sapkáját, miközben azon gondolkodtam, bárcsak minden annyira egyszerű lenne, mint ahogyan egy tízéves megítéli.

– Mit gondolsz, Rebeka, ilyenkor kell hazahoznod a húgodat? – meredt rám anyu indulatosan, amikor beléptünk a lakásba. Ó, a popsztárélet soha nem látott oldala. De ilyen is van.

– Elnézést, kicsit tovább koriztunk – hebegtem a körülményekhez és helyzethez képest sokkal feldobottabban, mint indokolt lett volna.

– Akkor is! – tette csípőre a kezét.

– Sajnálom, nem tudtam előre – mondtam mosolyogva, és miközben Lili egy „éhen halok!” beszéléssel a konyhába vonult, hogy keressen valami késői vacsorát, én kettesben maradtam anyuval.

– Te nem vagy éhes? – fürkészett gyanúsan.

– Nem – ingattam a fejem mosolyogva.

– Jól látom, hogy... valamit látok? – méregetett tovább.

– Nem – próbáltam rendezni a vonásaimat, és mindent beleadtam, hogy eltüntessem a vigyort a fejemről. – Megyek aludni – szoltam, és igyekeztem lelépni a lehető leggyorsabban, mielőtt anyu szülőként ösztönösen kiszúrja, hogy a lánya valahol magasan a felhők felett repked. – Ó, egyébként apu jön holnap a műsor forgatására – néztem vissza egy pillanatra.

– Hogy micsoda? – kerekedett el a szeme. Na, én megúsztam a kérdezősködést, anyunak akadt más agyall-nivalója éjszakára.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és lerogytam a földre a hátamat az ágynak támasztva. Elővettem a telefonomat, és a kijelzőjét figyeltem, míg végül nem bírtam tovább, és tanácstalanul benyomtam a hívást.

Foglalt volt. Kérdőn néztem a telefonomra, és türelmetlenül számoltam a másodperceket, hogy elteljen annyi idő, amit elegendőnek ítéltem meg az újrahíváshoz. Elképesztően hosszú két perc volt, de hiába próbáltam újra, még mindig foglaltat jelzett. Ó. Ez meglepett. Ekkor arra gondoltam, hogy nyilván valami nem stimmel, így harmadszorra is rácsörögtem. És még mindig foglalt volt. Teljesen

összezavarodva dobtam félre a telefonomat, és kimentem a fürdőszobába. Egy új dal ritmusára mostam fogat, aminek szövegét fejben énekeltem, és összesen egy sor ismétlődéséből állt: Szemétláda Nagy Márk. Pizsiben, fésülködve mentem vissza a szobámba, és miközben megpróbáltam kirántani a beleragadt kefét az összecsomósodott hajamból, megláttam a szőnyegen rezgő telefont. Gondolkodás nélkül felkaptam, és fogadtam a hívást. Pech, mert FaceTime volt, ezért a következő pillanatban Nagy Márk érdeklődve nézett a kamerába. Megértem a meglepettségét, pont úgy néztem ki, ahogyan nem szerettem volna mutatkozni előtte.

– Hívtál... Párszor – kereste a szavakat, és látszott rajta, hogy nagyon koncentrált, de végül nem bírta tovább, és elröhögte magát.

– Öhm, igen – motyogtam, fél karommal továbbra is megpróbálva kirántani a beleragadt kefét. Kínos szituáció volt? Nem, dehogy. – Csak foglalt voltál.

– Tudom, mert beszéltem – vigyorgott, totálisan kiélvezve a helyzetét.

– Oh. Jó – bólintottam. – És... – kerestem a szavakat. – Nem akarsz mondani valamit? Vagy ilyesmi?

– Nem – közölte egyszerűen.

– Tudod, Márk, néha... – akadtam meg, majd

átgondoltam, és kijavítottam magam. – Milyen néha? Mindig! Borzalmas vagy.

– Miért? – kérdezte mosolyogva.

– Mert azt hiszed, hogy neked bármit lehet?

– Általában igen.

– Oké, akkor most szólok, hogy egyáltalán nem. Azt hiszed, hogy megcsókolsz, aztán szó nélkül lelépsz, utána pedig nem tudlak felhívni, amikor pedig végre beszélünk, akkor úgy csinálsz, mintha semmi nem történt volna? Szerinted ez így oké? Mert szerintem nem. Nem viselkedhetsz seggfejként, legalábbis velem biztosan nem! – fakadtam ki.

– Mit csinálsz vasárnap? – kérdezte, teljesen figyelmen kívül hagyva az őrjöngésemet.

– Mi?

– Vasárnap – ismételte meg.

– Nem tudom, de ez most hogy jön ide? – kérdeztem kissé kibillenve a „dühös vagyok” szerepemből.

– Csak úgy. Ráérsz?

– Neked? Nem! – közöltem sértetten.

– Oké. Akkor elpasszoló a koncertjegyeket.

– Milyen koncertjegyeket? – kerekedett el a szemem.

– Az a bécsi izé. Fél órát telefonálgattam, mire sikerült megszereznem, és csak hogy tudd, olyanokat is felhívtam, akiket soha nem hívtam volna, ha nem tudom, hogy

annyira szeretnél menni.

– Te szereztél jegyeket a vasárnapi bécsi koncertre? – kaptam sokkot.

– Beka. Nagy Márk vagyok, tudod, ez jár némi előnnyel – kacsintott.

– Nem hiszem el, hogy megtetted – nevettem el magam elképedve. – De hogy? Vagyis... Miért? – ámultam, Márk pedig lazán nézve a kamerába megvonta a vállát.

– Gondoltam, elviszem a barátnőmet, ha annyira szeretne menni – közölte. Én pedig pislogás nélkül meredtem rá, és még levegőt is elfelejtettem venni. – Persze ez a videohívás előtt volt, mert amióta megláttalak, nem is tudom – hunyorgott, belőlem pedig kitört a nevetés.

– Hülye! – röhögtem el magam, és egy újabb, határozott mozdulattal kirántottam a kezét a hajamból, majd fél kar-ral megigazítottam a frizurámat (továbbra is menthetetlen-nek bizonyult), és hitetlenkedve megráztam a fejem. Nagy Márk tökéletesen időzít, mindig tudja, mikor nyírja ki a szép pillanatot. Másodpercekkel azután, hogy kisebb szív-rohamot okozott azzal, hogy a barátnőjének nevezett, már el is rontotta az egészet. De talán pont így volt ez tökéletes.

– Ráérek vasárnap – szóltam mosolyogva.

– Oké – biccentett.

– És... Kettesben mész a barátnőddel, vagy... –

próbálkoztam, mert fogalmam sem volt, hogy mégis mit mondok majd Antinak, aki él-hal azért, hogy ott lehessen.

– Nem, négy jegyet szereztem.

– Négyet? – ráncoltam a homlokomat.

– Plusz egy Antinak és az idegbeteg csellistának. Persze ők sokkal rosszabb helyen ülnek, de gondoltam, örüljenek, hogy jöhetnek. Körte pedig hoz-visz minket, azt nem váltalta, hogy be is jön, elmondása szerint ő túl táhó az ilyen eseményhez.

– Körte? Körte visz el minket? – döbbentem le az eddigieknél is jobban.

– Valahogy oda kell jutnunk – magyarázta meg a saját stílusában.

– Ezért ki fog nyírni – nevettem el magam.

– Ő ajánlotta fel. Bántotta a dolog, hogy nem figyelt rád, pedig te soha nem szoktál semmit kérni, csak ezt az egy koncertet említetted... Szóval belement, hogy elvisz minket. Anti meg, hát tudod, a legjobb haverom, persze, hogy jöhet az agresszív csellóssal – ecsetelte, én pedig nevetve hallgattam.

– Ez igazán kedves tőled – szólaltam meg végül.

– Tudom. Hívom is a csajomat, hogy elmeséljem neki a jó hírt – közölte, én pedig olyan hangosan röhögtem fel, hogy a felső szomszéd koppantott egy nagyot a parkettáján. –

Reggel találkozunk a forgatáson – köszönt el Márk, én pedig bólintottam.

– Jó éjt.

– Neked is – szólt.

– Márk – mondtam, mielőtt kinyomtuk volna a hívást.

– Hm?

– A holnapi műsor – jutott hirtelen eszembe.

– Mi van vele?

– Tudnunk kellene a másiktól néhány dolgot.

– Például?

– Például mindent – húztam el a számat. – Születésnap?

– Te most viccelsz, ugye?

– Nem.

– Nem tudod, mikor van a születnapom?

– Bocs, de... Még soha nem kerestem rá – húztam el a számat kínosan.

– De mindenki tudja.

– Én nem.

– Nincs letöltve a Márker app? Azon van visszaszámlálás is!

– Úgy ismersz engem, mint aki letölt egy appot, aminek az a neve, hogy Márker?

– Oké, visszavonom ezt az egész barátnő dolgot – közölte, nekem pedig ösztönösen mosolyra húzódtott a szám.

– Jó, ne dühöngj, inkább mondd már meg, hogy mikor születted.

– Április 16.

– Rendben, megjegyeztem. Mikor kezdtél énekelni?

– Beka, leraklak...

– Miért?

– Mert kábé egymilliószor mondtam el a *Pop/Rock*ban!

– De én nem néztem a műsort – védekeztem.

– Azután sem nézted vissza, hogy megismertél?

– Nem, csak az előadásokat.

– Te tényleg nem tudsz rólam semmit – szörnyülködött.

– Hát, ilyen az, ha valaki nem Márker – nevettem fel. –

Válaszolsz a kérdéseimre?

– Nem tudom – hezitált, mire nevetve megráztam a fejem, és a hátamat az ágynak döntve leültem a földre. A telefonomat magam elé tartva beszéltem Nagy Márkkal, vagyis, a jelek szerint a barátommal. Hajnali negyed négyig.

Miután leraktuk a telefont, a tűzforró készüléket (nem biztos, hogy több órás beszélgetésre tervezték) ismételten bedugtam tölteni, majd csendben kimentem a szobából, és a konyhában összeszedtem néhány falatot a túléléshez, aminek formáját felismertem a sötétben. Így kerülhetett hozzám egy doboz Oreo, amivel az ablakhoz álltam, és a kihalt, forgalom nélküli körutat nézve bekaptam egy kekszet,

amit sokkal finomabbnak és sokkal édesebbnek éreztem, mint addig bármikor. Szerettem volna felhívni Antit, hogy elújságoljam, megyünk a koncertre. Szerettem volna felhívni Evelint, hogy sikongatva, amolyan lányosan elmeséljem neki, hogy Nagy Márk folyamatosan a barát-nőjének nevez, és valószínű, hogy az is vagyok. Szerettem volna felkelteni a húgomat, hogy örüljön velem... De végül nem keltettem vagy hívtam fel senkit, csupán a hajnali órában, tudva, hogy hamarosan indulnom kell a kétnapos felvétel első adására, bekapcsoltam a laptopomat, rámentem az előadói Facebook-oldalamra, és a lélegzetemet visszafojtva egyetlen kattintással kitöröltem a *9 Crimes* feldolgozásomat. Már nem éreztem a magaménak. Csak az *Illúzió* maradt nekem, de hittem, hogy az mindennél többet ér.

*„Én, aki mindent feladtam volna,
Te, akinek csak a játéka voltam.
Ki tudja mi igaz, és mi csak Illúzió?
Mi, akik elvesztünk a múltban,
Hol keresselek? Nem tudom, hogy hol vagy...
Ki tudja mi igaz, és mi csak Illúzió?
Én nem.”*

Aznap éjjel úgy aludtam el, hogy végre új időszámítás kezdődik az életem minden területén. És ez így is történt. Csak addig, amíg az alig pár órás alvásom közben én a

pozitív változásban hittem, másnap minden negatív irányba mozdult el. De tényleg minden.

18.

– És már megint itt – suttogtam a tv épülete előtt állva, ahol utoljára a duettdöntő napján jártam.

Mellettem Körte, Bogyó és Puding, másik oldalamon pedig Evelin, Pepe és Lili ácsorgott a fájdalmasan hajnali órában. Valamennyien a fotocellás ajtó feletti óriásmolinót bámultuk, amin a *Pop/Rock sztár leszek!* tizenkét döntőse vigyorgott, egyenesen a holnapi évadnyitó műsorra várva. Geri feje közepén helyezkedett el, és magabiztos vigyora, valamint tekintete (amit minden bizonnyal csak én láttam kissé eszelősnek) borzongást és kellemetlen érzést váltott ki belőlem. Ahogyan a műanyag poharakban lévő kávénkat fogtuk (Lili kakaót kapott, mert még kicsi) a fagyos időben ácsorogva az épület előtt, egyikünk sem tudta, hogy mire számíthatunk aznap. Valószínű, ha tudtuk volna, akkor azonnal megfordulunk és világgá szaladunk, kábé mindenki arra, amerre lát. De akkor még semmit sem sejtthettünk, ezért mindenki a saját gondolataiba merülve bámulta az épületet. Lili izgult az első tévés felvétele miatt, az egész Evelin és a Fogd be Aszád formáció merev részegre itta

magát tegnap éjjel, és a józanodásra nem sok idejük maradt, így bódultan meredtek maguk elé, Körte pedig úgy általánosságban ki volt készülve idegileg, mert neki szimplán sok volt a hét. Én pedig... Én pedig arra vártam, hogy megérkezzen Nagy Márk, bár tudtam, hogy még korai az időpont, mert velünk ellentétben, akiket a műsor sminkesei fognak „megszépíteni”, vagy legalábbis kameraképeessé varázsolni, Márk nem mutathatja meg a bevert fejét, így igazolt volt a késése. Hajnalban, bőven a forgatás előtt rohant a Körte által ajánlott sminkeshez. Ásítva fordultam Körtéhez, aki éppen megpróbálta felrázni a kissé bódult csapatot.

– Na szóval, minden világos? Bemegyünk, hallgatunk a szerkesztőre, megcsináljuk, amit mondanak, és megnyerjük a faking vetélkedőt. Jó? Halljam! – buzdított minket.

– Megcsináljuk – bólintottam.

– Megnyerjük! – szólt Lili izgatottan. És kábé eddig tartott a lelkesedés, mert a többiek egészen máshogy reagáltak.

– Én felkészültem a mai napra, tudom, ki az a Bach! Éjjel többször is emlegettem. Bach. Baach. Baaach – imitálta Pepe az éjszakai tivornyázásuk következményét, amikor is a fürdőszobában aludt el végül.

– Szörnyen másnapos vagyok – jelentette be Bogyó.

– Hányini fogok – szédelgett Puding.

– Én már túl vagyok rajta – támaszkodott rá Evelin.

– Így járnak, akik ötkor érnek haza mocsok részegen.

Viseljétek – förmedt rájuk Körte. – Kaptok még néhány peracet, hogy kiszellőztessétek a fejeteket. És melyikőtöknek van ilyen istentelenül cefreszaga?

– Szerintem Pepének. Ő pálinkázott – vett egy mély levegőt Evelin, akinek az éjszaka emléke is komoly émelygést okozott.

– Cső – állt meg mellettünk hirtelen egy csapat, mire odakaptuk a fejünket. Az Üres Utcák formáció érkezett meg a hangbeállásra és próbára a másnapi élő adás előtt.

– Na, itt a törpe pasim – dűnnyögte Evelin suttogva, aki mellé egy pillanat alatt odalépett Pabló, és a válla környékéről nézett fel rá.

– Akkor holnap mozi? – érdeklődött a srác, mire Evelin válaszolni akart, de ehelyett öklendezni kezdett, és a száját befogva elnézést kért, majd berohant a fotocellás ajtón. – Soha nem gondoltam, hogy egy lány elhányja magát attól, hogy elhívom – nézett maga elé elképedve az Üres Utcák alacsony tagja, a többiek pedig örületes röhögésben törtek ki, az egész környék tőlük zengett a korai órában.

– Nem, ez nem neked szólt – mentettem a helyzetet. – Csak kicsit másnapos. Vagy aznapos.

– Aham – bólintott az alacsony fiú, de nem biztos, hogy elhitte. Szegény, igazán megsajnálтам, és még beszélgettem volna vele, amikor is egy autó állt meg az épület előtt, és Balogh úr szállt ki belőle egy igazán lelkes és pattogós srác kíséretében.

– Jó reggelt – lépett oda hozzánk, és tekintetével körbepásztázta a társaságot. – Bemutatom az új aszisztensemet – mutatott maga mellé.

– Botond – segítette ki a huszonöt körüli fiú.

– Fiam, majd akkor jegyzem meg a neved, ha már egy ideje nekem dolgozol. Addig felesleges – pillantott rá Balogh élesen.

– Értem – bólogatott Botond, és egyáltalán nem vette magára a... Semmit nem vett magára. Lelkesnek tűnt.

– Hozz nekem egy kávét – utasította a főnöke, mire Botond szó nélkül bólintott, és berohant (tényleg futott) a fotocellás ajtón. Balogh rezzenéstelen arccal nézett utána, majd felénk fordult. – Az éjjel szereztem a neten. Gyakornok. Ingyen van – mesélte büszkén, mire reakció nélkül meredtünk rá. Erre mit mondhattunk volna? Szegény srác.

– Mindenki megérkezett? – sétált ki az ajtón a CsASz szerkesztője, és azonnal instruálni kezdett minket, szétosztotta a műsortervet, majd az öltözőkbe irányítva a

csapatot, hivatalosan is kezdetét vette a nap.

Néztem, ahogyan a többiek bevonulnak az ajtón, majd előkaptam a telefonomat, mert üzenetem érkezett. Márk írt, hogy három perc múlva megérkezik.

– Körte – szóltam a menedzserem után.

– Mi az, gyerek? – állt meg, lemaradva Aszádéktól, akiket nem volt nehéz megtalálni, mert egy láthatatlan csíkban húzták maguk után az alkoholszagot. Hamarosan debütálnak egy általános iskolai koncerten. Így kell ezt...

– Megvárom Márkot, azt írta, mindjárt itt van – mondtam.

– Jó, de utána siessetek átöltözni. Mekkora bukósisak kell neked? – kérdezte, én pedig szerintem jogosan lepődtem meg annyira a kérdésen, hogy hirtelen nem is tudtam a választ. Nem egy műveltségi vetélkedőre jöttem?

– Hogy mi? – ráztam meg a fejem álmosan.

– Mindegy – legyintett. – Mosolyogjál, tollak a netre – fotózott le spontán, a tv épülete előtt állva, majd egyszerre hajoltunk a telefon fölé, és ellenőriztük, hogy a háttérben Geri félelmetesen nagy arca (a molinón, meg úgy egyébként is) biztosan nem látszik a fotómon, aztán már landolt is a képem valamennyi közösségi oldalamon. – Be kell mennem, a műsor szerkesztője azt írja, hogy Evelin ledőlt az egyik kuka mellé, és elaludt. Én ezeket agyoncsapom! –

dühöngött, majd otthagya engem, futólépésben besietett az épületbe.

A jéghideg hajnali szélben állva figyeltem az óriásmolinót, amiről Geri bámult vissza rám. Nem tudom, hogy a februári hajnali levegő hatására, vagy a tekintetétől, de megborzongtam, és inkább elkaptam a fejem.

– Balogh úr? – kiáltotta az ajtóból Botond, aki a forró kávéval a kezében ácsorgott tanácstalanul.

– Az öltözőbe mentek! – segítettem ki, de látva rajta, hogy ezzel nem megy sokra, illetve a páni félelmet, ami a munkája elvesztéséből adódott, eligazítottam. – Egyenesen a folyosón, aztán balra.

– Köszönöm – biccentett, és ész nélkül kezdett rohanni, kilötyintve a forró kávé, amiből nem sok maradhatott, mire Balogh úrhoz ért vele.

Még a nyitott ajtón néztem befelé, amikor megállt mögöttem egy taxi, és az ajtócsapódás hallatán ösztönösen elmosolyodtam, anélkül, hogy láttam volna, ki érkezett meg. Egyszerűen csak tudtam.

– Szia – köszöntem halkan, amikor megfordultam, és szemben találtam magam Nagy Márkkal.

– Szia – köszönt vissza.

Lazán állt előttem, félelmetesen megnyerő mosollyal, olyannal, amivel általában mindenkit két pillanat alatt

levesz a lábáról. A hajnali órában indokolatlanul viselt napszemüveget, amelyet kénytelen volt hordani a szponzori szerződése miatt, és amely felháborítóan jól állt neki, ezért egyáltalán nem bántam. Állig felhúzott dzsekije cipzárját a szájába vette, és idegesen rágta, miközben nagyon úgy tűnt, nem tud mit kezdeni a szituációval. Vagyis velem. Kérdőn felvont szemöldökkel néztem rá, és hirtelen úgy éreztem, nem bírom elfojtani a nevetésemet, amiért úgy állunk egymással szemben, mint két szerencsétlenség. Toplistás előadók, milliós nézettség, látszólag maximális profizmus. A színpadon... A valóságban pedig. Totális agyhalál.

– És most? – kérdeztem nevetve.

– Fogalmam sincs, nem szoktak ilyen hosszú kapcsolataim lenni – közölte egyszerűen.

– Ami nyolc órája tart? – meredtem rá értetlenül.

– Ja – röhögött fel.

– Rémes vagy – ingattam a fejem.

– Ezért szeretsz – hajolt oda hozzám, és fél karjával átkarolva magához húzott, és megpuszilta a fejemet, mire a nyakába fúrtam az arcom és mosolyogva lehunytam a szemem.

– Nem is szeretlek – dűnnyögtem bele a dzsekijébe.

– Tudom. Én sem téged – bólintott, és karját leejtve a

vállamról végigsiklott a kezemen, majd ujjait rákulcsolta az enyémre. – Bemegyünk? – kérdezte.

– Igen – sóhajtottam, és elléptem tőle, miközben a kezét fogva megfordultam, de mielőtt az ajtóhoz indultunk volna, mindketten megtorpantunk, mintha csak átgondolnánk, hogy mi vár ránk odabent. A molinóról a tizenkét *Pop/Rock*-döntős fenyegetően nézett le ránk.

– Nem fura? – kérdeztem visszafojtott lélegzettel.

– De. Nagyon – bólintott komoran. – Milyen régen volt október.

– Igen – suttoztam.

– Itt kezdődött minden – meredt a tévé épületére. – És nem voltam itt azóta, hogy bebuktam a döntőt.

– Nem számít – ráztam meg a fejem. – Sokkal nagyobb nyertesként jöttél vissza, mintha vitted volna a fődíjat.

– Tudom – biccentett határozottan. – Amúgy meg... Vittem a fődíjat – szorított rá egyet a kezemre, és magával húzva az ajtó felé indult. Megállás nélkül vigyorogtam mellette, és hónapokkal azután, hogy megismerkedtünk ebben az épületben, kéz a kézben léptünk be az előttünk automatikusan kinyíló ajtón.

A belépőnk miatt jobban izgultam, mint bármelyik fellépésem vagy nagy szereplésem előtt, függetlenül attól, hogy a rettentően korai órában csak lézengtek a kivilágított

folyosón. Ahogyan sétáltunk, minden pillanatban felvillant egy emlék arról a hétről, amikor duettpartnerként szerepeltem a műsorban. Istenem, mennyi minden történt azóta.

A nosztalgizálásom közepette a folyosón bekanyarodtunk, és két bloggert pillantottunk meg, akik nagy valószínűséggel a *Pop/Rock* főpróbájára érkeztek, de a párosunkat meglátva azonnal feldobódtak, és már indultak is felénk.

– Jaj, ne – kerekedett el a szemem. Az egyikük az a srác volt, aki már kétszer is elkapott a moziban a premier előtti vetítéseken, és aki mindig elképesztően beéget, így nem szerettem volna egy újabb írásában szerepelni. – Befelé, most! – löktem meg Márkot, aki fel sem fogta, hogy mi történik, már be is esett az ajtón, én pedig utána lépve bezártam magunk mögött, és a fülemet az ajtóra tapasztva hallgatóztam, hogy vajon elmentek-e már.

– Beka, elhiszem, hogy feltörtek az emlékek, és van mit bepótolnunk, de most nincs időnk – kezdte Márk, mire értetlenül meredtem rá, aztán körbenéztem, és égő fejjel lesütöttem a szemem. Abban a kelléktárban voltunk, ahol októberben, a duettadás előtt mindketten kiborulva, hamis reményekkel hitegetve a másikat vigasztaltuk egymást.

– Nem, most nem azért jöttünk, hanem mert az a

blogger... – kezdtem, de Márk egy „ahha, persze” biccentéssel megragadta a karomat, és magához húzva megcsókolt. Jó, nem bántam annyira, azonban a következő pillanatban kinyílt az ajtó, mi pedig úgy röppentünk szét, mintha nem lenne teljesen egyértelmű, hogy mit művelünk. Körte az ajtóban állva unottan meredt ránk, és sóhajtva megrázta a fejét.

– Na jó, ti ketten!

– Nem csináltunk semmit – tettem fel a kezem védekezőn.

– De tervben volt – tette hozzá Márk, én pedig egy „hülye!” mozdulattal meglöktem, és elfojtott vigyorral bámultam a dühös menedzserre.

– Kíméljete meg a részletektől. Na, idehallgassatok, tubicák – emelte fel a mutatóujját fenyegetően. – Nagy szar van.

– Mikor nincs? – vont a vállát hanyagul Márk, és egyikünk sem vitatkozott vele, ez ránk eléggé jellemző volt.

– Te! – bökött Körte Márkra. – Várnak az öltözőben, utána két interjúra méysz a büfébe, és vár rád három bezsongott kamaszlány az előtérben, hogy szelfizzenek veled. Hajnali háromkor keltek ezért, úgyhogy menjél és legyél jófej – hadarta, majd rám pillantott. – Te pedig. Tedd rendbe a családot, mert áll a cirkusz.

– Mi? Miért? – kerekedett el a szemem.

– Azért, mert három személyt hozhattál kísérőként, amiből egyet át is adtál Aszádéknak, így maradt anyád és Sleisz.

– Igen?

– Ehhez képest az ültetővel vitatkozik apád, az új apád, a magántanárod, a török szomszédod, és Sleisz idegbeteg barátnője is. Tegyel rendet köztük, ennyi embert nem hozhatsz be.

– Mi van? Ki hívta meg Kemált és mit keres itt Gyuri bácsi? És Daniella? És... Te jó ég! – forgattam a szemem.

– Na! – helyeselt Körte, amikor látta rajtam, hogy ideges vagyok. – Szakadjatok el egymástól, és segítsetek nekem egy kicsit, mert van elég bajom. A három Aszádból egy elveszett, Balogh úr pedig egy fekete dresszben és bukósisakban sétálgat a folyosón, nyomában Botonddal.

– Jézusom – kaptam a szám elé a kezem. Inkább nem akartam vizualizálni a hallottakat. – De mi az, hogy elveszett az egyik Aszád?

– Nem tudom, a büféslány azt mondja, látta felszállni az épület előtt egy buszra.

– De miért? – kérdeztem.

– Gyerek, ne idegelj már, ha tudnám a választ, nem állnék itt az örület határán! Nyomás a dolgotokra. Most!

Körte utasítására Márkkal a legnagyobb sajnálatunkra kiléptünk a kellékszobából, és a folyosón kettéváltunk. Ahogyan eleresztettem a kezét, mosolyogva hátráltam két lépést, majd megfordultam, és futni kezdtem.

Talán ez volt az utolsó pillanat, amikor minden rendben volt azon a napon, de természetesen ezt nem tudhattam előre. Így nem tulajdonítottam nagy jelentőséget a dolognak, pedig az, ahogyan eleresztettük a folyosón egymás kezét, és mindketten más irányba siettünk tovább, egészen más értelmet nyert alig tizenkét óra múlva. De az még messze volt.

19.

Az előtér felé sietve már messziről hallottam a vitatkozást, és hiába reménykedtem benne, hogy ennek hozzám semmi köze, természetesen volt.

– Beki, de jó, hogy jössz, itt mindenki megveszett – futott elém Lili, amikor észrevett. Testhez simuló, szörnyen feszülős fekete overál volt rajta, bukósisakkal.

– Mi ez a ruha? – kérdeztem értetlenül, figyelmen kívül hagyva a két méterre tomboló családtagjaimat, tanáromat és török szomszédomat.

– A vizesblokk miatt – avatott be a húgom izgatottan a részletekbe.

– Milyen blokk? Ez nem egy műveltségi verseny? – meredtem rá értetlenül, és Lili már nyitotta a száját, de nem tudta elkezdni a magyarázatot, mert egy lány, akin „szerkesztő” feliratú póló volt, odalépett hozzám.

– Bexi, van egy kis gond. Ezek a tagok itt mind azt állítják, hogy a te vendégeid.

– Öhm – néztem át a válla felett. Kétségtelen, valamilyen szinten mind hozzám tartoztak. – Igen.

– Csak három kísérőd lehet. Kérlek, hogy tegyél rendet és küldd el a felesleges embereket.

– Egy pillanat – túrtam a hajamba, és gondterhelten néztem körbe a társaságon. – Sziasztok – köszöntem a szám szélét rágva.

És abban a pillanatban egy emberként támadtak rám. Kábé semmit nem értettem, és reagálni sem tudtam, mert mindenki fújta a maga igazát, vagyis azt, hogy miért van helye a műsorban nézőként, és természetesen hozzátartozóként. Kemál tört magyarsággal bizonygatta, hogy ő a család legjobb barátja, azért jött. Gyuri bácsi sértetten ecsetelte, hogy ő a duettadásra is meg lett hívva, és azt hitte, főleg, amióta jól tanulok, hogy jóban vagyunk, és evidensnek vette, hogy támogat, főleg mert műveltségről van szó, amit ugyebár neki köszönhetek... Daniella káromkodva közölte, hogy őt Anti hívta meg tegnap este, és kezd „kicseszettül” elege lenni abból, hogy rángatják, amikor ma emiatt ellógta a sulit, és inkább megy haza *Teen Wolf*-részeket nézni. Anti kínosan feszengve hallgatta, és könyörgőn nézett rám, hogy válasszam Daniellát, mert különben örülten beég. Közben apu, aki vidékről érkezett meg, és brutálisan korán indult, megállás nélkül azt akarta tudni, hogyan lehetséges, hogy a lánya tévés szereplésére pont neki nincs helye, miközben egy másik férfinak van.

Aki ugyebár György volt, és aki anyu mellett állva kissé kínosan érezte magát a szituációban. Megértettem. Én sem voltam túl jól.

– Oké, oké – tettem fel a kezem védekezőn. – Időt kérek, jó? Senki nem lesz elküldve – ígértem meg felelőtlenül, és újra a szerkesztőhöz fordultam, miközben a többiek tovább vitatkoztak. – Nincs valami alternatív lehetőség, pótszékek, vagy esetleg a leghátsó sorba beállnak, nem is fognak látszani – könyörögtem ki, mire a magántanárom, Gyuri bácsi közbeszólt, hogy márpedig ő szeretne látszani a tévében. Erre Kemál is rákezdett, hogy már mindenkinek elmondta, hogy szerepelni fog a műsorban, és mekkora égés, ha még sem mutatják... Kezdtem kissé szürreálisan látni a világot. Pedig ez csak egy szokásos péntek az örültek házában.

– Ne haragudj, Bexi, én nagyon szeretnék segíteni, de minden szék foglalt – ingatta a fejét a szerkesztő, mire majdnem elsírtam magam, amikor beugrott valami.

– Körte és Lili! – üvöltöttem fel.

– Hogyan?

– A menedzserem csak két főt hívott, a szüleit, a húgom pedig senkit, pedig ő is a műsor szereplője. Tehát hívhat három főt. Az összesen négy szabad hely – számolgattam.

– Utánanézek – forgatta a szemét idegesen a szerkesztő, és előszedte a telefonját, hogy rákérdezzen, de akkor már

tudta, hogy igazam van. Ahogyan én is. Csak éppen. Négy szabad helyem volt, és öt személy meredt rám kíváncsian. Apu, Dzsordzs, Kemál, Daniella és Gyuri bácsi. Akik közül valakit el kellett küldenem. A fenébe.

Mielőtt bármit mondhattam volna, apu keserűen megrázta a fejét, és elindult a kijárat felé, mire összeszorult a torkom, és utánarohantam. Vicces, hogy ő érezte magát a legkevésbé odavalónak.

– Apu, várj, ne hogy elmenj! – értem be.

– Beki, ez agyrém – nevetett fel kínosan. – Tudom, hogy még csak az utóbbi időben kerültünk közelebb egymáshoz, és azt is tudom, hogy nincs jogom semmit mondani, de... Nem lehetett volna ezt a szituációt kevésbé kínosan tálalni?

– Nem tehetek róla, hogy többen is úgy érezték, helyük van a műsorban, miközben... – kezdtem, de apu szomorúan mosolyogva megrázta a fejét, amiből rögtön megértettem. – Ó. Györgyről beszélsz.

– Igen – felelte.

– Oké, nekem fél órán belül fekete testhezálló ruhában és bukósisakban kell kvízelnem egy nagy nézettségű műsor felvételén, szóval anyuval beszéld meg a dolgokat, és... – fúrtam a tekintetem az övébe. – Kérlek, ne menj el.

– Bexi! – kiáltott rám a szervező, én pedig megperdülve néztem rá. – Szerencséd van. A FlowerZ egyik tagjának

lemondta egy kísérője. Befér a plusz öt főd, de... – akadt meg, és végigpásztázta a társaságot. – Balhésnak tűnnek. Hátraültetem őket.

– Éljen! Kemál benne lesz CsASz! – üvöltötte örömmel a török szomszéd, mire átgondoltam a szerkesztő ajánlatát, és nem kívántam meggyőzni.

– Jó – bólintottam. Sajnos nem tudták őket hátrébb ültetni, mert a leghátsó sornál nem létezik hátrébb, pedig jó lett volna.

A szerkesztő elkísérte a zajos társaságot a stúdió felé, én pedig kifújva magam ott maradtam Lilivel, aki a bukósisakja alól pislogott fel rám.

– Apu berágott?

– Hát... Nem hiszem, hogy tudott Dzsordzsról.

– És akkor? – pislogott.

– Most már tud – húztam el a számat. A fotocellás ajtó kinyílt, és Pepe sétált be pont úgy, mint akinek semmi dolga. – Hát te? Körte halálra aggódja magát. Azt mondták, elmentél buszozni.

– Ja.

– És hol voltál?

– Mekiben – emelte fel a zacskót büszkén. – Másnaposság ellen – tette hozzá.

– Kaphatnak belőle józanok is?

– Naná – nyúlt bele a zacskóba, és előbb felém, majd Lili felé dobott egy sajtbургert. Jól jött, mert utána már esélyünk sem volt arra, hogy bármit együnk.

Épphogy bekaptam az utolsó falatot, a műsor producere üvöltött felém a folyosó végéről, hogy azonnal húzzunk öltözni és a sminkbe, mert mindjárt kezdődik a felvétel. A tévében és koncerteken biztosan nem úgy szokott meg a közönségem, hogy hamburgerrel a számban, smink nélkül, egy egyszerű farmer—Martens—pulcsi kombóban rohangálok hátrafogott hajjal, de hát ilyen ez a szakma. Az egész egy nagy illúzió.

Az öltözőbe beesve a nagyon kreatív FlowerZ nevezetű négyfős lánybanda mellé kerültem, akik a MusicNotes kiadót képviselték a műsorban, és egyébként Pí menedzseltjei. Csendben öltöztem mellettük, és hamar kiderült számomra, hogy amíg én a kegyetlenül szoros, és félelmetesen előnytelen dresszt rángattam magamra, addig ők négyen ugyanolyan stílusú, viszont fehér színű felszerelésben parádézta. Aham. Szóval fekete kontra fehér csapat lesz a verseny tematikája, akárcsak a zongora billentyűzete. Ötletes. A lányok csevegését hallgatva csendben öltöztem, és bár nem tudtam a nevüket, a menedzsment ötlete alapján egészen könnyen meg lehetett különböztetni őket, mert lánybandához hű módon más színűre festett

hajjal adtak nekik úgymond személyiséget. Volt a szőke bájos, a fekete kimért, a dögös vörös és a lázadó kék. Utóbbi eléggé megszívta, neki tényleg kékre festették a haját, és az volt a védjegye, hogy az arcára mindig különböző lemosható tetkókat ragasztottak. Tipikus lánybandaelemek, a saját egyéniség meg, ha volt is, a menedzsment kérésére törlődött. Így mutattak jól a tinimagazinok címlapjain és posztereken. Ez van.

– Bocsi, segítené valaki? – léptem oda hozzájuk, megzavarva a „ki néz ki jól az új *Pop/Rock* évadból” beszélgetést, és megfordulva mutattam, hogy nem tudom felhúzni a cipzárt.

A szőke lány sietett a segítségemre, és miközben felrángatta a beakadt cipzárt, eszébe jutott valami, amit aztán megosztott velem is.

– Te régóta ismered Nádor Gergőt, ugye?

– Igen – dűnnyögtem kelletlenül.

– És... Milyen? Jófej?

– Azt nem tudom, hogy most milyen – köszörültem meg a torkom, és igyekeztem diplomatikusan fogalmazni, és megválogatni a szavaimat, mert a FlowerZ igazi „csajos” banda, és szeretnek beszélgetni. Valamint továbbadni minden infót negyven másodpercen belül.

– És régen milyen volt?

– Sokat késett – feleltem, és ahogy sejtettem, a lányok óriási nevetésben törtek ki, én pedig megköszöntem a segítséget, és a bukósisakot a hónom alá kapva az ajtó felé indultam.

– Bexi! – szólt utánam ismételten a szőke FlowerZ.

– Igen?

– És Nagy Márkkal mi a helyzet?

– Milyen helyzet? – kérdeztem.

– Szingli? Nem szingli? Sose lehet tudni – nézett rám bizonytalanul. Nem készültem fel erre a kérdésre, és igazából nem is tudtam, hogy mennyire publikus, így csak megráztam a fejem, és lenyomtam a kilincset.

– Bocs, de... De én nem mondhatok semmit – ködösítettem, és kimentem az ajtón. Még hallottam, ahogyan azonnal megvitatják a hallottakat, de nem foglalkoztam velük, csak átrohantam a sminkbe, ahol Evelint a tükör előtti asztalra hajtott fejjel találtam.

– Evelin! Ébresztő! Hol a ruhád? Ugye nem gondolod, hogy csak én öltözöm be Power Rangersnek? Nézd meg, milyen hülyén nézek ki – mutattam magamra.

– Úgy nézek én ki, mint aki lát? – emelte fel a fejét, és vérvörös szemmel meredt rám.

– Jól vagy? – mértem fel az állapotát.

– Ühüm – ivott egy korty ásványvizet, és pár pillanatig

mindketten vártuk, hogy lent marad-e. Amikor megbizonyosodtunk róla, hogy igen, folytatta. – Álmodtam, vagy az előbb tényleg itt rohant Balogh úr szűk naciban?

– Többen mondták már, szóval sajnós nem álmodtad – nevettem fel őszintén, majd a sminkes a székhez irányított, hogy elkezdje a munkát, ezzel egy időben pedig egy másik Evelinhez lépett, de amíg az enyém csendben alapozta a fejem, Evelin sminkese felsikoltott.

– Te jó ég, vérben úszik a szemed, mit műveltél magaddal?

– Talán buliztam egy keveset az éjjel. És reggel – motyogta.

– Hozom a szemcseppet – sóhajtott a pont úgy, mint akinek elege van abból, hogy korán reggel másnapos celebeket varázsoljon kameraképes állapotba. – Amennyit találok – tette hozzá, és kiment.

Evelin az állát az asztalra támasztva a tükörből figyelte, ahogyan vízálló (és ezt többször kihangsúlyozták, hogy extravízálló) szemfestéket tesznek rám, majd eszébe jutott valami, és artikulátlanul megkérdezte: – Tőled is kérdeztek mindenféle dolgot?

– Milyen dolgot?

– Személyes cuccokat.

– Nem, tőlem senki nem kérdezett semmit – ráncoltam a

homlokom, de ekkor a sminkes megkért, hogy ezt ne tegyem.

– Húha – motyogta Evelin.

– Mi az?

– Akkor te leszel az, aki válaszol.

– Basszus – sziszegtem. – Mit kérdeztek? Mi volt a kérdés? – pillantottam rá riadtan, de mielőtt válaszolhatott volna, a szerkesztő benyitott az ajtón.

– Öt perctek van – szólt, majd amikor észrevett, hozzám intézte a szavait. – Bexi, keresnek.

– Kész is vagyunk, mehetsz – lépett el tőlem a sminkesem, így felálltam a székről, megköszöntem a munkáját, majd egy pillanat alatt ellenőriztem a tükörben, és örömmel nyugtáztam, hogy feltűnően megszépültem a reggeli kialvatlan fejemhez képest.

Az ajtóhoz lépve meg voltam győződve arról, hogy Körte keres, esetleg Márk jött meg, hogy kiröhögjük egymást a vetélkedős ruhában, így már előre nevetve mentem ki a sminkből, amikor egy pillanat alatt lefagyott az arcomról a mosoly. Mert Geri állt a folyosón, és szórakozottan nézett rám.

– Mit akarsz? – pillantottam rá dühösen, és ösztönösen összefogtam magam előtt a karomat, mert frusztrált az ő utcai viseletével szemben az én fekete macskanő szerkóm.

– Csak sok sikert kívánok ehhez a nívós szerepléshez – méregetett gúnyosan, és ekkor már annyira összefogtam magam előtt a kezem, amennyire csak tudtam. – Igazad van, sokkal jobb, mintha a holnapi első döntőn énekeltél volna – ironizált tovább.

– Tűnj el innen – szóltam halk, de ellentmondást nem tűrő hangon.

– Már megyek is – vigyorodott el. – Egy közös szelfit? – kérdezte.

– Takarodj, Geri, komolyan mondom – emeltem fel az ujjam fenyegetően, de nem igazán ijedt meg tőlem, részben azért, mert sokkal nagyobb arca volt annál, minthogy bárki megmondhassa neki, hogy mit csináljon, részben pedig azért, mert nem sok tekintélyem maradt ebben a szerelésben.

– Hogy én mindig a csapatgyűlésre érek ide – szólalt meg hirtelen Márk, aki a folyosó másik oldalán lévő öltöző ajtaján lépett ki, és ahogy megláttam, felháborodottan konstatáltam, hogy bár fekete ruhában volt, a csapatszínünkben, egyáltalán nem olyanban, mint amelyet Lili, Evelin vagy én viseltem. Márk egy fekete motorosnadrágot kapott fekete pólóval, kezében pedig lazán fogta a bukósisakot. Egyáltalán nem festett rosszul, sőt... Khm. – Mit akarsz, Geri? – kérdezte megállva mellettem, miközben én még

mindig a kinézetével foglalkoztam. Nem véletlenül. Később tizenegyezer lájkot kapott. Egyet tőlem is.

– Hogy neked milyen gyorsan gyógyul az orrod. Hány kiló smink van a fejedben? – kérdezte Geri Márktól, akinek megfeszült és ökölbe szorult a keze. Geri elkapta a pil-lantásával, és szórakozottan felnevetett. – Gyerünk, rajta. Tele van az épület sajtóssal és bloggerrel. Tegyél egy szívességet, és üss meg – provokálta, Márknak pedig abban a pillanatban elernyedtt a keze, és felragyogott a mosolya.

– Mi történt? Alábbhagyott az érdeklődés a műsor előtt? Kellene egy kis extra hír? Azért jöttél át erre a forgatásra? – látta át azonnal a helyzetet Márk, sokkal jobban, mint én, vagy bárki más. Mert ő fél évvel ezelőtt, amikor a saját szériája kezdődött, ugyanazon a népszerűségi hullámvasúton utazott, amin ezúttal Geri. A tehetségkutatók hullámvasútján.

– Ugyan – legyintett Geri, de jól ismertem ahhoz, hogy tudjam, a mozdulata idegességet rejt. – Megnyerem a műsort, ez előre borítékolható. Igazából már kezdek unatkozni is, hogy ennyire eldőlt az egész, pedig csak holnap kezdődik, szóval arra gondoltam, megnézem a ti nyomorotokat, hátha szórakoztat. És milyen jól tettem – vigyorgott eszelősen.

– Te beteg vagy – ingattam a fejem csalódottan, Geri

pedig röhögve kikerült, és elindult a folyosón. Menet közben színpadiasan megfordult, és széttárta a karját.

– Szar ügy, Bexi! – kiáltotta nyomatékosan megnyomva a nevem a mondatban. Nem szokott így hívni.

– Micsoda? – kérdeztem sziszegve.

– Bármikor közönség elé lépsz, én ott leszek veled. Két albumod szól rólunk, a slágereidet nekem köszönheted, nekem írtad, és akármikor énekled ezeket a dalokat, látni fogsz a közönségben, magad mellett a színpadon, magadban – magyarázta egyre hangosabban, ahogy távolodott.

– Ez igaz – bólintottam, majd felszegtem az állam és elmosolyodtam. – Ezért nem éneklek azokat a dalokat többé.

– Ne röhögtesd. Azokkal futottál be – felelte magabiztosan.

– Lehet – helyeseltem. – De tudod, hogy megy ez. Ha valaki nem íratja a számokat, vagy vár arra, hogy slágert adjanak a kezébe, akkor egyszerűen... – akadtam meg egy pillanatra. – Ír magának újakat.

– Nem fog menni! – fröcsögte, és úgy tűnt, kezd igazán dühös lenni.

– Azért megpróbálom, hátha. A *Hullócsillag* egészen jól sikerült – vigyorodtam el. – És remélem, nem mondok újat azzal, hogy annak a számnak a születésénél eszembe sem jutottál – feleltem.

Geri dühösen megfordult, és ott hagyott minket, és amikor eltűnt a folyosón a szemünk előtt, erőtlenül kifújtam a levegőt.

– Egyszer még leütöm. Ha lejárt a szerződésem a *Pop/Rock*kal. És ha sokan látják. És nekem drukkolnak – tervezgette Márk, majd átölelte a derekamat, és eszébe jutott, hogy én is ott vagyok. – Jól vagy? – kérdezte.

– Persze, csak... – túrtam a hajamba. – Csak azt nem értem, hogy neked miért nem béna a ruhád? Aszádék és Balogh úr is úgy néznek ki, mint Batman.

– Én ilyet kértem a stylisttól – vonogatta a vállát. – Nem fogok hülyén kinézni. Mondjuk az nehéz lenne – gondolta át a dolgot, mire idegesen fújtatva néztem rá.

– Te most viccelsz, ugye? Lehetett választani ruhát? – kerekedett el a szemem.

– Aha. De ha engem kérdezel, te jól döntöttél – nézett végig rajtam felvont szemöldökkel. – Nem sok mindent bíz a képzeletre...

– Ne már – csaptam a mellkasára nevetve, és már éppen azon voltam, hogy jelezzem valakinek, azonnal ruhacserét kérek, amikor odafutott hozzánk a műsor producere, és a stúdió felé tessékelt minket, ahol az ajtó előtt álltak a többiek arra várva, hogy szólítsanak minket. Nem volt idő semmire, kezdődött a *Csatáznak a sztárok!* forgatása.

Hashtag CsASz. Meg minden.

20.

Odabent már ment a forgatás, az ajtón át kiszűrődött a közönség tapsoltatása és a műsorvezető felkonfja, amit egymás után többször is felvettek, majd az egyik stábtag a fülesét hallgatva bólintott, és felénk fordult.

– Most! Befelé!

Mi pedig egymás után beléptünk az ajtón, átvágtunk egy szűk folyosón, ahol további két asszisztens mutatta, hogy merre menjünk, végül a stúdió oldalához érve egymás után megálltunk, és a jelre vártunk, hogy egymás után beszaladhassunk. Ez az a pillanat, amikor a tévében azt látni, hogy a résztvevők ünnepélyesen bevonulnak a műsorra.

– Vágja a seggem a gatyá – feszengett Puding a ruhájában, miközben mindannyian a műsorvezető beszédét hallgattuk, arra várva, hogy szólítson minket. Nem biztos, hogy a nézők tudják, mi zajlik a háttérben, a megvágott műsorban minden a tervek szerint kerül adásba, így azt sem láthatta senki, ahogyan a sötétben várakozva ácsorgunk, hogy a nevünk kiáltására bemehessünk.

– És érkezik a fekete csapat, a BPRP Records! – üvöltötte a műsorvezető. – A csapatkapitány – kezdte, mire Balogh úr kihúzva magát, beszaladt a stúdióba. – Körte, a menedzser – folytatta ordítva, Körte pedig egy „Akkor csapassuk!” beszéléssel bevonult. – Budai Lili, a fekete csapat segítségével! – konferálták fel a húgomat, és mielőtt bement volna, megragadtam a karját, és magamhoz húzva megöleltem, biztosítva arról, hogy nem kell izgulni, minden a legnagyobb rendben lesz, holott én sem voltam teljesen nyugodt. Lili eltűnt, a műsorvezető pedig folytatta. – Érkezik az Evelin és a Fogd be Aszád együttes! – kiáltotta a hang bentről, a srácok pedig eltűntek a szemünk elől. Ottmaradtunk ketten, Nagy Márk és én. Feszülten vártuk, hogy melyikünket hívják előbb, és a sötét folyosón, az arcunkra bentről kivetülő ledlámpák fényében, szapora lélegzettel ácsorogtunk. Van, ami soha nem változik. Lehet bármilyen rutinos az ember, a lámpaláz elkerülhetetlen. Ha az nincs, akkor az előadó már belefáradt az egészbe, és ideje új utakat keresnie. Addig viszont, amíg minden egyes alkalommal megizzad a tenyere és felgyorsul a pulzusa, amíg az adrenalintól zúg a füle és egy pillanatra eszébe jut, hogy elrohanjon a helyszínről, addig van helye a pályán. Mert addig még van benne félsz és akarás, van benne teljesítési vágy és félelem a vereségtől.

– Bent találkozunk – fordultam Márk felé a sötétben, miközben az arcán a *CsaSz*-ledfal ezer fénye táncolt.

– Ügyesen – kacsintott rám, majd pont akkor, amikor a műsorvezető elüvöltötte magát, hogy „Bexi!”, Márk nyomott egy gyors puszit a számra, én pedig megfordultam, és bementem a stúdióba.

A tévében minden sokkal nagyobbnak látszik, ráadásul a kameraállások miatt soha nem is látják a nézők egyszerre a stúdiót, mert az kiábrándító lenne nekik, elvégre, ahogy beléptem, a szemem elé tárult az egész kétnapos forgatás minden feladatának helyszíne. Volt ott mászófal, üvegmedence a színpadon, és többek között egy ring is, de nem időzhettem azzal, hogy szemügyre veszem a díszleteket, mert három kameraállásból is vették a belépőmet (egy a fejem felett húzott el), a lámpák élesen világítottak a szemembe, a közönség pedig tapsolva fogadott.

Ösztönösen cselekedtem, és miután rámosolyogtam a nézőtérén ülő ismerőseimre és persze az ismeretlenekre is, egyenesen a stúdió közepén lévő pódiumhoz léptem, ahol a többiek sorban álltak egy-egy derékig érő pult mögött. Beálltam Bogyó mellé a szabad helyre, megtámaszkodtam az emelvényen, és jól betanult, ezerszer gyakorolt és alkalmazott vigyorral néztem a műsorvezetőre, aki súgókérdőívvel a kezében állt a kamera előtt, és az utolsó

résztvevőt hívta. Nagy Márkot.

A közönség felvisített (mint kiderült, a műsor egészen sok jegyet sorsolt ki a Facebookon, amire azonnal lecsaptak a Márkerek), Márk pedig úgy lépett be a forgatásra, ahogyan azt kell. Mint egy igazi popsztár. És kétség sem fért hozzá, az is volt. A belépését követően körbemosolygott a termen, a sorokban ülő, fülsiketítő sikolyt hallató tiniknek pedig küldött egy márkcsintást, amitől rögtön elalélta, Márk pedig odasietett hozzánk, és megállt a mellettem lévő utolsó szabad pultnál.

– Most pedig érkezzen a kihívott fehér csapat, a MusicNotes kiadó – lapozott a kártyáiban egyet a műsorvezető, és elkezdte felkonferálni a vetélytársainkat.

Ez a kis szünet nekünk pont jól jött, mert addig velünk nem foglalkoztak a kameramanok, csak a belépőkre összpontosítottak, így körbe tudtunk nézni, és felocsúdhattunk egy kicsit.

Amíg a MusicNotes kiadó tulajdonosát és segítségét hívták be, én tartottam egy gyors csekkolást, és ellenőriztem a többieket.

Mint kiderült, Nagy Márkon kívül még egy embernek volt agya a társaságból. Körtének, aki Márkhoz hasonló öltözetben állt a csapatunk közepén. Mindenki más feszülős, testhez tapadó szerkóban volt, Aszádék konkrétan

úgy néztek ki, mint három másnapos, fekete ruhába préselt sáska. Azonban mindenki látványát überelte Balogh úr, akinek az új asszisztense, Botond, nem választott ruhát, hanem elfogadta, amit elsőre kapott, ezért Balogh úr is pontosan ugyanolyan ruhában volt, mint Körtén és Márkon kívül mindenki. Fekete haja hátralakkozva simult a koponyájára, amire nem volt hajlandó felvenni a bukósíkos, és összehúzott szemmel meredt a közönségre, ahol Botond, az új asszisztense ült. Úgy tűnt, a kiadótulajdonosnak hiányzik Ilona, mármint nem a személye, hanem a munkája, mert az exasszisztens egyébként a közönség sorában ült és drukkolt. Fehér pólóban, a MusicNotescsapatnak. Ilyen az élet.

A tévés vetélkedők, ahogyan a nevükben is benne van, a tévének készülnek, és baromira szórakoztatóak tudnak lenni egy szombat esti lazuláshoz, sokat lehet nevetni rajtuk, drukkolni, vagy éppen utálkozni, a reklámblokkok alatt mosdóba és a konyhába szaladni, de... De a felvétele maga a pokol. Onnantól kezdve, hogy megérkeztek az ellenfeleink, és elfoglalták a helyüket velünk szemben egy ugyanolyan pódiumon, mint amin mi is álltunk, kezdetét vette a verseny. Mindannyian fehérben voltak (fehér bukósíkosjukat a pultra helyezték), a sor elején a MusicNotes tulajdonosa (hatvanas férfi, aki harmincötnek

érzi magát, és korát figyelmen kívül hagyva a Yolo csúcsán van. Ezt abból gondolom, hogy elsőként jelentkezett a falmászásra). Mellette a csapat segítőjeként választott huszonéves lány álldogált, nem tudtuk, hogy ő ki, és kihez tartozhat, de sok vizet nem is zavart a forgatáson, tulajdonképpen csak a létszámot egészítette ki. A segítő mellett állt Pí, akire nem igazán szerettem volna ránézni, így kerültem a szemkontaktust a menedzserrel, hogy megmaradjon a jókedvem, és a tévében ne tűnjön fel az indiszponáltságom. Pí mellett aranytorkú playbacksztárjai álltak, a duettpáros Nati és Ati, akik megkapták a lenyúlt *9 Crimes* dalomat. Nati és Ati egyébként a közönség számára nagyon szerethető páros, maximálisan kiütik a „cuki faktort”, mert szerények (vagy legalábbis annak kreálták őket), befejezik egymás mondatát, és pont úgy néznek ki, mint akik a légynek sem tudnának ártani. Még az albumborítójuk is valami elcseszett csodaország, mezőn üldögélnek rajta nagy virágok és pillangók társaságában. Szivárványhányós brand, de egészen bejött nekik, ha a trollokat és a duóról készült kifejezetten vicces mémeket figyelmen kívül hagyjuk, akkor tényleg azt lehet mondani, hogy szereti őket a közönség. Főleg ötvenen túl, de ez mellékes. A sort a MusicNotes kiadónál a FlowerZ zárta, a négy lány tökéletesen elégedett volt a fehér feszülős ruhájával, nem

feszengtek vagy jöttek zavarba, illegették magukat és hozták a rájuk írt „butácska” szerepet, ami vihogással és sok-sok értelmetlen mondattal járt.

– Kezdődjön a csata! – kiáltotta a műsorvezető, a nézőtér előtt pedig egy stábtag feltartotta a TAPS-táblát, amire minden jelenlévő vad ovációban és lelkes drukkolásban tört ki.

– Hajrá, BPRP! Rohadj meg, fehér csapat! – üvöltötte a leghátsó sorból valaki, mire ösztönösen lesütöttem a szemem, és kissé lejjebb hajoltam, hátha el tudok bújni, vagy ilyesmi. Mert természetesen az én vendégeim közül üvöltötte ezt Daniella, aki komolyan vette, hogy drukkolnia kell nekünk.

– Álljunk le! – kiáltotta a rendező aznap először, de közel sem utoljára. – Megkérném a nézőtéren ülőket, hogy kulturáltan szurkoljanak. Csak az egészséges mértékű és tizenkettes karikának megfelelő lelkesedéssel, különben ki kell raknom innen néhány embert – intézte a szavait a vendégek és családtagok felé.

– Kezdődjön a csata! – kiáltotta ismét a műsorvezető, a TAPS-tábla feltartása után pedig sokkal diszkrétebb ovációt kaptunk. Mondhatni egészen lapos lett a drukkolás. – Elsőként a fekete csapat pörget – olvasta le a kártyáját a műsorvezető, Balogh úr pedig kísétált a pultja mögül, és

odalépett a teremben felállított kerék mellé, majd egy határozott mozdulattal megpörgette. A kerék gyorsan forgott, összerosódtak rajta a feliratok, míg lassulni nem kezdett. Félve néztük, megpróbálva kisakkozni, hogy hol fog megállni. Amikor túlpörgött a „Bátorság” cikkelyen, kissé megnyugodva fújtam ki a levegőt. Bármit is jelentsen az, nem akartam részt venni benne. A kerék végül a „Mássz falra!” feliratnál állt meg, ami azt jelentette, hogy Balogh úrnak ki kellett választania a csapatból valakit, akit a falra küld, és valakit, aki segít neki.

– Legyen Bogyó, aki mászik – szólt a kiadótulajdonos némi töprengés után.

– Miért én? – húzta el a száját.

– Mert a másik kettőnek nem tudom a nevét – felelte reflexből Balogh, mire a közönség felnevetett. Aham, szóval ők humornak vették. Egyébként nem volt az. – És aki segít neki... Evelin.

– Ez most viccel, ugye? – kerekedett el Evelin szeme, és egyáltalán nem értette, hogy Balogh miért egy lánynak adta azt a feladatot, hogy biztosítsa a kötélen Bogyót.

Velünk egy időben a másik csapat is kiválasztotta a feladatra a résztvevőket, ott a csapatkapitány az egyik (legvékonyabbnak megítélt) FlowerZ-t küldte, segítségének pedig értelemszerűen Atit, az egyetlen fiút.

A tévében az természetesen nem fog látszódni, ahogyan biztosítóköteleket és karabinereket erősítenek a mászókra, de mi végignéztük, ahogyan felkészítik Bogyót és a kék hajú énekes lányt a feladat előtt, majd amikor mindketten készen álltak a fal előtt, segítőkük pedig mögöttük állva fogta a kötelet, a műsorvezető ismertette a feladatot.

– Tizenöt cetli van elrejtve a repedésekben. Meg kell találni az összeset, ledobni a csapatnak, akiknek ki kell rakni belőle egy dalszöveget. Készen álltok? – kérdezte.

És már kezdődött is. Bogyó másnaposan (vagy még aznaposan) kezdett mászni, de már fél méterrel a föld felett folyamatosan lecsúszott a lába és a karja a falról, ami miatt a levegőben lógott, és csupán Evelin tartotta őt a kötéllel, de mivel ő sem volt túl jó állapotban, folyamatosan az történt, hogy Bogyó visszazuhant rá, és mindketten elterültek a földön. A nézők ezen majd nagyon sokat fognak nevetni, tipikusan a „de vicces!” kategóriába sorolható jelenetek zajlottak a szemünk előtt, de közben a másik csapat a megadott két percen belül teljesítette a feladatot, lehozták az összes cetlit, és ki is rakták. Tíz pontot kaptak. Mi nullát. Jól kezdődött a vetélkedőnk.

Másodszorra a MusicNotes pörgethetett, ők a „Villámvíz” feliratnál állították meg a kereket, amikor is aznap először kellett mindenkinek felvennie a bukósisakot. A kezünkbe

kellett venni a pulton lévő távirányítót, hüvelykujjunkat pedig a készüléken lévő egyetlen gombra tenni. A feladat a következő volt. Villámkérdéseket kapunk, aki tudja rá a választ, megnyomja a gombot, és beordítja. Ha jót mond, a másik csapat nyakába zúdul a plafonon lévő csőből a víz. Ha pedig ront, akkor értelemszerűen a saját csapatát áztatja el.

– FigyeljeteK ide! – üvöltötte túl Körte a közönség tapsolását. – Csak akkor nyomjátok, ha tudjátok a választ, ne tippeljeteK!

És már kezdődött is. A műsorvezető döbbenetes hadarással kezdte darálni a zenével és zenészekkel kapcsolatos kérdéseket, időnk sem volt felfogni, olyan gyorsan történt, és már nyomta is Lili a gombot, majd beüvöltötte a választ. Egy pillanatig megfagyott a levegő a teremben, mígnem a ledfalón felvillant a zöld jelzés, ami azt jelentette, eltalálta, a következő pillanatban pedig óriási vízszugár találta telibe a szemben álló csapatot. Ekkor kezdtem érteni, hogy miért van szükség a bukósisakra. Mert ha az a vízmennyiség egyenesen a fejünkre ömlene, hamar véget érne a vetélkedő, és a balesetin kötnénk ki. Ahogyan néztük, amint a másik társaság megilletődve, totálisan elázva mered ránk értetlenül, vérszemet kaptunk, és az volt a célunk, hogy mindenképpen mi nyomjuk meg előbb

a gombot, függetlenül attól, hogy tudjuk-e a választ, ezzel pedig elveszünk tőlük a lehetőséget, hogy leöntsenek minket. Csak abba nem gondoltunk bele, hogy akkor majd mi magunk teszünk azért, hogy a vízsugár a nyakunkba boruljon.

– Britney Spears! – üvöltötte be Pepe.

– Idióta! – förmedt rá Körte. – Klasszikus zene a kérdés, te álladék! – magyarázta, és abban a pillanatban jéghideg víz ömlött ránk a plafonról. Nyilván nagyon vicces lesz a fejünk a felvételen, ahogyan a felfoghatatlanul hülye válasz után meglepve elázunk, de akkor, ott semmi mással nem foglalkoztunk, csak azzal, hogy elkerüljük a többi nyakon öntést.

– Márk! – néztem rá riadtan, amíg Pepe ismételten valami őrületesen nagy baromságot ordított be. Ha jól rémlik, talán Chopinnek tulajdonította Beethoven 9. Szimfóniáját, és már kaptuk is az újabb adagot. A bukósisakról az arcomba ömlő vizet lesöpörve fordultam Márkhoz, akinek kezdett lejönni az arcán lévő festék, és az orra körül sötétkék karikák jelentek meg. – Márk, próbáld meg valahogy védeni az arcodat – szoltam a számat elhúzva, mire eszébe jutott, hogy éppen most törli le a kezével a maradék festéket, és idegesen meredt körbe, hátha valaki tudja, hogy mikor lesz szünet.

– Ha még egyszer megszólalsz, én agyoncsaplak! – üvöltötte Körte Pepének, és valamennyien osztottuk a véleményét. A másik csapat röhögve figyelte a kaotikus helyzetünket, és a közönség is jól szórakozott, ami effektív a műsor célja, csak éppen mi nem éreztük annyira magunkénak ezt az egészet.

– Ha még egyszer leöntenek! – szorította ökölbe a kezét Balogh úr fenyegetően, aki szintén nem maradt ki a vizes buliból.

– Ezt tudom! – ordította Evelin, vadul nyomkodva a gombot. Pível egyszerre jelezték a válaszolási szándékukat, de a ledfal Evelinnek ítélte meg a gyorsabb reakciót. – Pink Floyd – kiáltotta. És helyes volt. A MusicNotes megint kapott egy hatalmas adag vizet. A stúdióban lévő elvezetők csak úgy nyelték a vizet. A tévében ez úgy néz ki, mintha mindent elborított volna a víz, és egy hatalmas vízi csatává alakult volna a forgatás, de persze mint minden, ez is csak szemfényvesztés, összesen a két pult környékén volt víz, meg persze a versenyzők totálisan eláztak, de például a közönség soraira egy csepp sem került. Minden sokkal látványosabb a tévében. A valóságban csupán arról volt szó, hogy néhány másodpercenként a nyakunkba zúdítottak több liter vizet, hogy viccesen nézzünk ki a képernyőn. De legalább értelmet nyert a vízálló szemspirál használata.

Nem volt rossz ötlet.

A „Villámvíz” kategóriát is korrektül elbuktuk, a ledfal szerint 18:2-re vezettek a MusicNotes-osok, ezután pedig jöhetett egy kis szünet, amit a műsorvezető reklámnak konferált fel, valójában pedig megszáritkozhattunk, és rendbe szedhettük magunkat. Éppen ideje volt, mert Márk folyamatosan lehajtott fejjel állt a lemosott arca miatt, semmire nem válaszolt, egyszer sem nyomta meg a gombot, így őt például teljesen ki fogják vágni ebből a körből, mert használhatatlan felvételek készültek róla. Amíg Márk átrohant a sminkbe, mi kaptunk törülközőket, és volt pár percünk átbeszélni az addig történeteket, és ha úgy tetszik, akkor változtathatunk a koncepciókon. De mivel nekünk olyanunk nem volt, csupán fáradtan, és továbbra is eléggé vizesen meredtünk a másikra.

– Gyerek – szólta Körte.

– Hm? – néztem rá.

– Gond van a hozzátartozóiddal – mutatott fel a nézőtér utolsó sorára, ahol éppen azt láttam, amint az egyik stábtagnak a kárpótlásáért a szülője, Györgyöt és anyut a stúdióból.

– Beki, mi történik? – kérdezte Lili.

– Atya ég – fogtam meg a fejem, és válasz nélkül utánuk rohantam. – Szülők! – kiáltottam, majd elgondolkodva hozzátettem. – És György!

– Sajnálom, Beki, de néhány dolgot meg kell beszélünk, és apád képtelen volt várni a felvétel végéig – kezdte anyu.

– Én nem bírtam várni? Na ne röhögtesse – kontrázott apu, én pedig idegesen meredtem rájuk, és eszembe jutott, hogy miért váltak el. Mert képtelenek egymás mellett megmaradni egy órára. A fenébe.

– Elnézést, de mondhatnék én is valamit? – kérdezte György.

– Nem! – felelték a szüleim egyszerre.

– Na jó, tudjátok, mit? Elég ebből! – fakadtam ki hirtelen, és felváltva néztem anyura és apura. – Azért éltek az ország két különböző pontján, hogy ne kelljen titeket együtt elviselnünk Lilivel! Könyörgöm, gondolatok már arra, hogy én itt egy műsor forgatásán vagyok, vagy ha ez senkit nem érdekel, legalább Lilire legyetek tekintettel, aki megérdemli, hogy támogassátok, és ha róla van szó, akkor együtt, mindannyian. Még csak tízéves! Mi bajotok van nektek? – meredtem rájuk elképedve. – Tudjátok, azt hittem, a legnagyobb szívás a csonka család – néztem végig rajtuk, ezúttal Györgyhez is intézve a szavaim. – De tévedtem. Az még rosszabb, ha többen vagyunk a kelleténél – ingattam a fejem, és otthagya őket, meg sem várva a reakciójukat viszsza a stúdióba. Popsztárélet, ó persze. Ami mögötte van, az pedig pont ugyanolyan elcseszett, mint bárki

másnál. Az egész egy illúzió.

21.

Azt, hogy a szüleim képtelenek voltak viselkedni, és kint kellett maradniuk a forgatás további részében, mert nem engedték vissza őket, úgy éreztem, hogy a legrosszabb, ami aznap történt. De ha csak ennyi lett volna...

A forgatásra visszaérve beálltam a pultom mögé, és miközben a műsorvezető újra köszöntötte a nézőket (reklámblokk után, természetesen), Balogh úr a kerékhez ment, hogy megpörgesse.

– „Mennyit tudsz a csapatodról!” – kiáltotta a műsorvezető. – Az egyik legizgalmasabb feladat! Halljuk, kit választ versenyzőnek? – nézett Baloghra, aki felénk pillantott, majd megállapodott a tekintete... rajtam.

Nem lepődtem meg, hogy az én nevemet mondta, természetesen az, hogy Evelint kifaggatták a felvétel előtt, és nagy valószínűséggel a többieket is, engem pedig nem, eléggé arra utalt, hogy kizárásos alapon én leszek a válaszoló. A közönség megtapsolt, amíg átmentem egy másik emelvényre, és leültem egy székre, miközben a csapatomat átkísérték a feladathoz tartozó helyszínhez (a

mászófal díszletét lecserélték egy színes, festékfoltos falra).

– A feladat egyszerű. Kérdéseket teszünk fel, és ha nem tudod a választ, az ellenfél csapata megdobhatja a versenytársaidat színes festéklufikkal.

– Rendben – bólintottam.

– Kezddhetjük?

– Igen – feleltem, és egy pillantást vetettem a többiekre. Riadtan néztek rám, és tudtam, rajtam múlik, hogy ne kerüljenek megalázó helyzetbe. Kellemes felelősség, köszönöm a lehetőséget.

– Mi Puding kedvenc időtöltése? – jött az első kérdés.

– A semmittevés! – vágtam rá azonnal, a ledfalon pedig egy zöld feltartott hüvelykujj jelezte, hogy helyes a válaszem.

A műsorvezető lapozott a kártyákban, és folytatta.

– Mikor alakult az Evelin és a Fogd be Aszád?

– Decemberben! – közöltem, tudva, hogy ez beugratós kérdés, mert ebben a formációban csak december óta működik a csapat, míg Aszádék sokkal régebben alapították a bandát.

– Helyes. Mióta van BPRP Records?

– Öhm – kerekedett el a szemem. – Ezerkilencszáz... – nyújtottam el a választ. – kilencvenkettő? – tippeltem.

– Kilencvennégy – javított ki a műsorvezető. A többiek a

fal előtt álltak, miközben a MusicNotes-osok egy-egy festéklufit hajítottak feléjük. Pí eltalálta Körte fejét, akin szétcsattant a lufi, és beterítette az arcát és a szakállát is piros festékekkel. A többiek sem jártak jobban, Balogh úr féltett haján kék festék csöpögött, Bogyót gyomorszájon érte a találat, a másik két Aszádot arcon. Lili jobb karja sárga lett, Evelin combja lila, Márk mellkasán pedig sötétkék festék robbant szét. A fenébe. A közönség ujjongva tapsolt, én pedig idegesen vártam a következő kérdést.

– Mi lenne a címe Nagy Márk filmjének?

– Márknádó – vágtam rá azonnal, és a válaszom óriási nevetést váltott ki a nézőkből. Amúgy jól tippeltem, megúszták a festéket.

– Hol dolgozott Körte, mielőtt menedzser lett?

– A Pear-Ink tetoválószalomban.

– Így van – biccentett a műsorvezető. – Könnyűek a kérdések?

– Csak jól ismerem őket – pillantottam mosolyogva feléjük.

– Akkor nézzük tovább – lapozott a lapjában. – Hányszor bukott Bogyó a forgalmi vizsgán?

– Négyyszer.

– Hány gyermeke van a kiadó tulajdonosának?

– Kettő. Ikrek – biccentettem.

– Mikor van Evelin születésnapja?

– November 5.

– Nagy Márk kit vinne magával egy világ körüli útra? –

olvasta fel a műsorvezető, mire megremegett a gyomrom, és teljesen kiestem a szerepemből.

– Öhm. Azt hiszem... – motyogtam.

– Mi a válasz, Bexi?

– Oké – bólintottam. – Ha téves, akkor megérdemli a festéket – mosolyodtam el. – Szerintem engem vinne – feleltem félve, és idegesen a ledfalra pillantottam, visszafojtott lélegzettel várva, hogy zöld vagy piros kéz jelenik meg. Örökkévalóságnak tűnt, mire a led váltott, és egy óriási zöld hüvelykujj jelent meg, én pedig nevetve megráztam a fejem, és Márkra néztem, aki a falnál állva elkapta a tekintetemet, és magabiztosan kacshintott egyet. Nem normális! Te jó ég, egy műsorban ilyet mondani. Uh.

– Milyen ételt nem szeret Pepe? – kaptam a következő kérdést, amikor is vissza kellett térnem a valóságba, pedig gondolatban egészen messze voltam. Nagy Márkkal. Ki mással?

– Nincs olyan – közöltem. És a válasz helyesnek bizonyult.

– Melyik fandom oszlopos tagja a húgod, Lili?

– Márker – közöltem egyszerűen, a közönség pedig egyre

jobban tapsolt.

– Utolsó kérdés. Mi Körte valódi neve? – kérdezte a műsorvezető, én pedig mosolyogva megráztam a fejem.

– Tudom a választ, de... Azt hiszem, a csapat minden tagja egyetért azzal, ha ezt nem mondom meg, tehát... Bocs, srácok, de jön a festék – vontam meg a vállam, Körte pedig nevetve felém bólintott, és látszott rajta, hálás, amiért nem árultam el. Sajna nem kellett volna ennyire nevetnie, mert egy másodperccel később nem várt irányból találta el a festéklufi, és telement vele a szája. Köpködve lépett el a faltól, készen arra, hogy most ő dobáljon egy kicsit.

A MusicNotes-osok Natit választották arra, hogy megválaszolja a kérdéseket, mi pedig örömmel álltunk a fal előtt festékeslufikkal a kezünkben, erősen gyanítva, hogy a másik kiadó zenészei közel sem ismerik annyira jól egymást, mint mi. Összesen egy kérdésre tudott válaszolni a megilletődött Nati, mi pedig élvezettel dobáltuk őket festékkel. Ami a vicc az egészben, hogy Nati a duettpartneréről sem tudott semmit, ami roppant kínos, hiszen nyilvánvalóvá vált, hogy csupán a menedzsment tanácsára álltak össze, és kapcsolatuk a színpadon kívül sem barátinak, sem bármilyen másnak nem nevezhető.

A „Mennyit tudsz a csapatodról!” műsorszámmal kissé feltornáztuk a lemaradásunkat, így már több mint egy

pontot gyűjtöttünk, aminek kifejezetten örültünk, és már semmi másra nem vágytunk, csak arra, hogy véget érjen a forgatási nap. Kora estig megállás nélkül forgattunk, sokszor vizesen, festékesen, majd újra vizesen, a legelképesztőbb díszletek között válaszoltunk, vagy próbáltunk meg válaszolni a zenével és zenészekkel kapcsolatos kérdésekre. Evelint klausztrofóbiásként bezárták egy dobozba, és addig nem jöhetett ki, amíg nem zongoráztam el a jelszót, ami kottába volt rejtve. Igyekeztem gyorsnak lenni, de a forgatás így is leállt fél órára, mert pánikrohamot kapott, és meg kellett nyugtatni. Utána viszont az időkiesés miatt még gyorsabb tempóban kellett forgatnunk. Nagy Márkot egy székre ültetve tehetségkutató kérdéseket tettek fel neki. Amikor nem tudta a választ, a FlowerZ tagjai vizet öntöttek az arcába, amitől a szeme alatti és orra körüli sérülés ismét feltűnt, és egyre inkább láthatóvá vált mindenki számára. Aszádékat fejjel lefelé fellógatták egy vízzel teli tartály fölé, és Lilinek kellett jól válaszolnia a kérdésekre, különben beleengedték a fiúkat néhány másodpercre a tartályba. Másnaposan biztosan jólesett nekik a feladat. Végül pedig én sem úsztam meg, bekötött szemmel be kellett állnom egy fürkébe, és a bejatszott klasszikus zenét felismernem. Ha elrontottam a választ, valami hozzáért a hajamhoz, vagy éppen a

kezemhez, nekem pedig minden erőmet össze kellett szednem ahhoz, hogy ne zokogjak sikítva, amiért azt feltételeztem, hogy pókokat szabadítottak rám. Mindent beleadtam, és örülten koncentráltam, így összesen csak kétszer rontottam, és amikor levettem a szemmaszkot, láttam, hogy semmi nincs rám dobva, csupán gumipókokkal ijesztgettek a műsor szerkesztői. Hú, de jó poén, nyilván ez lesz a „reklám után is maradjanak velünk, és nézzék meg, Bexi hogy retteg a játék pókoktól” beharangozó. Showbiz, én így szeretlek.

A forgatásból összesen egy szám volt hátra, utána pedig mehettünk végre haza. Illetve mehettünk volna. Mert függetlenül attól, hogy mennyire féltünk ettől az egésztől, végül nagyon jól éreztük magunkat. Néha sírtunk a nevetéstől, sokszor pedig már szinte berekedve buzdítottuk a másikat. Igazi csapatként működtünk, látszott rajtunk, hogy ezen a forgatáson kívül is együtt töltjük szinte minden időnket. Estére a MusicNotes százpontos lemaradást szerzett, mi pedig hasítottunk, és nagyon úgy tűnt, a másnapi forgatáson, amikor a mindent eldöntő három feladat vár ránk, ahol mindkét csapat a fődíjért megy (amit előre egyeztetve a műsor szerkesztőivel, kötelezően felajánlott mindkét kiadó jótékonyági célra, pedig Balogh úr inkább megtartotta volna), meg fogjuk

nyerni az egészet. Milyen kár, hogy az események úgy alakultak, hogy végül nem lett másnapi forgatás. A fenébe.

A MusicNotes tulajdonosa megpörgette a kereket, mi pedig leharcolt állapotban, de elszántan néztük, hogy hol fog megállni.

– „KeRing!” – olvasta le a műsorvezető.

– Pít küldöm – szólt a kiadótulajdonos, mire kisebb kupaktanácsot tartottunk behajolva a frissen kialakított kis körünkbe, kizárva a kamerákat, és természetesen a másik csapatot is.

– Én megyek! Minden álmom szétverni a fejét! – lelkesedett Evelin.

– Nem, nem! – csóválta a fejét Körte ellentmondást nem tűrő hangon. – Ha valaki megüti, az én leszek. Alig vártam erre!

– Rendben – bólintott Balogh, és a műsorvezetőre nézett. – Tőlünk Körte megy.

Azt hittük, hogy majd nagy bokszmeccs következik, esetleg valami ketrecharc, ahol vér folyik és fogak repkednek a levegőben, így kissé értetlenül és nem titkolt csalódottsággal az arcunkon vettük tudomásul, hogy semmi ilyesmiről nincs szó, ugyanis a stúdióba belépve (a belépve ezúttal talán túlzás, inkább úgy mondanám, hogy begurulva) Körte és Pí is óriási szumójelmezt viselt, amiben minden lépést

bizonytalanul tettek meg, attól félve, hogy elesnek. A kezdeti sokk után nem bírtuk, és kegyetlenül kinevettük szegény Körtét, aki a jelmezben nem bírt bemászni a ringbe, Márk és Aszádék is hiába feszítették szét a köteleket, egyszerűen nem fért át rajta. Ekkor már valamennyien nyomtuk hátulról, míg végül begurult, de akkor meg nem tudott felállni, így a segítségére siettünk, és felsegítettük. A ring másik sarkában Pí álldogált, és a menedzseltjei támogatását élvezte. Amikor pedig a műsorvezető elkiáltotta magát, hogy „Első menet!”, a két szumójelmez viselő menedzser egymás felé indult, majd egyszerre zuhantak el az oldalukra. Találat ugyan nem történt, de elég sokáig tartott, míg felkászálódtak. A nézőtér zengett a nevetéstől, mi pedig a gumikötélen kívülről üvöltöttünk Körtének, folyamatosan instruálva, hogy mit csináljon. Nagyon vicces volt, egészen addig, amíg Pí nem talált be egyet, de úgy igazán. A stúdióban megfagyott a levegő, Körte pedig a jelmezben az orrához nyúlt, letörölte, és rápillantott a kézfejére. Vértzett.

– Álljunk le és orvost kérek! Most! – kiáltotta el magát a rendező. És itt véget kellett volna érnie ennek a történetnek, de a következő pillanatban Körte megindult a jelmezében, fellökte Pít, aki hátraesett, Körte pedig egyenesen ráugrott, és ütni kezdte a fejét. De úgy rendesen.

– Jézusom, szedjék már szét őket! – üvöltöttem, mert azonnal láttam, hogy ez nem vicc, a két menedzser egymást ütötte ököllel, ahogyan és ahol csak érte.

A kameramanok nem álltak le, a nézőtéren ülő befáradt újságírók, akik a műsor felvételét már ezerszer látták, de ilyen részletét még nem, azonnal felpattantak, és telefonokkal rögzítették a látottakat, miközben a rendező folyamatosan ordította, hogy szedjék szét a két embert, ez egy „családi” műsor.

– Te szemét állat! – ordította Pí, megállás nélkül ütve Körtét, aki nem hagyta magát, a mozgását akadályozó jelmezben megint felülkerekedett, és ezúttal ő ütlegelte Pít. Körte orra a kétszeresére dagadt, Pínek felrepedt a szemöldöke, így a barátságos szumójelmezeket nyaktájon beborította az élénk színű vér, és fogalmunk sem volt, hogy melyiküké, mert mindkét menedzser arca tiszta vér volt.

– Leállunk! Szünet! Szünet! – ordította önkívületi állapotban a rendező. – Adjatok be a nézőknek valamit! – utasította a kollégáit, és miközben a ring körül óriási tumultus lett, a ringben pedig továbbra sem tudták szétzedni a két menedzsert, én lesokkolódva álltam, és a látottakat próbáltam értelmezni, amikor...

Amikor a ledfalon megjelent a *Pop/Rock* főpróbája, hogy elterelje a stúdióban ülő nézők figyelmét. A már jól ismert

színpadon Geri állt a mikrofonállvány előtt, és tátozott. Vagyis énekelt, de a kivetítőnkön még nem volt hang. Néztem, ahogyan kockás ingben, farmerben és Converseben áll a *Pop/Rock* színpadán, mögötte a kivetítőn a holnaptól élő sms-száma fut, majd földbe gyökerezett a lábam. Mert a következő pillanatban megkaptuk a hangot, és ez volt az a pillanat, amikor mindenki, de mindenki odakapta a fejét a ledfal irányába, a ringben agyonvert menedzserek azonnal abbahagyták egymás ütlegelését, és véres arccal, feldagadt szemmel meredtek a kijelzőre. A közönség sorraiban Anti a szája elé kapta a kezét, Evelin elkerekedett szemmel nézett, Aszádék idegesen megfeszültek, én pedig. Én pedig csak pislogás nélkül bámultam az előadást.

– *„Itt várok, fogalmam sincs, hol lehetsz. Már megint elfelejtettél. Ha hallod ezt a számot, remélem, eszedbe jut, hogy pont háromnegyed órát késtél!”* – énekelte Geri a főpróbán azt a számot, amit az első élő adásra választott. Én pedig nem tudtam megszólalni a döbbenettől. Az elsőtől. Mert amikor Geri befejezte a számot, fejét a közeli kamera felé fordította, és... És kacsintott egyet.

A stúdióban lévő összes ember egy emberként szisszent fel, realizálva, hogy Geri lenyúlja Márk szokását, ami annyira bejött neki a műsorban, én pedig hirtelen lassítottan láttam mindent. Azt, ahogyan a fejemet Márk felé fordítom,

aki ellép mellőlem, és egyenesen a kijárat felé indul, én pedig hiába kapok utána, nem érem el. Körte artikulálatlan üvöltése, ahogyan azt kiabálja nekem, hogy „Állítsd meg, gyerek!”, miközben nem tud mozogni az összevénézett szumójelmezében, és idegesen tépi magáról. Aszádék, ahogyan egyszerre rohannak Márk után. Evelin, aki sokkot kapott a döbbenettől. Anti a nézőtéren, aki felpattan, hogy ő is meginduljon. És én. Ahogyan ott állok, teljesen leblokkolva, az óriási ledet nézve, kiszáradt szájjal és üveges tekintettel, teljesen lefagyva, arra várva, hogy mi fog történni.

A ledfalon Geri még a színpadon volt, és a technikus instrukcióit hallgatta, amikor oldalról Nagy Márk berohant a képbe, és szó szerint letarolta balról. Mindkét fiú elvágódott, Márk azonban ki tudta használni Geri meglepettségét, és felülkerekedett rajta, majd egy óriásit bevert neki, amitől Geri feje hátracsuklott, és kiterült a színpadon, majd mielőtt elvették tőlünk a képet, csak annyit láttunk, hogy Márk arcán megállás nélkül villognak a vakuk. Mert a főpróba nézőtere tele volt újságírókkal. A fejemhez kaptam, és a döbbenettől szóhoz sem jutva néztem az időközben elsötétült ledfalat, de amíg körülöttem mindenki rohangálni és ordítózni kezdett, én csak egy dologra tudtam gondolni. Hogy Márk ezt miért tette? Miattam, vagy saját

maga miatt?

Folytatása következik...

A negyedik részből

hu.wikipedia.org/nador_gergo

Nádor Gergő énekes, a *Pop/Rock sztár leszek!* című tehetségkutató verseny nyertese.

– Ez micsoda? – kérdeztem Evelint, aki egy üveg Nutellával állt az ajtóban.

– Ez a „legalább tizennyolc óráig Nagy Márk barátnője voltál” díjad. Engedj be, beszélünk kell – lépett el mellettem, és anélkül, hogy beinvitáltam volna, bement a lakásba, én pedig becsuktam mögötte az ajtót.

Körte néma csendben ült mellettem a kocsiban, és aggódva pillantott felém.

– Készen állsz erre, gyerek?

– Van más választásom? – néztem rá tehetetlenül.

– Nincs – ingatta a fejét szomorúan. És igaza volt. Be kellett mennem a műsorba, mert először adták le az *Illúzió* klipjét, amit óriási várakozás előzött meg. Normál esetben izgatott lettem volna, és boldog. Nagyon boldog. De nem

voltam. Bárcsak úgy alakult volna, ahogyan akkor terveztem, amikor megírtam. Bárcsak ne egyedül kellett volna bemennem a műsorba. Bárcsak tényleg duett lett volna belőle.

Részlet Nagy Márk *Hullócsillag* című könyvéből.

A kitalált történet szereplői is kitaláltak, mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Copyright © Leiner Laura, 2015

© L&L Kiadó, 2015

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a L&L Kiadó Kft., 2015

e-mail: info@llkiado.hu

www.llkiado.hu

Felelős kiadó a kft ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Rehova Kata

A borítót Müller Péter tervezte

Tördelte Bocz József

ISBN 978-615-80312-0-2

